

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MARIE FORCE

Blackout After Dark

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MARIE FORCE

Blackout *After* Dark

OceanofPDF.com

KARANLIKTAN SONRA KARARTMA

OceanofPDF.com

GANSETT ADASI SERİSİ, 23. KİTAP

MARIE FORCE

OceanofPDF.com

**Karanlıktan Sonra
Karartma Gansett Adası
Serisi, 23. Kitap**

Yazan Marie Force
HTJB, Inc. tarafından
yayınlanmıştır.
Telif Hakkı 2021. HTJB, Inc.
Kapak Tasarımı: Diane Luger
E-book Layout by [The E-book Formatting Fairies](#)
ISBN: 978-1950654987

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Metnin bazı bölümlerinden alıntı yapma izni almak için lütfen marie@marieforce.com adresinden yazarla iletişime geçin.

Bu kitaptaki tüm karakterler kurgudur ve yazarın hayal gücünün ürünüdür.

MARIE FORCE ve GANSETT ISLAND, Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi'nde tescilli ticari markalardır.

marieforce.com

İletişimde kalmanın en iyi yolu haber bültenime abone olmaktır. marieforce.com adresine gidin ve Ekranın üst kısmındaki adınızı ve e-postanızı isteyen kutuya abone olun. Benden düzenli olarak haber alamıyorsanız, lütfen spam filtrenizi kontrol edin ve e-postanızı mesajlarımın size ulaşmasına izin verecek şekilde ayarlayın, böylece yeni bir kitabı, harika ödüller kazanma şansını veya bölgenizdeki olası bir görünümü asla kaçırmazsınız.

Gansett Adası Serisi

- Kitap 1: [Aşk Hizmetçisi](#)
(Maddie & Mac)
Kitap 2: [Aşk Aptalı](#)
(Joe & Janey)
Kitap 3: [Aşka Hazır](#)
(Luke & Sydney)
Kitap 4: [Aşka Düşmek](#)
(Grant & Stephanie)
Kitap 5: [Aşk Ummak](#)

- (Evan & Grace)
Kitap 6: Aşk Mevsimi
(Owen & Laura)
Kitap 7: Aşka Özlem
(Blaine & Tiffany)
Kitap 8: Aşk Beklerken
(Adam & Abby)
Kitap 9: Aşk Zamanı
(David & Daisy)
Kitap 10: Meant for Love
(Jenny & Alex)
Kitap 10.5: Aşk Şansı, Bir Gansett Adası Novellası (Jared & Lizzie)
Kitap 11: Karanlıktan Sonra Gansett
(Owen & Laura)
Kitap 12: Karanlıktan Sonra Öpücükler
(Shane & Katie)
Kitap 13: Karanlıktan Sonra Aşk
(Paul & Hope)
Kitap 14: Karanlıktan Sonra Kutlama
(Big Mac & Linda)
Kitap 15: Karanlıktan Sonra Arzu
(Slim & Erin)
Kitap 16: Karanlıktan Sonra Işık
(Mallory & Quinn)
Kitap 17: Victoria & Shannon (Bölüm 1)
Kitap 18: Kevin & Chelsea (Bölüm 2)
Bir Gansett Adası Noel Novellası Kitap
19: Karanlıktan Sonra Benim
(Riley & Nikki)
Kitap 20: Karanlıktan Sonra Senin
(Finn & Chloe)
Kitap 21: Karanlıktan Sonra Bela
(Deacon & Julia)
Kitap 22: Karanlıktan Sonra Kurtarma
(Mason & Jordan)
Kitap 23: Karanlıktan Sonra Karartma
(Tam Kadro)
Kitap 24: Karanlıktan Sonra Baştan Çıkarma
(Gigi & Cooper)

Gansett Adası Kutulu Set, 1-3. Kitaplar
Gansett Adası Kutulu Set, 4-6. Kitaplar
Gansett Adası Kutulu Set, 7-9. Kitaplar
Gansett Adası Kutulu Set, 10-12.
Kitaplar Gansett Adası Kutulu Set, 13-
16. Kitaplar
Gansett Adası Serisi Kutulu Set, 17-20. Kitaplar

McCarthy Aile Ağacını buradan görüntüleyin.

Gansett Adası'nda Kim Kimdir listesini buradan görüntüleyebilirsiniz.

Gansett Adası haritasını görüntüleyin.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>	<u>Bölüm</u>
<u>2</u>	<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>	<u>Bölüm</u>
<u>5</u>	<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>	<u>Bölüm</u>
<u>8</u>	<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>	<u>Bölüm</u>
<u>11</u>	<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>	<u>Bölüm</u>
<u>14</u>	<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>	<u>Bölüm</u>
<u>17</u>	<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>	<u>Bölüm</u>
<u>20</u>	<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>	<u>Bölüm</u>
<u>23</u>	<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>	<u>Bölüm</u>
<u>26</u>	<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>	<u>Bölüm</u>
<u>29</u>	<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>	<u>Bölüm</u>
<u>32</u>	<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>	<u>Bölüm</u>
<u>35</u>	<u>Bölüm 36</u>

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Yazar Hakkında

OceanofPDF.com

CHAPTER 1

Enjoy Blackout!
Haw Jones

T

O günkü postayla bir davetiye gelmişti: Charlie ve Sarah'nın deniz kenarındaki yeni evlerinde sıradan bir yeni eve taşınma partisi.

Grandchamp. Davetiyede "İhtiyacımız olan tek hediye sizin dostluğunuz" yazıyordu. Linda McCarthy akşam yemeği sırasında davetiyeyi kocası "Big Mac "e uzattı.

"O evin iini görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Big Mac. "En sevdiklerimden biri."

Devasa ağdaş yapı, adadaki en iyi Atlantik manzaralarından birine sahipti. Altı yatak odası ve yedi banyosuyla Sarah ve Charlie, fırsat çıkarsa tüm ailesini ziyarete gelmesini istiyordu. Sarah Linda'ya bunun öncelikli hedeflerinden biri olduğunu söylemişti.

tüm ailenin bir arada olabileceği, kendilerine ait bir ev aramaya başladılar.

"Ben de dört gözle bekliyorum." Linda, arkadaşı Carolina O'Grady'nin kısa süre önce bir araya geldiklerinde ona içirdiği sert kırmızı şaraptan bir yudum aldı. "Ve şunu da eklemeliyim ki, tüm dünyada hiç kimse sonsuza dek mutlu olmayı bu ikisinden daha fazla hak etmiyor."

"Katılıyorum. Söylentiye göre ona adada istediği evi seçmesini söylemiş, o da bir yolunu bulup evi ona verecekmiş."

Linda yüzünü yelpazeledi. "Bu çok romantik. Onun her şeye sahip olmasını istiyor." "Mark Lawry ile evliliğinin kabus gibi geçmesinden sonra hepsine sahip ol."

"Gerçekten, o da öyle. Ve hayallerindeki evin faturasını devletin ödemesine bayılıyorum."

Charlie, haksız yere hapiste geçirdiği on dört yılın her biri için yarım milyon olmak üzere, devletten yedi milyon dolarlık bir tazminat almıştı. Gelinleri Stephanie, yardımına koşan üvey babasını kurtarmak için tüm bu süre boyunca yorulmak bilmeden çalışmış ve daha sonra rahmetli annesini dövmekle suçlanmıştı.

Stephanie'nin kocası, oğulları Grant, Charlie ve Stephanie'nin yıllar süren macerasına dayanan bir senaryo yazmıştı. Filmin adı *Indefatigable*, kış boyunca Los Angeles'ta çekildi ve yakında Gansett Adası toplumu için gösterime girecek. "Filmi görmek için sabırsızlanıyorum. Grant hayal edebileceğinden daha iyi bir şekilde bir araya geldiğini söyledi."

"Steph henüz görmedi mi?" Koca Mac sordu.

Linda başını salladı. "Görünüşe göre, izlemek için cesaretini toplamaya çalışıyor. Yaşadığını ve bir kere izlemenin fazlasıyla yeterli olduğunu söylüyor. Ama kocasının üzerinde çok çalıştığı filmi izlemek istiyor, her ne kadar kocası ona asla izlememesini anlayışla karşılayacağını söylemiş olsa da."

"Bu zor bir soru," dedi Big Mac. "Hiçbir şeyin onu ilk tanıştığımız zamanki haline geri döndürmesini istemem. O zamanlar çok ağır bir yükü vardı."

dünya onun omuzlarında."

"Böyle bir şey olacağını sanmıyorum ama hikayesinin ekranda ortaya çıkışını izlemek için kendisini duygusal olarak kesinlikle hazırlaması gerekiyor."

"Yaşadığınız bir şeyin filmde canlandırıldığını görmek gerçeküstü olurdu." "Sadece hayal edebilirim."

"Charlie ve Sarah'nın partisi ne zaman?"

"Cumartesi gecesi. Grant ve Steph'in Los Angeles'tan dönmesini beklediler."

"O gün yeni deniz feneri bekçilerinin geldiği gün, bu kez evli bir çift."

"Onlar hakkında pek bir şey söylemediniz."

Big Mac, Gansett Adası Kent Konseyi'nin başkanıydı ve dünyanın bu küçük köşesinde olup biten her şey hakkında içeriden bilgi sahibiydi. Omuz silkti, şarap kadehinin sapıyla oynadı ve nedense üzgün görünüyordu.

"Pozisyona başvurmak için her zamanki mektubu gönderdiler mi?" "Gönderdiler."

"Tanrım, Jenny'nin mektubunu asla unutmayacağım."

Jenny Wilks, New York'taki 11 Eylül saldırılarında nişanlısını kaybettikten yaklaşık on yıl sonra bu pozisyon için başvurmuştu. Mektubu Linda'nın o güne kadar okuduğu en yürek burkan şeylerden biriydi. Jenny, Gansett'e geldiğinden beri McCarthy'lerin ve pek çok kişinin yakın dostu olmuştu.

adadaki diğerleri. Ayrıca Alex Martinez'le tanışıp evlenmiş ve Alex'in merhum babasının adını verdikleri George adında bir bebekleri olmuştu.

"Yeni insanların da aynı derecede yürek burkan hikayeleri var," dedi Big Mac. "Jenny'ninki gibi, neredeyse katlanılamayacak kadar fazla."

"Bana anlatmak ister misin?"

"Biliyorum, ama seni üzmemek istemedim." "O kadar kötü, ha?"

Yüzünü buruşturarak başını salladı, oturduğu yerden kalktı, ofisine gitti ve ona uzattığı iki kağıt parçasıyla geri döndü. Sonra da her ikisinin bardaklarını doldurdu.

"Neredeyse bakmaya korkuyorum."

"Oldukça zor. Yalan söylemeyeceğim."

Linda okumaya başlamadan önce kendini güçlendirmek için bir kadeh şarap daha içti.

Gansett Adası Belediye Meclisi'ne,

Benim adım Oliver Watkins. Eşim Dara ve ben

Deniz fenerleri konusunda hiç deneyimimiz olmamasına rağmen, adanızdaki deniz feneri bekçiliği pozisyonu için başvuruda bulunuyoruz. Tecrübeli insanlar gerçekten başvuruyor mu? Manzara değişikliği fırsatı

İkimiz için de son derece hoş geldiniz. Bir yıldan biraz fazla bir süre önce

Üç yaşındaki oğlum Lewis, kimsenin önleyemeyeceği bir trajedi için ikimiz de kendimizi suçladığımızdan beri her gün aklımızdan çıkmayan bir kazaya kurban gitti. Ancak böyle şeyler olduğunda, kendinizi her dakikayı yeniden yaşarken, sonucu değiştirebileceğiniz anı bulmaya çalışırken buluyorsunuz.

Lewis ismini kahramanım merhum Temsilci John Lewis için koyduk. Georgia kongre üyesi ve Sivil Haklar lideri. Üniversiteden sonra onun ofisinde stajyer olarak çalıştım ve Dara ile bir partide tanıştım.

Howard'da hukuk öğrencisi.

Şu ana kadar okuduklarından üzüntü duyan Linda, mektuba tekrar dalmadan önce şarabından bir yudum daha aldı.

Sıradan bir Pazar günü evdeydik. Lewis odasında uyukluyordu, ben de kanepede Ravens maçını izliyormuş gibi yapıyordum. Dara işle ilgili bir konferans görüşmesindeydi. Çıldırılmıştı.

Birkaç hafta içinde başlayacak olan bir duruşmaya hazırlanmakla meşguldüm. Köpeğimiz Maisy'nin çığlıklarını duyduğumda derin uykumdan uyandım.

Çıkardığı ses için başka bir kelime yok ve sesin dışarıdan geldiğini

fark ettiğimde, ayağa kalktım ve koltuktan kalkmadan önce

Hatta tamamen uyanıktım. Ön kapının açık durduğuna inanamıyordum ama Lewis'in kendini evden dışarı attığını fark ettiğimde... Kalbim durdu. Sonra Maisy'nin neden çığlık attığını anladım. Bizim bebeğe araba çarpmış ve sürücü histerik bir haldeymiş. Bebeğin Komşular dışarı çıkmış, biri acil servisi aramış ama çok geç kalınmış. Lewis'in çarpma anında öldüğünü düşünüyoruz.

"Ah." Linda elindeki peçeteyle gözlerini ovuşturdu. "Şu zavallı, zavallı insanlar."

"Biliyorum. Bu çok korkunç."

Dara'ya olanları anlatmak zorunda kalmak hayatımın en kötü anıydı. Nasıl çığlık attığını ve ona ulaşmaya çalıştığını asla unutmayacağım ama buna izin vermedim. Sahip olduklarımı görmesini istemedim, sonsuza kadar yanımda taşıyacağım şeyler. O korkunç günü takip eden günler ve haftalar tek kelimeyle korkunçtu. Lewis'i kaybettiğimizden bu yana geçen bir yıl içinde tüm dünyamız altüst oldu. Çalışamıyorduk, bu yüzden Bir zamanlar hayatımızın sonuna kadar sahip olacağımızı düşündüğümüz evi satmak zorunda kaldık. Evliliğimiz karşılıklı kederimizi paylaşamamaktan dolayı zarar gördü. O bu konuda konuşmak istemiyor ama ben istiyorum. İkimiz de kendimizi suçluyoruz. Ben uyuyakaldığım için, o ise ailesine ayırması gerektiğini düşündüğü bir günde çalıştığı için. Suçluluk ve kederimiz aramızda üstesinden gelebileceğimizden emin olmadığımız bir çatlağa neden oldu.

Kısacası, her şey karmakarışık ve bir değişikliğe çok ihtiyacımız var, ancak pahalı bir taşınma maliyetini karşılayamayız. Evinizi gördüğümde Deniz feneri bekçisi ilanını internette gördüm, Dara'ya söyledim ve kabul ettik.

kesinlikle başvurmaktan zarar gelmez. Uzun zamandır ilk kez bir konuda hemfikir olduk.

Evliliğimizin bu yıkıcı durumdan kurtulup kurtulamayacağından emin değilim.

Oğlumuzu kaybettik. Ancak bu şekilde devam edemeyeceğimize

eminim. Başvurumuzu dikkate aldığınız için teşekkür ediyor ve dört gözle bekliyoruz.

senden haber almak için.

Saygılarımla,

Oliver ve Dara Watkins

"Onları işe aldığınıza çok sevindim," dedi Linda.

"Mektuplarını okuduktan sonra onlara burayı teklif etmekte tereddüt etmedik." "Gansett onlar için iyi olacak. Etraflarını arkadaşlarla ve aşk ve yepyeni bir hayat. Jenny ve Erin için, hatta korkunç kaybından sonra adaya gelen Sydney için bile işe yaradı."

"Umarım haklısınızdır. Yeni bir başlangıca ihtiyaçları var gibi görünüyor.

Onlara kucak açtığınız için de teşekkür ederim."

"Gerçekten neler yaşadıklarını tahmin bile edemiyorum. Bu Hiç tanıyamadığımız bir bebeği kaybetmek yeterince korkunçken bir de üç yaşındaki bir çocuğu kaybetmek..." Başını iki yana salladı. "Dayanılmaz."

Sandalyesini onunkine yaklaştırdı ve kollarını ona doğru uzattı. "Tamamen."

Linda, Oliver ve Dara'nın yıkıcı mektubunu okuduktan sonra bu rahatlığı takdir ederek onun kucağına eğildi. "Neden iyi insanların başına kötü şeyler gelir?"

"Bilmiyorum aşkım. Çok adaletsiz görünüyor."

"Elbette öyle." Uzun süren düşünceli bir sessizlikten sonra ona baktı. "Bugün Mac'i gördün mü?"

"Bütün sabah marinadaydı ama öğle yemeğinden sonra eve gitti."

"Zavallı adam hâlâ çok gergin." Bu olayı kısa sürede unutamayacaklardı.

büyük oğulları baharda bayıldığında onlara verdiği korku. Neyse ki olay sırasında klinikteydi ve anksiyete krizi geçirdiği tespit edilmişti. "İkiz bebekleri sağ salim buraya getirmek için sabırsızlanıyorum, böylece sonunda rahatlayabilecek."

"Onlar gelmeden önce kalp krizi geçirmesinden korkuyorum," dedi Big Mac iç çekerek.

"Hailey doğduğunda olanlardan, Janey'nin PJ'i doğururken neredeyse ölmesinden ve Vivienne'in feribotta doğmasından sonra endişelenmek için iyi bir nedeni yokmuş gibi değil." Linda gergin bir nefes aldı

Kahkahalar. "Torunlarımız biraz dramla gelme eğiliminde. Yapamazsın Mac'i ikizlerin başına gelecekler konusunda endişelendiği için suçlayamam."

"En azından son birkaç gün için anakaraya taşınmak üzere yakında ayrılıyorlar.

haftalar. Thomas'ın onlarla mı gideceğine yoksa burada mı kalacağına karar verdiklerini duydun mu?"

Linda altı yaşındaki torunları için "Okula zamanında başlayabilmesi için Tiffany ile birlikte kalıyor," dedi.

"Muhtemelen onun için en iyisi bu."

"Ancak bir aya kadar ondan ayrı kalacak olmak ailesinin stresini daha da artıracaktır."

"Tiffany, Blaine ve geri kalanımız ona çok iyi bakacağız." "Elbette bakacağız ama ailesi yine de endişelenecek. Umarım bebekler gelir Böylece daha geç değil, daha erken eve gidip yerleşebilirler."

"Ben de öyle umuyorum. Adada yaşamının bir dezavantajı varsa, o da hastanelere ve gelişmiş tıbbi bakıma erişimdir."

"Elbette." Linda'nın cep telefonu çaldı ve şarj etmek için bıraktığı tezgâhtan almak için ayağa kalktı. "Merhaba tatlım," dedi kızı Janey'e. "N'aber?"

"Joe ve ben bir dakikalığına uğrayabilir miyiz diye merak ediyorduk." "Elbette uğrayabilirsiniz. Önce sormak zorunda olmadığınızı biliyorsunuz."

"İkinizin Beyaz Saray'da geçirdiği ikinci balayından hepimiz biraz korkuyoruz."

"Oh sus. Torunlarımı mı getiriyorsun?" "Evet. Birazdan görüşürüz."

"Senin için ışığı açayım." Linda aramayı sonlandırdı ve Big Mac'e döndü. "Geliyorlar."

"Ben de öyle duydum."

Özellikle torunlarını getirdiklerinde çocukları görmekten her zaman mutluluk duyuyorlardı. Beş çocuklarının ve Big Mac'in kızı Mallory'nin adada yaşıyor olması onlar için bir rüyanın gerçekleşmesiydi.

Dört oğulları evden ayrılacak yaşa gelir gelmez dağılmışlardı. Hepsi teker teker eve dönmüş, hayatlarının aşklarıyla tanışmış ve ada hayatına alışmışlardı.

Janey, UConn'daki üniversiteden sonra eve dönen tek kişiydi. Kendini ev kuşu olarak tanımlayan Janey, Ohio State'te iki yıllık veterinerlik okuluna gitmek için adadan ayrılmıştı. Oğlu PJ, neredeyse ikisini de öldürecek olan bir plasental abrupsiyonla ekstra dramatik bir şekilde dünyaya geldikten sonra okula geri dönmemeye karar vermişti. Linda, Janey için ön ışıǒı yaktığında, O günün dehşetini yeniden yaşarken ürperdi.

Koca Mac arkasından yaklaşarak ellerini omuzlarına koydu. "Umarım buraya yine hamile olduklarını söylemeye gelmiyordur."

İfadesine göre Cantrel'lerin çocukların yatma vaktine bu kadar yakın bir zamanda gelmeleri onun da tuhafına gitmişti ve bu da bir şeyler döndüğü anlamına geliyordu.

"Ben de öyle umuyorum. Joe vazektomi yaptırmayı planlıyordu ama bu henüz gerçekleşmedi." Annesi Carolina ile birlikte Gansett Adası Feribot Şirketi'nin ortak sahibi olan damatları, feribotların neredeyse sürekli çalıştığı yaz aylarında çok çalışıyordu.

Big Mac, "Sezondan sonra o ve Mac için bire iki anlaşma yapılmasına oy veriyorum," dedi.

"Kabul edenler, evet desin."

"Evet," dediler birlikte, kendi aptallıklarına gülerek. "Hepsinin evde olmasının bir sürü endişe anlamına geleceğini kim bilebilirdi ki?

bebeklerin uzak bir adada doğması hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu. Kendilerinininkilerin hepsini anakaradaki bir hastanede doğurmayı başarmışlardı ama çocukları için böyle bir şey söz konusu olmamıştı.

"İtiraf etmeliyim ki Hailey tropik bir fırtına sırasında doğana ve tek doktor ada dışında olana kadar bu konu hakkında çok fazla düşünmemiştim."

"Bu kesinlikle bir uyandırma çağrısıydı." Ne zaman kızın aklına gelebilecek birçok şeyi düşünse gerginlikten gerilen omuzlarına masaj

yaptı.

kısıtlı tıbbi imkânlarla sahip bir adada ters gidebilir. "Onlar gençken bunun endişe verici olduğunu düşünüyorduk ama şimdi daha da endişe verici."

"Kesinlikle." Adamın kaslarındaki kıvrımları yoğurma şeklinden zevk alarak iç çekti. "Ada hayatının şimdiye kadar yaşadığım tek bulundu."

"İşte geliyorlar." Başının tepesini öptü. "Her neyse, endişelenmemeye çalış. Bir yolunu bulacağız. Her zaman çözeriz."

Gerçek bu olduğu için, onun verdiği güvenceyle rahatlamaya çalıştı. Ama kızının onlara ne söyleyeceğini öğrenene kadar rahat bir nefes alamayacaktı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 2

J Çocukluğunun geçtiği evin garaj yoluna girdiklerinde aney'in karnı sinirden zangır zangır titriyordu ve anne babasının kapıda durmuş onları beklediğini gördü.

Joe sıcak elini onun soğuk elinin üzerine koydu. "Her şey yoluna girecek. Bunu senin için en az benim kadar istediklerini biliyorsun."

"Bu doğru. Var ama onlar da üzgün olacaklar."

"Her şey yoluna girecek, Janey. Söz veriyorum. Hadi gidip şu işi halledelim de planlarımıza devam edelim."

Başını salladı ve Joe PJ'yi alırken Vivienne'i koltuğundan almak için arabadan inmek üzere emniyet kemerini çözdü. Her iki çocuğun da açık sarı saçları vardı.

Anne ve babalarının çocukken sahip olduğu gibi saçları ve babalarının ela gözleri. Janey kızına, "Hadi gidip büyükannemle babamı görelim," dedi.

Viv, *büyükanne* ve *baba* sözcüklerini duyunca ciyakladı. Anne ve babası torunlarıyla birlikteyken tüm dikkatlerini onlara verirlerdi ve çocuklar da onlara bayılırdı.

Ön kapıda Linda Vivienne'i Janey'den alırken Big Mac de Joe'yu PJ'den kurtardı. Anne ve babasını çocuklarının büyükanne ve büyükbabası olarak görmek Janey'nin hayatındaki en keyifli şeylerden biriydi. Ne yapacağını düşünmek onlara söylemeye gelmesi kalbini kırmakla tehdit ediyordu. Ama o ve Joe kararlarını vermişlerdi ve uygulamaya hazırdılar.

Sadece herkese söylemeleri gerekiyordu ve işin zor kısmı da buydu. "Neler oluyor?" Linda lazerle Janey'ye odaklanarak sordu.

Ona boşuna Voodoo Mama demiyorlardı. Bir şeyler döndüğünü hep bilirdi.

Janey, Joe'ya bakarak, "Sizinle bir dakika konuşabileceğimizi umuyorduk," dedi.

Kolunu ona dolayarak bir ekip olduklarını ve bu işte birlikte olduklarını hatırlattı.

Onun için Tanrı'ya şükürler olsun. Bu düşünceyi her gün birçok kez aklından geçiriyordu. Yanlış adamla evlenmeye ne kadar yaklaştığını hatırladığında...

"Hamile değilsiniz, değil mi Prenses?" Koca Mac sordu.

"Hayır, baba!" Janey güldü. "Sana bebeklerle işimizin bittiğini söylemiştim." PJ'in felaketle sonuçlanan doğumundan sonra kızının feribotta dünyaya gelmesi, onu ve Joe'yu daha fazla çocuk sahibi olma arzusundan vazgeçirmişti. Kadere iki kez meydan okumuşlardı. Bu kadarı yeter de artardı bile.

"Oh, teşekkürler Tanrım," dedi Big Mac. "Siz ikiniz tansiyon ilacımдан payınıza düşeni çoktan tükettiniz."

"Sus, baba. Tansiyonun iyi." "Küçük kızım tehlikedeysen değil, değil."

"Tehlikede değilim." Janey onları aile odasına kadar takip etti, orada çocukları Big Mac ve Linda'nın torunlarının evlerinde oynamaları için aldıkları oyuncaklarla oynamaları için yatırdılar.

"Dondurmalı sandviçe ne dersin?" Linda, nasıl sunulursa sunulsun *dondurma* kelimesi karşısında heyecanlanan PJ'e sordu.

Janey ve kardeşleri küçükken yaptığı gibi, Big Mac Vivienne'le birlikte yerde otururken, o da büyükannesiyle birlikte kendisi ve kız kardeşi için yiyecek bir şeyler almaya gitti. "Bize neler olduğunu anlat da endişelenmeyi bırakalım."

Janey Joe'ya bakarak, "Kötü bir şey değil," dedi.

Ona sıcak, sevgi dolu bir gülümseme gönderdi. Joe'nun desteği onun için pek çok şeyi mümkün kılmıştı ve onun fedakârlıkları veterinerlik okulunu yarılmasını sağlamıştı. "Joe ve ben konuşuyorduk ve görünüşe göre bu sonbahar Ohio'ya geri döneceğiz, böylece ben de okula geri dönebileceğim."

"Bu harika bir haber, tatlım." Babasının yakışıklı yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Küçük bir kızken yaralı kuşları ve sincapları sağlığına kavuşturmak için eve getirdiğinden beri senin için bunu istediğimizi biliyorsun."

"Sadece..." Bir hafta önce kararlarını verdiklerinden beri bolca akan gözyaşlarına teslim olmamaya çalışırken ellerine baktı. Aklının bir köşesinde OSU'nun sonbahar için çok geç olduğunu söyleyeceğini umuyordu ama onu kollarını açarak karşıladılar. "Bu sefer gitmek daha zor."

"Çünkü iki küçük çocuğunuz var," dedi Linda, yarım boy dondurmali sandviçleri feci şekilde karıştıran iki çocukla ilgilenirken.

"Sana, Carolina'ya, Seamus'a, teyzelerine, amcalarına, kuzenlerine, arkadaşlarına derinden bağlı olanlar. *Bizim* herkese ne kadar bağlı olduğumuzdan bahsetmiyorum bile." Bu konuşmayı onlar olmadan yapmayı çok istemesine rağmen, yine de gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Ayrılmak gerçekten çok zor olacak."

"Gittiğini görmek bizim için zor olacak," dedi Linda, "ama çocuklar için endişelenme. Sen ve Joe yanlarında olduğu sürece iyi olacaklar. Bundan yıllar sonra, buradan uzakta olduklarını hatırlamayacaklar. Tek hatırlayacakları Etraflarındaki herkesten her zaman sevgi gördüler."

"Biliyorum ve bunu konuşmuştuk. Sizi ya da diğerlerini bir süre göremeyeceklerini anlayamayacak kadar küçükler ve bu bir lütuf."

"Bu yüzden Janey'yi bunu şimdi yapması için cesaretlendirdim," dedi Joe. "Hâlâ buna alışabilecek kadar gençler. PJ okula başladığında, bu iş daha da zorlaşacak. şeyler daha da artar."

"Bu çok doğru," dedi Big Mac. "Mac okula başladıktan sonra tatil

planları yaptığımı hatırlıyorum.

Git o zaman. Artık istediğimiz her şeyi yapamayacak olmamız sistemimizde büyük bir şok etkisi yarattı. Bu bir faktör olmadan bu işi halletmeniz akıllıca olur. Ve şunu da ekleyeyim... Size Dr. Cantrell demek için sabırsızlanıyorum. Bunun için uzun zamandır bekliyordum."

"Öyle olduğunu biliyorum." Babası, eski nişanlısı David Lawrence'a, onu üniversiteden sonra veterinerlik okuluna gitmekten vazgeçirdiğinde çok kızmıştı.

David, tıp fakültesi ve veterinerlik okulu kredilerini ödemenin onları mali açıdan öldüreceğini savunmuştu. "Ve Doktor Potter, muayenehaneyi devralmaya hazır olsam da olmasam da emekli olmaya yaklaşıyor. Bu yaz bana bir tür ültimatoma verdi. 'Eğer sen olmazsan Janey, çok geçmeden birinin olması gerekecek' dedi."

"O bunu söyledikten sonra," diye ekledi Joe, "Janey'ye Doc'un muayenehanesini başka birinin devralması konusunda ne düşündüğünü sordum. Bu onun okulu bitirmeyi ciddi ciddi düşünmesini sağladı."

"Kendime sadece iki yıl daha olduğunu söyleyip duruyorum ama şu anda bu bir ömür gibi geliyor. Evimi özlüyorum ve henüz ayrılmadık bile."

"Sen her zaman evcimen biriydin," dedi Big Mac. "Hatırla UConn'dayken her hafta sonu eve gelmek istediğini hatırlıyor musun?"

"Evet, ve ne kadar kötü olduğunu hatırlıyorum, çünkü Ben."

"İki sebepten dolayı. Birincisi, seni almaya gitmem gerekiyordu. Değerli Ada'ya iki saat yol gitmek zorunda kalacaksın ve ikincisi, orada arkadaş edinmeni ve üniversite deneyiminin tadını çıkarmanı istedim."

"Orada arkadaşlar edindim ve üniversite deneyiminden keyif aldım, ancak değerli adanızın değerli kızınızdan daha önemli olduğunu ilk kez duyuyorum."

Linda gülerek, "Seni orada yakaladı, tatlım," dedi.

"Benim için hiçbir şeyin biricik kızımdan daha değerli olmadığını ve olmadığını çok iyi biliyorsun ama her hafta sonu seni almak için Connecticut'a gidip iki gün sonra seni geri götüremezdim."

"Bunun yerine, sevgili adamdan uzakta acı çekmeme neden oldunuz."

"Annene gönderdiğin resimleri gördüm. Hiç acı çekmiyordun. Okulun bitmiş olması bir mucize."

Janey bütün gece babasıyla şakalaşabilirdi ama Vivienne'in sinir krizi geçirmesi üzerine Joe onu kucaklayıp PJ'in de başlamasına fırsat vermeden oradan uzaklaştırdı.

Linda bir yerlerden bir mendil çıkardı ve çocukları hemen temizledi.

Bu, annesini özlemesinin birçok nedeninden sadece biriydi. Her ikisi de Janey daha onlara ihtiyacı olduğunu bile anlamadan, anne babasının tam da ihtiyaç duyulan yerde devreye girme gibi bir huyu vardı. Ve sonra annesinin üzerine hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Ben koca bir bebeğim," dedi burnunu çekerek.

Linda onun sırtını sıvazladı ve Janey'nin dizini incittiği küçüklüğünden beri yaptığı gibi ona sarıldı. "Doğru olanı yapıyorsun, tatlım.

Şu anda zor olsa da, bunu yaptığına çok memnun olacaksın." Geri çekildi ve Janey'nin yüzündeki saçları itti. "Büyük hayaller kurar ve çok çalışırsa yapabileceklerinin sınırı olmadığını göstererek kendi kızın için ne kadar harika bir örnek oluşturacağını bir düşün."

"Annen haklı Prenses," dedi Big Mac. "David ilk seferinde seni veterinerlik okulundan vazgeçirdiğinde kalbimiz kırılmıştı ve bebekleri doğurduktan sonra neden ara verdiğini anladık ama şimdi geri dönüp başladığın işi bitirme zamanı. Bunu yapmazsan her zaman pişman olacaksın."

Janey yüzünü sildi ve kollarını, küçük kaşları dehşetle çatılmış bir halde onu inceleyen oğluna uzattı. "Ziyarete geleceksiniz, değil mi?"

"Bizi durdurmaya çalışın," dedi Big Mac.

"Sana planımızı anlatmak beni daha iyi hissettiriyor. Bunu *iki* çocuk ve bir sürü hayvanla yapmayı hayal etmek çok stresliydi." Kendileriyle birlikte Ohio'ya seyahat edecek özel ihtiyaçları olan hayvanlardan oluşan bir ekipleri vardı.

Linda, "Joe her konuda sana yardımcı olmak için yanında olacak ve çok hızlı geçecek," dedi. "Sen farkına bile varmadan gelecek yaz için geri dönmüş olacaksın."

"Gözümü kırmak ve geri dönmek istiyorum." PJ'i başının üstünden öptü. "Hadi gidip babanı kız kardeşinden kurtaralım, dostum."

"Baba!"

"Babasını seviyor. Teşekkürler çocuklar, her şey için. ve yapmaya devam ediyorsun. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Bunun için endişelenmene gerek yok tatlım," dedi Big Mac. "Hiçbir yere gitmiyoruz."

Onu dışarı çıkardılar ve Joe cipini garaj yolundan geri geri çıkarırken onları uğurlamak için kapıda durdu.

Janey onlar gözden kaybolana kadar el salladı ve sonra tekrar gözyaşlarına boğuldu.

"Haberini onlarla paylaştıktan sonra kendini daha iyi hissedeceğini umuyordum," dedi Joe.

"Kendimi daha iyi hissediyorum. Sadece onları aylarca göremeyeceğimi bilmek zor.

Çocuklar onları görmesin diye."

"Onları göreceğiz. Her hafta FaceTime yapacağız ve onlar da ziyarete gelecekler." "Biliyorum. Sadece herkesin burada olmasıyla aynı şey olmayacak."

Eve vardıklarında Joe Viv'i ondan aldı. "Git banyo yap. Bunu ben hallederim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Bilmediğimi biliyorum. Git kendine biraz zaman ayır." Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Ve sonra kendimize zaman ayıracağız."

"Teşekkür ederim." Janey bebeklerine iyi geceler öpücüğü verdi ve Joe'nun çocukları banyo için yukarı çıkarmasını bekledikten sonra mutfağa gidip bir kadeh şarap doldurdu ve köpekleri dışarı saldı. Hayatı boyunca istediği bir şey için bu kadar duygusallaştığı için kendini aptal gibi hissediyordu. Rüyaların koşullara göre değişmek gibi tuhaf bir yolu vardı.

Gerçekleşen hayali, üst kattaki adam ve paylaştıkları çocuklar, evcil hayvanları, evleri, geniş aileleri ve yakınlardaki arkadaşlarıydı. Hiçbir şey istemiyordu, Ohio'da yarım kalan ve bir türlü iyileşmek bilmeyen kabuklu bir yara gibi onu sızlatmaya devam eden işi dışında. Yaz ilerledikçe, içinde başladığı işi bitirmesini isteyen sesi duymazdan gelmek zorlaşmıştı, ta ki sonunda Joe'ya ona yük olan şeyi söyleyene kadar.

Ohio'ya geri dönme arzusu önümüzdeki iki yıl boyunca ikisinin de hayatını alt üst edecek olsa bile, cesaret ve destekle karşılık vermişti. "Birlikte olduğumuz sürece bir yolunu buluruz," demişti.

Başından beri Joe'nun veterinerlik okuluna gitme isteğini desteklemiş, hatta o kadar ileri gitmişti ki Ohio'dayken Seamus O'Grady'yi feribot şirketini yönetmesi için işe almıştı. Bu durum Seamus'un Joe'nun annesi Carolina'ya aşık olmasına yol açmıştı ki Ohio'ya gitmemiş olsalardı bu asla gerçekleşmeyecekti.

Köpekleri içeri aldıktan sonra Janey, Riley'yi teselli etmek için kulaklarının arasını kaşıdı. Onu rahatsız eden bir şey olduğunu her zaman anlardı.

Joe mutfağa geldi. "İşte buradasın. Küvette seni arıyordum."

Onunla yüzleşmek için döndü. "Henüz oraya varamadım." "Anlıyorum. İyi misin?"

"Ailem bildiği ve bitireceğim için mutlu oldukları için şimdi daha iyiyim."

"Bunu senin için en az senin kadar uzun zamandır istediklerini biliyorsun."

"Bunu biliyorum. Onlara üniversiteden sonra gitmeyeceğimi söylediğimde çok kızmışlardı."

Ellerini onun kalçalarına koydu ve alnını onunkine yasladı. "Hepimiz öyleydik."

"Bebeklerim hızlı düştü."

"Her zamankinden daha hızlı. Onları sahilde çalıştırmak iyi bir fikirdi."

Ellerini adamın göğsünde birleştirdi ve yukarı doğru kaydırarak boynuna doladı. "Öyle olabileceğini düşünmüştüm. Bugün çok gergindiler."

"Abby ya da Adam'dan haber aldın mı?" diye sordu baldızına ve erkek kardeşine.

"Henüz değil. Randevuları sabah ve bu gece Frank Amca'da kalacaklar."

"Umarım her şey yolundadır."

"O zavallı kız çok şey yaşadı. Ben sadece onun güzel, kolay bir hamilelik geçirmesini istiyorum."

"Ben de. Hadi erken yatalım. Çok yorgunum."

O gün feribotlarla üç gidiş-dönüş yapmıştı, bu da son zamanlarda yaptığından bir fazlaydı.

Köpekleri dışarı saldıılar, ışıkları söndürdüler, kapıları kilitlediler ve yatak odalarına gitmeden önce uyuyan küçük çocukları gözetleyerek üst kata çıktılar.

Joe gömleğinin düğmelerini çözdü ve yere bıraktı.

"Merhaba," dedi Janey, her gece yaptığı gibi, artık bir alışkanlık haline gelmiş olan

Onunla geçirdiğı gün ve geceleri oluşturan pek çok ritüelden biriydi bu.

Gülerek, atılan gömleğı almak için eğildi. "Sadece dikkatini verdiğinden emin olmak istedim."

"Dikkat ediyorum ve dört sığır kardeşle büyüdükten sonra, bu tür şeyleri yanına bırakmayacağım."

"Evet, canım. Banyo yapacak mısınız?"

"Çok yorgunum."

"Yatağı gir, ben de sana sırt masajı yapayım."

"Sana bir tane vermeliyim. Bugün on iki saat çalıştın." "Sen de öyle. Çocuklara bakmak kolay bir iş değil."

"Feribotları sürmek de öyle."

Joe güldü. "Bizim iki vahşiyi kovalamaya kıyasla kolay."

"Veterinerden izinli olduğum günlerde beni epey uğraştırıyorlar. ama başka türlü olmasını istemezdim." Bu onu tekrar hıçkırı hıçkırı ağlattı.

okuldayken bebeklerinden bu kadar uzak zaman geçirme dncesi.

"Onları asla göremeyeceğim."

"Ah, tatlım." Joe kollarını ona doladı. "Evet, iyi olacaksın. Her Şey iyi olacak. Sen okuldayken onlara çok iyi bakacağım ve her hafta sonu ailece vakit geçireceğiz. Her Şey yolunda."

"Beni unutacaklar."

Joe güldü ve onu yatağa doğru itti. Yatağa girdikten sonra onu en sevdiği yer olan kollarında rahat ettirdi. "İlk anılarını düşün. Ne hatırlıyorsun?"

"Evan ve Adam holiganlar gibi beni bahçede kovalıyorlardı."

"Kaç yaŐındaydın?"

"Bilmiyorum. Belki beş?"

"PJ ve Viv Ohio'da yaşadıklarını hatırlamayacaklar. Çok başarılı bir veteriner olan ve hayatlarındaki en önemli kişi olan anneleriyle birlikte büyüyecekler."

"Seninle birincilik için berabere."

"Hayır, tatlım. Onlarla her zaman ilk sen olacaksın ve bu benim için sorun değil. Benim için de ilksin. Sen okulu bitirene kadar yoğun birkaç yıl geçireceğiz ve sonra eve dönüp buradaki hayata geri döneceğiz ve onlar da büyükanne ve bykbabalarıyla, teyzeleriyle kaldıkları yerden devam edecekler, amcalar ve kuzenler."

"Bundan emin misin?"

"Yüzde yüz olumlu. Okulu bitirdiğin ve en büyük hayalini gerekleŐtirdiėin için seninle çok ama çok gurur duyacaklar."

"Veteriner olmak benim en büyük hayalim değil. O zaten senin ve onların sayesinde gerçekleŐti."

"Ve bunu bilecekler, Janey. Onları ne kadar çok sevdiğini zaten biliyorlar ve bunu hep bilecekler. Ohio onların hayatında sadece kısa bir biz eve gelmeden önce yaŐar."

Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı, vahşi duygularını sakinleştirmeye çalıştı. "Bu konuda bu kadar aşırıya kaçtığım için özür dilerim."

"Sen değilsin. Anlıyorum bebeğim. Gerçekten çok meşgul olacaksın ve bu çocuklarla geçireceğin zamanı azaltacak, ama birlikte geçireceğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendireceğiz ve sen meşgul olduğunda onlar bana sahip olacaklar."

Yüzünü görebilmek için geri çekildi. "Bunun için teşekkür etmeyi unutursam diye..."

Onu öptü. "Teşekküre gerek yok."

"Evet Joe, başından beri benim için yaptığın her şey için sana teşekkür etmem gerekiyor. Aşağıda Ohio'ya gitmemizin Seamus'u buraya getirmesinin ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum, şimdi annenle evli ve çok mutlular."

"Bu doğru. Sen veterinerlik okuluna gitmeseydin bu asla olmazdı. Tüm olumlu yönleri bakmalıyız."

"Onu artık olumlu görmene sevindim."

Joe güldü. "Onu annemin ortağı olarak görmem biraz zaman aldı, ama çılgın İrlandalı bana zehirsiz bir küf gibi yapıştı."

Janey gülmekten kendini kaybetti. "O iyi bir adam." "Evet, öyle."

"Onlara planlarımızı anlattın, değil mi?"

"Bugün erken saatlerde. Bizi özleyecek olsalar da bitirmek için geri döneceğini duyunca çok mutlu oldular. Onlar da ziyarete geleceklerini söylediler."

"Umarım öyledir."

Joe onun sırtını okşadı, bu da rahatlmasına ve gevşemesine yardımcı oldu. "Birbirimize sahip olduğumuz sürece her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Şimdiye kadar bu doğru olduğu için Janey onun sözüne inanmaya karar verdi.

CHAPTER 3

In Providence'ta Adam McCarthy bütün gece uyumamış ve yaklaşan randevudan başka bir şey düşünmeye çalışmıştı. kara bir bulut gibi üzerlerindeydi. Doğru olmayan bir şeyler vardı. Abby ilk üç aylık döneminin neredeyse sonuna gelmişti ama çok daha ilerlemiş görünüyordu. Yüksek riskli hamileliğinin başından beri, Gansett Adası kliniğindeki David ve Victoria, her şeyin yolunda olduğundan iki kat emin olmak için anakarada bir uzman aramalarını tavsiye etmişlerdi.

Kadın ve Bebek Hastanesi'nden randevu almışlardı. Tarihin gelmesi için haftalar vardı ve önümüzdeki bir ya da iki saat içinde daha fazlasını öğreneceklerdi. Ama bilmek istediğinden emin değildi.

Eğer bir sorun varsa.

Bunu düşününce kalbi kırıldı. Abby birbirlerini bulmadan önce ve hatta o zamandan beri çok şey yaşamıştı, polikistik over sendromu teşhisi konmuş ve asla hamile kalamayacağı söylenmişti. Geçen kış oğulları Liam'ı evlat edinmişlerdi ama Abby'nin hamileliği ikisi için de tam bir şok oldu.

Bebekleri bir mucizeydi ve onun ve bebeğin iyi olduğundan emin olmak için ne gerekiyorsa yapmaya kararlıydı. Bu, hamileliği süresince Providence'a taşınmak anlamına gelse bile. Gerekirse bunu yaparlardı.

Bu yaz Surf'teki Abby's Attic'in işletilmesine yardımcı olması için Candice adında genç bir kadını işe almışlardı. Candice şimdiye kadar bir nimet olmuştu ve eğer sezonu mağazada bitirmek için ona güvenmeleri gerekiyorsa, öyle olsun. Abby ve bebeğin bu hamileliği başarıyla atlatması için ne gerekiyorsa yapılacaktı.

Portatif beşikten gelen bir cıvıltı Adam'a sekiz aylık Liam'ın uyandığını haber verdi. Onu almaya gittiğinde Abby'nin onu çoktan kaldırmış ve bezini değiştirmekte olduğunu gördü.

"Eğer biraz daha uyumak istersen bunu yapabilirim," dedi Adam. "Hiç uyumadım, bu yüzden yapacak bir şeyim olduğu için mutluyum."

"Ben de uyumadım."

Liam'ı yıkamak, giydirmek ve karnını doyurmak için birlikte çalıştılar. "Kahvaltıya ne dersin?" Adam sordu.

"Yemek yiyebileceğimi sanmıyorum. Belki randevudan sonra. Ama sen devam et."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum."

Liam'ı oyuncaklarla oynaması için oturma odasında yere yatırdılar ve gitme vaktinden önceki son saati öldürdüler.

Hastanede, yapılacak birkaç randevu ve testten ilki için doğrudan ultrason bölümüne götürüldüler uzmana görünmeden önce.

Adam, ultrason teknisyeni çubuğu Abby'nin çıkıntılı karnının üzerinde gezdirirken Liam'ı tuttu. Ekranı izledi ama gördüklerinden bir anlam çıkaramadı.

Teknisyen asayı hareket ettirerek bilgisayarda bir şeye tıkladı. Her tıklama sinirlerine bir kurşun gibi iniyordu. Tüm bunlar ne anlama geliyordu? Bebeğin kalp atışlarının güçlü sesi onu rahatlattı. Mac ve Maddie oğulları Connor'ı rahimde kaybettikten sonra Adam da aynı şeyden korkmuştu.

Rutin bir ultrason randevusunda erkek kardeşi ve baldızıyla karşılaşan sessizlik.

Teknisyen odadan çıkarken, "Bana bir dakika izin verin," dedi.

"Neler oluyor?" Abby kahverengi gözleri korkudan kocaman olmuş bir halde sordu.

"Eminim bir şey yoktur. Kalp atışını duydun. Önemli olan da bu." Kendi paniğini gizlemeye çalışsa da kızın duyması gereken şeyi söyledi. Teknisyenin odadan çıkmasının hiçbir zaman iyi bir şey olmadığını bilecek kadar film ve video izlemişti.

Teknisyen beş dakika sonra, kendisini radyoloji doktoru olarak tanıtan başka bir kadınla birlikte geri döndü.

Adam onun adını duymadı ve ne olduğunu da umursamadı.

Adam ve Abby, birinin onlara neler olup bittiğini anlatması için acı verici bir sessizlik içinde beklemek zorunda kaldıklarından, tüm süreci en baştan yeniden başlattılar.

Sonunda doktor yüzünde tuhaf bir ifadeyle onlara baktı. "Doğurganlık tedavisi gördünüz mü?"

"Hayır," dedi Abby. "Neden?"

"Kimse size çoğalma ihtimalinden bahsetti mi?"

"Çoğul mu?" Abby çılgınca önce doktora, sonra da Adam'a bakarak sordu.

Doktor ekranı işaret etti. "Dört kalp atışı tespit ediyoruz." Adam'ın dizlerinin bağı çözülmek istedi. "*Dört mü?*"

Doktor hâlâ ekrana doğru işaret ederek saymaya devam etti. "Bir, iki, üç, dört."

Şimdi her birini işaret ettiği için onları görebiliyordu. Dört tane. Dört bebek. *Dördüzler*.

"Bende PCOS var. Onlar..." Abby hıçkırıklara boğuldu. "Bebek sahibi olamayacağımı söylediler ve biz... Bunun olmaması gerekiyordu."

"Eh," dedi doktor neşeli bir gülümsemeye, "dört bebek taşıdığınıza şüphe yok, bu yüzden bu kadar erken gösteriyorsunuz. Bazen PCOS'lu kişiler aniden bir sürü olgun yumurta bırakırlar.

Yani olabilir. Ultrasonu kadın doğum uzmanınıza göndereceğiz, böylece ileriye dönük bir plan yapabilirsiniz. Tebrikler anne ve baba, dört kere."

Doktor ve teknisyen odadan çıkarak şaşkın anne babayı yalnız bıraktı.

"Adam," dedi Abby soluk soluğa. "Az önce ne dedi?"

Adam hâlâ haberi sindirmeye çalışıyordu ama onun iyiliği için kendini toparlamaya zorladı. "Görünüşe göre dördüz bekliyoruz."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Yapamayacağımızı söylediler."

"Biliyorum, tatlım." Hâlâ Liam'ı tutarken, yüzündeki gözyaşlarını öpmek için eğildi. "Bu bir mucize."

"Hayır, Adam, bu bir mucize değil! *Dört bebek!* Biz ne yapacağız? Nasıl-

Kız konuşmayı kesene kadar onu öptü. "Bunu da diğer her şeyi çözdüğümüz gibi çözeceğiz. Şimdi seni kaldırıp giydirelim ve bir sonraki randevuya gidelim, böylece tüm sorularımızı sorabiliriz."

"Şu anda kendi adımları bile hatırlayamıyorum. Nasıl soru sorabilirim ki?"

"Senin adın Abigail Callahan McCarthy ve sen tanıdığım en güçlü insansın. Bize ne söylerlerse söylesinler, halledeceğiz. Hiçbir şey için endişelenmeni istemiyorum." Oturmasına yardım etti ve muayene masasından düşecek gibi olduğunda onu sabitledi.

"Dört bebeğe hamile olamam. Bu öylece olmaz."

Kızın yüzündeki sevimli şaşkın ifadeye gülümsedi. "Görünüşe göre öyle."

"Bunu hiçbir şekilde eğlenceli bulmana izin yok, beni duyuyor musun?" "Seni duyuyorum, ama unutmamanı istediğim bir şey var ki Bugün duyabileceğimiz korkunç şeyler. Bu gerçekten korkunç sayılmaz."

"Karaya vurmuş bir *balinaya* dönüşmek zorunda olmayan biri tarafından söylendi *dört* bebek doğururken!"

Kendini tutamadı. Güldü.

Onun karnına bir yumruk attı ve şaşırtıcı derecede sert darbeden dolayı nefesinin kesilmesine neden oldu.

"Ow."

"Gülme Adam McCarthy, yoksa yemin ederim bana bunu yaptığın için seni gerçekten bıçaklayabilirim."

"Bu nasıl benim hatam oluyor? Bize bunun olamayacağını söylediklerinde seni en başta hamile bıraktığım için senin kahramanın olduğumu sanıyordum."

"Bir çeşit süper sperm ateşlediğini öğrenene kadar benim kahramanımdın."

Adam'ın gülümsemesi kendini beğenmişliğe dönüştü.

"Oğullarım oldukça süperdir." "Yine de komik değil."

"Bu biraz komik. Hadi ama, kabul etmelisin."

"Böyle bir şey yapmak zorunda değilim ve eğer akıllıysan kahkahalarını kendine saklarsın. Bunun hiç de komik olduğunu düşünmüyorum." Tekrar yıkıldı, tüm vücudu duygularının gücüyle titriyordu. "Neyim var benim böyle? Tek istediğim hamile kalmaktı ama şimdi çıldırıyorum. çünkü düşündüğüm gibi olmuyor."

Adam tekrar gülmemek için dudağını ısırarak zorunda kaldı. Muayene masasında onun yanına oturdu ve kolunu ona doladı. "Korkuyorsun çünkü az önce alabileceğimiz en beklenmedik haberi aldık. Ama bunun trajik bir haber değil de bol miktarda iyi haber olmasına şükretmeliyiz."

Başını salladı ve yüzünü sildi. "Biliyorum. Sadece kafamı toparlamam biraz zaman alacak."

"Ben de, tatlım."

"Beş bebeğimiz olacak, Adam." "Evet, bunu duymuştum."

"İki yaşın altında beş bebek, Adam." "O notu aldım."

Onun kaburgalarına dirsek attı. "Bunun hâlâ komik olduğunu düşünüyorsun." "Gülmenin ağlamaktan daha iyi olduğunu düşünüyorum."

"Bunu nasıl yapacağız?" diye sordu telaşlı bir ses tonuyla.

Onun elini tuttu ve sıkıca kavradı. "Kadın doğum uzmanıyla görüşüp seni ve futbol takımını sağlıklı tutmak için ne yapmamız gerektiğini öğreneceğiz. Sonra da doğum sırasında burada olmanı sağlayacak bir doğum planı hazırlayacağız ve bize yardımcı olmaları için büyükanne ve büyükbabaları, teyzeleri, amcaları ve arkadaşları işe alacağız.

İlk birkaç ayı atlatırsak bu işi halledeceğiz. Bir şekilde." "Çok mantıklısın.

Böyle bir zamanda nasıl mantıklı olabiliyorsun?"

"Birimiz olmak zorunda."

Ona tekrar dirsek attı. "Güldüğünü duyabiliyorum."

"Gülmüyorum. En azından pek değil." Onu kendine yaklaştırdı ve saçlarını okşadı. "Bu gerçekten senin hatan, biliyorsun."

"Bunun nasıl *benim* hatam olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum."

"Bir bebek için o kadar çok dua ettin ki dört tane oldu."

"Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum ve bu işe yaramayacak. Bu yüzde yüz senin hatan. Belli ki siz McCarthy'cilerin karılarınızı hamile bırakmanızla ilgili bir sorun var."

Adam göğsünü kabarttı ve karnına yediği bir dirsekle havasının sönmesine neden oldu.

"Hadi doğum randevusuna gidelim de bana *dört* bebeği nasıl taşıyacağımı anlatsınlar."

Adam ayağa kalktı ve boştaki eliyle onun masadan inmesine yardım etti. Kız sendelediğinde, Adam kolunu kız sabitlenene kadar onun boynuna doladı. "Sadece bana tutun, tatlı kız. Ben yanıdayım."

"Seni bu kadar çok sevmem çok iyi bir şey." "Bu gerçekten çok iyi bir şey."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 4

Los Angeles'ta, Stephanie McCarthy sabahın dördünden beri ayaktaydı ve Los Angeles'a bakan büyük bir pencerenin önünde oturuyordu.

Pasifik Okyanusu. Grant'in Malibu'daki evi, Los Angeles'taki önceki hayatından kalan tek şey, dünyadaki en sevdiği yerlerden biriydi. Ama burada bile rahatlayamıyor gibiydi. Yemek yiyemiyor, nefes alamıyor ya da tüm gün boyunca nasıl oturacağını düşünmekten başka bir şey yapamıyordu.

İki yıldır üzerinde çalıştığı filmin galası.

Onun hikayesini yazmıştı. Onun ve Charlie'nin hikâyesini ve tüm anlatılanlara bakılırsa, onların hikâyesini ekranda hayata geçirmek için ustaca bir iş çıkarmıştı.

Ama on dört yılını sevgili üvey babasını hapisten kurtarmak için umutsuzca uğraşarak geçirdikten sonra, o ve Charlie artık bu kabustan o kadar uzaklaşmışlardı ki, sanki başka insanların başına gelmiş gibi görünüyordu.

Neredeyse...

Bazı yara izleri, yara ne kadar iyi iyileşmiş olursa olsun göz ardı edilemezdi.

Bir elini karnındaki küçük şişliğin üzerine koydu, henüz pek bir şey göstermese de bebeği gün geçtikçe büyüyordu.

Gansett'teki pratisyen ebe hemşire Victoria Stevens ona şunları söylemişti

İnce yapılı biri için bu son derece normaldi. Olması gereken yerdeydi ya da Vic öyle diyordu, bebeği Aralık sonunda doğacaktı.

Aslında, kendi kızını dövmekten çekinmeyen bir kadın tarafından büyütüldükten sonra çocuk sahibi olmakla hiçbir işi olmadığı hissinden hiçbir zaman kurtulamamıştı. Annesi hem harika hem de korkunç biriydi ve Stephanie annesinin sürekli değişen ruh halleriyle büyümüştü.

Charlie'nin on bir yaşındayken sahneye çıkması başına gelen en iyi şey olmuştu, ta ki üç yıl sonra annesinin uyguladığı tacizle suçlanana kadar.

Stephanie bu anıları silkeleyip attı, bugünkü hayatı o zamanki hayatıyla hiçbir benzerlik taşımazken o tavşan deliğine düşmek istemiyordu. Grant McCarthy'ye aşık olduğu andan itibaren -ki dürüst olmak gerekirse bu neredeyse onunla tanıştığı anda olmuştu- her şey daha iyiye doğru değişmişti. Charlie ancak onun ve avukat arkadaşı Dan Torrington'ın sayesinde özgürlüğüne kavuşmuş ve aklanmıştı ve o gece gösterime girecek olan *Indefatigable* filminde anlatılacak olan hikâyeye de buydu.

Gözyaşları yorgun gözlerini yakıyordu. Sevgili kocası, hikâyelerini dünyayla paylaşacak filmi yazmak ve ortak yapımcılığını üstlenmek için yorulmak bilmeden çalışmıştı. Kadının verdiği destansı savaşın hakkını vermek için elinden geleni yapmıştı.

Özgür Charlie.

Ve bunu izlemeye dayanamadı.

"Hey." Grant'in sesi onu rahatsız edici düşüncelerden uzaklaştırdı.

"Erken kalkmışsın."

"Uyuyamadım."

Onun yanına oturdu ve yüzünü görebilmek için döndü. "Hiç uyudun mu?"

"Fazla değil." Başını kanepenin arkasına yaslamış, dönüp ona baktı.

"Bu gece için heyecanlı mısın?"

"Sanırım."

"Emin değil misin?"

"Bu konuda eridiğini hissetmeseydim daha heyecanlı olurdum."

"Heyecanlanmıyorum."

Ona, küçümsemeye çalıştığı için kendini aptal gibi hissetmesine neden olan yatıştırıcı bir bakış attı. Her zaman onun kalbinin derinliklerini görmüştü. "Konuş benimle, Steph. Bana ne düşündüğünü söyle ve bunu çözelim."

Gözleri onu çileden çıkaran yaşlarla doldu. Duygusal bir felaket bölgesi olmak istemiyordu ama filmin yeniden canlandığı geçmiş acılar hamilelik hormonlarıyla birleşince aşırı yüklemeye mücadele etmesini imkânsız hale getirmişti.

Onu sıcak kucağına aldı. "Ah, bebeğim, hadi. Ağlama. Ağladığında beni öldürdüğünü biliyorsun."

Başını onun çıplak göğsüne yasladı, yanağının altındaki göğüs kıllarının yumuşak tüylerini ve kulağına çarpan kalbinin sabit atışını sevdi. "Özür dilerim."

"Üzülme. Aslında bunun olmasını bekliyordum."

"Neyi bekliyordun?"

"İş başa düştüğünde, bitmiş ürünü görmek istemezsiniz ve bu tamamen normaldir. Anlıyorum."

"Keşke yapsaydım. Uzun zamandır çok çalıştın. Bu hayatının en büyük gecesi ve benim de orada olmam gerekiyor."

"Bu hayatımın en büyük gecesi değil."

"Doğru. Oscar kazandın. Ne düşünüyorum ben?"

Adamın alçak sesle attığı kahkaha, kızın neyin bu kadar komik olduğunu görmek için başını kaldırmasına neden oldu.

Çenesini yukarı kaldırarak onu kendisine bakmaya zorladı. "Hayatımın en büyük gecesi, sonunda benimle evlendiğin ve beni dünyanın en mutlu ve şanslı erkeği yaptığın geceydi. Yaptığım ya da yapabileceğim hiçbir şey bunu geçemez."

İç çekti. "Hâlâ kelimelerle aran iyi."

"Umarım öyledir. Onlar benim ekmek tekmem."

"Sizinle ne kadar gurur duyduğumu ve hikayemizi yaşadıklarımıza saygılı bir şekilde anlatmak için ne kadar çok çalıştığınızı bilmenizi isterim."

"

"Bu o kadar büyük bir sevgi emeği ki, kelimelerle tarif edemeyeceğim tek şey bu." Onun yüzünü okşadı. "Bu gece evde kalmanı istiyorum."

"Senin için orada olmalıyım."

"Öylesin. Her gün yanımdasın. Anlatacak bu inanılmaz hikâyeye sahip olmamın sebebi sensin, sen cesaretin, cesaretin ve kararlılığınla ortaya çıkmadan önce kötü giden kariyerimi yeniden canlandıran bir hikâyeye. Bana ilham verdin ve tüm bunların yıldızı sensin, Steph. Dünyanın geri kalanının eşimin ne kadar harika bir kadın olduğunu öğrenmesi için sabırsızlansam da, bunu uzun zamandır biliyordum. Benim için bile geçmişi yeniden yaşamamın senin için çok acı verici olduğunu anlıyorum ve seni asla incitecek bir şey yapmam."

"Mesele de bu. Bana zarar verip vermeyeceğini bilmiyorum ve bunu öğrenmekten de çok korkuyorum."

"Korkmuyorsun. Kendini eski yaralarından koruyorsun ve bunu tamamen anlıyorum."

"Sen, Dan ve diğer pek çok insan sayesinde, ilk tanıştığımızda olduğum berbat halimden milyonlarca kilometre uzaklaştım ve-"

Grant onu öptü. "Dağınk *değildin*. Lütfen böyle söyleme. Bu filmin adının *Yorulmaz* olmasının sebebi sensin. Vazgeçmeyi reddettin, hayır Önünüzde duran dağ ne kadar büyük olursa olsun. İnsanlar bu filmi izlediklerinde işte bunu görecekler. Aynı cesur, güçlü, İlk tanıştığımızda gördüğüm kararlı kadın."

"Gördüğün bu değildi," dedi küçük bir gülümsemeyle, biraz olsun neşelenmek istiyordu.

Sırıttı. "Seksi vücudunu, şımarık ağzını ve beni hiç kimsenin yapmadığı şekilde yerime oturtmanı atlattıktan sonra, geri kalanını gördüm,

ve hayranlık içindeydim. Hâlâ da öyleyim."

Onun tatlı sözlerinden derinden etkilenerek, "Bu gece senin yanında olmak istiyorum," dedi.

"Şöyle yapalım... Galaya tek başıma gideceğim ve parti sonrası için seni alması için bir araba göndereceğim. Böylece en acil hedefin olan Flynn Godfrey ve Hayden Roth ile tanışmayı başarabilirsin."

Stephanie gülümsedi. "Sence Dan'in Flynn'in onu oynadığı hakkındaki konuşmalarının sonunu duyabilecek miyiz?"

Grant gülerek, "Asla. Hayatımın geri kalanında bunu duyacağım."

Charlie, Stephanie ve Grant'i canlandırmaları için tanınmamış oyunculara rol vermişlerdi ama Flynn Godfrey'in yıldız gücünün, Quantum Stüdyolarının ve Hayden Roth'un yönetmenliğinin filmi büyük bir hit yapmasını bekliyorlardı. Daha vizyona bile girmemişken, film şimdiden Oscar dedikoduları yaratmaya başlamıştı.

"Ne düşünüyorsun? Gösterime katılmayıp partiye gelir misin?"

"Kulağa hoş geliyor. Anlayışın için teşekkürler. Seni çok seviyorum ve

Seninle çok ama çok gurur duyuyorum."

"Seni daha çok seviyorum ve seninle, senin benimle gurur duyduğundan daha çok gurur duyuyorum." "Bahse var mısın?"

"Uh-huh." Önce dudaklarını, sonra da boynunu öptü. "Bir süreliğine yatağa gel."

"Uyumak için mi?"

"Tabii. Başka bir şey çıkmazsa."

Stephanie onun bu imalı sözüne güldü. "Yatakta birlikte olduğumuzda, her zaman başka bir şey ortaya çıkar."

Kalkmasına yardım etti ve yatak odasına götürdü. "Çok seksi olmana engel olamıyorum, her zaman seni istememe neden oluyorsun."

"Yani bu benim hatam, öyle mi?"

"Kesinlikle." Onu yatağa yatırdı ve bebek yumrusuna çok fazla ağırlık vermemeye dikkat ederek üzerine çıktı. "Beni deli ediyorsun

Bayan McCarthy."

Kollarını adamın boynuna doladığında, onun bakışlarını içine çekti. yakışıklı yüzü, dağınık saçları ve dağınık çenesi. Onu bu haliyle, sadece kendisinin görebildiği haliyle seviyordu - tamamen rahat, biraz dağınık, inanılmaz seksi. "Beni de aynı şekilde çıldırtıyorsun ve bunu biliyorsun."

"Mmm," dedi onu öperek. "Bu bizi çok şanslı kılıyor."

Ayıcık Pooh'yu yüzünü birazdan olacıklardan başka tarafa çevirmek için ona doğru uzandı ve Pooh'yu yataklarında olanlardan koruduğunda Grant'i her zaman yaptığı gibi güldürdü. "Şimdi, ne diyordun sen?"

Sertleşmiş sikini kadının bacaklarının arasına bastırdı. "Şöyle bir şey oldu."

"Bana daha fazlasını anlat."

"Bir zamanlar," dedi boynunu öperken, "korkunç bir yanlış düzeltmek için yıllarını harcayan güçlü, cesur bir kız vardı." Tişörtünü çıkardı ve göğüslerini avuçladı, başparmaklarını hamilelik nedeniyle ekstra hassas olan meme uçlarının sıkı noktalarında gezdirdi.

"Hayatındaki tek kişiye karşı sadık, vefalı ve dürüsttü. her zaman onun yanında oldu." Önce bir meme ucunu, sonra diğerini ağzının sıcaklığına çekerek nazikçe emdi ve neredeyse sadece bununla boşalmasını sağladı. "Karşılaştığı tüm zorlu engellere rağmen hedefinden asla vazgeçmedi. Adalet arayışında her şeyini feda etti."

Sözleri de en az şefkatli dokunuşu kadar onu etkilediğinden Stephanie'nin kalbi dolup taşıtı. Bazen buna hâlâ inanamıyordu. Bu inanılmaz adam onu böyle sevdi.

Külotunu çıkardı ve bacaklarının arasına yerleşerek diliyle ve parmaklarıyla onu çılgına çevirmeye başladı. "Ve sonra bir şekilde bu güçlü, cesur, savaşçı kadın bana aşık oldu ve hayatımı her yönüyle değiştirdi. mümkün olan her şekilde."

Büyük odada yankılanan bir çığlıkla boşaldı ve sonra onu tamamen dolduran derin bir hamleyle içine girdiğinde inledi.

Hiçbir şey bundan, ondan, onlardan ve birlikte olduklarından daha iyi olamazdı. "Grant," dedi ona doğru eğilirken.

"Ne var tatlım?"

"Seni çok seviyorum."

"Seni daha çok
seviyorum."

Başını iki yana salladı. "Asla olmaz."

"Yol." Onu öptü ve bitiş çizgisine ulaşana kadar hızını kesmeden devam etti.

"Mmm," dedi, "işte güne böyle doğru başlanır."

O GECE, Grant karanlık sinema salonunda oturmuş, Stephanie'nin hikayesini ekranda izlerken gözleri yaşarmış ve bitmiş filmi sadece üçüncü kez görmüştü. Aktris, Charlie'yi kurtarmak için destansı bir savaş veren Steph'in yıllarca yaşadığı çaresizliği ve hayal kırıklığını yansıtmak konusunda harika bir iş çıkarmıştı.

Kendisinin ve Dan'in hikayenin kahramanları olarak görünmemesi onun için hayati önem taşıyordu. Evet, haksız yere hapsedilen insanların serbest bırakılması için yaptığı çalışmalarla tanınan ünlü bir avukat olan arkadaşı Dan'i aramıştı ve Dan'in adı Charlie'nin serbest bırakılmasıyla sonuçlanan yeni bir duruşma yapılmasını sağlamıştı.

Ama Stephanie ve onun çabaları olmasaydı bunların hiçbiri olmazdı. Kendisini kurtarmaya çalışan ve bunun bedelini hayatının on dört yılını parmaklıklar ardında geçirerek ödeyen tek kişiyi kurtarmak için yıllarca çabaladı.

Charlie, kendisini kurtarmak için savaş açan üvey kızına duyduğu büyük zaafın yanı sıra tüm sertliklerini de yakalayan yeni bir oyuncu tarafından huysuz bir mükemmellikle canlandırıldı.

Kapanış jeneriği gösterildiğinde ve salondaki insanlar alkış ve ıslıklarla çılgına döndüğünde, Grant yüzündeki gerçek gözyaşlarını siliyordu.

"Vay anasını." Dan kendi yüzündeki ıslaklığı sildi. "Bu *inanılmazdı* Grant. Tebrikler."

"Hayden övgüyü hak ediyor. Her şeyi hayata geçiren o."

"Sihir senin sözlerindeydi dostum. Büyük bir hit olacak ve ödül sezonu için maymun kostümünü hazırlasan iyi edersin."

"Dan'in eşi Kara, "Stephanie'nin hikayesini bildiğimi sanıyordum ama sadece bir kısmını biliyordum. Bu gerçekten olağanüstü. Tebrikler Grant."

"Burada olduğunuz için ikinize de teşekkür ederim."

Dördü birlikte gala için Los Angeles'a uçmuşlardı ve yarın Gansett'e, evlerine dönüyorlardı. Kimse Gansett'te geçirmesi gerekenden daha fazla yazı kaçırmak istemiyordu.

"Stephanie iyi mi?" Kara nazikçe sordu.

"O harika biri ama bunu tekrar yaşamak istemedi. Onun için bir kez yeterliydi."

"Bunu tamamen anlayabiliyorum."

"Bizimle parti sonrası buluşacak."

"Oh iyi," dedi Kara. "Onunla başa çıkmamıza yardım edebilir."

Başparmağıyla Dan'i işaret etti. "Dan'in onunla işi bittiğinde Flynn Godfrey yasaklama emri çıkarttırmak için dava açacak."

"Ah lütfen," dedi Dan, alay ederek. "Ondan başka kim beni bu kadar inandırıcı oynayabilirdi ki?"

Grant, "Duyduğuma göre Sünger Bob'u almaya çalışmışlar ama o da doluymuş," dedi.

Kara kahkahalarla uludu ve Grant'e bir yumruk attı. "İyiymi." "Flynn, Hollywood'da bu rolün altından kalkabilecek kadar yakışıklı olan tek aktör.

Dan Torrington," dedi Dan.

"Neyle uğraştığımı görüyor musun?" Kara, Grant'e sordu. "Artık kendinden üçüncü şahıs olarak da bahsediyor. Onunla başa çıkamıyorum."

Grant ayağa kalkarken gülerek, "Acını anlıyorum," dedi. "Hadi partiye gidelim de en iyi kızımı görebileyim."

"Gitmeden önce," dedi Kara, "size sarılmam ve Stephanie'nin hikâyesini böylesine güzel bir şekilde anlattığınız için teşekkür etmem gerekiyor. Seninle çok gurur duyuyoruz."

Grant onun sarılmasına karşılık verdi. "Teşekkür ederim.

Bunun benim için anlamı çok büyük." "Şaka bir yana, kardeşim," dedi Dan. "Bu bir başyapıt."

"Teşekkürler," dedi Grant, övgüleri karşısında duygulanarak. "Onun için yaptıklarınızı asla unutmayacağız."

"Şimdiye kadar dahil olduğum en tatmin edici davalardan biri. Hadi partiye gidelim."

"Sadece Flynn'le daha fazla fotoğraf çekirmek istiyor," dedi Kara gözlerini devirerek. "O benim yeni kankam," dedi Dan.

"Bu beni rahatlattı," diye cevap verdi Grant. "Sonunda senden kurtuldum." "Öyle olsun."

Tiyatronun içinde yüzlerce kişiyi selamladıktan sonra caddenin karşısındaki otelin balo salonunda düzenlenen partiye geçtiler.

Grant onu görmeden önce geniş odaya baktı, bir bar taburesinde tek başına oturuyordu, sırtı odaya akın eden kalabalığa dönüktü. Saçlarının bakır rengini ve minyon omuzlarını nerede olsa tanırdı ve ona doğru ilerlerken, elbisesinin renginin saçlarıyla mükemmel bir uyum sağladığını fark etti.

Yaklaştığını hissetmiş gibi dönüp baktı ve onun geldiğini görünce yüzünde bir gülümseme belirdi.

Onu gördüğünde kalbi deli gibi çarptı. Aralarındaki ilişki neredeyse en başından beri böyleydi.

Onu öpmek için eğildi ve kollarını ona doladı, birkaç saat ayrı kaldıktan sonra tekrar onunla birlikte olduğu için rahatlamıştı. Ondandır birkaç saat bile ayrı kalmanın ne kadar saçma olduğunu anlamıştı.

Birlikte geçirdikleri zamanın bir noktasında. "Seni özledim," diye fısıldadı.

"Ben de seni özledim. Nasıl geçti?"

"Olmasını umduğum her şey ve daha fazlası. Umarım bir yıldız olmaya hazırsındır, bebeğim."

"Yıldız ben değilim. Sensin. Sen yazdın."

"Stephanie, aşkım... Sen mümkün olan her şekilde bu gösterinin yıldızısın. Umarım insanların hikayenin arkasındaki kadınla ne kadar ilgileneceklerine hazırlıklısındır."

"Gulp."

Grant güldü. "Quantum pazarlama ekibinde röportaj yapmak isteyen bir sürü insan var ve söylentilere göre *People* dergisi bizimle kapak yapmak istiyormuş."

"Gel hadi."

"Şaka değil."

"Vay canına. Hiç hayal etmemiştim... Vay canına."

"Ve şimdi bakmayın, ama işte Flynn Godfrey ve Hayden Roth geliyor, o anın kadınıyla tanışmak istiyorlar."

"Bayılmama izin verme."

"Aklımdan bile geçmezdi." Grant, Hollywood'un en başarılı iki adamıyla el sıkışması için onu serbest bıraktı. Steph'in hikâyesinde birlikte çalışmak için rüya gibi bir ekip varsa, o da Quantum ekibiydi. "Flynn, Hayden, eşimle tanışın, Stephanie Logan McCarthy."

"Sana sarılmamın bir sakıncası var mı?" Hayden sordu. "Seni bir dakikadan çok daha uzun süredir tanıyordum gibi hissediyorum."

"Elbette," dedi Steph, Oscar ödüllü yakışıklı yönetmene sarılarak.

"Hikâyeniz hepimizi etkiledi ve hayrete düşürdü," dedi Hayden. "Bu bir onurdu

ekranda hayata geçirmek için. Bu konuda bize güvendiğiniz için teşekkür ederiz." "Grant senin en iyisi olduğunu söyledi ve duyduğuma göre haklıymış."

"Biz en iyisiyiz," dedi Flynn sırtarak, "ama hikayeniz senaryoyu ilk okuduğumuz andan itibaren aklımızı başımızdan aldı."

Stephanie kocasını işaret ederek, "Hepsi oydu," dedi.

"Hayır bebeğim," dedi Grant, "hepsi sendin. Bu hikâyenin kalbinin ve ruhunun kim olduğunu inkâr etmek mümkün değil."

"Aynı fikirdeyim," dedi Hayden. "Charlie'yi gelmeye ikna edemediğimiz için üzgünüm. Onunla tanışmayı ben de çok isterdim."

"Yeni eşiyle birlikte Gansett Adası'ndaki evinde çok mutlu." Stephanie dedi ki. "Cumartesi akşamı yeni evlerinde bir ev partisi veriyorlar. Grant'in senaryoyu yazmasını desteklemiş olsa da, hayatının o dönemini yeniden hatırlamak isteyeceği son şey."

Flynn, "Tatmin edici yeni bir hayat bulduğu için çok mutluyuz," dedi.

"Kimse bunu daha fazla hak etmiyor," dedi Stephanie. "Benim için yaptıklarını, vazgeçtiklerini..." Başını iki yana salladı. "Grant ve Dan bu hikâyenin kahramanları olduklarını duymak istemiyorlar ama onlar olmasaydı onu asla hapisten çıkaramazdık."

Dan onlara katıldığında, "Sanırım sen ve Charlie için adaleti sağlamaya yardım etmenin yaptığımız en tatmin edici şeylerden biri olduğunu söylerken Grant adına konuşuyorum," dedi.

"Tamamen katılıyorum," dedi Grant. "İkinizi serbest bırakmak ve sonra da dünyaya ne yaptığınızı anlatmak, hayatımdaki başarılar listemde bana aşık olmanızı sağlamaktan sonra ikinci sırada yer alıyor."

Stephanie, "Bu yaptığım en kolay şeydi," dedi.

CHAPTER 5

"W iyi geceler," dedi Kara saatler sonra onları eve bırakırken Dan'e.
"Stephanie'nin reddetme şeklinden dolayı bu kadar övgü aldığını
görmek çok güzel.

Charlie'den vazgeçmek. Grant'e de böyle güzel bir senaryo yazdığı
için." "Biliyorum. Umarım rafına bir Oscar daha eklemeye
hazırdır." "Bunu çok hak ederdi." Kara o günden beri yüzüncü kez
esnedi.

Partiden otuz dakika önce ayrılmışlardı. "Gansett'e döndüğümüzde bir
hafta boyunca uyuyacağım."

"Ağustos ayında bir hafta uyuyamazsın."

"Ah, hatırlatma bana." Kuzey Limanı'ndaki denize indirme hizmetini
yürüttüğü yaz sezonunun sona ermesine ve bahara kadar dinlenmesine
yaklaşık dört hafta kalmıştı.

"Sürekli bu kadar yorgun olman da neyin nesi?" "Sana
ayak uydurmaya çalışınca böyle oluyor."

"Cidden, Kara. Sürekli uyuyarak beni korkutuyorsun. Bu sen
değilsin."

"Bilmiyorum."

"Hamile olma ihtimaliniz var mı?"

Kara buna güldü. "Senin de çok iyi bildiğin gibi, bu mümkünden de
öte." "Öyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Olabilir. Bu birkaç şeyi açıklayabilir."

"Yorgun olmanın dışında başka neler var?"

"Göğüslerim acıyor, pantolonum dar geliyor ve sürekli acıkıyorum."

"Kara! Bana hamile olduğunu ne zaman söyleyecektin?"

"Onayladığım anda."

Dan dikiz aynasına baktı ve 5. şeritte üç şerit boyunca kayarak bir sonraki çıkışa girdi.

"Ne yapıyorsun?"

"Test yaptırmak için bir eczane bulmak."

"Gansett'e döndüğümüzde bunu çözebiliriz."

"Şu anda bunu çözmeye çalışıyoruz." Ticari bir alandan geçmesi gerekenden daha hızlı sürdü ve bir eczanenin otoparkına doğru sert bir sağa dönüş yaptı. "İndiğimde kapıları kilitle."

"Evet, canım." Kara onun gidişini izledi, galada giydiği smokinin içinde günahkârca seksiydi, her zamanki sabırsız adımlarıyla kaldırımı yalayıp yutuyordu, şimdi hamile olup olmadığını öğrenme görevinde olduğu için bu daha da fazlaydı. Ünlü kocasının bir hamilelik testi aldığını hayal ederek kendi kendine kıkırdadı. Muhtemelen hamile olduğu tüm haberlerde çıkacaktı.

kendilerini tanımadan önce.

On dakika sonra, arabaya bindiğinde ona uzattığı büyük bir çantayla geri döndü.

Kara içeri baktı ve adamın en az yirmi test aldığını görünce kahkahayı bastı. "Bize sadece bir tane lazım."

"Emin olmak istiyorum."

"Yirmi test için yeterli çişim yok." "Ne için çişe ihtiyacın var?"

Kara yine gülmekten kendini kaybetti. "Sınava girmek için çubuğa işemek zorundasınız."

"Tanrım."

"Otuz sekiz yaşında olup da hamilelik testinin nasıl çalıştığını nasıl bilmezsin?"

"Çünkü şimdiye kadar baba olmaya hiç yaklaşmadım." "Fazla umutlanma. Anemik falan olabilirim." "Umutlarım arttı," dedi arabasını sahile doğru sürerken.

Grant'in evinden yarım mil uzakta bir evi varmış. "Çok hızlı sürüyorsun."

"Acelemlerim var."

"Yavaşla, yoksa çışımı tutarım." "Bu iğrenç, Kara."

"Yavaşla, Dan."

Los Angeles'taki evinde tuttuğı iki koltuklu BMW'nin vitesini küçülttü ama o kadar da yavaşlamadı.

"İlk çocuğumuzun adını Dylan koyalım diye düşünüyordum," dedi Kara, "ister kız ister erkek olsun. Sen ne dersin?"

Ona şöyle bir baktı. "Bu mükemmel olur," dedi huysuzca. "Kardeşimi bu şekilde onurlandırdığınız için teşekkür ederim."

"Keşke onu tanısaydım."

"Ben de seviyorum. O da seni severdi ama benim kadar değil. Bu benim için hala şaşırtıcı..."

"Neymiş o?"

"Beni bulup kendimden kurtardığından beri her şeyin ne kadar iyi olduğunu."

Kara onun buluşmalarını tarif edişine güldü. "Yaptığım şey bu muydu?" "Hiçbir fikrin yok."

"Sen de benim için aynısını yaptın. Kız kardeşim erkek arkadaşımı çalıp onunla evlendikten sonra, bir daha asla şansımı denemek istemeyeceğimi düşünmüştüm ve sonra sen pembe Oxford gömleğın ve gülünç mokasen ayakkabılarınınla

Her gün dikkatimi çekmeye çalışarak kendini rezil ediyorsun."

"Merhaba, ben tamamen ciddiydim ve sen az önce bana hakaret ettin." "Benim dikkatimi çekmeye çalışırken kendini rezil ettin mi etmedin mi?"

dikkatimi çeker misin?"

"Sana diyet Mountain Dew getirdim. Gansett Adası'nda bunu bulmanın ne kadar zor olduğunu *biliyor* musun?"

"Soruya cevap verin, Avukat Bey. Kendinizi rezil ettiniz mi etmediniz mi?"

"Kendimi suçlayamayacağım gerekçesiyle soruya cevap vermeyi reddediyorum."

"Yasal saçmalıklarınızı, saçmalıklarınızı bilmeyen birine saklayın."

"Benim 'yasal saçmalıklarım' çok rağbet görüyor. Eğer kaçırdıysanız, Oscar ödüllü Flynn Godfrey bir filmde beni oynadı. Ve eklemem gerekirse, iyi iş çıkardı ama Dan Torrington'ın gerçekte olduğu seksi şeytanı tam olarak yakalayamadı."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Kara. "Kendi konuşmanı dinlemekten hiç sıkılmıyor musun?"

"Hayır, pek sayılmaz, sen de öyle."

"Evet, biliyorum. Ne kadar seksi bir şeytan olduğundan ve Flynn Godfrey'in filmde seni nasıl oynadığından bahsetmenden resmen bıktım."

"Hakkımı verebilmek için Hollywood'un en yakışıklı adamına beni oynatmaları gerektiğini düşünmeden edemiyorum."

"Kapa çeneni, Dan."

"Yap beni, Kara."

Neyse ki eve vardıklarında, araba kullanırken onu susturmak için sert önlemler almak zorunda kalmaktan kurtuldu. Alçak arabadan inerken ona yardım etmek için yanına geldi ve gala için aldığı gülünç topuklu ayakkabıların üzerinde yalpaladığında onu sabitledi.

"Sana daha önce söylemeyi unutmuş olabilirim, bu gece tam bir duman gösterisiydin bebeğim. Bu elbise ateş gibi."

"Bu eski şey mi?" Kara, adam onu merdivenlerden kapıya kadar takip ederken ona dönüp baktı. Arkadaşları Tiffany Taylor gala için mükemmel elbiseyi bulmasına yardım etmişti ve Kara kendini hiç bu kadar seksi hissetmemişti.

normalde kendisi için seçeceğinden çok daha cüretkâr olan siyah elbiseyi giydi. Tiffany'nin onun ve diğerlerinin üzerinde böyle bir etkisi vardı.

"O eski şey bütün gece bana odun yedirdi."

"Gerçekten, Dan."

"Gerçekten, Kara." Kolunu arkadan ona doladı ve sertleşmiş sikini sırtına bastırarak ne demek istediğini anlattı. "Seni o elbisenin içinde gördüğüm ilk saniyeden beri bununla uğraşıyorum."

"O kadar uzun mu?"

"O kadar uzun, o yüzden acele et ve bir çubuğa işemeye git ki çubuğumla ilgili bir şeyler yapabilelim."

Buna gülmek istemedi, çünkü Tanrı onun çocuksu mizahını teşvik etmesini yasaklamıştı, ama kahkahasını tutamadı.

Hamilelik testi torbasını ona doğru itti. "En az üç tanesini yap. Emin olmak istiyorum."

Çantayı ondan aldı, gözlerini devirdi ve giderken topuklu ayakkabılarını tekmeleyerek ebeveyn yatak odasına yöneldi. Ayakları onlardan kurtulduğu için mutluydu. Çok yüksek topuklu ayakkabılar ona göre değildi ama Tiffany onu ikna etmişti.

O elbiseyi o ayakkabılar ve kurtulmak için sabırsızlandığı tanga olmadan giyemezdi. Bir kez daha düşününce, Dan çok sevdiği elbisenin altına ne giydiğini görene kadar onu üzerinde bırakacaktı. Tiffany'nin en iyi yaptığı şeylerden biri de, kocasını çılgına çevirecek açık saçık iç çamaşırları almasını sağlamaktı.

O çok komik, çok tatlı ve çok her şeydi. Aşırı egosuna ve kendinden üçüncü şahıs olarak bahsetme gibi saçma bir alışkanlığı olmasına rağmen, onu hayattan çok seviyordu ve Afganistan'da kaybettiği çok sevdiği kardeşinin adını Dylan koyacakları bir bebek dünyaya getirmek için sabırsızlanıyordu.

Banyoda kapıyı kapatıp kilitledi, çünkü onun içeri girip çubukların üzerine işemesini izlemesine ihtimal vermiyordu. Ne yapmak üzere olduğunu anladığında kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu. Son regl dönemini kaçırdığında hamile olabileceğinden şüphelenmişti ama Los Angeles'a yaptığı yolculuk

ve gala yaklaşırken, adaya döndüğünde Vic'i görüp bunu teyit etmeyi planlıyordu. Ondan önce davranmak da avukat kocasına kalmıştı. Buna şaşırmamalıydı. Söz konusu kendisi olduğunda pek bir şey kaçırmazdı, bu da onun en sevdiği yanlarından biriydi. En başından beri ona dikkat ediyordu ve ona daha gününü bile vermeden tercih ettiği soda gibi şeyleri not etmişti.

Üç kutuyu açarken, çubukları alırken ve doğru yaptığından emin olmak için talimatları okurken heyecandan ve gerginlikten elleri biraz titredi. Daha önce hiç hamilelik testi yapmamıştı, hiç korkmamıştı, bu yüzden bu onun için de yeniydi. Ama en azından çubukların üzerine işemek gerektiğini biliyordu ve bunu bilmediğine hala inanamıyordu!

İşi bittiğinde çubukları tezgâhın üzerine bıraktı ve makyajını çıkarıp saçlarını taramakla meşgul oldu.

Kapıya vurulan yumuşak bir ses odanın içinde yankılandı.

Gülümseyerek ona kapıyı açmaya gitti. Adam takım elbisesinin ceketini ve papyonunu çıkarmış, gömleğinin üst düğmelerini açmış ve kollarını başının üzerinde kapının pervazına dayamıştı. Yıkıcı derecede güzeldi ve bunu bilmesine rağmen yine de onu seviyordu.

"Beni dışarıda bıraktığına
inanamıyorum." "Gerçekten mi?
İnanamıyor musun?"

şakacı kaşlarını çatması onu olduğundan daha sevimli gösteriyordu.
"Karar nedir?"

"Henüz bakmadım." Onun elini tuttu. "Birlikte bakmaya ne dersin?"
Onun elini sıktı. "Hadi yapalım şu işi."

"Biz zaten yaptık. Bu tekneye böyle bindik."

"Kimseyle aynı teknede olmayı tercih etmem, sen bana iyi davranmadan önce teknene binmek için birçok kez para ödeyerek bunu sana çok erken kanıtladım."

Sanki çok hızlı hareket ederlerse patlayacak patlayıcılar içeriyormuş gibi, kibire korkuyla yaklaştılar.

Kara testlere baktı ve üç büyük artı işareti gördü. "Bu ne anlama geliyor?"

"Artı pozitif demek."

"Hamilesin." "Öyle görünüyor."

Dan kulakları patlatırcasına bir çığlık attı, onu kucağına aldı ve etrafında döndürdü, öyle sıkı sarıldı ki nefesi kesildi. "Kahretsin, ne yapıyorum ben?"

Sen hamilesin ve ben Tarzan gibi davranıyorum."

"Eğer göğsünü dövmeye başlarsan, seni terk edebilirim."

Onu nazıkçe yere bıraktı, yüzünü çerçeveledi ve ona baktı. "Beni asla terk edemezsin, çünkü beni mahvedersin ve çünkü sen benim tüm dünyamsın. Sen ve bebeğimiz..."

Adamın gözlerinin yaşla dolduğunu görünce şaşkına döndü.

"Beni çok mutlu ettin, Kara. Sen ve bebek Dylan."

Kara kollarını onun boynuna doladı ve parmak uçlarına kalkarak onu öptü. "Sen de beni aynı şekilde mutlu ettin."

"Hadi yatağa gidelim ve kutlayalım."

"Yolu göster, aşkım."

Onu kollarına alıp yatağa götürdüğünde bir kez daha şaşırttı, nazıkçe yatağa yatırdı ve sonra kollarına yaslanıp ona baktı.

"Ne?"

"Sadece güzel bebek anneme bakıyorum."

"Bir bebeğimiz olacağına inanamıyorum."

"Heyecanlı mısın?"

Başını salladı. "Ve

korktum." "Neden?"

"Bir balkabağını vücudumdan dışarı itme olayı biraz ürkütücü."

"Bu şekilde söylemek zorunda mısın?"

"Başka nasıl söyleyebilirim ki?"

Onu öpmek için eğildi ve saçlarını yüzünden geriye doğru taradı.

"Korkmana gerek yok. Sana paranın satın alabileceği en iyi ilaçları bulacağız."

"Buna hayır demeyeceğim."

"Yanında olacağım. Harika olacağından hiç şüphem yok ve gelmiş geçmiş en güzel bebeği yapacaksın. Senin gibi bir anneye sahip olduğu için çok şanslı olacak."

"Ve sen de onların babası olarak."

"Bugün hayatımın en güzel günü ve Flynn Godfrey beni bir filmde oynadığı için değil."

Kara güldü ve onu tamamen üzerine yatırdı. "Bebeği ezmek istemiyorum."

"Bebek iyi." Bacaklarını adamın kalçalarına doladı ve sertleşmiş sikine bastırdı. "Ama karının biraz ilgiye ihtiyacı var."

"Tüm dikkatim karımın üzerinde."

Bir zamanlar Kara, Matt adında bir adamla evleneceğini düşünmüştü, ancak adamın aynı zamanda kız kardeşiyle de gizlice çıktığını öğrenmeden önce

onu evliliğe doğru gittiklerine inandırmıştı. Şimdi Kelly onunla evliydi ve Kara ona ihanet ettikleri için her gün şükreliyordu, çünkü onu dolaylı olarak bu mükemmel kusurlu adama yönlendirmişlerdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, ona görüldüğünü ve sevildiğini hissettirme niyetiyle onu inceleyerek.

"Bizi bir araya getiren uzun ve dolambaçlı yol hakkında ve beni sırtımdan bıçaklayıp sana yönlendiren insanlar için ne kadar minnettar olduğumu."

"Seni o şekilde incittikleri için onları bıçaklamak istesem de ben de onlara minnettarım."

"Artık bıçaklamak yok. Bundan bıktık artık." Nişan partilerinde bir bıçakla kesilip açılan elini tuttu-

Jim Sturgil'i tuttu ve avucunu boydan boya geçen soluk beyaz yara izini öptü.

"Gerçekten bir bebeğimiz mi olacak?" diye sordu, yüz ifadesi hl akındı.

"yle görünüyor."

"İnsanlara ne zaman
söyleyebilirim?"

"Bir süre için değil. İe yarayacağından emin olmak istiyoruz."

O bunu söyleyene kadar ona karşı müstehcen bir şekilde sallanıyordu.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Pek çok hamilelik dkle sonuçlanıyor. Bunu biliyor olmalısınız."

"O kelimeyi ağzına bile alma. Bebeğimize hiçbir şey olmayacak."

"Yine de... Şimdilik aramızda kalsın."

"Ah, eğer mecbur kalırsam."

"Bebek sahibi olmak kırk hafta falan sürüyor, biliyorsun değil mi?"

"Bu çok uzun bir süre."

"Evet, yle ve her zaman fazladan olamazsın."

Onu tekrar müstehcen bir şekilde itti. "Ben her zaman fazlayım, bebeğim.
Benimle ilgili en sevdiğin şeylerden biri de bu."

Gözlerini devirdi ve adamın saçını nazikçe çekti. "Daha az konuşma ve
daha çok eyleme ne dersin?"

"Aksiyon benim göbek adımdır." Elini kızın eteğinin altına kaydırđı,
tangayla karılatı ve dondu kaldı. "Peki, burada neyimiz var?"

"Bir göz atıp görmeniz gerekecek."

"Sakıncası yoksa." Elbiseyi çıkarmasına yardım edebilmek için kendini
yukarı itti ve ardından topuklarının üzerine oturarak ten rengi styenine ve
Tiffany'nin onun için seçtiği tanga. "u anda nasıl göründüğünün bir resmini
alabilir miyim lütfen? Yemin ederim benden başka kimse görmeyecek."

Kara gerginliğini örtmek için güldü. "Elbette."

Dan telefonunu almak için yataktan fırladı. "Kımıldama." Odaya döndüğünde onu görünce durdu... saçları omuzlarına dökülmüş, dirseklerine dayanmış, bacakları hafifçe ayrılmıştı.

Ondan önce kendini bu şekilde ortaya koymaya cesaret edemezdi. Ama onu o kadar çok sevdi ve o kadar arzulandığını hissettirdi ki, başka hiç kimseyle yapamayacağı şeyleri onunla yapmak çok kolay oldu.

Hızlıca birkaç fotoğraf çekti, fotoğraf makinesini bir kenara fırlattı ve aceleyle soyunarak Kara'ya yatakta tekrar katıldı ve onu günlük hayatının bir parçası haline gelen vahşi bir arzuyla öptü. "Seni çok istiyorum, tatlı Kara, hayatımın aşkı, bebeğimin annesi."

"Ben de seni istiyorum. Her zaman."

O kadar acelesi vardı ki, tangayı çıkarmaya zahmet etmedi, onun yerine yolundan çekti ve ikisinin de ihtiyacı olan şeyi aldı. "*Evet*. Tanrım, bütün gece senin için ölüyordum."

Ondan önce hiç kimse ona böyle şeyler söylememişti. Onunla aciliyet ve saygıyla sevişti. "Bana bak, tatlım."

Başını kaldırıp ona
baktı. "Bana gerçeği
söyle." "Ne
hakkında?"

"Şu anda Flynn Godfrey'i hayal etmiyorsun, değil mi?"

Kara kahkahalar atarak onun kışına şaplak attı. "Kapa çeneni ve başladığın işi bitir, olur mu?"

"Memnuniyetle."

CHAPTER 6

Oumartesi sabahı, Dara Watkins feribotun pruvasında durdu ve deniz spreynin geri getirdiği adanın görüş alanına girmesini izledi.

Anılar hâlâ o kadar acı vericiydi ki neredeyse dayanamıyordu. Lewis okyanusu ve martıları kovaladığı, kumda çukurlar kazdığı ve sörf yaptığı Kuzey Carolina'nın Dış Kıyılarına yaptıkları yıllık gezileri çok severdi.

Sahil en mutlu oldukları yerlerden biriydi, gerçi onunla birlikte her yer mutlu olmuştu.

Şimdi...

Artık umurunda değildi.

Oliver deniz feneri işi için önce ona danışmadan başvurmuş, bunun zor bir ihtimal olduğunu düşünmüştü. Ve Gansett Adası Belediye Meclisi tüm başvurular arasından onları seçtiğinde, karanlık bir umutsuzluk yılı içinde ilk kez bir şey için heyecanlanmıştı. Bu yüzden onun planına uymuştu çünkü bu, eskiden olanları takıntı haline getirmekten başka bir şeydi. Ama umurunda değildi. Hiçbir şey ya da hiç kimse umurunda değildi, Oliver bile.

Adamın bunu bilip bilmediğini bilmiyordu ve bilip bilmemesi de umurunda değildi.

Yaşamaya devam ederken içten içe tamamen ölü olmak mümkünse, o yürüyen ölülerin timsaliydi. Çocuğu gitmişti. Hayatı

Tüm anlamını yitirmişti ve Gansett Adası'ndaki bir deniz fenerinde geçireceği bir yıl, içinde onarılamayacak kadar kırılmış olan şeyi düzeltmeyecekti.

Bu kesinlikle Lewis'i geri getirmeyecekti, ki gerçekten istediği tek şey de buydu; o meşum Pazar gününe, huzurlu saatlere geri dönmek. hayatları paramparça olmadan önce. Bu olamayacağına göre, başka neyin önemi vardı?

Hiçbir şey. Bir zamanlar taparcasına sevdiği kocası bile. İçindeki her şey ölmüştü, ona olan aşkı bile ve bu umurunda değildi.

Köpekleri Maisy'nin tasmaı bileğine dolanmış olan Oliver, elinde iki kahve olduğu halde ona yaklaştı ve birini uzattı.

Ondan aldı. "Teşekkürler."

"Tanıdık geliyor mu?" diye sordu ada manzarası için.

"Pek sayılmaz. Arkadaşımanın ailesiyle bir kez geldiğimde on iki yaşındaydım. Dondurma olması dışında pek bir şey hatırlamıyorum."

Dondurma bile

Dondurma kelimeleri artık acı veriyordu. Lewis dondurmayı çok severdi.

Dara bakışlarını adanın engebeli kıyı şeridine dikti ve kahve fincanından bir yudum aldı. Lewis'i kaybettikten sonra bir süre kendi hayatına son vermek istemişti. Bu amaca en iyi nasıl ulaşabileceğini düşünecek kadar ileri gitmişti. Ama sonra ailesi ziyarete geldi ve annesi Dara'nın derinleşen umutsuzluğunu fark etti.

"Lütfen senin yaşadıklarını bana yaşatma," demişti annesi ağlamaklı bir sesle. "Ne kadar kötü olursa olsun, lütfen bana bunu yapma." Dara'nın

buna karşılık söyleyecek bir şeyi yoktu ama annesinin yalvarışları bu düşünceleri sona erdirmişti. O zamandan beri, nasıl yapacağını bulmak zorunda kalmıştı.

hayatta kalmaya çalışırken, bebeğiyle tekrar birlikte olabilmek için ölmeyi diledi.

Felaket gelmeden önce bir savcıydı. Şimdi o kişinin bir kabuğuydu, bir zamanlar Lewis'in annesi olmanın yanı sıra bir hayatı olan biriydi. Belki de bu kadar hırslı olmasaydı.

yürümeye başlayan çocuğu o uğursuz öğleden sonra kendini evden dışarı attığında ofisinde kapalı kalmıştı.

"Güzel bir yere benziyor," dedi Oliver.

"Evet."

Bugünlerde bu onlar için sohbet sayılıyordu. Tek yapabildiği buydu; tek kelimelik cevaplar ve söylediği her şeyi duyduğunu belli eden bir baş sallama.

Onun ne dediği umurunda değildi.

En az onun kadar, hatta daha fazla acı çekmişti. Lewis evden ayrıldığında o çalışıyordu. Oliver kanepede uyuyordu. Kendini suçladı. Dara da onu suçladı. Kestirdiği için ondan nefret ediyordu ve evet. bunun haksızlık olduğunu biliyordu. Adalet ya da başka bir şey umurunda değildi.

Oğlu ölmüştü. Başka ne önemi vardı? Hiçbir şeyin önemi yoktu. Bu yüzden Gansett Adasına gidip bir deniz fenerinde yaşamayı umursamıyordu. A

Coğrafyadaki değişim onun ve onların sorunlarını çözmeyecekti.

Maisy onun bacağını dürtükledi.

Dara laboratuvar hayvanının sarı kafasını dalgınca kaşıdı. Bazen nasıl hissettiğini gerçekten anlayan tek kişinin Maisy olduğunu düşünüyordu. Maisy bunun olduğunu görmüştü ve bir daha asla eskisi gibi olmamıştı. Onun kalp kırıklığı da en az Dara'nınki kadar önemliydi ve bu da Maisy'yi Dara'nın hâlâ gerçekten önemseddiği tek "kişi" yapıyordu.

"Dara."

Oliver'ın onun dikkatini çekmeye çalıştığını fark etti. "Bizi arabaya çağırıyorlar."

"Oh. Tamam."

Büyük kulübeden merdivenlere doğru onu takip ederken, yeni yürümeye başlayan bir çocuğu kovalayan bir kadın, tam Dara'ya çarpacakken onu yakaladı. "Çok üzgünüm," dedi çocuğun annesi yüzünü buruşturarak. "O

kutsal bir terör

bugün."

Dara, ona kutsal terörüyle geçirdiği her saniyenin tadını çıkarmasını söylemekten kendini alıkoymak zorundaydı çünkü hayatınızdan ne zaman kopacaklarını asla bilemezsiniz. O gidene kadar sahip olduklarının değerini tam olarak bilmediği için en az bir sonraki meşgul anne kadar suçluydu. Ve şimdi bir tanesi için her şeyini verebilirdi.

Lewis'i kovalamak, onu yakalayıp kucaklamak ve kaçmaya çalıştığı için onu azarlamak için daha fazla şans.

Merdivenlerden arabalarını bıraktıkları güverteye inerken, ona karşı her zaman çok dikkatli olduklarını düşündü. Onu asla gözlerinin önünden ayırmamışlar, güvenliğini riske atmamışlar ve birkaç arkadaşlarının havuzu olduğu için onu mümkün olan en kısa sürede yüzme derslerine yazdırmışlardı. Çocukları onun gözetiminde boğulmayacaktı.

Atlatamadığı şey de buydu. Her şeyi doğru yapmışlardı ve trajedi onları yine de bulmuştu. Hikayelerinin bu kısmına çok üzülüyordu. Arkadaşlarının çocuklarının denetimsiz bir şekilde başıboş dolaştığını görmüştü ve buna asla izin vermemişti.

Lewis ona zarar verebilecek ya da daha kötüsünü yapabilecek şeyler yaptı. Ve kötü şey yine de olmuştu.

Oliver'ın cipinde önlerindeki arabaların feribottan inmesini beklerken, Dara bu ıssız adada ne aradığını merak ediyordu. "Deniz fenerini nasıl bulacağımızı nereden bileceğiz?" Dara sordu.

"Gansett Kent Konseyi Başkanı Bay McCarthy bizimle feribot ofisinde buluşacak."

Geçmiş yaşamında Dara'nın daha fazla sorusu olurdu. Mesela Bay McCarthy'yi nasıl tanıyacaktı, bir deniz fenerinde yaşamak nasıl bir şeydi ve Gansett Adası'nda yapacak ne vardı? Şimdi mi? Umurunda değildi. Bugün, biricik oğluna kavuşma yolunda atlatması gereken bir başka gündü sadece. Önemseydiği şey buydu - Lewis'le yeniden birlikte olmak ve her gün her dakika yaşadığı o korkunç, çaresiz acıdan kurtulmak. O güne kadar, bir ayağını ve mümkün olan en temel düzeyde işlev görmüştür.

Feribottan inip insanların, arabaların, kargoların ve bisikletlerin bir araya geldiği bir alana girdiler ve hiçliğin ortasındaki küçük bir ada için beklediğinden çok daha kalabalık bir manzaraya dönüştüler.

Oliver camı indirdi ve üniformalı çalışanlardan birine feribot ofisinin nerede olduğunu sordu.

Park alanının uzak tarafındaki küçük, kiremitli bir binayı işaret etti. çok.

"Teşekkürler." Oliver binaya doğru sürdü, gri saçlı uzun boylu bir adam minyon sarışın bir kadınla bekledi. "Bu o." Oliver arabayı boş olan birkaç park yerinden birine çekti ve her ikisiyle de tokalaşmak için arabadan indi.

Pencere açık ve klima açık olduğu için Dara onların tanışmalarını duymadı ve dışarı çıkıp onlara katılmak için hiçbir harekette bulunmadı. Pencereye vurulunca elini indirdi.

"Merhaba Dara, ben Linda McCarthy. Gansett'e hoş geldin demek istedim." "Teşekkür ederim. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

Hareketlerine devam etti,

Kadının uzattığı eli sıkı, bekleneni yaptı. Bunlar kolay şeylerdi.

"Size deniz fenerine giden yolu göstereceğiz."

"Kulağa hoş geliyor. Teşekkür ederim."

Oliver tekrar arabaya bindi ve Bay McCarthy'nin kamyonetini takip ederek şehir merkezindeki kalabalık bölgeden çıkıp adanın etrafını dolanan çok daha kırsal bir yola girdiler.

"Çok güzel olduğu kesin," dedi Oliver. Kız fark etmemişti. "Uh-huh."

Kısa bir süre sonra, açık bir kapıdan geçtiler ve sahil şeridinin kenarındaki deniz fenerine giden uzun bir yoldan aşağı indiler. Mülk Görünüşe göre halka açıktı, bildiği kadarıyla kimse bundan bahsetme zahmetine girmemişti ve deniz fenerinin kendisi de beklediğinden çok daha küçüktü. Gerçi neyle kıyaslayacaktı ki?

Dara arabadan indi, etrafına bakındı, bir kıvılcım hissedebileceğini umuyordu ama her zamanki gibi yine hiçbir şey yoktu.

Linda ona bir dizi anahtar uzattı. "Büyük olan kapı için. Deniz feneri bekçilerinin sahip olduğu birkaç resmi görevden biri. Ayrıca günde iki kez Sahil Güvenliğe hava durumunu rapor etmeniz ve uygun gördüğünüz şekilde ziyaretçilerle etkileşimde bulunmanız isteniyor."

"Bu son kısım gerekli değil, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Ne istersen yapabilirsin. Kimse kontrol etmeyecek. Hava durumu için Sahil Güvenlik dışında."

"Sorun değil," dedi Dara.

"İçeri gel de sana etrafı göstereyim. Burası çok şirin bir yer."

Dara Linda'yı takip ederek dairesel binaya girdi.

"Burası bir çeşit çamur odası. Plaj sandalyelerini ve önceki sakinler tarafından bırakılan diğer her şeyi kullanabilirsiniz. Bazı iyi arkadaşlarımız geçmişte bu işi yaptılar ve kesinlikle çok sevdiler."

Linda sarmal bir merdivenle mutfak ve oturma odasının bulunduğu birinci kata çıktı. "Yatak odası ve banyo yukarıda," dedi ikinci kata çıkan merdivenleri göstererek.

Dara kibar olmaya çalışarak merdivenlerden yukarı çıktı ve ve kral boy yatağı ve ayakta duran duşlu banyoyu not etti. Süslü değildi ama idare ederdi. Merdivenlere yöneldiğinde Gözleri adanın ve okyanusun panoramik manzarasına takıldı. Daha yakından bakmaya gitti ve hatırlayabildiğinden daha uzun bir süredir ilk kez bir şeyle ilgilendiğini fark etti.

Manzara muhteşemdi. Bu bakış açısından, uçurumun dibinde bir plaj olduğunu görebiliyor ve erişilebilir olup olmadığını merak ediyordu.

"Bu da bir şeydir, değil mi?" Linda sordu.

"Elbette öyle," dedi Dara. "Aşağıdaki kumsal... Oraya gidebilir miyiz?" "Sizi doğrudan oraya götürecek bir dizi merdiven var."

Dara başını salladı ve Linda'nın yüzüne döndü.

"İhtiyacınız olan herhangi bir şey olursa, bizi aramanız yeterli." Linda üzerinde birkaç numara olan bir kâğıt uzattı. "Burada kendinizi evinizde hissetmenizi istiyoruz."

"Artık herhangi bir yerde kendinizi evinizde hissetmenin mümkün olduğundan emin değilim."

"Öyle," dedi Linda. "Biraz zaman alacak ama oraya ulaşacaksın."

Dara doğrudan Linda'ya baktı. Onun gözlerinde şefkat ve anlayış gördü. Oliver ona işe başvurmak için yazdığı mektuptan bahsetmişti. "Benim bulunduğum yerde bulundun mu?"

"Pek sayılmaz ama otuz beş yıldan uzun süredir yasını tuttuğum doğmamış bir bebeğimi kaybettim. Sana olanla aynı şey değil, yakınından bile geçmedi ama..."

"Keder kederdir."

"Evet, sanırım öyle. Sadece bilmenizi istiyorum... Adada yıl boyunca yaşayan harika bir topluluk var ve eğer isterseniz sizi ailemiz ve arkadaşlarımızla tanıştırmaktan mutluluk duyarım. Eski deniz feneri bekçilerinden birkaçının ilginç hikâyeleri var, onlarla bağlantı kurabilirsiniz."

Geçmiş yaşamında Dara yeni insanlarla tanışmak ve kendilerinden önce deniz fenerinde yaşamış insanların hikayelerini dinlemekle ilgilenebilirdi. Şimdi mi? O kadar da değil. "Neler olacağını göreceğiz."

"Elbette. Teklifim geçerli. Gansett Adası yaşamak için harika bir yer. Umarım burada biraz huzur bulursunuz."

"Bu iyi olurdu." Ve böylece bu mükemmel yabancıya, bir yıldan uzun süredir kendisine yakın olan herkese söylediğinden daha fazlasını söylemiş oldu. Söyleyecek ne vardı ki?

Aşağıya, Oliver'ın Bay McCarthy ile hararetli bir konuşma yaptığı yere indiler. Onun böyle gülümseyebilmesi ve yabancılarla sohbet edebilmesi, kızın onu yumruklamak istemesine neden oldu. Onun nesi vardı ki?

"Yerleşmeniz için sizi yalnız bırakalım," dedi Bay McCarthy. "Linda size numaralarımızı verdi mi?"

"Öyle yaptı," dedi Dara. "Teşekkür ederim."

"Kendinizi daha rahat hissetmeniz için yapabileceğimiz herhangi bir şey varsa lütfen arayın" dedi.

İyi bir adama benziyordu, işler farklı olsaydı tanımak isteyebileceği birine.

Oliver, "Bizimle buluştuğunuz için teşekkür ederiz," dedi ve onları uğurlamaya gitmeden önce ikisiyle de tokalaştı.

Birkaç dakika sonra ikinci kata çıkardığı bavullarla geri döndü. "Vay canına, yukarıdan manzara inanılmaz," dedi aşağı inerken, adımlarında aylardır olmadığı kadar büyük bir coşkuyla.

Oliver arabaya iki tur daha atarak yatak çarşafı, havlular, fazladan battaniyeler, Maisy'nin eşyaları ve mutfak için gerekli birkaç parça eşyayı indirdi. Sahip oldukları diğer her şey Gansett'te bu yıldan sonra ne olacağını çözmelerini beklerken.

Felaketin yaşandığı evi satmışlardı ve geliriyle bir süre rahatça yaşayabilirlerdi ama er ya da geç gerçek bir işe geri dönmeleri gerekecekti. Hayatı boyunca daha önce çalıştığı düzeyde ya da herhangi bir düzeyde çalışmayı hayal edemezdi.

Oliver, "Hadi yatağı yapalım," dedi.

Onu üst kata kadar takip etti ve yatağa çarşaf ve yorgan serme işine girişti. Onlara hava olmadığı söylenmişti. ama çoğu zaman buna ihtiyaç duymayacaklarını söyledi.

İşlerini bitirdiklerinde Oliver yatağın kenarına oturdu.

Dara başka ne yapacağını bilemediği için onun yanına oturdu. "Bu kâbustan çıkış yolunu bulabileceğimizi umuyorum," dedi.

Yumuşakça.

"Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum."

Yeni gerçeklikleri hakkında birbirlerine söyledikleri en fazla şey buydu. Lewis ve onun ölümünden beri yaşadıkları cehennem konusunda aylarca süren rahatsız edici bir sessizlik.

"Denemek zorundayız, Dar. Başka ne seçeneğimiz var ki?"

Başka seçenekleri yoktu ama denemek istemedi. Bu, toplayabileceğinden daha fazla enerji gerektirirdi.

"Sahili kontrol etmek ister misin?"

İstemiyordu ama ondan görmekten bıktığı o yalvaran bakışı görmemek için bunu yapacaktı. "Elbette."

OceanofPDF.com

CHAPTER 7

"T işte burası," dedi Slim Jackson Gansett Adası görüldüğünde ve her zamanki gibi uzak kaldıktan sonra eve dönüş hissini yaşadı en sevdiği yerdı. Erin'in ailesinin yıldönümlerini kutlamak için Bryn Mawr'da ada dışında nadir bir yaz haftası geçirmişlerdi ama evde olmak güzeldi. "Anladın mı bebeğim?"

"Sanırım öyle."

"Sen hazırsın. Geçen kış Florida'da yaptığın tüm o iniş kalkışlar seni buna hazırlıyordu." Philadelphia'daki kalkıştan Gansett'e yaklaşmaya kadar tüm uçuşu o yönetmişti. Adam sağ koltukta oturuyor ve onun yardımcı pilotu gibi davranıyordu, gerçi buna ihtiyacı yoktu.

Aşk, deneyimli bir pilotun tüm hassasiyetlerine sahip doğal biriydi ve hiçbir öğrencisiyle onun kadar gurur duymamıştı.

İkiz kardeşini New York'taki 11 Eylül saldırılarında kaybettikten sonra Erin on yıldan uzun bir süre uçağa adım atmamıştı, ta ki babası hastalandıktan sonra Slim onu Pennsylvania'daki evine uçurana kadar.

"Bana anlatır mısın?" "Hayır."

Gözlerini "yol "dan ayırıp şaşkınlıkla ona baktı. "Hayır mı?"

"Benim yardımına ihtiyacın yok. Ne yaptığını biliyorsun."

"Saçmalama. Elbette yardımına ihtiyacım var."

"Hayır, yok." Demek istediğini anlatmak için kollarını kavuşturdu.

"Bizi eve getir, tatlım."

"Eğer kaza yapacakmışız gibi görünüyorsa, bir şeyler yap, olur mu?"

Slim onun alaycı ses tonuna güldü. Onun alaycılığını, mizahını, tatlı yüzünü ve onunla ilgili diğer her şeyi seviyordu. O, onun için her şeydi ve hayatına girdiğinden beri hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Ona uçmayı öğretmek yaşadığı en büyük heyecanlardan biriydi ve bu noktaya gelmek için nelerin üstesinden geldiğini bilmek zaferi çok daha tatlı kılıyordu.

Göz ucuyla onun ezberlemesine yardım ettiği adımları takip etmesini izledi. Ayrıntılara dikkat ediyordu, bu da onu mükemmel bir pilot yapan pek çok şeyden biriydi. Tam kuleyi aramasını hatırlatacaktı ki, telsizi çalıştırdı ve bu işi halletti.

Slim gülümsedi, son yaklaşmayı ayarlayıp onları yumuşak, mükemmel bir iniş için getirdiğinde göğsü gururla kabardı. "Vay canına! Gidişine bak!"

Kızın sevinçli kahkahası onu mantıksız bir sevinçle doldurdu.

"Başardım!" "Başardın. Solo yapmaya hazırsın."

"Tabii ki hayır, değilim." Onları her zaman uçağı park ettiği ve motorları durdurduğu pistteki noktaya ustalıkla götürdü. "Bu değil oluyor."

"Erin, tatlım, bana bak."

İsteksiz de olsa ona döndü.

Slim onun çenesini tuttu ve gözlerinin içine baktı. "*Hazırsın.*"

"Tek başıma çalışmak istemiyorum. Lisanslı olmak istemiyorum. Zaten sahip olduğum şey

benim için fazlasıyla yeterli. Yapabileceğimi düşündüğümünden çok daha fazlası. Bir daha uçağa binemeyeceğimi düşündüğüm zamanı hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," dedi yanağını okşayarak. "Ve o zamandan bu yana kat ettiğin yolla çok ama çok gurur duyuyorum. Seninle hiç bu kadar gurur duyduğumu sanmıyorum."

Hayatımdaki herkesi. Bizi Philly'den Gansett'e uçurdun, Erin. Kontrollere hiç dokunmadım."

"Biliyorum Slim," dedi kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Bunu ben yaptım."

"Peki neden bitirmiyorsun? Solo yap, ehliyetini al. O kağıt parçasını tuttuğunuzda nasıl hissedeceğinizi hayal edin."

"Buna ihtiyacım yok. Bu - az önce yaptığım, aylardır yaptığım şey - benim için yeterli. Asla kimseyi uçurmaya ihtiyacım olmayacak. ve ben yalnız kalmak istemiyorum." "Korktuğun için mi?"

"Şey, evet, birazcık. Çoğunlukla, çünkü sen de yanımda olmasan hiç eğlenceli olmazdı. İkimiz de mecbur kalırsam bunu yapabileceğimi biliyoruz ve bu, derslere başladığımızda elde etmeyi umduğumdan çok daha fazlası.

Bana sadece uçmayı öğretmekle kalmadın, korkumu da yok ettin. Bu çok ama çok büyük bir şey ve bunun için seni her zaman seveceğim."

Slim onu öpmek için eğildi. Ona asla karşı koyamazdı, özellikle de onu sevdiğini söylerken.

Elini onun yüzüne koydu. "Sahip olacağım tek yolcu sensin, o zaman ehliyetin ne anlamı var?"

"Hiç kullanmasanız bile ona sahip olmanın sizin için bir anlamı olacağını düşünüyorum."

"Olmazdı. Buraya kadar gelebildiğim için, istesem yapabileceğimi bildiğim için mutluyum, ki istemiyorum. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Deniyorum. Bu senin için istediğim bir şey, ama sadece sen de istersen." "Bu konu üzerinde çok düşündüm ve vardığım sonuç şu ki yeterli. Bununla yaşayabilir misin?"

"Elbette yapabilirim. Tek istediğim uçma korkunu yenmendi. Aynı zamanda olağanüstü bir pilot olman bunu çok daha iyi hale getiriyor."

"Olağanüstü bir eğitmenim vardı." Onu tekrar öptü. "Ve şimdi gitmemiz gerekiyor çünkü gitmemiz gereken bir parti var."

"Bunu yapmadan önce, bunun çok güzel bir uçuş olduğunu, seninle gurur duyduğumu ve seni her şeyden çok sevdiğimi söylerken beni dinle."

Gülümseyerek, "Bu herhangi bir ehliyetin olabileceğinden çok daha iyi, ayrıca benim zaten en iyi ehliyetim var, evlilik ehliyeti" dedi.

"Bu doğru. Kesinlikle en iyi lisans." Elini kadının yuvarlak karnına doğru kaydırды. "Fıstık nasıl?"

"İyi gidiyor ama annemin mesanesinde oturuyor." "Hadi gidelim de biraz esneyebilesin."

Uçaktan indiler ve çantalarını arkadan almadan önce uçağı bağlamak için birlikte çalıştılar. Otoparka doğru yürürlerken Slim onun elini tuttu ve sadece Erin'in tuvaleti kullanabilmesi için durdu. "Yaptığım en iyi şey o gece seni yolun kenarından almak oldu," dedi sık sık yaptığı gibi.

"Fahişe falanmışım gibi konuşmayı kes!"

"Neden şimdi duralım? Bu bir gelenek. Ve lanet olsun, Gansett'te hava çok sıcak." "Ben de tam aynı şeyi söyleyecektim. En son bu kadar sıcak olduğunda, Jenny deniz fenerinde neredeyse kavrularak ölüyordu."

"Umarım Sarah ve Charlie'nin evinde klima çalışıyordur," dedi Slim. "Yoksa çok sıcak bir gün olacak."

"NASIL ÇALIŞMIYOR OLABİLİR?" Sarah Charlie'ye sordu. "Bu yepyeni."

"Üzerinde çalışıyorum, tatlım. Git başka bir şey yap ve endişelenme."

"Doğru. Yılın en sıcak gününde, yüz kişi gelirken klimanın çalışmamasını dert etmeyin."

"Çalışmayan ne?" Sarah'nın oğlu John, sıcağı aldırmadan üzerinde sadece bir şortla mutfağı girdiğinde sordu. Sarı saçları

dağınıktı ve çenesi kırıışıklarla kaplıydı. Yaşlandııkça en büyük kardeşı Owen'a daha çok benziyordu.

"Klima."

"Oh lanet olsun. Yardıma ihtiyacın var mı, Charlie?"

"Sadece klima kompresörünün nasıl tamir edileceğini biliyorsanız."

"Keşke bilseydim." Bir saniye sonra John mutfaktan seslendi, "Anne? Sadece klima olduğunu sanmıyorum. Kahve makinesi de çalışmıyor."

"Ne?" Sarah, Charlie'nin kahve makinesi üzerinde çalıştığı Klimayı açtı ve mutfığa girdi. Tüm aletlerin elektriğinin kesik olduğunu fark edince durdu. "Charlie! Elektriğimiz kesildi. Bu yüzden klima çalışmıyor. Devre kesiciyi mi açtık?"

Charlie, "Onları kontrol ediyorum," dedi.

Sarah'nın cep telefonu çaldı ve Owen'dan gelen aramayı cevapladı.

"Selam, tatlım.

Burada neler olduğuna inanamayacaksınız."

"Sizin gücünüz var mı?"

"Hayır, yeni fark ettik. Neden?"

"Biz de dışarıdayız. Tüm adanın öyle olduğunu duyuyoruz."

Bu haber Sarah'nın karnına bir yumruk gibi indi. "Aman Tanrım. Buzdolabım yiyeceklerle dolu, pişirecek bir şeyim yok ve hava cehennem gibi sıcak. Bu beş alarmlı bir eve taşınma felaketi."

En küçük oğlu Jeff, kahverengi saçları diken diken olmuş, yüzü kirli sakallarla kaplı ve ağabeyi gibi üzerinde sadece bir çift atletik şortla mutfığa girdi. Oğullarını biraz dağınık ve özgür görmek hoşuna gidiyordu. Çocuklarının her zaman "düzgün" olmalarını isteyen subay babalarının acımasız hükümranlığından kurtulmuşlardı. Bu ne anlama geliyorsa artık.

"Neler oluyor?" Jeff sordu.

"Elektrikler kesik ve annem eriyor," dedi John.

Sarah alnındaki teri silerek, "Gerçekten," dedi. "Ne yapacağız şimdi?"

"Çocukları Charlie'nin kamyonuyla Surf'e gönder," dedi Owen.
"Evinize taşıyabileceğimiz birkaç ızgaramız var."

"Fazladan soğutucuya ve buza da
ihtiyacımız var." "Size
verebileceğim kadarını veririm."

"Teşekkür ederim, O. Bu harika." Sarah'nın aklında acil durum planları
dönüp duruyordu. Umarım elektrikler uzun süre kesilmez ve partileri tam
bir felaket olmazdı. "Çocuklar birazdan orada olurlar."

"Birazdan yardıma geleceğim."

"Laura'nın sana otelde ihtiyacı olursa bizim için endişelenme."

"O gün için güvenliğimiz sağlandı, böylece partinin tadını
çıkabiliriz. Endişelenmeyin."

"O halde yardımınızı minnetle kabul
ediyorum." "Yakında görüşürüz."

Sarah telefonunu tekrar şarja takmak üzereyken fark etti ki
bir anlamı yoktu. "Çocuklar, ağabeyiniz Charlie'nin kamyonetini Surf'e
götürüp birkaç ekstra ızgara, birkaç soğutucu ve buz almanızı istiyor. Bunu
benim için yapabilir misiniz?"

"Elbette," dedi John. "Kahve yapmak için senin ızgaranı
kullanabilir miyiz?" "Nasıl yapıldığını biliyor musun?" Sarah
sordu.

"Kamp yaparken her zaman yaparım."

"Duble yap, kardeşim," dedi Jeff. "Hemen
geliyor."

John, Charlie'yle birlikte bir hafta önce anakaraya yaptıkları gezide
yeni evleri için aldıkları ızgarayı yakmak üzere güverteye çıkarken, Sarah
en küçük çocuğuna döndü. "Seni burada görmek güzel bir sürpriz."

"Partiye davet edildim," dedi ona Owen'ı hatırlatan bir sırıtışla. Jeff'in
saçları ve gözleri babasınınkinden daha koyu renkti ve Owen onu tercih
etse de, onda da en büyük ağabeyinin izleri vardı.

"Elbette öyleydin ama senin ya da John'un gerçekten geleceğini
beklemiyordum."

"Sizin için burada olmak, bu harika yeni evi kutlamanıza yardımcı olmak istedik."

"Harika bir yer, değil mi?" Sarah açık konseptli, modern ve geniş okyanus manzaralı eve bakarken sordu. "İki haftadır buradayız ve ben hâlâ burada yaşadığıma inanamıyorum."

"Bunu hak ediyorsun anne. Her şeyi hak ediyorsun. Her saniyesinin tadını çıkar."

Sarah ona sarıldı. "Teşekkürler, tatlım. Bana kendinden bahset. Neler oluyor?"

"Pek bir şey yok, bu yüzden ziyarete gelmek için iyi bir zamandı."

"İşler iyi mi?" Sarah saat ikideki partiden önce yapması gerekenlerin zihninde bir listesini çıkarırken sordu ve elektrik olmadan bunların yarısını nasıl yapacağını merak etti.

"Bu bir iş. Üniversitede garsonluk yapmak için acı çekmedim ama iş arama konusunda hiçbir şey olmuyor. Florida'dan vazgeçip buraya taşınmak üzereyim."

"Gerçekten mi? Bu harika olurdu!"

"Ne harika olurdu?" Sarah'nın annesi Adele mutfak kapısından içeri girerken sordu. Anne ve babasının kendi arazilerindeki misafir kulübesinde yaşıyor olması bu durumun en güzel yanıydı. Onun ve Charlie'nin Gansett Adası'nda yeni bir ev teklifini kabul ettikleri için çok heyecanlanmışlardı.

"Jeff buraya taşınmayı düşünüyor," dedi Sarah.

Adele en küçük torununu yanağından öperek, "Bu gerçekten de harika olurdu," dedi.

Jeff kolunu büyükannesine doladı ve onu sıktı. "Siz eve taşındığınızdan beri Florida'da hiç eğlence kalmadı."

Sarah hâlâ şiddet dolu, istismarcı bir evliliğin içinde sıkışıp kalmışken, ailesi Jeff uyuşturucu bağımlısı olduğunda müdahale ederek onun hayatını kurtarmıştı. Jeff, büyükanne ve büyükbabasıyla sıkı bir bağ kurmaya devam etti ve Sarah, kendisi uyuşturucu bağımlısı olduğunda oğluna sahip çıktıkları için onlara sonsuza dek minnettar kalacaktı.

cehennem gibi bir evliliğe kilitlenmişti. O zamanlar, ebeveynleri ve çocukları, kâbusunu olduğundan daha da kötü hale getirecek şeyleri ondan saklamışlardı.

"Gittiğimiz her yere eğlence götürüyoruz," dedi Adele. "Elektriğiniz var mı diye bakmaya geldim."

"Hayır," dedi Jeff, "ve annem çılgına döndü."

Jeff'in kafasına şakacı bir şekilde vurdu. "Birkaç saat içinde yüzlerce arkadaşın ve ailen gelse sen de öyle olurdun."

John elinde iki fincan kahveyle güverteden içeri girdiğinde, "Bunu başaracağız anne," dedi. Bir tanesini Jeff'e uzattı. "Merak etme."

"Ne?" Sarah dedi ki. "Ben mi endişeleniyorum?"

"Bu, sezonun en yoğun olduğu dönemde bir kez oldu." Adele ve kocası Russ, Sand & Surf Hotel'in elli yılı aşkın bir süredir sahibi ve işletmecisiydi. "Sanırım 1973 ya da 74 yılıydı. *Günlerce* elektriksiz kalmıştık ama idare ettik. Bir şekilde."

"Umalım da bu sefer böyle bir şey olmasın," dedi Sarah.

"Ne olduğunu anlayabildiler mi?" John büyükannesine sordu. "Hava şimdiki gibi sıcaktı ve klima talebi elektrik santrallerini sistemi."

"O zamandan beri geliştirilmiş olmalı," dedi Jeff. "Öyle değil mi?" "Yükseltildiğini duyduğumu hatırlamıyorum," dedi Adele.

"Bu iyi bir haber değil," dedi Sarah, morali bozulmuştu. Bugünü, arkadaşları ve aileleriyle birlikte kutlamayı dört gözle bekliyorlardı. O ve Charlie Anma Günü Hafta Sonu'nda sessizce evlenmişlerdi, bu yüzden bugün aynı zamanda evliliklerinin de bir kutlamasıydı.

Birkaç dakika sonra kızı Julia, erkek arkadaşı Deacon Taylor'la birlikte Wayfarer'dan buz dolu soğutucular getirerek içeri girdi. "Elektrik kesintisi nedeniyle bugünlük kapattılar," dedi Julia, "Nikki buzları gönderdi. Nereye koymamı istersiniz?"

Shane ve Katie hemen arkalarındaydı, ızgaralarını mutfaktan arka güverteye doğru yuvarlıyorlardı. "Izgaraya ihtiyacınız olduğunu duydum," dedi Katie annesini öperek.

Katie sarışinken, çift yumurta ikizi Julia'nın saçları siyahtı. Birlikte büyüdükları babalarına hiç benzemeyen yakışıklı, harika adamlara aşık olmuşlardı. Sarah, Charlie ve Laura için her gün şükrediyordu, Shane ve Deacon, ve küçük dört çocuğunun da eninde sonunda mükemmel eşlerini bulacaklarını umuyordu.

Charlie, mutfağının ortasındaki devasa adada duran Sarah'nın yanında belirdi ve çocuklarının onun için adım atmasını hayretle izledi. Ama onların yardımını bile Sarah'nın yüz kişiyi elektriksiz ağırlama düşüncesi karşısında yaşadığı paniğin önüne geçememişti. "Her ne düşünüyorsanız, kesin artık. Biz hallederiz. Hiçbir şey için endişelenme."

"Bana ne söyleyeceğini her zaman nasıl biliyorsun?"

"Dudaklarının gerginliğinden mutsuz olduğunu anlayabiliyorum. Mutsuz olman hoşuma gitmiyor."

İşte bu, mutlu ikinci evliliği ile kâbus gibi geçen ilk evliliği arasındaki temel farktı. Charlie onu seviyordu ve sadece kendisi ve sevdikleri için en iyisini istiyordu.

Ona sadece sevgi ve nezaketle dokunan güçlü elleriyle omuzlarına masaj yaptı. "Rahatla bebeğim. Her şey yoluna girecek. Şunlara bir bak." Çocuklarını, eşlerini ve annesini de içine alacak şekilde çenesini eğdi. "Steph ve diğerleri birazdan burada olacaklar. Başka ne önemi var ki?"

"Hiçbir şey," dedi Sarah, onun sevgi dolu kucağında rahatlayarak. "Gıda zehirlenmesi dışında. O önemli."

Charlie'nin kahkaha atması onu gülümsetti. "Bunun olmasına izin vermeyeceğiz."

CHAPTER 8

Gansett Adası Polis Şefi Blaine Taylor, eşi ve kızlarıyla birlikte nadir bir yaz günü geçirmeyi ve Charlie ve Sarah'nın partisinde arkadaşları ve aileleriyle iyi vakit geçirmeyi dört gözle bekliyordu. Charlie ve Sarah'nın

Adanın dört bir yanındaki güç, işe geri çağırılmıştı ve bu da onu kötü bir ruh haline sokmuştu.

Gansett'e sürekli olarak atanan eyalet polis memuru Jack Downing, Gansett Adası istasyonunu yöneten Sahil Güvenlik komutanı Linc Mercier ile birlikte kamu güvenliği binasında ona katılmıştı.

Big Mac McCarthy içeri girdiğinde İtfaiye Şefi Mason Johns'un gelmesini bekliyorlardı. Belediye meclisinin başkanı olarak onun da konuşmada bir rolü vardı.

"Evet, beyler, bu tam bir karmaşa," dedi Big Mac, bunaltıcı bir sıcak dalgası sırasında yaşanan elektrik kesintisinden etkilenmeyen kendine özgü mizahıyla. "Yıllardır elektrik şebekesi hakkında gürültü yapıyorum. Kimse yenilemek için para harcamak istemiyor."

Blaine, "Kimse rüzgar ya da güneş enerjisi hakkında da konuşmak istemiyor," dedi. Her ikisi de gerekli ekipmanın manzarayı ve manzarayı bozacağı korkusuyla reddedilmişti. "Eğer bu bir ya da iki gün devam ederse, insanlar melodilerini değiştirirler."

"Sadece umut edebiliriz," dedi Linc.

"Anakara ile temas halindeydim ve onlar da bizim Dışarı," dedi Jack. "Elektrik şirketinin geri aramasını bekliyorum." Jack uzun boylu, kızıl-kahverengi saçlı ve kahverengi gözlüydü ve Blaine'in karısı Tiffany'ye göre "ateşli bir kızıl" dı.

Mason birkaç dakika sonra üniformasını giymiş olarak içeri girdi. "Mesajını alır almaz geldim Jack. Ne duyuyoruz?"

"Henüz pek bir şey yok," dedi Blaine. "Elektrik şirketinden ve valilikten haber bekliyoruz."

"Bunu bir tür kasıtlı eylem olarak gören var mı?" Mason sordu.

Blaine Jack'e baktı, o da başını salladı. "Hiç sanmıyorum. Sen olsan Tüm adanın elektriğini kesmek için ne yaptığınızı bilmeniz gerekirdi ve ne yaptığınızı bilmiyorsanız trafo merkezleriyle uğraşmak aptallık olurdu. Sanırım Bay McCarthy'nin dediği gibi, eski bir sistem. sıcak hava dalgası nedeniyle artan talep karşısında yıllar önce güncellenmeliydi."

"Gün bitmeden geri alma şansımız nedir?" Blaine sordu.

"Eğer geçmişte yaşananlar bir gösterge ise," diye yanıtladı Big Mac, "iyi değil. En son altı yıl önce böyle bir şey olduğunda beş gün boyunca dışarıda kalmıştık."

Tüm grup inledi.

Big Mac, "Birkaç yıl önceki sıcak hava dalgasında bunun gerçekleşmediğine inanamadım," dedi. "Hava o kadar sıcakken nefesimi tuttum."

"Bu acil durum hazırlığı için ne anlama geliyor?" Linc sordu.

"Bu bina ve klinik için jeneratörlerimiz var," dedi Blaine. "Marinada da birkaç tane var," dedi Big Mac, "ama çoğu hesaplandı."

"Gelen feribotları durdurmamız gerekiyor mu?" Mason sordu.

Big Mac, "Geçimlerini yaz hafta sonlarına bağlayan iş insanlarına bunu yapabileceğimizi sanmıyorum," dedi. "Herkesin

punt."

Blaine diğlerleriyle birlikte kesintinin bir ya da iki gün sürmesi halinde nelere hazır olmaları gerektiğini konuştu. Bunun ötesini düşünmek istemiyordu.

"Bu son olduğunda," dedi Big Mac, "insanlar ilk günden sonra çıldırdı. Barlar büyük iş yapacaktır."

"Harika," dedi Blaine. Sanki sarhoşlarla yeterince sorunu yokmuş gibi Yılın bu zamanı. "Her şeyin uzaktan güçle çalıştığından emin olmak için 911 ve diğler acil durum sistemlerini test edelim."

Bir saat sonra, astlarının her şeyi kontrol altında tuttuğundan emin olarak ve gerektiğinde kendisini aramaları emrini vererek, Blaine zaten devam etmekte olan değerli hafta sonu tatiline devam etmek üzere kamu güvenliği binasından ayrıldı. Tiffany aradığında eve doğru gidiyordu. Günün geri kalanını onunla birlikte geçirmeden önce işleri kontrol etmek için Naughty & Nice mağazasına gitmişti. "N'aber bebeğim?"

"Dükkandaki bir günü kısa kesen küçük bir elektrik kesintisi."

"Kapanış mı yaptınız?" diye sordu, yaz hafta sonlarının onun işi için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

"Yaptık. Klima olmadan çok sıcak ve zaten ölüydü. Bu sıcak herkesin canına okuyor. Evde işler nasıl?"

"Annemi kızlarla kalması için çağırmak zorunda kaldım çünkü elektrikler kesilince karakola çağrıldım. Şimdi eve gidiyorum."

"Güç hakkında ne duyuyorsun?"

"Bu iyi değil. Bu son olduğunda günlerce dışarıda kalmıştı." "Bunu hatırlıyorum. Adaya yeni taşınmıştık. Ashleigh bir Bebeğim. Çok sıcaktı."

"Muhtemelen yine böyle olacak. En azından buzdolabını çalıştıracak bir jeneratörümüz var."

"Haklıydın canım."

Blaine güldü. "Her erkeğin duymayı sevdiği sözler." Bir önceki sonbaharda, kışın kar fırtınaları sırasında elektriklerinin kesilmesi ihtimaline karşı bir tane almaları için ısrar etmişti. Yazın da ihtiyaç duyabileceklerini tahmin etmemiştir. "Duyduğuma göre elektrik şebekesi eskiymiş ve değiştirilmesi gerekiyormuş. on yıllar önce."

"Harika. O zaman bir kuşatmanın içindeyiz." "Muhtemelen, ama bir de iyi tarafına bakın." "İyi tarafı mı var?"

"Uh-huh. Çok terli bir seks." "Bunun neresi iyi?"

"Bebeğim, sana daha sonra göstermek için sabırsızlanıyorum." "Bunu dört gözle bekleyeceğim."

"Sarah ve Charlie'nin evindeki parti hâlâ devam ediyor mu?" diye sordu. "Bildiğim kadarıyla."

Arabasını garaj yoluna çeker çekmez, kırmızı VW Bug'ıyla yanında belirdi ve ona Tiffany'nin o önlenemez sırtışını gösterdi. Ve bunca zaman birlikte olmalarına rağmen kalbi aşkını gördüğünde hâlâ mutlu bir şekilde çarpmıyorsa kahretsinsin.

Onun arabadan inmesini bekledi ve elini ona uzattı. "Neden sadece birkaç saat olmasına rağmen seni haftalardır görmemiş gibi hissediyorum?"

"Bu şekilde aptal olduğun için mi?"

"Seksi karıma takıntılı olmak beni aptal yapıyorsa Bunu." Kolunu ona dolayarak içeri girdiler ve annesinden bir not buldular.

Kızları parka yürüyüşe götürdüm. Bir saate kadar dönerim.

Saati de eklemişti, on dakika önce ayrıldıklarını gösteriyordu. Annesini hiç o an sevdiği kadar sevmemiştir. İş, çocuklar ve hayat derken yaz mevsimi en yoğun dönemleriydi ve Ağustos'ta Blaine

Evde kızlarıyla daha fazla vakit geçirebilmek için bitmesine fazlasıyla hazırды.

Tiffany'yi arkadan çevreledi ve vücudunu onunkine göre şekillendirdi. "Bunun için fazla sıcak, kovboy," dedi Tiffany bir bardak şarap doldururken.

Hamileyken içtiği kafeinsiz buzlu çay.

"*Ağustos* ayında *gün içinde* çocuksuz, *işsiz* elli dakikamız var, Tiffany."

Yüzünü yelpazeledi. "Hava çok sıcak, Blaine."

"Ve daha da sıcaklaşmak üzere." Onu yüzüne çevirdi, yanağını okşadı ve çilek aromalı dudaklarından hızlı bir öpücük çaldı. "Merhaba."

"Merhaba."

"Seni benimle terlemeye ikna edebilir miyim?"

"Muhtemelen. Seninle ilgili konularda oldukça rahatım."

"Ve ben seni böyle seviyorum." Dizlerini bükerek, ellerini kızın işe giderken giydiği firfırlı, kadınsı elbisenin eteğinin altından geçirdi ve ipeksi, yumuşak, tonlu bacakların arkasından yukarı kaydırarak çıplak kıkç yanaklarını avuçladı. En derin yerinden gelen bir hırıltı çıkardı. Her zaman en seksi iç çamaşırlarını giyerdi, buna onu çılgına çeviren tangalar da dahildi.

"Hadi yukarı çıkalım," dedi gergin bir kıkırdamayla. "Annen onları her an geri getirebilir."

"Bir saat on dakika önce dedi."

"Addie sinir krizi geçirebilir."

"Riske girmeye hazırım." Çoktan elbisesini yukarı itmiş ve mutfak tezgâhına oturması için onu kaldırmıştı.

"Blaine..."

"Şşşt, bırak da terli eğlencemi yaşayayım." Klimasız geçen sadece bir saatin ardından ev zaten dayanılmaz derecede sıcaktı. Durup birkaç pencere açması gerekiyordu ama bu, yapabilecekleri çok daha iyi şeyler varken harcamak istemediği bir zaman alacaktı. Eteğini kalçalarının üzerinden yukarı itmek ve tangasını tatlı yanaklarının arasından çekiştirmek gibi.

Tanrım!

Merhamet, hayatında gördüğü en seksi şeydi ve onunla evli olduğu, onun tarafından sevildiği için dünyanın en şanslı piçi olmalıydı.

Kadının sağ bacağını omzunun üzerinden geçirerek bacaklarının arasındaki tatlı, baharatlı, çilek kokulu cennete daldı.

Keskin bir zevk çılgılığı attı ve dirseklerinin üzerine düştü, kalçaları adamın diline yaklaşmak için tezgâhtan kalktı. "Bunu burada yapmamalıyız," dedi, adam iki parmağını derinlere soktuğunda nefesi kesildi onun içinde.

"Biliyorum. Böylesi daha sıcak değil mi?"

"Annen bizi yakalarsa böyle düşünmez-"

Parmaklarını tekrar içine soktu ve sert bir şekilde boşalmadan önce nefesi kesildi, sıkı kanalı parmaklarını kavradı. Aleti şu anda buna dahil olmak istiyordu. Diğer eliyle hızla kendini kurtardı ve cennete doğru kaydı, neredeyse onu bitiren ikinci bir orgazmı tetikledi.

O kadar hızlı değil.

Onun kık yanaklarını kavradı ve nemden parlayan tatlı yüzüne baktı.

"Terli seks eğlenceli değil mi?"

"Kayınvalidemin her an içeri girmesini beklerken olmaz." "Annem hakkında konuşmayı kes, yoksa mükemmel bir ereksiyonu öldüreceksin." "Hiçbir şey ereksiyonunu öldüremez."

"Aramızdaki her şeyin başladığı yerde seni sıcak, terli ve çıplak bir şekilde kollarımda tutarken olmaz."

"Eğer bu sayaç konuşabilseydi."

Onun içine doğru itti ve bacaklarının kalçalarının etrafında nasıl kıvrıldığını ve ona doğru nasıl eğildiğini sevdi. "Çok güzel bir hikâye anlatırdı."

"En iyi hikaye."

"Mmm," dedi, her zaman yaptığı gibi kendini onun içinde kaybederek. "Acırsa söyle bana." Onun için her zaman takıntılı bir şekilde endişelenirdi ama hamileyken daha çok endişelenirdi.

"Hiçbir şey acıtmaz."

Elbisesinin düğmelerini karıştırıyor, Addie'yi taşıdığından beri daha da belirginleşen muhteşem göğüslerini serbest bırakmaya hevesleniyordu.

Düğmeleri iliklemesine yardım etti ve günahkâr derecede seksi sütyeninin ön kopçasını açtı.

Adanın iç çamaşırı kraliçesiyle evli olmak için söylenecek bir şey vardı.

"Çok sıcak," diye fısıldadı. "Klima yok."

"Sıcak olmasının nedeni bu değil. Sebebi sensin. Benim seksi, muhteşem kızım. Seni çok seviyorum." Yüzünü, teninin terden tatlı ve tuzlu bir tada sahip olduğu boynunun kıvrımına gömdü. Vücutları, şimdiye kadar herhangi biriyle bulduğu en saf zevk biçiminde birlikte kayıyordu. İki eliyle kızın kışını kavrayarak onları daha yükseğe, sonra da kırılanda kadar daha da yükseğe çıkardı.

Evde yalnız olduklarına sevinmesine neden olan zevk çılgınlıkları.

Karnına çok fazla ağırlık vermemeye dikkat ederek onun üzerine çöktü ve kolları ona sarılıp parmakları saçlarını taradığında iç geçirdi.

"Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum, Tiff."

"Ben de seni seviyorum. Bunun artık benim hayatım olduğuna, senin benim hayatım olduğuna hâlâ inanamıyorum."

"İnan buna." Aralarındaki bağın, her zaman ateşleyici olan fiziksel bağdan çok daha derin olduğunu ona hatırlatmak için kalçalarını esnetti. Onları ruhlarının derinliklerindeki bir birliktelikti ve onu neredeyse ilk gördüğü andan beri böyleydi; adadaki klinikte kız kardeşinin yatağının yanında otururken çok güzel ve kaybolmuş görünüyordu.

O zamandan beri birlikte milyonlarca kilometre yol kat etmişlerdi ve bu asla yeterli olmayacaktı.

Topukları adamın kışına battı. "Annen ve Ash görmezden gelinemeyecek bir şey görmeden önce bu partiyi herkesin göremeyeceği bir yere götürmeliyiz."

"Peki," dedi, isteksizce ondan uzaklaşarak. "Bundan sonra nasıl hâlâ sert olabiliyorsun?"

"Nasıl oluyor da beni sürekli sertleştirecek kadar seksi ve güzel olabiliyorsun?"

Ayağa kalktı, parmaklarını saçlarında gezdirdi ve adam onu tezgâhtan kaldırıp hâlâ sert olan sikinin üzerine oturtup şortunu tekmeleyerek merdivenlere yöneldiğinde nefesi kesildi. "Sen çılgın bir adamsın."

"Senin için çılgınca, özellikle de *Ağustos* ayında *gün içinde* neredeyse bir saatimiz varken." Onları merdivenlerden yukarı çıkarırken, maksimum zıplamaya çalıştı ve ondan gelen sesleri sevdi. Odalarında, aralarındaki bağlantıyı kaybetmeden onu yatağa yatırdı.

Koyu renk saçları yatağın üzerinde dağılmış, yanakları sıcaktan ve zevkten kızarmış, meme uçları gergin ve dudakları rujdan kıpkırmızı olmuş halde, bir fanteziden fırlamış gibi görünüyordu - kendi kişisel fantezisinden.

Tişörtü adamın kafasına geçirdi ve ellerini adamın terli sırtında gezdirerek kışını kavradı, sanki ilk sefer hiç olmamış gibi kendini yeniden kaybetti. "Tiffany... *Tanrım...*"

"Daha sert."

Tam da kızın daha fazla ateşlenemeyeceğini düşündüğü anda, bu tek kelime onu aşırı hızlanmaya itti ve kızın içine girerken, tüm yer duygusunu kaybetti ve

Zaman ve o, onlar ve birlikte yarattıkları sihir dışında kalan her şey. Hava cehennem gibi sıcaktı ve şu anda kapalı olan klimayı içeride tutmak için pencereler kapalıyken, kesinlikle boğucuydu, ama ter yüzünden ve sırtından akıp gözlerini yakarken bile durmadı. Dudakları, ona daha da güçlü bir şekilde bağlandığını hissettiren açgözlü, derin bir öpücükle onunkileri buldu.

Sonrasında, bir hafta boyunca uyuyabilecekmiş gibi hissetti. Hatırlayabileceğinden çok daha sıcak olmasına rağmen, her iki taraf için de işlerin yoğun olduğu yılın bu zamanlarında pek sık rastlanmayan bir şekilde rahatlamıştı. Eskiden kıştan nefret eden o, şimdi günlerce kızlarıyla bir arada kalabileceği uzun ve soğuk günler için yaşıyordu.

Yakında sezonun biteceğini ve bunun gibi daha çok an olacağını düşünüyordu. Ağustos'ta hazırды. Bu yıl daha da fazla, çünkü Nedeni ne olursa olsun. Belki de yaşılanıyor ve huysuzlaşıyordu ve eskiden omuzlarından yuvarlanan saçmalıklar onu eskisinden daha fazla etkiliyor gibiydi. Ya da belki de karısına ve kızlarına o kadar düşkündü ki onlardan uzak kaldığı her an -özellikle de sarhoşlar ve diğer aptallarla uğraştığı zamanlar- onu acılaştırdı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu uzun süren memnun bir sessizlikten sonra.

"Bu sezonun bitmesini sabırsızlıkla beklediğimi, böylece yılın bu zamanında yapmak zorunda olduğumuz diğer şeylerden daha azını ve bundan daha fazlasını yapabileceğimizi."

"Neredeyse vardık."

"İşçi Bayramı'na kadar gün sayıyorum."

OceanofPDF.com

CHAPTER 9

Tiffany'nin kız kardeşi Maddie McCarthy de gün sayıyordu.  hafta gibi kısa bir süre sonra İşçi Bayramı'nda, o ve Mac, ikiz kızları Eylül ortasında gelene kadar Hailey ve bebek Mac ile birlikte anakaraya taşınacaktı. Thomas'ın Hailey ve yazın başlarında adaya geldiğinden beri onlar için bulunmaz bir nimet olan vazgeçilmez bakıcıları Kelsey ile yerde oynamasını izlerken, Maddie, iş o noktaya gelirse Thomas'tan bir ay kadar uzun bir süre ayrı kalmayı düşünmeye dayanamıyordu.

Maddie'nin annesi Francine, Kelsey için "Onlarla harika anlaşıyor," dedi. "Biliyorum. Kendi dadımı kıskanıyorum." Sadece çocuklarla değil

Çocuklar, evdeki her şeyle ilgilenmiş ve ikizler doğana kadar yatağaya da kanepeye mahkum olan Maddie'ye arkadaş olmuştu.

Yirmi iki yaşındaki Kelsey üniversiteden yeni mezun olmuş, erken çocukluk gelişimi üzerine eğitim alıyordu. Çoğunlukla topuz yaptığı kıvrık kızıl kahverengi saçları ve çocuklar ne zaman sevimli bir şey yapsa, ki bu hemen hemen her zaman oluyordu, sevinçle parlayan el gözleri vardı. Maddie ona "Disney prensesleri" derdi çünkü o kadar tatlıydı ki Maddie, Kelsey'nin olabildiğince gerçek olduğunu anlayana kadar neredeyse onun gerçek olup olmadığını merak ediyordu. Kalbi saf altın gibiydi ve Maddie için büyük bir fark yaratmıştı.

Maddie'nin yatak istirahati Mac'in en yoğun sezonuna denk geldiği için onlar da rahatlamıştı. Kelsey adlı melek hayatlarına girdiğinden beri ikisi de daha rahattı.

"Neden kıskanıyorsun?" Francine sordu.

"Çocuklar onu benden daha çok seviyor."

"Onu herkesten daha çok seviyorlar," dedi Francine gülerek. "Onda sihirli bir dokunuş var."

"Kendi çocuklarıma bakmalıyım."

"Öylesin." Francine elini gün geçtikçe katlanarak büyüyen iri bebek yumrusunun üzerine koydu. "Bu ikisiyle sen ilgileniyorsun, diğer üçüyle de çok nitelikli Kelsey ilgileniyor."

"Thomas'tan bir ay boyunca uzak kalmaya nasıl dayanacağım?" Bunu düşününce Maddie'nin gözleri yaşardı. Maddie'nin bekâr bir anne olarak yaşam mücadelesi verdiği doğumundan beri birbirlerinden ayrılmamışlardı.

"Blaine ve Tiffany ile iyi olacak, biliyorsun biz de yardım edeceğiz, Linda ve Mac de. Çok seviyecek ve onunla her gün FaceTime yapabilirsiniz."

"Biliyorum." Maddie bu kadar duygusal olduğu için kendisini aptal gibi hissetmesine neden olan bir damla gözyaşını sildi. "Bu adada yaşamayı seviyorum. Sevdiğimi biliyorsun ama bazen..."

"Güven bana, tatlım. Hepimiz bazen böyle hissederiz, anakarada yaşayan insanlar gibi şu anda elde edemeyeceğimiz bir şey istediğimizde."

"Ya da bebeklerimizden birini geride bırakarak doğuma hazırlanmak için bir aylığına anakaraya taşınmak zorunda kaldığımızda." Yazın başlarında, avukat arkadaşları Dan Torrington, Tiffany ve Blaine'e acil bir durumda Thomas'ın ebeveynleri olarak hareket etme konusunda tam yetki veren bir belge hazırlamıştı. Böyle bir belgeye ihtiyaç duymaları, Maddie'nin ayrılışlarına atıfta bulunduğu D-Day için geri sayarken kâbuslar görmesine neden olmuştu. "Mac ve ben bunu binlerce farklı şekilde tartıştık ve onu da yanımızda götürecektik."

okulun ilk ayını kaçıracığını söyledi. Umutsuzluğa kapılmıştı. Bizi bir ay boyunca göremeyeceği için olduğundan daha fazla."

Francine bir kahkaha attı. "Başkalarının çocuklarınız için sizden daha önemli olmaya başladığı yıllara hoş geldiniz. Başlarda bunu kabullenmek zordur."

"Kesinlikle öyle. İlk kez yemeğe çıktığımızda bir yetişkinin ona merhaba dediğini hatırlıyorum ve ben de '*Kim bu?* Hiç tanımadığım okuldaki beden eğitimi öğretmeniydi."

"Uzun süre küçük kalmıyorlar," dedi Francine, "ve bizden ayrı kendi hayatlarını kurmaya başlıyorlar."

"Buna hiç hazır değilim." Maddie gözlerinin kenarlarından daha fazla yaş süzülürken elini gözlerine götürdü. Son zamanlarda sürekli aşırı duygusal yüklenme yaşıyordu. "Yapacak başka işlerin varsa bana bakıcılık yapmak zorunda değilsin."

"Ned birazdan beni almak için uğrayacak. Seni ve çocukları görmek istedim."

"Yemek getirdiğin için teşekkür ederim. Herkesin yemek getirmesi beni çok şımartıyor. Bundan sonra asla normale dönemeyeceğim."

"Herkes yardım etmekten mutluluk duyuyor. Yatak istirahatinde olmak sıkıcı, özellikle de bu sıcakta. Klimanız neden açık değil ki?"

"Elektrikler kesik. Bir saattir kesik."

"Tanrım, umarım geçen seferki gibi günlerce dışarıda kalmaz. Böyle bir şey olursa kavrularak ölürüz."

"Şu an olduğumdan daha ateşli olmayı hayal bile edemiyorum. Bu kızlar beni içten içe kavuruyor."

Mac, Kelsey'nin biraz hava almak için açtığı sürgüden içeri girerken, "Babam yardıma geldi," dedi. "Bir jeneratörle geldim."

"Buzdolabı için, değil mi?" Maddie her zamanki gibi onu gördüğüne sevinerek sordu.

O etraftayken her şey daha iyiydi ve tanıştıkları günden beri bu böyleydi.

"Buraya da klima taktıracağım."

"Tanrı seni korusun. Kahramanım benim."

Mac kanepeye geldi ve onu öpmek için eğildi. "Bebeğimin annesinin kavrularak ölmesine izin veremem."

"Adam'dan haber var mı?"

Mac başını salladı. "Henüz değil."

"Endişeleniyor musun?"

"Birazcık."

Oğulları Connor'ı ana rahminde kaybettikten sonra, aynı acının sevgili kardeşi ve yengesinin başına gelmesi düşüncesi dayanılmazdı, özellikle de Abby'nin hamileliği bir mucize olduğu için.

"Hâlâ parti için dönecekler mi?" Maddie sordu.

"Aksini duymadım."

Derin bir nefes aldı ve bıraktı, zaten yeterince şey yaşamış olan tatlı baldızı için sessiz bir dua etti. Sorunsuz ve kolay bir hamileliği hak eden biri varsa, o da Abby'ydi.

Maddie ise bir daha asla hamile kalmamak için sabırsızlanıyordu. Mac mümkün olan en kısa sürede vazektomi yaptıracaktı. Bu işi halletmediği sürece onunla bir daha asla seks yapmayacaktı. "Parti hâlâ devam ediyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla. Daha önce Laura'ya jeneratör konusunda yardım etmiştim ve Owen'ın Surf'ten annesine buz dolu soğutucular getirdiğini söylemişti."

"Zavallı Sarah. Büyük gününde olacak onca şey varken."

"Bir şey olmaz. Adalılar dayanıklı insanlardır." Birkaç dakika içinde güvertedeki jeneratörü çalıştırdı, buzdolabını tekrar çalıştırdı ve klimanın düşük uğultusu odayı tekrar serin havayla doldurdu.

"Sen kesinlikle en iyisisin, Mac."

"Biliyorum, değil mi?" dedi çok sevdiği o önlenemez sırıtışıyla. "Nasıl hissediyorsun?"

"Kocaman."

"Parlıyorsun."

"Eminim çok güzel görünüyorumdur."

"Hayatım boyunca gördüğüm en iyi manzara."

"Gördüğünüz en iyi manzara buysa, gözlerinizin-"

Hakareti dudaklarından öptü. "Yeter. Güzelsin ve hepsi bu kadar."

Francine, "Bu da benim buradan gitmem için bir işaret," dedi.

Ned'in kornasının sesi garaj yolundan geliyordu. "Çocukları görmeye gelmiyorsa meşgul olmalı." Thomas ve Hailey'nin kucaklamalarını ve öpücüklerini kabul etmek için eğildi. "Yaptığın her şey için teşekkürler, Kelsey. Sen en iyisisin."

"Teşekkür ederim, Bayan Saunders. Bu şimdiye kadar sahip olduğum en eğlenceli iş."

"Beş kişi olduklarında da bunu söylemesini umuyoruz," dedi Mac.

"Olacağım!" Kelsey her zamanki gerçek olamayacak kadar iyi coşkusuyla "Olacağım!" dedi.

"Sanırım Mac'in uykusundan uyandığını duyuyorum. Kim onu kaldırmama yardım etmek ister?"

"Ben!" Thomas ve Hailey hep bir ağızdan söyledi.

"Bunu onlara sorduğumda cevap bile vermiyorlar," dedi Maddie, üçü bebek Mac'i almak için yukarı çıktıklarında. Başını kaldırıp annesine baktı. "Ziyaretin ve yemek için tekrar teşekkürler."

Francine kızının alnından öptü. "Dayan tatlım. Bu da geçecek."

"Benim de gitmem gerek," dedi Mac. "On beş dakika içinde babamla buluşacağım."

Ben gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, böyle iyiyim," dedi Maddie iç çekerek. Aklını kaçırarak kadar sıkılmıştı ama iki işi birden yürütmekle bu kadar meşgulken bunu ona asla söylemezdi.

"Parti için hazırlanmanıza yardımcı olmak üzere bolca zaman içinde geri döneceğim ve herkesle birlikte güzelce eğleneceğiz."

"Bu iyi olur."

Onu öptü ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Son düzlüğe girdik, tatlım. Neredeyse bitiş çizgisine geldik."

"Bana hatırlatmaya devam et."

"Ne zaman duymak istersen." Onu tekrar öptü, kalktı ve gitti
Gitmeden önce çocukları biraz sevmek için yukarı çıktı ve birkaç saat içinde
döneceğine söz verdi.

Maddie onun gidişini izledi, kendisi evde hiçbir şey yapmamaya
zorlanırken onun özgürce hareket edebilmesini kıskanıyordu. Elini, hiç
dinlenmeyecekmiş gibi görünen iki bebeğin her an hareket halinde olduğu
karnının üzerine koydu. "Siz kızlar kutsal dehşet olacaksınız, değil mi?"

Başını yastığa koyduğunda, yakında hayatlarını ele geçirecek olan
ikiz kızlar da dahil olmak üzere sahip olduğu pek çok nimeti bir kez
daha saydı.

MAC evden uzaklaşırken Maddie için endişeleniyordu ve her gün banyoyu
kullanıp hızlı bir duş almaktan başka bir şey yapamazken hayat etrafında
dönüp dururken Maddie'nin ne kadar düşük görüldüğünü düşünüyordu.
Zavallı kız, kendini ve bebekleri korumak için gerekli olduğunu anlasa
bile, hareketsiz oturmak konusunda sabrının sınırlarına dayanmıştı. Yatak
istirahati berbattı. Başka yolu yoktu, özellikle de ayaklarının altında üç
çocuk daha varken.

Bu yaz hayat kurtaran Kelsey için Tanrı'ya şükürler olsun. Onu işe
almak şimdiye kadar yaptıkları en iyi şeydi.
İkizler geldikten sonra yardım etmek için onu kışın kalmaya ikna etti.
Ailesinin ihtiyaç duyduğu şeylere sahip olabilmesi için deli gibi
çalışıyordu. Şu anda Kelsey'e ihtiyaçları vardı.

Thomas, Hailey ve Mac'in ona bayıldıklarından bahsetmiyorum bile,
bu da bir bonus.

Mac arabasıyla adanın kuzeybatı köşesine gitti ve onu bir zamanlar
alpaka çiftliği olan yere götüren toprak bir yola girdi.

Çiftlik. Çatı çökmüş, paslanmış çiftlik ekipmanları etrafa saçılmış ve binalara genel bir bakımsızlık havası sinmiş bir haldeydi.

Ama potansiyel... Bir önceki kış kar küremeye giderken araziye rastladıktan sonra görebildiği tek şey buydu. O alamadı
Bu fikir aklından çıkmıştı ve burası kadar ilgisini çeken şeylerin peşinden koşmayı öğrenmişti.

Big Mac birkaç dakika sonra geldi, kamyonetini Mac'inkinin yanına park etti ve sanki birbirlerini saatlerdir değil de günlerdir görmemişler gibi oğlunu her zamanki kocaman gülümsemesiyle selamladı.

"Yıllardır buraya gelmemiştim," dedi Big Mac. "Conway'lerin her yıl Cadılar Bayramı'nda yaptıkları hayvanat bahçesine geldiğimizi hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

Ellerini kalçalarına koyan Koca Mac etrafına bir göz attı. "Onlar öldüğünden beri zor zamanlar geçiriyoruz."

"Öyle."

"Burada ne yapıyoruz, evlat?"

"Bir fikrim var..."

Big Mac havacı güneş gözlüklerini kır saçlarının üzerine yerleştirdi. "Bu ne düşünce böyle?"

"Benimle bir yürüyüşe çık." Mac babasını, çoğu çürümüş ve kalın bir yosun tabakasıyla kaplanmış çitlerin arasından geçirdi. Çimenler yıllardır biçilmemiş, kır çiçekleri ve yabani otlardan oluşan bir çayıra dönüşmüştü ve suyun kenarına kadar uzanıyordu. Devasa bir ahır
Taş ve ahşap renkli sarmaşıklarla kaplıydı ve alpaka idrarının yaygın kokusu havayı dolduruyordu.

Big Mac yüzünü buruşturarak, "Çok güzel kokuyor," dedi.

Mac güldü. "Aynen öyle. Hani Chesterfield'da üst düzey düğün şıklığı ve Wayfarer'da plaj düğünleri yapıyoruz ya?"

"Uh-huh."

"Burayı eski püskü şık, rustik çiftlik düğünleri ve milyon dolarlık okyanus manzarası sunacak şekilde yenilesek nasıl olur?"

"Eski püskü şıklık da ne?"

"Düğün resimlerindeki paslı çiftlik aletleri, yeniden kullanılmış ahşap ve saman balyaları." Babasını kırık bir kapıdan geçirerek geniş ahıra götürdü. "Şuraya bir bakın."

Koca Mac arka cebinden bir bandana çıkarıp burnunu ve ağzını kapattı. "Leş gibi kokuyor."

Mac kötü kokuya ilişkin bu açık değerlendirmeye güldü. "Bu konuda bir şeyler yapabiliriz. Potansiyeli bir düşünün. Kuyunun uzak tarafını Ahır endüstriyel kalitede bir mutfığa, çatı katı ise mutlu çiftler için bir düğün gecesi süitine dönüştürülebilir. Gruplar için bir sahne olabilir ve Ek binalar düğün hazırlıkları için kullanılabilir. Oraya bir bar koyabilir, ağaçlara ışıklar dizebilir ve uzun, ahşap, aile tarzı açık havada yemek için masalar. Bence gerçekten harika

olabilir." "Bunu çok düşünmüşsün evlat."

"Geçen kış çiftçilik yapmak için buradaydım ve o zamandan beri bunu düşünüyordum. Başlangıçta Wayfarer ile yeni bir işe girişemeyecek kadar meşguldük, ama onun çalışır durumda olduğunu ve olağanüstü sonuçlar verdiğini görünce, ailenin başka bir meydan okumaya girişmek isteyebileceğini düşündüm." Dışarı çıkıp karanın sahille buluştuğu yere doğru yürüdüler. "Burada çekilebilecek düğün fotoğraflarını hayal edin." Yabani otlar tarafından neredeyse yok edilmiş paslı bir traktörü işaret etti.

"Her gelin düğün fotoğraflarında paslı bir traktör görmek ister."

"Mesele de bu. Bu düğünün rahat ve huzurlu havasını seven insanlar paslı traktörü fotoğraflarında görmek isterler. Bu, Wayfarer'da gördüğümüzden ya da Lizzie'nin Chesterfield'da elde ettiğinden çok daha farklı bir demografik grup. Bence bu tür bir mekan için bir pazar var. Geçen gün Nikki'yle bazı rakamlar hakkında konuştuk ve bana Wayfarer'da rezervasyon yaptığı her gelin için on kişiyi geri çevirdiğini çünkü kapasitemizin dolduğunu söyledi.

Lizzie, Chesterfield'da da benzer istatistikler olduğunu bildiriyor. İnsanlar burada evlenmek istiyor ama mevcut imkanlar sınırlı."

"İlginç bir fikir, bunu kabul ediyorum ve manzara olağanüstü.
Bu büyük bir satış noktası olurdu."

"Paslı traktör de öyle," dedi Mac babasına sırtarak. "Bu konuda senin sözüne güvenmek zorundayım."

"Diğerlerinin başka bir projeyle ilgileneceğini düşünüyor musunuz?"

"Bu yaz Wayfarer'da elde edilen sonuçlara dayanarak, onların da Merak ettim. Ne için listeleniyor?"

"Bir nokta sekiz milyon, ama sanırım onları ikna edebiliriz. Ana binanın neredeyse tamamen yeniden inşa edilmesi gerekecek ve diğer bazı binalar da oldukça kötü durumda."

"Ve sanırım tadilatı da üstlenmek istersiniz." "Doğru."

"Bu kış oteli yenileme işiyle meşgulsünüz." "Düşünüyordum da bu işi otelden sonra ele alabiliriz.

önümüzdeki yaz açılıyor. Buradaki olasılıklar beni çok heyecanlandırıyor. Belki sonbaharda bir hasat panayırı ya da balkabağı, elma, midilli gezintileri, saman gezintileri ve yüz boyama gibi şeyler yaparız. Sadece sesli düşünüyorum ama bence bunu eğlenceli ve kârlı bir şey haline getirebiliriz."

Araçlarına doğru yürüdüler ve Big Mac onunkine yaslandı. "Bu fikri sevdim ve her şeyden çok senin sevmeni sevdim.

Ancak... Bunu yanlış anlama evlat, ama seni beş çocuk babası yapacak ikizlere hoş geldin demek üzeresin. Zaten çok işin var, bir de bu eklenince işin iyice içinden çıkılmaz bir hal alacak."

"Tüm bunları düşündüm ve elbette hayatımızda ikiz bir bombanın patlamak üzere olduğu konusunda haklısın ama Luke, Shane, Riley ve Finn'e çok güvenebilirim. Gerektiğinde herhangi biri benim için devreye girebilir. Ve boşuna değil, hepsini yıl boyunca çalıştırmam gerekiyor ve bu birkaç yıl daha bu işi halledecektir."

"Doğru."

"Eğer burayı biz kapmazsak, bir başkası kapacak ve sahilde başka bir süslü büyük ev inşa edecekler. Bizim böyle bir şeye ihtiyacımız var. Sadece adanın tarihine bağlı olmakla kalmıyor, aynı zamanda sahip olmadığımız bir şeyi de getiriyor. Şimdi."

Koca Mac çenesindeki ince kirli sakal tabakasını kaşıdı. "Bu fikir gerçekten çok hoşuma gitti."

"Öyle mi?"

"Tabii ki. Aileye sorup ne düşündüklerini öğrenmeye ne dersiniz?"

"Bana uyar."

"Neyin mümkün olabileceğine dair vizyonunuzu ve bu vizyona ne kadar kafa yorduğunuzu çok seviyorum. Bana marinayı ilk gördüğüm zamanki halimi hatırlattı. Sarkan çatıyı ya da kırık camları görmemiştim. Sadece potansiyeli gördüm."

"Eski toprak olduğumu duydum," dedi Mac.

"Öylesin, dostum. Senin gibi bir adam, baba, oğul ve iş adamıyla ne kadar gurur duysam azdır."

"Bu konularda bildiğim her şeyi senden öğrendim baba." "İyi öğrendin, evlat."

"Bana beş çocuk sahibi olmakla ilgili gerçeği söyle..."

Koca Mac kocaman bir kahkaha attı. "Bunu kendi kendine öğrenmen gerekecek."

CHAPTER 10

Victoria Stevens, bebeğini dünyaya getirmek için sancı çeken genç kadın Jessie'ye, "G bana bir kez daha ıkın," dedi. Her ne kadar kliniğin Jeneratör, düşük seviyeli aydınlatma ve monitörler sağlamak için devreye girmişti, klimadan bahsetmek pek mümkün değildi ve içerisi cehennem gibi sıcaktı.

"Yapamam," dedi Jessie, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken hıçkırarak. "Çok yorgunum."

Vic Jessie'nin yüzünü serin bir bezle yıkadı. "Bunu başarabilirsin Jessie. Birkaç kez daha itersen anne olacaksın."

Başını iki yana salladı. "Yapamam."

"Yanına gelmesi için arayabileceğim kimse olmadığına emin misin?" "Kimse yok."

Victoria nadiren yalnız doğum yapan annelerle karşılaşmıştı ama bu daha önce de olmuştu. Klinikten eve döndüklerinde genç anne ve bebeğe kimin destek olacağını merak ediyordu.

Jessie başka bir kasılma zirveye ulaşmaya başladığında inlemeye başladı.

"Hadi Jessie. Çıkaralım şu bebeği. Benim sayımla, şimdiye kadarki en büyük ıkınmayı yap ve sakın bırakma."

Genç kadın son gücünü ve kararlılığını toplayarak bir kız çocuğu doğurdu, bebek kırmızı yüzlü ve ciyak ciyak bağıırıyordu.

Victoria bebeği bir battaniyeye sarıp annesine verirken, "Bir kızın oldu," dedi. "Tebrikler."

"O... O sağlıklı mı?"

"On el ve on ayak parmağı saydım ve sağlıklı bir akciğer seti var." Victoria plasentayı çıkardı, birkaç dikiş attı ve Jessie'yi temizledi. "Adı ne?"

"Henüz bilmiyorum."

"Ben Dr. David'i çağırıp onu kontrol ederken, size tanışmanız için bir dakika vereceğim." Victoria doğum odasından çıktı ve David'i bulmaya gitti. David ofisinde bir yandan sandviçini yiyor, bir yandan da çizelgeler ve hiç bitmeyen diğer evrak işleri. "Jessie Morgan'ın bir kızı oldu."

"Her şey yolunda gitti mi?"

"Tamamen yalnız gibi görünmesi dışında ders kitabı gibi. Aramak istediği biri olup olmadığını sordum, kimsenin olmadığını söyledi."

"Huh. Onun hakkında ne biliyoruz?"

"Pek bir şey yok. Adaya yaklaşık bir ay önce geldi ve bir kez doğum öncesi kontrol için bana geldi. Ondan önce herhangi bir bakım gördüğünü sanmıyorum.

Onu yeni doğmuş bir bebekle ve desteksiz eve gönderme konusunda biraz endişeliyim."

"Gidip bebeğe bir bakalım ve neler öğrenebileceğimizi görelim."

Victoria David'i muayene odasına kadar takip etti. İçeri girmeden önce, ortağı Shannon O'Grady'nin kliniğın ana kapısından içeri girdiğini gördü.

"Birkaç dakikaya ihtiyacım var."

"Seni ön tarafta bekleyeceğim."

"Teşekkürler." Shannon onun çılgın programına ve bebeklerin en uygunsuz zamanlarda, örneğin sevgilisiyle öğle yemeği randevusu olduğu zamanlarda gelmesine uyum sağlamakta çok iyiydi.

Victoria doğum odasında David'e katıldı.

Jessie bebek hakkında. "Emin olmak için hızlıca bir göz atacağız.

güzel ve sağlıklı. İyi mi?"

"Elbette." Kadın bebeği adama uzattı ve adam da onu, içinde ısıtıcı bir ılık ve tam olarak değerlendirmek için ihtiyaç duyduğu malzemelerin bulunduğu yakındaki bir masaya götürdü. "O iyi, değil mi?"

"Mükemmel görünüyor," dedi David. "Sadece emin olmak istedik. Ne kadar zamandır Gansett'te yaşıyorsunuz?"

"Yaklaşık bir ay kadar oldu. Bu yaz Beachcomber'da çalışmaya başladım."

"Sezon dışında da kalmayı düşünüyor musunuz?" Victoria sorularını sıradan ve dostça tutmaya gayret ederek sordu.

"Ben... Ben henüz emin değilim."

"Bebegin babası burada sizinle mi?"

Jessie başını salladı ve başka tarafa bakarak bu konunun yasak olduğu mesajını verdi.

Vic, "Dürüst olmak gerekirse, herhangi bir desteğiniz yoksa yeni doğmuş bir bebekle eve gitmeniz konusunda endişeliyim," dedi.

"Özellikle de elektrikler kim bilir ne kadar süre kesik kalacakken."

"İyi olacağız. Ben... Ben bir yolunu bulacağım.

Bir şekilde." "Araba koltuğunuz var mı?"

"Arabam yok, o yüzden koltuğa ihtiyacım yok." "Peki ya beşik?"

"Başlangıç olarak bir şifonyer çekmecesini kullanacaktım. Annem bizimle böyle yapardı."

"Annen buralarda mı? Gelip yardım edebilir mi?"

"Altı yıl önce öldü."

"Özür dilerim."

"Ben de öyle. O benim en iyi arkadaşımdı."

"Adada bir süreliğine yardım edebilecek bir arkadaşınız var mı?"

"Pek sayılmaz. O kadar uzun süredir burada değilim."

"Beachcomber'ın personel lojmanında mı kalıyorsun?" "Evet."

Victoria bunun bir bebek için doğru bir ortam olmadığını düşünüyordu, çünkü mevsimlik çalışanların kaldığı yerler partilerin düzenlendiği yerler olma eğilimindeydi. "Bu topluluk oldukça harika ve yardıma ve desteğe ihtiyacı olan yeni bir annemiz olduğunu söylersem, insanlar yardım etmekten mutluluk duyacaktır."

"Hayırseverlik aramıyorum."

"Hayırseverlik teklif etmiyorum. Her yeni annenin ihtiyaç duyduğu türden bir yardımdan bahsediyorum."

"Ben... Ben sadece bilmiyorum."

Victoria onun kolunu sıktı. "Bunu bir düşün. Şu anda bir şeye karar vermene gerek yok."

David bebeği Jessie'ye geri getirdi. "Son derece sağlıklı ve tüm testlerden yüksek puan aldı."

Jessie bebeği ondan alırken, "Oh iyi," dedi. "Bu iyi bir haber."

Bebeği tutuşundaki garip tavır, Victoria'ya yeni doğanlarla ilgili fazla deneyimi olmadığını gösteriyordu.

"Başını desteklediğinizden emin olun." Victoria bebeği başını daha iyi konumlandırarak şekilde ayarladı. "Boynu henüz güçlü değil."

"İnsanlar bebek sahibi olmadan önce bunları nereden biliyorlar?"

"Kitaplar, internet siteleri falan var. İsterseniz size ödünç verebileceğim birkaç kitabım var."

"Bu harika olur. Bebekler hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"İşte bu yüzden sana biraz yardım etmek istiyorum Jessie. Bildiğim bir Sizi kanatlarının altına alacak ve size ipleri gösterecek harika bir grup kadın. Tek yapmanız gereken onlara izin vermek."

Jessie alt dudağını dişlerinin arasında yuvarladı. "Bunun sadaka olmadığına emin misin?"

"Çok eminim. İnsanlar insanlara yardım ediyor."

"O zaman sorun olmaz sanırım."

"Harika, siz biraz dinlenirken ben de birkaç telefon görüşmesi yapacağım." "Teşekkür ederim."

"Hiç sorun değil."

David odadan çıkarken Victoria'yı takip etti. "Planın nedir?"

"İlk arayacağım kişi Lizzie James olacak."

Bir kahkaha attı. "Büyük silahları çağırıyorum."

"Ya büyük oyna ya da eve git. Ben Shannon ile hızlı bir öğle yemeği yerken onlara göz kulak olur musun?"

"Evet."

"Bir şey ister misin?"

"Ben iyiyim. Daisy bana öğle yemeği hazırladı." "Çok şımarıksın."

"Biliyorum! Yapmak zorunda olmadığını söylüyorum ama o istiyor. Onu seviyor

Yeni mutfağı o kadar çok seviyor ki, orada olmak için eline geçen her fırsatı değerlendiriyor." Her zamanki gibi dümdüz olan karnını sıvazladı.

"Beni şişmanlatmaya çalışıyor düğünden önce."

"Sadece birkaç haftası kaldı. Umarım günün her saati yemek pişiriyordur."

"Eline geçen her fırsatta."

"Güç hakkında bir şey duydun mu?" "Sadece tüm adaya yayıldığını duydum."

"Muhteşem. Bu gece eski şehirde sıcak bir gece olacak."

"Kesinlikle öyle. Git yemek ye. Ben bir süre daha burada olacağım."

"Teşekkürler." İkisi de daha sonra Charlie ve Sarah'nın partisine katılacaklardı ama o sabah hafta içi çalışan ve kliniğe gelemeyen hastaları görmeye gelmişlerdi. Jessie erken saatlerde doğum sancıları içinde gelmişti.

Victoria ofisinden çantasını kaptı ve feribotta koşu arasında olan Shannon'a katılmak için dışarı koştu. Saat bir buçukta tekrar yola çıkması

gerektiğinden, bir saatleri vardı. Onu otururken bulduğunda, "Özür dilerim, özür dilerim," dedi.

Kliniğin dışındaki banklardan birine oturmuş, yüzü güneşe dönüktü.

"Bebekler öğle yemeği planlarını umursamazlar."

"Kendilerinden başka hiçbir şey umurlarında değil," dedi onunla olan hayatının müziği haline gelen o güzel İrlanda aksanıyla. "Bencil Buggers." Bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Bugün Wayfarer'da dışarıya çıkmaya ne dersin? Izgarada hamburger pişirdiklerini duydum ama elektrikler kesik olduğu için hepsi bu kadar."

"Bir hamburger kulağa hoş geliyor." Sadece birkaç dakika uzaklıkta olduğu için tepeden aşağı kasabaya doğru yürüdüler.

"Peki ne doğurdu? Kız mı erkek mi?"

"Bir kız çocuğu ve zavallı şey bu korkunç sıcakta berbat bir klima ile doğum yapmak zorunda kaldı. Elektrik kesintisi hakkında ne duyuyorsun?"

"Ada çapında olduğunu ve günlerce dışarıda kalabileceğini."

İnledi. "Tanrım, bu berbat olurdu. *Çok* sıcak." Onlar yürürken, Victoria, milyarder yatırımcı Jared James'in eşi Lizzie James'e bir mesaj gönderdi; James bir keresinde ona ihtiyacı olan birini duyduğunda kendisine ulaşmasını söylemişti. *Bir dakikan olduğunda beni ara*. Mesajı gönderdikten on saniye sonra telefonu çaldı. Vic, Shannon'a "Üzgünüm, buna bakmalıyım." dedi.

"İşini yap, aşkım. Endişelenme."

Adanın tek pratisyen hemşiresi-ebesi olmanın ve neredeyse her zaman birilerinin ona bir şey için ihtiyaç duymasının bitmek bilmeyen taleplerini karşılama konusunda en iyisiydi.

"Selam, Lizzie. Aradığın için teşekkürler."

"Sorun değil. Elektrik olmadan nasıl dayanıyorsun?" "Pek iyi değil. Jeneratör çalışıyor ama klima en iyi ihtimalle ılık."

"Umarım uzun süre kesik kalmaz. Ne var ne yok?"

"Bir keresinde yardıma ihtiyacı olan biriyle karşılaşırsam sizi aramam gerektiğini söylemişsiniz. Klinikte genç ve bekar bir anne var. O bu yaz Beachcomber'da çalışmaya başladı ve yeni bir bebeği oldu. Kimsesi ya da bir şeyi olduğunu sanmıyorum."

"Başka bir şey söyleme. Ben ilgileniyorum."

"Sen en iyisisin. En hafif tabirle biraz bunalmış durumda."

"Sadece hayal edebiliyorum. Onunla ilgileneceğiz."

"Çok teşekkür ederim, Lizzie."

"Beni aradığınız için teşekkürler. Bu öğleden sonra onu görmek için kliniğe geleceğim."

"Sonra görüşürüz." Victoria aramayı sonlandırdı ve telefonu cebine koydu, iş gününün ortasında çaldıkları nadir an için Shannon'a tüm dikkatini vermeye kararlıydı. Hayatlarını birlikte geçirmeye karar verdiklerinden beri, Shannon'ın mutlu olmasını sağlamak için büyük çaba sarf ediyordu ve koşuları arasında onu öğle yemeğine davet ederek ve diğer pek çok şeyin yanı sıra ona sevildiğini ve ilişkilerinde yerleştiğini hissettirerek bunu harika bir şekilde yapıyordu.

Aşkı Fiona'nın cinayetinin ve onu takip eden yılların korkunç kederinin yıkıcı ayrıntılarını paylaşarak ona içini döktüğünden beri farklı bir adam gibiydi. Daha da önemlisi, kendine yeniden mutlu olma izni vermişti ve bu da birlikte ilerleyebilmelerinin anahtarı olmuştu.

"Teyzem, annem ve babam sonbaharda ziyarete gelmekten bahsediyorlar," dedi.

"Seamus'un annesi olan teyzen mi?"

"İşte o. Annem ve babam beni ABD'de küçük bir adaya bağlayan genç bayanla tanışmak istiyorlar."

"Tam olarak *bağlı* değilsin."

"Öyle değil miyim? İple bağlanmış ve zincirlenmiş." Bacağına bağlı sahte bir top ve zinciri sürükleyerek dramatik bir gösteri yaptı.

"Dikkatli ol, O'Grady. Yoksa topun ve zincirin yatma vaktinde dostça davranmaz."

Kahkahası onu memnun etti. "Beni kendimden kurtaran akıllı, seksi, güzel Hemşire Stevens'a mutlu bir şekilde zincirlendiğimi biliyorsun.

ona aşık ol."

"En iyi işlerimden bazılarını seninle yaptım."

"Öyle yaptın, aşkım. Düşünüyordum da, ailem burada olduğu sürece, belki de anlaşmamızı biraz daha... bilirsin, *resmi* hale getirebiliriz."

Normalde hitabetin kralı olduğu halde tökezleyerek konuşması karşısında şaşırان ve etkilenen Victoria, tam yürümeyi bırakıp Gansett şehir merkezindeki kaldırımında dizlerinin üzerine çöktüğü sırada ona baktı.

"Ne yapıyorsun?"

Onun elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Bütün bunları bu gece için planlamıştım ama sana sormak için bir dakika daha bekleyemem..." Sevgi dolu muhteşem yeşil gözleri ve sonsuza dek şu anda olduğu kişinin bir parçası olacak hüznle ona baktı.

"Bana ne soracaksın?" diye sordu nefesi kesilerek. Onun kelimeleri söylediğini duymaya ihtiyacı vardı.

"Benimle evlenir misin, Vic? Evlenir misin-" "Evet!"

Ona gülümseyerek, "Bitirmemiştim ama 'evet' iyi bir kelime," dedi. Ona doğru uzandı, onu yukarı çekti ve kendini onun kollarına attı.

"Bitirmeme izin verseydin, seni ne kadar çok sevdiğimi duyacaktın. Ve beni severek hayatımı nasıl kurtardığını."

"Ben de seni çok seviyorum ve seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum. Teklif ettiğin için teşekkür ederim."

Ona baktı ve her zamanki gibi kocaman gülümsedi. "Evet dediğin için teşekkürler. Eve gittiğimizde sana aldığım yüzüğü vereceğim."

CHAPTER 11

Lİzzie eşyalarını havuza getirdiği çantaya doldurdu.
-Güneş kremi, e-okuyucu, dudak kremi, su şişesi, havlu.
"Nereye gidiyorsun?" Jared yan salondan sordu
uyukladığı yerde.

Victoria'dan telefon geldiğinde birlikte nadir bir izin gününün tadını çıkarıyorlardı. Chesterfield'daki düğünler arasındaydı ve elektrik kesintisini ve ardından gelen internet kesintisini portföyünü internet üzerinden yönetmek için günün geri kalanında izin aldı. "Şehirde bana ihtiyaç var."

"Burada sana ihtiyaç var."

Lizzie ona bir öpücük vermek için sandalyesinin yanında durdu. "Orada bana daha çok ihtiyaç var." "Neler oluyor?"

"Victoria Stevens klinikten aradı ve hiçbir desteği olmayan yeni bir anne olduğunu söyledi."

Jared uzanıp onun elini tuttu. "Bunun dahil olman gereken bir şey olduğuna emin misin?"

"Ben iyiyim. Yemin ederim." Eğilip onu bir öpücükle daha uğurladıktan sonra hazırlanmak için içeri girdi.

Bu göreve gitmesi gerekip gerekmediğini sorduğu için onu seviyordu, özellikle de şu anda. Üçüncü tüp bebek denemeleri kısa süre önce başarısız olmuştu ve

ikisi de her başarısızlıkta daha da büyüyen hayal kırıklığının etkisinden kurtulmaya çalışıyorlardı. Bu seferki onun için özellikle yıkıcı olmuştu, çünkü bu süreci tekrar yaşayabileceğinden emin değildi. Randevular, prosedürler, iğneler, testler ve sonuçta hepsi bir hiç içindi.

Lizzie nasıl hissettiği konusunda Jared'a henüz pek bir şey söylememişti ama en azından şimdilik sınırlarını aşmıştı. Tüm bunlar boyunca Jared harika davranmıştı, destekleyici, sevgi dolu, cesaretlendirici, iyimser. Ondan daha fazlasını isteyemezdi ama duyguları üzerindeki etkisi neredeyse dayanılmaz hale gelmişti.

Hızlı bir duş alıp giyinirken, son dokuz ayda neler yaşadıklarını ve bebek sahibi olmaya başlangıçta olduklarından daha yakın olmadıklarını düşündü. Ve daha da kötüsü, hiçbiri Danıştıkları birçok uzman neden gebe kalamadığını söyleyebildi.

Nedenini bilselerdi, en azından bir anlamı olurdu. Oysa hiçbir şey mantıklı değildi. Tüm hesaplara göre, sorunsuz bir şekilde gebe kalabilecek mükemmel derecede sağlıklı genç bir çifttiler. Ama bu olmamıştı ve şimdi bunun asla olmayabileceğini fark ediyorlardı.

Jared'in yeni doğmuş bir bebeğin söz konusu olduğu bir duruma karışmasından duyduğu endişenin nedeni de buydu. Aslında o da endişeliydi ama kolayca yardım edebileceği birinin yardıma ihtiyacı olduğunu bilmeye dayanamazdı. O da öyle yaptı. İşin içine girdi ve ihtiyacı olan herkese yardım elini uzattı. İnanılmaz derecede varlıklı bir adamla evlenmişti, her ne kadar onun kaynaklarına sahip biriyle evliyken kendine sadık kalmaya nasıl devam edebileceği konusunda çekinceleri olsa da.

O zamandan beri öğrendiği şey, onun parasıyla -ya da ona hatırlatmaktan hoşlandığı gibi, *onların* parasıyla- çok iyi şeyler yapabileceğiydi. gibi şeylere yatırım yaparak onu mutlu etme isteğinin avantajını

Chesterfield Malikânesi ve adada kurdukları yaşlı sağlık tesisi. Merkez artık tamamen doluydu ve sakinleri tesis olmadan anakarada, ailelerinden uzakta yaşayacaklardı.

Jared'le olan hayatı, bebek sahibi olamamaları dışında mümkün olan her yönden harikaydı. şikayet edecek hiçbir şeyi olmadığını biliyordu ama yine de kalbi acıyordu.

Ana banyodan çıktığında muhteşem kocası onu bekliyordu. Yatakta oturuyordu, göğsü çıplaktı, çenesi dağınıktı ve sarı saçları havuza yeni daldığı için hâlâ nemliydi. Bu rahat haliyle ona bakınca, kendi kendini yetiştirmiş bir milyarder olduğunu asla tahmin edemezsiniz. Ancak sıradan dış görünüşünün altında keskin zekalı, zeki ve sevgi dolu bir adam vardı.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu şakacı bir sırıtışla, ona son birkaç zor aydan tanıdığı endişeyle bakarken bile.

"Seksi kocam. Buna izin var, değil mi?"

"Evet, buna izin var." Adam ellerini kıza uzattı ve kız da ona doğru gitti; adam dudaklarını kızın karnına bastırırken kollarını ona dolamasına izin verdi. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"O da ne?" diye sordu dağınık saçlarını düzeltirken.

Ona baktı, bakışları sevgi doluydu. "Kasabada yardıma ihtiyacı olan yeni bir anne var... Ona para verelim ve bu işe karışmayalım."

Yumuşak bir ses tonuyla söylediği yalvarış doğrudan kalbine gitti ve boğazında bir duygu yumağı bıraktı.

Ona ne sorduğunu ve neden sorduğunu kesinlikle anlıyordu ve kendisi de aynı düşüncelere sahipti.

"Seni pek çok nedenden dolayı çok seviyorum," dedi, "ama en çok senin kocaman kalbini ve ihtiyacı olan insanlara karşı bu kadar verici olmanı seviyorum. Ama bu... şu anda bu çok fazla tatlım."

"Ne dediğini duyuyorum ve benim için endişelendiğin için seni seviyorum ama ben iyiyim. Ve bunu öylesine söylemiyorum. Evet, hayal kırıklığına uğradım ve

Son turun işe yaramaması kalbimi kırdı ama bunun bizim için bir kader olmadığını kabul etmeye çalışıyorum. En azından şimdi değil."

"Çok güçlüydün ama ihtiyacın olan son şey yeni doğmuş bir bebekle uğraşmak."

"Belki de ihtiyacım olan şey budur, hayal kırıklığına uğradığımda ve kalbim kırıldığında bile hayatın devam ettiğini görmek. Sana söz veriyorum, eğer bu benim için çok fazlaysa, ihtiyacı olan şeyi alması ve eve dönmesi için gerekli düzenlemeleri yapacağım. I söz veriyorum."

Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Pekâlâ." Telefonu, kardeşi Cooper için ayarladığı ses tonuyla, onları her zaman güldüren bir osuruk sesiyle çaldı ve şimdi de bir istisna değildi.

Jared kargo tarzı mayosunun cebinden telefonu çıkarmak için onu serbest bırakırken, "Gerilimi Coop'a bırak," dedi.

"Neyin peşinde?"

Jared metni okurken gözleri büyüdü. "Bu gece çıkacağını söylüyor. Quinn'in düğününde burada olabilmek için saat üç vapuruna binecek. Ona bunun bizim için iyi bir zaman olmadığını söyleyebilirim."

"Hayır, bırak gelsin Jared. Onunla birlikte olmak her zaman eğlencelidir ve buralarda biraz komikliğe ihtiyacımız var."

"Emin misin?"

"Olumlu. Sorun yok." Onu öpmek için eğildi. "Bir süre sonra döneceğim."

"Tatlı Lizzie'me ve onun yumuşak kalbine iyi bak, beni duyuyor musun?" "Bakacağım. Söz veriyorum."

Ona bir kez daha sıkıca sarıldı, gitmesine izin verdi ve arabaya kadar eşlik etmek için ayağa kalktı. Gümüş renkli Land Rover'ın kapısını kapatırken "Dikkatli sür," dedi.

Geri çekilip kasabaya doğru ilerlerken el salladı, giriştiği bu görevin üstesinden gelebileceğini umuyordu.

CHAPTER 12

" 'o kadar ateşliyim ki hemen oracıkta patlayacakmışım gibi hissediyorum," dedi Jenny Martinez kocası Alex'e, birlikte çalıştıkları sırada.

Martinez Lawn & Garden'a bağlı perakende satış mağazası. Bebek oğulları, George, arka odada portatif bir beşikte uyuyordu.

Elektrikler kesildiğinde bilgisayarları bozulduğu için o günkü makbuzların mutabakatını elle yapıyorlardı.

Alex, tanıştıkları güne atıfta bulunurken sırtarak, "Uçan domateslerle ilgili anılarım var," dedi.

"Sanırım şimdi o zamankinden daha sıcak ve bundan daha sıcak olabileceğini düşünmezdim."

"En iyi işimizi sıcakta yaparız." Alex onun arkasından yaklaşarak kıcını avuçladı ve sıktı. "O ilk haftayı hatırlıyor musun?" Alex onun boynunu öptü ve bacaklarının arasında bir sancıya dönüşen bir his zonklaması gönderen küçük bir ısırık aldı.

"Nasıl unutabilirim ki?"

"Deniz fenerinde yeniden bir yaratım yapmalıyız."

"Yeni bakıcıların geldiğini duydum. Onları ilk günlerinde şok etmemize gerek yok."

"Evet, çamur odalarının duvarına bir tane vurmamızla ilgili bir sorunları olabilir."

Jenny onun kelimelerle olan her zamanki renkli tarzına güldü. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle düşünüyorum." Ereksiyonunu kadının sırtına bastırdı.

"Bebeğimle terlemeyi düşünüyorum."

"Siz ikiniz hiç ara vermiyor musunuz?" Alex'in kardeşi Paul dükkâna girip onları sarmaş dolaş yakaladığında sordu.

"Çok sık değil," dedi Alex, Jenny'yi kaçamasın diye sıkıca tutarak.

"Aşırı kullanımdan dolayı kırılmasından endişe etmiyor musun?" Paul kardeşine sordu.

Alex gülmekten kırıldı. "Hayır. Benim sloganım kullan ya da kaybet." Demek istediğini anlatmak için ereksiyonunu tekrar ona doğru itti.

Mesajını çoktan almıştı, açık ve net bir şekilde.

"Aslında bugün erken çıkmayı düşünüyorduk," dedi Alex. "Burası çok sıcak ve burada taşaklarımızı terletmekten daha iyi yapacak işlerimiz var."

"Önemli bir nokta," dedi Jenny. "Benim aslında taşaklarım yok." "Benim taşaklarım senin taşakların, bu da onları *bizim taşaklarımız* yapıyor." "Paul, lütfen onun hakkında bir şey yapar mısın?"

Paul gülmekten kırıldı. "Kendini ona zincirlediğinde ne elde edeceğini çok iyi biliyordun."

"Doğru," dedi Jenny teslim olmuş bir iç çekişle.

"Yaptım." "Yeğenim nerede?" Alex sordu.

"Hope'la arabada, serin bir yerde. Annemi kontrol edeceğiz ve elektrik kesintisinde iyi olduğundan emin olacağız."

"Oh, iyi karar," dedi Alex. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Gerek yok. Onu kontrol edip sana haber veririm."

"Eminim yaşlılar merkezinde bir jeneratör vardır. Jared ve Lizzie her şeyi düşünmüşlerdir."

"Umarım öyledir."

Jenny, Alex'in sıkı ve bunaltıcı kucağından kıvrılarak, "Bebeği görmek istiyorum," dedi. Paul ile birlikte kavurucu sığağı doğıru dışarı çıktı. Hope'un arabasının arkasındaki araba koltuğunda uyanık olan Scarlett bebeğı bir göz atın.

Hope, Jenny'nin bebeğı merhaba diyebilmesi için camı indirdi ve soğuk hava üflemesi Jenny'nin rahatlamak için arabaya tırmanmak istemesine neden oldu. "Kahretsin, klima iyi hissettiriyor."

"Öyle değıl mi?" Hope gösterge panelini işaret etti. "Doksan dört derece."

Jenny uzanarak bebeğı sıkması için bir parmak verdi. "Küçük kızımız bugün nasıl?"

"Bu sabah erken saatlerde bezini ve kıyafetini havaya uçurduğundan beri keyfi yerinde."

Jenny güldü. "Bu George'la akraba olduklarının kanıtı. O bu konuda ünlüdür."

Alex arkasından, "İyi bir çöplük gibisi yoktur," dedi.

Jenny bebeğı, "Alex Amca'yı ve onun pis ağızını dinleme," dedi.

"Ayıp olan ne söyledim?" Alex sordu.

Paul arabanın etrafından dolaştı ve sürücü tarafına bindi. Paul alaycı bir ses tonuyla, "Arabamdan in de klimayı içeride tutalım," dedi.

"Güle güle, Scarlett," dedi Jenny. "Büyükannenle ziyaretinin tadını çıkar." Paul onları ana yola doğıru götürürken el salladılar.

"Doğıru bir fikirleri var," dedi Jenny. "Beni bir gezintiye çıkar, Alex." Kara kaşlarını salladı. "Memnuniyetle, bebeğim. Ne zaman istersen." "Kornalarını indir, aygır. *Havalı* bir arabaya binmek istiyorum

koşullandırma."

"Bir erkeğı nasıl ezeceğini biliyorsun."

"Bunu atlatacaksın. Git arabayı getir ve bizi al."

"Evet, canım." Kışından bir avuç daha aldı ve toprak yolun en ucundaki evlerine doğıru yola çıkmadan önce başının üstünü öptü.

Onun gidişini izledi, kalbi dolup taşmıştı, tıpkı birkaç yaz önce son sıcak hava dalgası sırasında hayatına girip her şeyi değiştirdiğinden beri olduğu gibi. O büyülü haftayı düşünerek onu her zaman gülümsetebilirdi, ancak gününü karartan rahatsız edici bir rüya gördükten sonra gecenin bir yarısı uyandığından beri keyfi yerinde değildi.

Mağazanın içinde, hâlâ mışıl mışıl uyuyan George'u kontrol etmek için arka odaya gitti. Küçük oğlu, Alex'in koyu renk saçları ve zeytin tonlarındaki teniyle tıpkı babasına benziyordu. Hayatlarına çok fazla neşe getirmişti ve hâlâ ona bir erkek ya da kız kardeş vermeyi umuyorlardı. Bunu engellemek için hiçbir şey yapmıyorlardı ama büyük bir çaba göstermelerine rağmen henüz gerçekleşmemişti.

Bu düşünce onu güldürdü. Kocasını her zaman bebek yapma havasındaydı. Sıcak ve terli olan George'u dikkatlice kucağına aldı ve bir süre daha uykuda kalmasını umarak onu kollarının arasına aldı. Babası gibi o da uykudan uyandırıldığında huysuzlanıyordu. Onu dışarı taşıdı ve Alex cipleriyle yanlarına geldiğinde, bebeği uyandırmadan koltuğuna oturttu.

Alex, "İyi iş çıkardın anne," dedi.

Ön koltuğa oturdu, hemen klimayı açtı ve tüm havalandırma deliklerini açarak serin havanın tadını çıkardı. "Tanrım, bu seksten daha iyi."

"Çok kırıldım."

"Oh, kapa çeneni ve bırak da yapabiliyorken tadını çıkarayım." "Bu yolculukta nereye gidiyoruz?"

Gözlerini kapattı ve serin havanın aşırı ısınmış bedenini yıkamasına izin verdi. "Nereye istersen. Sadece klimayı kapatma."

"Anladım. Klima çok önemli ve görünüşe göre seksten daha iyi."

"Tam şu an için. Bana elektrik kesintisi sırasında hava bin derece olmadığında seksten daha iyi ne olduğunu sorun."

"Bu konuda size kesinlikle geri döneceğim."

Alex onları deniz fenerine götürdü; burada sık sık geri dönüp arazide yürüyorlar ve bu yerin onları bir araya getirmedeki önemini hatırlıyorlardı. Bugün sakin olan uçsuz bucaksız okyanus manzaralı bir yere park etti.

"Bana gece neler olduğunu anlatacak mısın?"

Jenny onu uyandırmamış olabileceğini ummuştu. Görünüşe göre, durum böyle değildi.

"Rüyada Toby'yi gördün, değil mi?" "Bunu nereden biliyorsun?"

"Onun adını söyledin. Birkaç kez."

Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Çok üzgünüm Alex. Seninle yataktayken böyle şeyler olmamalı."

Kadının ellerinden birini çekiştirdi. "Yapma bunu. Elinde olmayan bir şey için benden özür dileme. Başından beri onun senin bir parçan olduğunu biliyordum." Yanağını okşadı ve saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti.

"Aynı rüya mıydı? Birlikte geçirdiğiniz son sabah mı?"

Başını salladı. "Bu yeni bir rüyaydı."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Pek sayılmaz, ama yapmam gerektiğini biliyorum, yoksa bu beni mahveder."

"Sana sarılmak istiyorum ama klimadan çıkmamız gerekecek."

"Sanırım şu anda senin tarafından tutulmak için AC'den vazgeçerdim." "Seninle dışarıda buluşuruz."

Jenny, Alex'le buluşmak üzere hareket halindeki arabadan inmeden önce George'un hâlâ uyuduğundan emin olmak için onu kontrol etti.

Sıcaklık hala yoğundu, ancak okyanus esintisi ile biraz daha azdı.

Alex kollarını ona doladı ve başını göğsüne yaslaması için onu cesaretlendirdi. "Anlat bana. Yardım etmeme izin ver."

Toby'yi onunla paylaşmak ona hiçbir zaman doğal gelmeyecekti ama Toby en başından beri kayıp aşkına hayatlarında yer açmıştı. Bu da acısını onunla paylaşmasını kolaylaştırıyordu. "Bahçemizdeydi ve bana sesleniyordu. Dışarı çıktım ve orada olduğuna inanamadım." Duygularını kontrol altında tutma isteğine rağmen akan gözyaşlarını sildi.

Alex onun sırtını rahatlatıcı daireler çizerek ovdu. "Sonra ne oldu?"

"Bir süreliğine ayrılmak zorunda kaldığı için üzgün olduğunu ama artık geri döndüğünü ve benim de onunla gitmemi istediğini söyledi. Hemen yanıma geldiğini söyledi.

yapabilirdi." Yüzünü tekrar sildi. "Çok canlı ve gerçektir. Sanki gerçekten oradaydı." Nefes aldı, bir saniye tuttu, kendini sakinleştirmeye çalıştı.

"Sonra sen George'u tutarak eve doğru yürüdün. Bana kiminle konuştuğumu sordun. Ben de 'Toby' dedim. O burada' dedim. Onu seninle nasıl tanıştıracığımı bilemedim. Ona kocam olduğunu mu söylemeliydim? Bilmiyordum ve paniğe kapıldım."

"Tanrım, Jenny. Çok özür dilerim."

"O... O senin kim olduğunu sordu ve ben de ona söylemek zorunda kaldım. 'Alex benim kocam, George da oğlum' dedim."

Bir hıçkırık onu boğduğunda Alex ona daha sıkı sarıldı. "Şşşt, tatlım. Sorun yok. Ne kadar acı verici olsa da, bu sadece bir rüyaydı." "Çok, çok gerçektir."

"Biliyorum."

"Benden onunla gelmemi, seni ve George'u bırakıp onunla gitmemi istedi. Benim için geri geleceğini ve bana ihtiyacı olduğunu söyleyip durdu. Ona senin ve George'un da bana ihtiyacı olduğunu ve onunla gidemeyeceğimi söyledim. Ona hayır demek zorundaydım, Alex. Neden böyle bir rüya gördüm ki? Onu normalde düşündüğümünden daha fazla düşünmüyordum ya da buna neden olacak bir şey yapmadım."

"Bilmiyorum, tatlım."

"Onu orada görmek çok garipti, çok normal ve sağlıklı görünüyordu, sanki uzun bir seyahate çıkmış ve eve döndüğünde beni başka biriyle evli bulmuş ve bunun nasıl mümkün olduğunu anlayamamış gibiydi."

"Ama bunun nasıl mümkün olduğunu anlıyorsunuz, çünkü bunu yaşadınız. Nasıl olduğunu biliyorsunuz."

Başını salladı. "Biliyorum, ama yine de..."

"Onunla gidemeyeceğini söylemek zorunda kalmak çok zordu." "Dayanılmazdı. Kafası çok karıştı."

"Her neredeyse, gerçeği biliyor. Onu ne kadar sevdiğini, ölümünden ne kadar derin acı ve keder duyduğunu ve benimle devam etmenin ne kadar uzun sürdüğünü biliyor. Rüyadaki Toby anlamamış olabilir ama senin Toby'n... O gerçeği biliyor Jenny."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Yardımcı oluyor."

"Keşke seni sevmekten başka söyleyebileceğim bir şey olsaydı ve böylesine yıkıcı bir kaybın üstesinden geldiğin için seninle gurur duyuyorum."

"Hiç de iyi idare edemedim."

Ellerini kızın yüzüne koydu. "*Ciddi misin sen? Sen hayatta kaldın, Jenny. Bu seni tanıdığım en güçlü insan yapıyor. Senin sevdiğin gibi seven biri tarafından sevilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Sevdiğin iki erkeği de senin gibi onurlandıran biri tarafından? Seninle çok gurur duyuyorum, tatlım. Seninle evli olduğum için ne kadar gurur duyduğumu bilemezsin. bu kadar şiddetle seven biri.*"

"Dur," dedi, yanaklarından daha fazla gözyaşı dökülürken bile gülerek. "Hepimizin sahip olduğu en güçlü insan olduğuna inanana kadar olmaz."

ve hepimiz seni çok takdir ediyoruz. Toby de öyle. Hayran olduğunu biliyorum. Sevdiğin Toby asla senden onunla benim aramda bir seçim yapmanı istemezdi. Uzakta olduğu yıllar boyunca her şeyin değiştiğini nazikçe kabul ederdi ve senin mutlu olmanı isterdi."

"Her zaman tek istediğinin bu olduğunu söylerdi. Beni mutlu etmek."

"Benimle ve George'la mutlu olduğunu, seni ne kadar sevdiğimizi ve sana ne kadar ihtiyacımız olduğunu biliyor. Seni asla bizden koparmaya çalışmaz."

"Bazı insanlar tüm bunların delilik olduğunu düşünebilir, nişanlımın

ölümünden geri dönüp beni

kocam ve oğlum."

"Başkalarının ne düşündüğü kimin umurunda? Önemli olan tek şey senin iyi olman."

"Beni dinlediğiniz ve deli olduğumu düşünmediğiniz için teşekkür ederim."

"Seni dinlemekten her zaman mutluluk duyarım." Alex ona sıkıca sarıldı. "Seni her şeyden çok seviyorum." Alex onun dudaklarını öptü ve sonra da yanaklarında kalan gözyaşlarını öptü. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet, biliyorum."

"Güzel."

"Ve bu arada, ben de seni seviyorum."

Alex ve Jenny hala orada dururken çekici bir Siyah Çift sahilden merdivenleri çıktı ve deniz fenerine doğru ilerledi.

"Sence yeni bekçiler onlar mı?" Alex sordu.

"Hadi öğrenelim." Jenny onun kucağından çıkıp onlara doğru yürüdü. "Merhaba, ben Jenny Martinez. Siz yeni deniz feneri bekçileri misiniz?"

"Biziz. Ben Oliver Watkins, bu da eşim Dara."

Jenny her ikisiyle de el sıkıştı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Gansett'e hoş geldiniz. Evlenmeden önce bir süre bu işi yapmıştım ve çok eğlenceliydi." Hayatının değişmesinde çok etkili olan deniz fenerine özlemle baktı. "Bu benim kocam, Alex. Oğlumuz arabada uyuyor, yoksa buraya gelirdi."

Alex onlara el salladı.

Hayal mi görüyordu, yoksa oğullarından bahsetmek çifti gerginleştirmiş miydi? "Sizi güzel adamıza getiren nedir?"

Oliver, "Yeniden başlamak için bir şans," dedi.

Jenny anlayışla başını salladı. "Anlıyorum. Buraya geldiğimde ben de aynı şeye ihtiyaç duyuyordum. Burası bana iyi geldi. Umarım senin için de öyle olur."

"Burası her zaman bu kadar sıcak mıdır?" Dara sordu.

Jenny güldü. "Genelde değil, ancak daha önceki bir sıcak hava dalgası beni kocama götürdü."

"Güçle ilgili durum hakkında bir şey duyuyor musun?" Oliver sordu.

"Daha önceki elektrik kesintilerine benzer bir durum yaşanırsa birkaç gün elektriklerin kesilmesi dışında pek bir şey yok."

Dara kaşlarını çatarak, "Bu harika," dedi. "İzninizle. Seninle tanıştığıma memnun oldum, Jenny."

"Sen de."

Karısı uzaklaştıktan sonra Oliver, "Özür dilerim. O... Biz... Zor bir yıl geçirdik ve..."

Jenny elini onun koluna koydu. "Lütfen benden özür dileme. Zor yılları iyi bilirim. Benim de zor on yıllarım oldu." Arka cebinden telefonunu çıkardı. "Bana numaranı ver, ben de sana mesaj atayım, böylece sen de benimkini öğrenmiş olursun. Eğer yapabileceğim bir şey olursa, herhangi bir şey, lütfen beni ara. Nerede olursan ol, sana söz veriyorum, ben de oradaydım."

"Çok nazıksınız." Ona numarasını verdi.

"İşte," dedi Jenny. "Sana bir mesaj gönderdim, böylece benimkini almış olacaksın. Seni bir ara akşam yemeğinde ağırlamak isteriz. Yerleştiğinde ve birileriyle tanışmaya hazır olduğunda bana mesaj at."

"Bunu yapacağız. Teşekkür ederiz."

"Burada geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarın.

Burası çok özel bir yer." "Bunun farkına varmaya başlıyorum. Tekrar teşekkürler."

Jenny Alex'i bıraktığı yere döndüğünde, cep telefonu Paul'e tahsis ettiği ses tonuyla çaldı. "Bunu almamın sakıncası var mı?"

"Tabii ki hayır. Devam edin."

"Selam." Alex telefona cevap verirken boştaki eliyle Jenny'yi kendine doğru çekti. "Ne var ne yok?" Bir dakika dinledi. "Evet, tabii. Hemen geliyoruz."

"Neler oluyor?" Jenny sordu.

"Hemen anneme gelmemizi istiyor. Acele etmemizi söyledi."

"Nedenini söylemedi mi?"

"Hayır," dedi Alex, çenesi gerginlikten gerilmişti. "Şimdi ne oldu?"

OceanofPDF.com

CHAPTER 13

Paul Martinez nefes almaktan korkuyordu. Annesi, onları sevgiyle, disiplinle ve mizahla büyüten annesi.

Son birkaç yıldır bunama nedeniyle kaybettikleri anneleri geri dönmüştü. Akli tamamen başındaydı ve neredeyse her yönüyle eskisi gibiydi. Marion, Scarlett kucağındayken, daha önce defalarca karşılaştığı torununun her ayrıntısını özümsemişti ama bu... Bu farklıydı.

"O çok güzel," dedi Marion, gözleri dolmuştu. "Neden daha önce onu beni görmeye getirmedi?"

"Yaptım anne."

Marion'un kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Hayır, yapmadın. Ve sen evlisin! Neden düğünü hatırlamıyorum?"

"Biz kaçtık, Marion," dedi Hope, Paul'e hayretle bakarak. "Ve bir oğlan var. Bir oğlan hatırlıyorum."

"Oğlum Ethan. Sen ve o özel arkadaşsınız." "Nerede o?"

"Dün gece arkadaşlarıyla yatıya kaldı ama yakında onu size getireceğiz."

"Ondan hoşlanıyorum. İyi bir çocuk, tıpkı Alex ve Paul'ün her zaman olduğu gibi." "Teşekkür ederim," dedi Hope. "Onunla gurur duyuyoruz."

"O senin oğlun mu?" Marion Paul'e sordu.

"O benim üvey oğlum ama onu evlat edinme şansına sahip olmayı umuyorum. Onu çok seviyorum."

"Ben yokken olanlara inanamıyorum," dedi Marion. "Kardeşin nerede?"

"Yola çıktı."

"Washington'dan mı?"

"Hayır, anne. O artık burada yaşıyor. Gansett'te."

"Burada ne işi var? Washington'daki botanik bahçesinde çalışıyor. Burada olmamalı."

"Bir süredir geri döndü."

"Anlamıyorum. Neredeyim ben?" Jenny ve Hope'un Marion için ev gibi ve rahat görünmesi için dekore etmelerine yardım ettikleri odaya baktı. "Burası benim evim değil. Eve gitmem ve işime dönmem gerek."

"Kendini iyi hissetmiyorsun anne," dedi Paul nazikçe. "Bir süredir."

Yüzü düz ve ifadesiz bir hal almadan önce, geniş bir duygu yelpazesini ifade eden kaşını kaldırdı. Onun kaşını kaldırdığını görmek Paul'ün kalbine bir kurşun gibi saplandı. "Ne açıdan iyi değil?"

Paul ne söylemesi gerektiğinden emin değildi. Ona gerçeği mi söylemeli, yoksa ballandıra ballandıra mı anlatmalıydı? Bilmiyordu, bu yüzden hemşire olan ve muhtemelen daha iyi bilen Hope'a baktı.

Eğildi ve Marion'un elini tuttu. "Sende bunama var, Marion. Zaman geçtikçe daha da ağırlaştı. Alex ve Paul sana evde bakabilmek için ellerinden geleni yaptılar. Beni sana bakmam için tuttular ve Paul'le de bu şekilde tanıştım. Bir süre sonra, sana evde sağlayabileceğimizden daha fazla bakıma ihtiyacın olduğu anlaşıldı. ev."

Hope, Marion'un yaşadığı odayı işaret etti. "Bu tesis Paul ve Alex'in sevgili dostları tarafından inşa edildi ve seni adada onlara yakın tutmaya yardımcı olmak istediler. Adını bile senden alıyor."

Marion Hope'un anlattıklarını sindirmeye çalışırken, Alex ve Jenny dehşet içinde odaya daldılar. Elinde uykulu görünen bir George vardı. "Neler oluyor?"

"Alexander," dedi Marion. "Kucağında bir *bebek* var."

Alex neler olduğunu anlamaya çalışırken Paul'e baktı. "Annem kendini eski gibi hissediyor."

"Ne?" Alex uzun bir solukla sordu.

Paul, "Bu Alex'in karısı Jenny ve oğulları George," dedi.

"Sen... Oğlunun adını George koymuşsun," dedi Marion, merhum kocasını anarken gözleri dolmuştu. "Ve sen evlisin."

Alex burnunu çekti ve yüzünden süzülen gözyaşlarını sildi. "Bu benim karım Jenny, anne."

Jenny öne çıktı. "Seninle tanışmak çok ama çok güzel,

Marion." Alex, George'u Scarlett'in yanına, kucağına oturttu.

Her iki kardeş de bu aranın uzun sürmeyeceğini bildikleri için fırsat buldukça fotoğraf çektiler.

Hope ayağa kalktı ve Paul'e fısıldamak için eğildi. "Quinn burada mı diye bakmaya gidiyorum," dedi merkezin tıbbi direktörü Dr. Quinn James'ten bahsederken.

Paul başını salladı. "Teşekkür ederim."

Hope odadan çıktıktan sonra Paul, yıllarca kafa karışıklığı ve yönelim bozukluğu sisi içinde yaşadktan sonra tamamen kendine gelmiş gibi görünen annesinin mucizesine bakmaktan başka bir şey yapamadı.

"Nedir bu?" Marion bebekler ve Jenny ile meşgulken Alex ona usulca sordu.

"Bilmiyorum," dedi Paul. "Odaya girdiğimde inanamadım ve 'Hey, Paul, bu kimin bebeği?' dedi. 'O benim kızım Scarlett anne, bu da karım Hope' dedim. Ne zaman evlendiğimi sordu ve aklının başında olduğunu fark ettim. Neredeyse bir saat oldu."

Hope hem Quinn hem de nişanlısı Mallory Vaughn'la birlikte döndü. "Onları güncelledim," dedi Hope Alex'e ve

Quinn ve Mallory'nin giderek kalabalıklaşan odaya girmelerine izin vermek için kenara çekilen Paul.

"Nasılsın Marion? Ben Dr. Quinn James ve bir süredir senin bakımını üstleniyorum."

"Onlar... onlar bunadığımı söylüyorlar." "Evet, öyle."

Bu bilgiyi işliyor gibi görünüyordu. "Bu da bazı şeyleri hatırlamakta zorlandığımı anlamına geliyor, değil mi?"

"Bu doğru."

"Ama çocuklarımı ve kocamı hatırlayabiliyorum. Gansett Adası'nda yaşıyoruz ve işimizi yürütüyoruz..."

"Şu anda hatırlıyorsun," diye açıkladı Quinn nazik bir ses tonuyla, "ama bu uzun sürmeyebilir."

Bebekler huysuzlanmaya başladı ama Marion annelerine el salladı. "Bırakın onları ben tutayım, lütfen." Küçüklerle yumuşak bir şekilde konuştu, onlar sakinleşene ve her zaman olduğu gibi birbirleriyle ilgilenmeye başlayana kadar onları teselli etti. Başını kaldırıp Quinn'e baktı. "Ne kadar süreceğini düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Keşke bilseydim."

Marion oğullarına baktı. "Bu daha önce de oldu mu?"

Alex başını salladı. "Birkaç kez ama hiç bu kadar uzun sürmemişti. Bu... Bu çok büyük bir hediye anne. Seni çok özledik."

Marion torunlarına sıkıca sarılırken gözyaşlarına boğuldu.

Hope, Paul'e, "Daisy'yi arayacağım," dedi.

"Tanrım, evet. Bunu yapmayı düşünmeliydim."

Hope onun kolunu sıktı ve Marion için çok değerli bir dost olan genç kadını aramak üzere odadan çıktı. Daisy, yaşlı kadının kasabaya yalınayak yürüdükten sonra verandasında belirlediği günden beri Marion'a sadakatle bağlıydı.

Paul sırtından ve yüzünden akan ter yüzünden rahatsızdı. Klima açıktı ama tam hızda değildi ve Marion'un odasının dar sınırları içinde hava sıcaktı.

"Sizce bir süreliğine eve gidebilir miyim?" Marion oğullarına sordu.

Yol göstermeleri için Quinn ve Mallory'ye baktılar.

Quinn, "Sanırım bu kısa bir süre için sorun olmaz," dedi.

Paul onun bu cevabını, doktorun akıllı başında olduğu dönemin çok uzun sürmesini beklemediği şeklinde yorumladı. Marion'u eve götürme konusunda çekinceleri vardı. Zamanı geldiğinde onu bakım merkezine geri götürmekte zorlanacaklar mıydı? Ve ev artık farklıydı. Bir kere, o ve Hope bir zamanlar anne babasına ait olan odada uyuyordu.

Marion, "Sakıncası yoksa bunu yapmayı gerçekten çok isterim," dedi.

Alex, Paul'e bakarak, "Elbette anne," dedi. "Sen nasıl istersen."

DAISY BABSON Hope Martinez'den gelen telefonla şoke olmuştu. Çantasını, telefonunu ve arabasının anahtarlarını alıp kapıdan çıkmak üzereyken, sabah klinikten gelen David'le neredeyse çarpışıyordu.

"Vay canına, acelen ne?" diye sordu kollarından tutarak düşmesini engellediğinde.

"Bu inanılmaz bir şey! Marion tamamen uyanık. Hope beni aradı. Hepsi oradaymış ve gelip onu görmemi istediler."

"Vay canına, bu inanılmaz. Seninle gelmemin bir sakıncası var mı?"

"Hayır, çok isterim." Telefonu Hope'tan gelen bir mesajla çınladı.

"Marion bir süreliğine eve gitmek istedi, bu yüzden onlarla buluşmamı istediler.

Orada." Hope'un mesajına geri dönerek onları evlerinde göreceğini bildirdi. "Bu inanılmaz değil mi?"

"Kesinlikle öyle ama muhtemelen uzun sürmeyecek. Fazla umutlanmanı istemiyorum."

"Biliyorum," dedi Daisy iç çekerek. "Ama sürdüğü sürece bu bir mucize." "Öyle."

David onları adanın etrafında, ailenin yaşadığı ve çalıştığı Martinez yerleşkesine doğru götürdü. "Bugünden bir ay sonra ne yapacaksınız?"

"Hatırlayamıyorum. Bana biraz ipucu ver." Bacağını dürterek onu güldürdü.

"Hayatımın aşkıyla evlenmekten mi bahsediyorsun?"

"Demek istediğim de bu. Sonunda neredeyse geldiğine inanamıyorum, yine." "Bize uğursuzluk getirme." Düğünlerini ertelemişlerdi.

Babası ağır bir kalp krizi geçirdikten sonra geçen Eylül ayında planlanmıştı.

"Bu yıl bizi hiçbir şey durduramayacak, bebeğim. Ve ayrıca, bu sadece bir parti.

Biz zaten en önemli açılardan evliyiz."

"Bu çok doğru. Eğer hiç düğün yapmasaydık, bu hiçbir şeyi değiştirmezdi."

"Belki öyle, ama sevdiğimiz herkesin önünde ayağa kalkmaya ve onlara benim için ne ifade ettiğini söylemeye hazırım."

"Eski sevgilimden dayak yemenin beni kendi tatlı, seksi doktoruma götüreceği kimin aklına gelirdi ki?" Daisy iç çekerek sordu.

"O gecedен bu yana olanlara inanmak çok zor. Bu kadar korkunç bir şeyin bu kadar harika bir şeye yol açması garip."

"Adı her neyse ona minnettar olduğumu asla itiraf etmeyeceğim, ama hayatıma girdiğin ve birbirimizi bulduğumuz için her gün minnettarım. Sen beni toparlamadan önce ne kadar dağınık olduğumu tahmin bile edemezsin."

"Aynı şekilde, aşkım. Çok şanslıyız."

Ellerini karnının üzerine koydu. "Ve çok daha fazlası olmak üzere."

"*Dokuz ay* beklemeye nasıl dayanacağız? Ugh."

"Çok çabuk geçecek. Düğün için henüz ortaya çıkmayacağım için mutluyum."

"Ama büyük günümüz için gemide özel bir paket olduğunu bileceğiz."

"Evet, bileceğiz."

"İnsanlara ne zaman söyleyebiliriz?"

"Üç ay sonra. İlk üç aylık dönemde işlerin ne kadar sık ters gittiğini bilirsiniz."

"Hiçbir şey ters gitmeyecek." "Ve sen bundan emin misin?"

"Hissediyorum. Bunu iliklerime kadar hissediyorum. Tıpkı muhteşem annesine benzeyen güzel bir bebeğimiz olacak."

"Ya da yakışıklı babacığım." "Umalım da seni kayırsınlar."

"Kes şunu. Tıpkı sana benzeyen yakışıklı oğullar istiyorum."

David Martinez Lawn & Garden'ın kapısından sola döndü, Seraların ve perakende satış mağazasının önünden geçtikten sonra Paul ve Hope'un yaşadığı eve doğru sağa döndü.

"Hey, Daisy..."

"Evet?"

"Seni hatırlamazsa üzülme. Sizinle bunamanın pençesindeyken tanıştı."

"Biliyorum. Ona yıllar içinde arkadaş olduğumuzu açıklamaya hazırım."

"Demans çok acımasız bir hastalık. Çocuklar onunla bu kadar zaman geçirdikten sonra onu tekrar kaybetmek zorunda kalacaklar."

"Bu durumdan onlar adına nefret ediyorum ama geçici de olsa onunla bir araya gelebildikleri için minnettarım."

Aile iki arabayla gelmeden önce birkaç dakika orada oturdular.

Marion, Paul ve Hope'un cipinin ön koltuğunda oturuyordu. Daisy bir tane aldı

En garip koşullar altında arkadaşını haline gelen yaşlı kadına baktı ve onun her zamankinden çok daha uyanık göründüğünü görebildi.

Arkadaşlarını karşılamak için arabadan indiklerinde Daisy David'e usulca, "Ve şimdiden kalbim parçalanıyor," dedi.

Paul, Marion'un arabadan inmesine yardım etti ve Marion uzun bir süre, tüm yetişkinlik hayatı boyunca evim dediğı evin önünde durdu.

"Onu sen boyadın," dedi.

"Öyle yaptık," diye yanıtladı Paul. Hastalığı kötüleşmeden önceki kadar çevik olmayan annesine yakın durdu.

"Harika görünüyor. Çiçek kutularına bayıldım."

"Bunların hepsi Hope'un işi. Senin yeşil parmağın onda var."

Marion gelinine baktı. "Çok güzeller."

"Teşekkür ederim, Marion. Umarım biliyordursun... Paul ve ben evi kendi evimiz haline getirdik ama burası hala senin evin, bu yüzden burada kendini tamamen evinde hissetmeni istiyorum."

"Teşekkür ederim tatlım. Burada kendinize bir ev yaptığınıza sevindim. George ve ben bu evde her zaman çok mutlu olduk." Alex'e baktı. "Sen nerede yaşıyorsun?"

"Jenny ve ben güneydeki tarlaların orada bir ev inşa ettik. Hazır buradayken seni de görmeye götürürüz."

"Bu hoşuma giderdi." "Anne, bu-"

"Daisy," dedi Marion, ona doğru uzanarak. "Arkadaşım Daisy."

Marion'un kendisini hatırlamasıyla rahatlayan Daisy ona sarıldı. "Seni görmek çok güzel, Marion."

Marion Daisy'den uzaklaştı ve onu dikkatle inceledi. "Bebek mi bekliyorsun, tatlım? Yanakların daha dolgun."

Daisy'nin nefesi kesildi ve sonra güldü. "Beni buldun." "Biliyordum!"

"Tebrikler çocuklar," dedi Alex. "Bu harika bir haber."

"Henüz kimseye söylemediğin için çok fazla," dedi David, gülümsemesi güzel kahverengi gözlerini aydınlatarak.

Daisy onun böyle gülümsemesine bayılırdı. Birbirlerini bulduktan sonra özgürce gülümsemesi, aralarındaki ilişkinin uzun süre devam edeceğine inanması biraz zaman almıştı. Janey McCarthy ile olan ilişkisinin talihsiz bir şekilde sona ermesinin sorumluluğunu üstlenmişti ama sonunda, onunla ya da başka biriyle gerçekten mutlu olabilmesi için yaptığı hatalardan dolayı kendini affetmesi gerekiyordu.

"Scarlett'i beslemem gerekecek," dedi Hope. "İçeri girelim mi?"

Marion, "Sakıncası yoksa bir süre verandada oturmak istiyorum," dedi.

Paul, "Elbette anne," diye karşılık verdi.

Veranda her zaman Marion'un vakit geçirmek için en sevdiği yer olmuştu. Merdivenlerden çıkmasına yardım ettiler ve onu sallanan koltuklardan birine oturtular.

Daisy, Marion'un oğullarına anneleri bu uyanık durumdayken onunla olabildiğince fazla zaman geçirme fırsatı vermek isteyerek geri çekildi.

Ama Marion'un kendi aklı vardı ve her zamanki gibi bunu söylemekten çekinmiyordu. "Daisy, gel yanıma otur."

Kardeşler onun geçmesine izin vermek için ayrıldılar ve Marion'un yanındaki sandalyeye oturduğunda, diğer kadın onun eline uzandı ve sıkıca tuttu.

"İyi olmadığımı söylüyorlar," dedi Marion. "Bunadığımı

söylüyorlar." "Evet," dedi Daisy.

"Nasıl oluyor da seni hatırlıyorum? Daha önce burada seninle oturduğumu hatırlıyorum?"

Daisy soruyu yanıtlamak için David'den yardım istedi.

"Marion, ben David Lawrence ve senin doktorundum."

"Seni hatırlamıyorum," diyerek hastalığının şaşırtıcı gizemini dile getirdi. David'i Daisy'den çok daha uzun zamandır tanıyordu, oğullarıyla birlikte büyümüşü.

"David sana uzun süre çok iyi baktı anne," dedi Alex. "Seni bu kadar uzun süre evde tutabilmemizin en büyük nedeni oydu."

"Bunu hatırlamadığım için özür dilerim." "Üzülme Marion," dedi David.

"Neler olduğunu anlamıyorum. Neden Daisy'yi hatırlıyorum ama oğullarımın evlendiğini ya da çocuk sahibi olduğunu hatırlamıyorum?"

"Demans çok karmaşık bir hastalıktır," diyor David, "ve nadiren öngörülebilir kalıplar izler."

"Berraklığın uzun sürmeyeceğini söylediler... Bu doğru mu?" "Bunu söylediğim için üzgünüm."

"Tekrar olacak mı? Gelecekte bazı şeyleri tekrar hatırlayacak mıyım?" "Bunu bilemem. Özür dilerim."

"Ama bu pek olası değil, değil mi?" "Hayır, değil."

Marion çenesini tuttu ve kısa bir süre başını salladı. "Bana karşı dürüst olduğun için teşekkür ederim."

"Tabii ki."

Daisy, David'in Marion'a karşı dürüst olmak zorunda kalmasının ona acı verdiğini görebiliyordu ama yine de nezaketini takdir etti.

"Bebek George'u tutabilir miyim?" Marion sordu.

"Buna bayılırdı." Jenny bebeği büyükannesinin kucağına oturttu.

"Sizinle birkaç fotoğrafını çekmemin sakıncası var mı?"

Marion saçını düzeltmek için elini kaldırarak, "Saçım berbat," dedi.

"Hayır, çok güzel Marion," dedi Daisy. "Chloe senin için yapmaya geliyor."

her Cuma sabahı."

"Chloe... Pembe saçları var mı?"

"Bazen," dedi Daisy. "Ne renk olacağını asla bilemezsin." "O iyi bir kız."

"Öyle ve Finn McCarthy adında hoş bir erkek arkadaşı var."

"Küçük Finn McCarthy mi? Big Mac'in yeğeni mi? O sadece bir ergen." "Artık değil anne," dedi Paul. "Sanırım şimdi yirmi yedi yaşında." "Yirmi yedi! Aman Tanrım. Nasıl oldu bu?"

Bir saat boyunca diğer ada sakinlerinden, kimin kiminle evlendiğinden, kimin çocuğu olduğundan, oğullarının birlikte büyüdüğü insanlardan ve diğer haberlerden konuştular. Bir noktada Alex verandanın diğer tarafına geçti ve omuzları kamburlaşmış bir şekilde evlerine bakmaya başladı.

Jenny onun yanına gitti, kollarını ona doladı ve elinden gelen teselliği sundu. Alex ve Paul için, annelerinin kalamayacağını bile bile ona kavuşmak ne kadar acımasız bir şeydi.

Öğleden sonra Marion'un kilisedeki sadık arkadaşları onu görmeye geldiler. Ethan, arkadaşları Kyle ve Jackson ile birlikte eve geldi. Ethan her zamanki gibi Marion'u memnun etti ama Daisy'nin elini nadiren bıraktı.

Daisy, Marion'u rahatlatan ve o amansız sıcakta kavrulurken bile arkadaşının yanında kalan biri olmaktan onur duyuyordu.

Bebek George, annesi için huysuzlanmadan önce büyükannesiyle bir saatten fazla oturmuştu. Sıcağa rağmen aile tüm öğleden sonra Marion'a yakın kaldı.

David kolunu Daisy'ye doladı ve ona fısıldadı, "Charlie ve Sarah'lara uğramamız gerekiyor."

"Bunu sonra yaparız. Marion'u bırakamam. İstersen sen gidebilirsin, ben de sana yetişirim."

"Seni bekleyeceğim."

CHARLIE GRANDCHAMP kavurucu sıcakta ızgarayla uğraşırken ter yüzünden aşağı yuvarlanıyor ve tişörtünü ıslatıyordu. Hayatında bir zamanlar sıcak ve ter onu rahatsız ederdi ama bugünlerde onu kızdırmak için çok şey gerekiyordu.

Özgürdü, en harika kadına aşık ve muhteşem yeni evlerinde aile ve arkadaşlarıyla çevriliydiler. Bugün hiçbir şey onu üzemezdi, parti için aldıkları her şeyi pişirmelerine ve insanları planladıkları gibi bir kerede değil de geldiklerinde beslemelerine neden olan elektrik kesintisi bile.

Bu günü mükemmel kılmak için ihtiyacı olan tek şey kızı Stephanie'yi görmektir. Grant'le birlikte, hikâyelerini dünyaya anlatacak olan filmin galasına katılmak üzere Los Angeles'a gittiklerinden beri onu bir haftadır görmemişti. Film izlemeye karar verip vermediğini öğrenmek istiyordu. Yola çıktığında izlememe eğilimindeydi ve Grant bunu kesinlikle anlayabiliyordu.

Damadının ve Kuantum ekibinin filmde kendi hikayelerini nasıl anlattıklarını merak etmesine rağmen, o da filmi görmek istediğinden emin değildi. Sırf bu yüzden bile izleyebilirdi.

Sarah'nın kızı Cindy de büyük bir tabak getirerek ızgaranın başında ona katıldı.

Açık kahverengi saçları, kahverengi gözleri ve Charlie'nin hayatında hoş karşılandığını hissettiren sıcak bir gülümsemesi vardı. "Annem bunu sana getirmemi söyledi."

"Teşekkür ederim. Bugün çalıştığını sanıyordum."

"Bu sabah çalıştım." Şehirdeki Curl Up and Dye salonunda saç kesiyordu. "Öğleden sonra hiç randevu almadım çünkü burada olmak istiyordum."

"Chloe nasıl?"

"Duyduğuma göre o kadar da iyi değilmiş."

Salonun sahibi olan Chloe Dennis, romatoid artritinin önemli ölçüde alevlenmesiyle uğraşıyordu.

Charlie biftek ve tavuğu ızgaradan tabağa aktarırken, "Eminim sıcak bir faydası yoktur," dedi.

"Öyle değil. Perişan halde ama Finn onunla birlikte ve ona çok iyi bakıyor."

"Zavallı kız. Bu kadar genç birinin bununla uğraşmak zorunda kalması korkunç bir şey."

"Kesinlikle öyle. Durumu gerçekten iyiydi, bu yüzden bu aksilik yıkıcı oldu."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Eminim salonda onun yerine baktığın için sana minnettardır."

"Bunu yaptığım için mutluyum. Bana karşı çok iyiydi."

"Görünüşe göre Gansett'teki hayat seninle aynı fikirde."

"Evet, öyle. Burayı çok seviyorum. Büyükannem ve büyükbabamın, annemin, Katie'nin, Julia'nın ve Owen'ın yakınımnda olması en iyisi. Birbirimize yakın yaşamayalı yıllar oldu ve şimdi John ve Jeff de burada. Bu harika bir şey."

"Bunu duyduğuma çok sevindim tatlım. Annen hepinizin burada olmasından çok memnun."

"Onu mutlu görmek çok güzel Charlie. Hiçbirimiz bunu daha önce görmemiştik ve bunun anlamı çok büyük. Tahmin bile edemezsin."

Omzunu sıkmak için uzandı. "Bir fikrim var. Annenle evlenmenin en iyi yanlarından biri sevecek yedi çocuğa daha sahip olmak."

"Biz de hayatımızda ilk kez gerçek bir babaya sahip oluyoruz. Kazan-kazan." "Hey, neler oluyor? Beni aldatıyor musun, Charlie?"

Kızı Stephanie'nin büyük güvertede kendisine doğru geldiğini görmek için döndüğünde Cindy ile birlikte güldüler. "Kıskançlık yapma. Senin babandan çok var."

Stephanie onun uzanmış kollarına doğru yürüdü ve ona sıkıca sarıldı.

"Ack, terden sıırıslıklam oldum," dedi.

"Umurumda değil."

"Seni görmek güzel evlat." Gideli sadece bir hafta olmuştu ama sanki çok daha uzun sürmüştü. Artık birbirlerini her gün görebildiklerine göre, onsuz geçen her gün yanlış geliyordu.

"Sen de babalık."

Ona daha yakından bakmak için geri çekildi. "Nasılsın?" "İyiyim."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Filmi izlememeye karar verdim."

"Ben de öyle yapacağını düşünmüştüm."

"Bu sabah internette okudum," dedi Cindy. "İnsanlar bunun inanılmaz olduğunu söylüyor."

"Ben de öyle duymuştum," dedi Steph.

Cindy, "Herkes gerçek hayat hikayesinin ardındaki dinamik ikiliden bir parça isteyecek" dedi.

Charlie bundan korkuyordu ama Grant'in hak ettiği geçit törenine gölge düşürmemek için endişelerini kendine saklamıştı. "Hollywood'lu kocan nerede?"

"İçeride Sarah ve Adele ile konuşuyor." "Yükseklerde uçuyor olmalı."

"Öyle. Prömiyer gerçekten iyi geçti, ilk eleştiriler harika ve dahil olan herkes için Oscar heyecanı var."

"Aferin ona. Uzun süre kışını yırtarak çalıştı." Charlie Grant'le ilk tanıştığında, adamın sevgilisi için fazla süslü ve kibar olabileceğini düşünmüştü ama zamanla Grant'in ona ne kadar bağlı olduğunu görmüştü. Charlie'nin bilmesi gereken tek şeydi. Ne olursa olsun arkasını kollayacak birini hak ediyordu. "Galaya katılmaman konusunda ne hissetti?"

"Onun için hiç sorun değildi. Anlıyor. Her zaman anladı."

"Bu çok tatlı," dedi Cindy hüzünlü bir iç çekişle. "Umarım bugünlerde Grant'ımla tanışırım."

"Oh, olacak," dedi Stephanie. "Ve eğer bizim için olduğu gibi olursa, hiç beklemediğin bir anda olacak."

"Her an olabilir," dedi Cindy sırtarak. "Etrafım mutlu insanlarla Gansett'in üzerimde sihrini göstermesini beklerken gittiğim her yerde çiftler var." "Sıra sana da gelecek," dedi Stephanie. "Bunu biliyorum."

CHAPTER 14

F

Inn McCarthy su ısıtıcısının başında nöbet tutuyor ve elektrikler kesildiğinde bile hala çalışan gaz sobası için şükreliyordu.

Onların

Elektrikler kesilip klimayı da beraberinde götürdükten sonra küçük ev çok çabuk bunaltıcı bir şekilde ısınmıştı, Chloe zaten bu kadar perişan haldeyken ihtiyaç duydukları son şeydi bu.

Bu son alevlenme kötü bir alevlenmeydi, Mayıs ayında bir araya geldiklerinden beri yaşadığı en kötü alevlenmeydi. İşe gitmek dışında günlerdir onun yanından ayrılmamıştı ve kendini daha iyi hissedene kadar da ayrılmayacaktı. Anakaradaki romatoloğuyla irtibat halindeydiler ve David Lawrence da bir nimetti. Doktorlar dün ona yeni ilaçlar vermeye başlamışlardı ve ilaçların bir an önce etkisini göstermesi için dua ediyorlardı.

Bu arada, kız incindi, o da incindi.

Kardeşi Riley'den bir telefon aldı. "Hey, naber?" "O nasıl?"

"Dünkü gibi. Sadece yeni ilaçların biraz rahatlatmasını umuyorum."

"Sizin için ne yapabilirim?"

"Elektriği tekrar açtırmak mı? Klima olmadan daha da perişan oluyor."

"Bu konuda bir şeyler yapabilirim. Size geri döneceğim."

Finn cevap veremedi Riley gitmişti. "Pekâlâ o zaman," dedi her zamanki gibi kardeşiyle eğlenerek.

Çay hazır olduğunda, onu sıcak tutacak dökülmez bir bardağa koydu ve Chloe'ye götürdü. Chloe yataklarında yan yatmış, gözleri yüzü terli, solgun ve acıyla sıkışmış.

"Sana sevdiğin çaydan yaptım," dedi usulca. "Oturmana yardım etmemi ister misin?"

"Tabii, teşekkürler."

Çayı komodinin üzerine koydu ve ona yardım etmek için dikkatlice hareket etti.

Onu çok incitmeden nasıl dokunacağını öğrenmişti ama şu anda her şey acıtıyordu. Yüzünü buruşturduğunda, bu onun kalbini kırıyordu.

Onu yastıklara yerleştirmek bir dakika sürdü ve o zamana kadar yüzü öncekinden daha da solgundu. Zavallı bebeği.

Kadın çayı yudumlarken, adam banyoya gitti, bir el bezini soğuk suyla ıslattı ve yüzünü ve boynunu yıkamak için geri getirdi.

"İyi hissettiriyor," dedi. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Seninle ilgilenmeyi seviyorum."

Ona şüpheli bir bakış attı. "Sana benimle aynı kaderi paylaşmamı söylemeye çalıştım."

"Peki senin için nasıl gitti?"

"Kendi dik kafalılığın seni bu belaya bulaştırdı."

"Eğer kendinden dağınık olarak bahsediyorsan, bu beni çıldırtacak." "Şu anki durumumu tanımlamak için başka hangi kelimeyi kullanırdın?"

"Cesur, meydan okuyan, geçici olarak düşmüş ama çıkmamış."

Ağzının sağ köşesi küçük bir gülümsemeye dönüştü ve bunu büyük bir zafer olarak kabul etti. Günlerdir gülümsemeye dair bir ipucu görmemişti.

"Bunun için imza atmadın."

"Evet, imzaladım."

"Ne zaman?"

"Ne olursa olsun seni sonsuza dek seveceğimi söylediğimde. Bunu sadece seni yatağa atmak için söylediğimi mi düşündün?"

"Yanlış hatırlamıyorsam, bana beni sonsuza dek seveceğini söylediğinde çoktan yatağına girmiştin."

"Aynen öyle." Yanağını ve burnundaki küçük çiviye öpmek için eğildi. O küçük ışıltılı şeyi çok severdi. "Seni her zaman seviyorum, kendini iyi hissetmediğinde bile."

"Bu sana haksızlık," dedi gözyaşlarını geri kırarak.

"O kavgayı zaten yaptık. Ben kazandım. Bir daha yapmayalım, olur mu?" Onun dudaklarını öptü. "Kendini iyi hissetmediğin zamanlarda bile seninle olmayı, bu dünyadaki herhangi biriyle olmaya tercih ederim. Bu yüzden benden kurtulmaya çalıştığında aslında duygularım inciniyor."

Gözlerini devirdi. "İyi denemeydi."

"Ciddiyim. Benden kurtulmaya çalışma.

Gitmiyorum." "Sen bilirsin."

"Teşekkür ederim, yapacağım." Onu itip kakmamak için dikkatlice hareket ederek yatağın üzerinde onun yanına uzandı. "Bir orospu çocuğundan daha sıcak."

"Bir orospu çocuğunun ne kadar ateşli olduğunu nereden biliyorsun?" "Bu kadar ateşli olmalı."

"Cehennem böyle bir yer olmalı."

"Kendimi çok kötü hissediyorum. Sanki klima kapanmadan önce yeterince kötü değilmiş gibi." "Ben iyiyim.

Endişelenmemeye çalış. Yeni ilaçlar yakında işe yarayacak."

Finn çalışmazlarsa ne olacağını sormak istedi ama bunu sormaya dayanamadı. Çalışmak zorundaydılar. Mümkün olan tek sonuç buydu. Riley'nin kapıdan seslendiğini duyduğunda hâlâ onun yatağında uzanıyorlardı. "Aşk kulübesine girmek güvenli mi?"

Chloe bir kahkaha attı. "Çok güvenli."

"İçeri gel, Ri." Finn ayağa kalktı, onu itip kakmamak için yine yavaşça hareket etti ve kardeşinin neyin peşinde olduğuna bakmaya gitti.

Riley, "Sana bir jeneratör aldım," dedi.

"Ciddi misin? Bu adadaki en ateşli mal mı?" "Evet."

"Nereden buldun bunu?"

"Fark etmez. Önemli olan tek şey Chloe'yi rahat ettirmek.

Ayarlamama yardım et."

Onu güverteye koydular ve Riley'nin getirdiği uzatma kablolarını güverteden yatak odasına çektiler.

"Selam Chlo," dedi Riley usulca. "Nasılsın?"

"Dayanıyorum. Ne var orada?"

"Rahatlama." Riley pencere klimasının kablosunu uzatma kablosuna taktı ve Finn elektrik kesildikten sonra açtığı pencereyi kapatırken klimayı çalıştırdı.

"Sen en iyisisin Ri," dedi Chloe.

"Zaten olduğundan daha fazla acı çekmeni istemezdim, tatlım."

"Çok teşekkür ederim."

"Keşke daha fazlasını yapabilseydik," dedi

Riley. "Bu çok büyük bir şey," dedi Finn. "Sağ ol, kardeşim."

Riley, "Buzdolabını da bağlayalım," dedi.

Finn onu mutfığa kadar takip etti, buzdolabını fişe ulaşabilecek kadar dışarı çekti ve Riley'nin başka bir uzatma kablosuyla dönmesini bekledi.

"Jeneratörü gerçekten nereden buldun Ri?"

"Fark etmez."

"Eastward Look'tan senin mi?"

"Hayır, yolun kenarında buldum. Kimse kullanmıyordu, ben de sizin için aldım."

"Sen bir yalancısın."

"Onun buna bizden daha çok ihtiyacı var. Önemli olan da bu." "Bu asla unutulmayacak. Çok teşekkür ederim."

"Onun bu şekilde acı çektiğini düşünmeye dayanamıyorum. Bu beni öldürüyor, bu yüzden sana ne yaptığını hayal bile edemiyorum."

"Oldukça zor bir dönem geçirdik ama o çok dayanıklı biri."

"Kesinlikle öyle. Nik buzdolabına koyman için biraz yiyecek gönderdi. Umarım sorun olmaz."

"Ah, evet, Ri. Sorun değil. Tekrar teşekkür ederim."

Riley ona tek koluyla, yarı Nelson gibi sarıldı ve Finn'in başının üstünü öptü. "Sen ve Chlo için her şeyi yaparım."

Riley gittikten sonra Finn Chloe'yi kontrol etmek için yatak odasına gitti ve havanın şimdiden hissedilir derecede serinlediğini fark etti. Köpekleri Ranger yatağın ayak ucunda yere uzanmış, klimanın keyfini çıkarıyordu. Finn mutfaktan sürükleyerek getirdiği ve yatağın yanına koyduğu sandalyeye oturdu, böylece ona eşlik edebilecekti. Vahşi savaşçısını günlerce yatakta yatırmak için ağrının korkunç olması gerektiğini bildiğinden bütün hafta midesinde bir çukur vardı.

"Riley bize jeneratörlerini ve iki depo benzin getirdi."

"Çok tatlılar. Daha önce hiç kendime ait bir ailem olmamıştı... Ailenizin benim için bu şekilde adım atması biraz bunaltıcı. hafta." Sürekli ziyaretçi akınına uğruyor, yiyecek, kitap, dergi ve hoşuna gidebileceğini düşündükleri ikramlar getiriyorlardı.

"Seni en az benim kadar seviyorlar." "Bu beni çok şanslı hissettiriyor."

Adam elini uzattı, kadın da elini onunkinin üzerine koydu, acı çektiğinde de böyle el ele tutuşuyorlardı. "Biliyorsun," dedi, "duymam gereken tek kelimeyi söylediğin anda bu aile resmen senin olabilir."

"Neymiş o?" diye sordu hafif bir gülümsemeyle.

"Evet. Benimle sonsuza kadar evet de. Evlen benimle Chloe, bir daha asla yalnız ve kimsesiz olmayacaksın."

"Hayatımın geri kalanında başıma bela olacak bir hastalıkla yatağымda hasta yatarken bana evlenme teklif ettiğine inanamıyorum."

"Buna inanın. Sana soruyorum. Benimle evlenir misin?"

Gözlerinden yaşlar akarken gözlerini kırpıştırdı. "Sana asla evlenmeyeceğimi söylemişim."

"Bu, benimle tanışıp delicesine aşık olmadan ve bensiz yaşayamayacağını fark etmeden önceydi."

Bu onu güldürdü, ki gülmesini umuyordu. "Kendinin ve benim iyiliğim için fazla çekicisin."

"Hayır, ben tam sana göreyim ve bunu sen de biliyorsun."

"Bu son hafta... Beni bekleyen şey bu Finn. Hayatım böyle görünecek. Gerçekten iyi geçen ayların ardından gelen bir alevlenme beni günlerce, haftalarca ya da Tanrı bilir ne kadar süre boyunca aşağı çekecek. Olacak

Bazen hiç çalışamayabilirim. Çocuk sahibi olamayabilirim-"

Finn ayağa kalktı, eğildi ve onu öperek sözlerini tamamlamasını engelledi.

neden kötü bir bahis olduğunu sıraladı. Onun tahminine göre, o şimdiye kadar yaptığı en iyi bahisti. "Bunların hepsini biliyorum ama benim için fark etmez. Ya RA ya da beni bir süreliğine aşağı edecek başka bir şey geçiren ben olsaydım? Ne yapardın?"

"Sana göz kulak olurum."

"Fiziksel kısıtlamalarım var diye beni artık sevmez misin? Yani, iş sırasında yaralanmam ve sana, senin bana olabileceğinden daha fazla yük olmam her zaman mümkün."

"Öyle deme bile."

"Durumunun seni daha az sevmeme neden olduğunu düşünmen beni incitiyor. Aksine, seni *daha çok* seviyorum çünkü her gün ne kadar cesur olduğunu, acı içindeyken bile ne kadar sıkı çalıştığını görüyorum. Bana göre, senin gibi bir kadınla yaşadığım ve onu sevdiğim için çok şanslıyım. senin kadar cesur."

"Seni geride tutmak istemiyorum."

"Beni asla geride tutamazsın. Senin tarafından sevilme bana yapamayacağım ya da başaramayacağım hiçbir şey yokmuş gibi hissettiriyor. Eğer beni terk etseydin, tatlı Chloe, hayatımı mahvederdin çünkü senin dışarıda olduğunu bilerek yaşamak zorunda kalırdım."

Orada bir yerlerde bensiz, belki de acı çekerken, yatağının yanında oturup elini tutan ve sana bunun da geçeceğini sileyen kişi olamayacaktım. Ben burada olmasaydım bunu kim yapacaktı?"

Çenesi sallanıyordu ve gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

Kızın elini dudaklarına götürerek şişmiş, kırmızı parmak eklemlerini nazikçe öptü. "Bunu tek başına yapmak zorunda olduğuına inanmaya şartlanmış olduğuunu biliyorum ama değilsin. Eğer burada olmak istemeseydim, olmazdım. Bu kadar basit, tatlım."

"Evet," dedi usulca.

"Evet, ne?"

"Evet, Finn, seninle evleneceğim."

Ranger'ı uykusundan uyandırıp ona hırlamasına neden olan bir çığlık attı.

Chloe'nin gülümsemesi yüzünü aydınlattı ve ona şimdi sorduğu için çok memnun olmasını sağladı,

Kendini kötü hissettiğinde ve bir yük olduğuundan endişelendiğinde.

Geriye dönüp baktığımda, ona sormak için mükemmel bir zamandı.

"Orada kal." Elini öptü ve yavaşça yatağın üzerine koydu. "Hemen döneceğim."

Aylardır aklında olan soruyu sormak için doğru anı beklerken, haftalar önce onun için aldığı kolyeyi almak üzere kamyonetine gitti. Yatak odasına döndüğünde

yatağın yanında diz kt ve içinde ne olduğuunu görebilmek için siyah kadife kutuyu açtı.

Chloe nefesini tuttu ve ağzını kapattı. "Bu çok güzel."

"Bunu bir süre önce aldım, sonsuza dek benimle kalmanı istemek için doğru zamanı bulacağımı umuyordum."

"Ve sen de bunun doğru zaman olduğuunu mu düşündün?" diye sordu, kaşlarını eğlenerek kaldırarak. "Zar zor hareket edebildiğim bir zamanda mı?"

"Bunun mükemmel bir zaman olduğuunu düşündüm, çünkü sana iyi ve zor zamanlarda yanında olduğumu söylediğimde bana inanmanı her şeyden çok istiyorum." Kolyeyi kutudan çıkardı, ona taktı ve sonra arkasına yaslanıp

ona nasıl göründüğüne hayran kaldım. İki karatlık elmas, en sevdiği renk olan moru temsil eden ametistle çevriliydi. "Ne kadar zor olursa olsun, hiçbir yere gitmeyeceğim."

"Yüzük takmamın mümkün olmayacağını bile bile bu işe bu kadar kafa yormuş olmanız benim için çok anlamlı."

"Dünyaya benim için ne kadar önemli olduğunu anlatacak bir şey istedim."

Yatağın diğer tarafını okşadı. "Buraya gel."

Finn yatağın etrafından dolaştı, uykuya geri dönen Ranger'ın üzerinden geçti ve onu görebilmek için yan tarafına dönerek yanına uzandı. "Sen mi çağırdın?"

"Güzel kolye ve söylediğin her şey için teşekkür ederim. Artık yalnız olmadığımı, senin ve muhteşem ailenin bu yolculukta benimle birlikte olduğunu bilmenin benim için ne kadar önemli olduğunu tahmin bile edemezsin. Kardeşinin jeneratörle yaptığı şey... Hiç kimse senin için böyle bir şey yapmamıştı.

ve hepsi beni sevdiğin için."

"Çünkü sevmesi kolay birisin. Riley de seni seviyor ve bu şekilde acı çekmene dayanamıyor."

"Benim hiç kardeşim
olmadı." "Artık var."

"Sana asla evlenmeyeceğimi söylediğimde
ciddiydim." "Öyle olduğunu biliyorum."

"Bana farklı bir şey gösterdin, daha önce hiç görmediğim bir şey, sadece aramızda olanları değil, teyzen ve amcan, kuzenlerin, baban ve Chelsea, kardeşin ve Nikki. Hayatımda çok fazla mutlu çiftle birlikte olmadım ve neyin mümkün olduğunu görmek... McCarthy'ler beni inandırdı ama herkesten çok *sen* beni inandırdın."

"Bana bir şans verdiğin için teşekkür ederim. Söz veriyorum asla pişman olmayacaksın." "Bunu zaten biliyorum."

Finn arka cebinden telefonunu çıkardı. "Hadi bir fotoğraf çekelim ve herkese nişanlandığımızı söyleyelim." Finn kızın yanına oturdu, kız da yeni kolyesini havaya kaldırdı, ikisi de çılgınlar gibi gülümsüyorlardı. O gösterdiğinde

Fotoğrafları kendisine gösterdiğinde, herhangi birinin sevdikleriyle haberi paylaşmak için mükemmel olacağını kabul etti.

McCarthy ailesinin grup sohbetine bir mesaj gönderdi. *Muhteşem, güzel Bayan Chloe Dennis'in Finn McCarthy ile evlenmeyi kabul ettiğine dair büyük haberi paylaşıyorum!*

Chloe ile paylaştığı mesajlarla telefonunu aydınlatan tebrikler akın akın geldi.

"Eh," dedi, "artık bundan kurtuluş yok." "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

OceanofPDF.com

CHAPTER 15

Riley Eastward Look'a geri döndü ve Nikki'yi Wayfarer'daki sabah vardiyasından eve dönmüş olarak bulduğunda çok heyecanlandı. İkisi de

Bu yaz o kadar çok çalışıyorlardı ki bazen birbirlerini görmeden tam bir gün geçiriyorlardı. O günler kesinlikle berbattı. Charlie ve Sarah'nın partisine gidebilmek için bu öğleden sonra izin almaya karar vermişlerdi ama

Bu anlaşmalar her zaman Wayfarer'da genel müdürün dikkatini gerektiren herhangi bir kriz çıkmaması koşuluna bağlıydı.

Ve adanın ikonik mekânı yeniden açıldığından bu yana geçen ilk yazda pek çok kriz yaşandı. Alkol zehirlenmesinden aşırı dozda uyuşturucuya, otel odalarını dağıtanlara, banyolarda bayılan günübirlikçilere ve bir kadınla bir erkek arasında çıkan ve kadının adamı yumruklayarak bayılttığı ve ikisinin de tutuklanmasına neden olan bir kavgaya kadar her şeyle uğraştı.

Güzel zamanlardı.

Yeni Wayfarer'ın ilk sezonu büyük ölçüde başarılı geçmişti ama zorlukları da yok değildi. Nikki, Kasım ayında evleneceği aile adına hareket ederek bunların her birini tamamen benimsedi.

Riley eve girdiğinde onu birlikte yeniledikleri mutfakta buldu, telefonuna bakarken gülümsüyordu.

"Finn'in mesajını aldın mı?"

"Bir süredir telefonumu kontrol etmedim."

"O ve Chloe nişanlandılar."

"*Ne? Ne zaman?* Ne zaman? Az önce oradaydım!"

"Sanırım sen gittikten sonra. Jeneratörü sen mi aldın?"

"Evet, ve buna bizden daha çok ihtiyaçları olduğunu kabul ettiğiniz için tekrar teşekkürler." "Bu hiç akıllıca değildi. Onun nelerle uğraştığını hayal bile edemiyorum. O

üstüne bir de bunaltıcı olmasına gerek yok."

Eastward Look'ta pencereleri açmışlardı ve güzel bir esinti olsa da, saçlarını kıvrırcıklaştıran sıcak ve nem yoğundu. Tam ona buklelerini sevdiğini söyleyecekti ki telefonu çaldı. Yüzünü buruşturdu, muhtemelen bir iş sorunu bekliyordu. Ama arayanın kimliğini gördüğünde ifadesi şaşkınlığa dönüştü.

"Kim o?" "Üvey kız kardeşim."

Bildiği kadarıyla, birlikte oldukları süre boyunca babasıyla ya da ailesinin herhangi bir üyesiyle herhangi bir teması olmamıştı. "Bunu kabul edecek misin?"

"Sanırım..." Yeşil düğmeye bastı. "Selam, Kendall. Ne var ne yok?" Kız kardeşinin anlattıklarını dinlerken kaşları çatıldı ve omuzları hafifçe kamburlaştı. "Ne zaman?" Bir süre daha durakladıktan sonra, "Kaybınız için üzgünüm," diye ekledi. Biraz daha dinledi. "Hayır, bu benim de kaybım değil Kendall. Ben öyle düşünmüyorum. Evet, Jordan'a söyleyeceğim. Aradığınız için teşekkür ederim."

Nikki aramayı sonlandırdı, telefonu bıraktı ve ona baktı. "Sanırım babam dün öldü."

"*Ne? Aman Tanrım. Nik...*" Adam ona sarılmak üzereyken, kadın onu durdurmak için elini kaldırdı.

"Beni teselli etmek zorunda değilsin Riley. O benim için kaos içinde geçen bir çocukluğun kötü bir anısından başka bir şey değil."

"O senin babandı, Nik. Öldüğünü duyduktan sonra bir şeyler hissetmende sorun yok."

"Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum." "Ne oldu?"

"Araba kullanırken kalp krizi geçirdi ve otobanda kaza yaptı."

"Aman Tanrım. Başka yaralanan oldu mu?"

"Sanmıyorum. Kendall söylemedi." Saatine baktı. "Gitmeliyiz ki partiden önce Jordan'ı görebileyim."

"Hâlâ partiye gitmek istiyor musun?"

"Kevin McCarthy gibi bir babayla büyüdüğünüze inanmanın sizin için gerçekten zor olduğunu biliyorum ama benim babam sizinki gibi değildi. O daha çok kazanmayı, zihinsel sorunları olan annemi yenmeyi önemserdi.

sağlık ve bağımlılık sorunlarını bizden daha fazla önemsiyordu. Bizler onun satranç maçındaki piyonlarıydık ve yeni ailesiyle birlikte yaşamak ve aslında sevdiği çocuklara nasıl davrandığını ilk elden görmek zorunda kaldık. Bu yüzden, evet, hala partiye gitmek istiyorum."

"Tamam."

"Kalpsiz olduğumu düşünmeni istemiyorum." "Senin hakkında asla böyle düşünmem."

"Diğer çocukları ve karısı için üzülüyorum. Şok olmuş olmalı ve yıkıldım." Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Bir dakika içinde gitmeye hazır olacağım. Yolda Jordan ve Mason'a da uğrarız."

O üst kata çıkarken Riley ona anlattıklarını kafasında toparlamaya çalıştı. Elbette onun nereden geldiğini anlıyordu, çünkü zor geçen çocukluğunu ve Jordan'la nasıl savaştan ebeveynler arasında sıkışıp kaldıklarını duymuştu. Yaşanan dramın çoğu için babalarını suçladıklarını ve okul yılı boyunca onunla ve yeni ailesiyle yaşamaktan nefret ettiklerini biliyordu. Ama onun vefatını öğrendiğinde hiçbir şey hissetmemek... Riley için bunu anlamak zordu çünkü onun için babasını kaybetmek olabilecek en yıkıcı şeylerden biri olabilir.

Cebinden telefonunu çıkardı, Finn'in mesajını gördü ve cevap verdi. *Büyük tebrikler. Sizin adınıza çok mutluyum. Ailemize hoş geldin Chloe!* Ardından, nişanını kutlarken Finn'e kötü haber vermemek için sadece babasına ikinci bir mesaj göndermeye başladı. *Nikki'nin babası dün ölmüş. Yeni duymuş. Araları açıldı ama bu konuda çok sakın. Anlamakta zorlanıyorum, çünkü eğer sen olsaydın.*

Mesajı o gönderdi.

Kevin bir dakika sonra cevap verdi. *Çok üzgünüm. Bu çok kötü oldu. Merak etme, baban hiçbir yere gitmiyor.*

Lütfen yapma. Seninle işim henüz bitmedi. LOL, endişelenme. Yazın bana ihtiyacı var.

Biz de öyle. Tepki vermemesine ne anlam vereceğimi bilemiyorum.

Bırak kendi bildiği gibi yapsın evlat. Onunla olan ilişkisi çok bizimkinden farklı. İkisini karşılaştıramazsın. Çocukken kendisine ve Jordan'a olanlar için onu suçluyor. Onlara cehennemi yaşattı. Onun için senin benim için üzüldüğün gibi üzülmeyecek. Bu konuda onun yolundan gidin ve hissetmediği şeyleri hissetmesini beklemeyin.

Her zamanki gibi iyi tavsiyeler, Doktor.

Teşekkürler. Hem de ücretsiz!

HAHA

Çok da uzun olmayan bir zaman önce Riley babasının tavsiyelerine tüm varlığıyla karşı çıkmıştı. O ve Finn, insanların Kevin'in tavsiyeleri için para ödediğini her zaman biliyordu ama o ve kardeşi kendileri için bununla ilgilenmemişlerdi. Ancak yaşları ilerledikçe Kevin'in tavsiyelerinin genellikle isabetli olduğunu ve ona sahip oldukları için birden fazla açıdan şanslı olduklarını fark ettiler.

Charlie ve Sarah'ya mı gidiyorsun? Kevin sordu.

Şimdi oraya gidiyorum ama önce Jordan'ı görmek için duracağım. Orada görüşürüz.

Nikki merdivenlerden inerken seksi bacaklarını açıkta bırakan, kalçasının ortasına kadar inen elbisesiyle taze ve güzel görünüyordu. Makyajını tazelemiş ve uzun siyah saçlarını taramıştı.

"Her zamanki gibi çok güzel
görünüyorsun." "Teşekkürler.

Gitmeye hazır mısınız?"

"Seninleyim, bebeğim."

Kamyonetine gittiler ve Mason ile Jordan'ın evine doğru yola çıktıklarında Riley, Jordan'ın babalarının ölümüne Nikki kadar kayıtsız kalıp kalmayacağını merak etti.

Nik kendini serinletmek için havalandırma deliklerini ayarladı.

"Benim bir pislik olduğumu düşünmeni istemiyorum, Ri."

"Ne? İstemiyorum. Hem de hiç."

"Onun ölmesini kesinlikle istemedim, ama onun bizim için bir hiç olduğunu söylediğimde... Bunu anlamamanın senin için zor olduğunu biliyorum. Yıllardır onunla hiç temasımız olmadı."

"Biliyorum ve senin yetiştirilme tarzının benimkinden çok farklı olduğunu da anlıyorum." "Bu bir kabustu, çoğunlukla onun tarafından düzenlendi çünkü beni kullandı

Annemin hastalıklarını ona karşı kullandı ve biz de bu işte piyon olduk. Annemin doktor randevularını takip etmek için özel dedektifler tuttu ve daha sonra bu bilgileri mahkemede anneme karşı kullandı."

"Lanet olsun."

"İyileşmek ve bizim yanımızda olabilmek için bu kadar çok çalışırken, onu çamurda sürüklemeye konusunda acımasızdı. Ne zaman ilerleme kaydediyor gibi görünse, başka bir şey yapıyordu.

Onu baltalamak. Yıllarca bu şekilde devam etti ve hiçbir zaman bizimle ya da bizim için en iyisinin ne olduğuyla ilgili değildi. Onu sevmeyi bıraktığı için ya da başka bir saçmalaktan dolayı ona yapışmakla ilgiliydi.

Üniversitede Griffin'le bana ne olduğunu bile bilmiyor, çünkü yasal olarak yetişkin olduğumuz anda onun çılgınlığından uzaklaştık ve bir daha arkamıza bakmadık." O

"Öldüğünü duymanın en kötü yanı, yıllardır düşünmediğim tüm bu eski şeyleri aklıma getirmesi" diye eklemeyen önce durakladı.

"Özür dilerim, bebeğim. Jordan ve senin için zor zamanlar olduğunu biliyorum." "En kötüsüydü. Her yaz annemle buraya gelmek ve Bizi kurtaran tek şey büyükanneydi. Bu yüzden burayı bu kadar çok seviyorum."

"O zamanlar senin için çok şey ifade eden bu yerde şimdi yaşayabildiğin için mutluyum."

"Ben de, ama hâlâ burada olmamın tek nedeni sensin."

"Kalabilirdin. Burayı seviyorsun."

"Hayır, yapmazdım. Bunu çok düşünüyorum. Geçen kış geri döndüğümde, döndüğümü duyar duymaz gelmeseydin çok çabuk yalnızlaşırdım."

"Gerçekten de duyar duymaz geldim. Babam, Finn ve diğer bazı arkadaşlarımla bardaydık ve televizyonda Jordan'la ilgili bir haber çıktı. Seamus O'Grady o gün erken saatlerde Jordan'ın ikiz kız kardeşini getirdiğini söyledi."

"Bana karşı çok iyiydi. Deniz çok dalgalı olduğu için feribotta herkes hastalanıyordu ve ben dışarıda olmak istedim ama o bunun güvenli olmadığını söyledi. Biraz hava alabilmem ve kustumuk kokusuyla içeride mahsur kalmamam için beni kaptan köşküne çıkardı."

"Tam ona göre. Jordan'ın ikizinin adaya döndüğünden bahseder bahsetmez bara bir yirmilik attım, babamdan yıllardır ilk kez arabasını ödünç istedim ve evinize doğru o kadar hızlı sürdüm ki garaj yoluna girerken balıklama atladım."

Nikki güldü. "Bunları daha önce hiç duymamıştım." "Sana söylemiştim."

"Hayır, gelmedin. Döndüğümü duyduktan bir dakika sonra buraya geldiğini fark etmedim."

"Tam bir dakika bile sürdüğünü sanmıyorum. Oradan o kadar hızlı çıktım ki Finn peşimden geldi ve bana planımın ne olduğunu sordu."

"Bir planın var mıydı?"

"Tabii ki hayır. Sadece geri döndüğünü biliyordum ve seni görmem gerekiyordu." "Beni görmek *zorunda mıydın?*"

Elini onun bacağına koydu. "Şimdiye kadar hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir ihtiyaçtı."

Sen veda etmeden gittiğinden beri berbat bir haldeydim." "Bunun için kendimi çok kötü hissettim."

"Biliyorum ve o gece seni bulmaya geldiğimden beri olanlara bir bak. Hiçbir şeyi değiştirmedim."

Elini onun elinin üzerine koydu. "Ben de."

Şükran Günü hafta sonunda Chesterfield'da evlenecekler ve ardından iki haftalığına İtalya'ya gideceklerdi. Onunla evlenmek ve en ince ayrıntısına kadar planladıkları seyahat için sabırsızlanıyordu.

Mason ve Jordan'ın evine vardıklarında Mason'ın SUV'sini, Jordan'ın BMW'si ve arkadaşları Gigi'nin beyaz Mercedes coupe'siyle birlikte garaj yolunda park halinde gördüler. Her iki kadın da programlarının yeni sezon çekimleri için bir süre orada kalacaklarını anlayınca arabalarını adaya getirtmişlerdi.

"Çetenin hepsi burada," dedi

Riley. "Öyle görünüyor."

Nikki arabadan indi ve Riley onu içeri kadar takip etti, Jordan'ın da bu haberi Nikki kadar sakın karşılaşmasını umuyordu. Böyle bir şey dünyasını sarsacakken, yakın bir aile üyesinin ölümünden etkilenmemiş olmak ona çok garip geliyordu. Nikki ve Jordan'la vakit geçirdikçe ve onların yetiştirilme tarzları hakkında daha çok şey öğrendikçe, kendisine ve Finn'e rüya gibi bir çocukluk yaşatan anne babası, teyzeleri, amcaları ve kuzenleri için daha da minnettar oluyordu.

"Nikki," dedi Gigi, "buraya gel ve kavgayı yatıştır."

Jordan kız kardeşine gülümseyerek, "Benim tarafımda olsan iyi edersin," dedi.

"Kavga nedir?"

"Kim daha seksi-Justin Timberlake mi Ryan Gosling mi?" Gigi sordu.

Nikki gözlerini deviren Riley'ye baktı. "Şey, sanırım bir seçim yapmam gerekirse... JT'nin kazanacağını söyleyebilirim."

"Aman Tanrım," dedi Gigi. "Yine şu ikiz ESP saçmalığını yaptın, değil mi?"

Jordan kız kardeşine beşlik çaktı. "Çok teşekkür ederim."

"Siz ikinizden nefret ediyorum," dedi Gigi. "Neden sizinle takıldığım hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bizi seviyorsun," dedi Jordan ve Gigi'yi şakacı bir şekilde iterek kanepenin üzerine devrilmesine neden oldu. Bu onları isteri krizine soktu.

TV şovlarının bu kadar popüler olmasının nedeni buydu. İkisi birlikte çok komikti.

Mason oturma odasına geldi, saçları ıslaktı ve boynunda bir havlu vardı. Üzerinde sadece bir şort vardı, kaslı göğsü ve karnı tamamen ortadaydı ve Riley'nin hemen spor salonuna dönmesi gerektiğini hissetmesine neden oluyordu. "Siz bayanlar kimin daha seksi olduğuna karar verdiniz mi?"

Jordan, Mason'a "Kazandım çünkü içlerinde en ateşlisinin sen olduğunu söyledim, bebeğim," dedi.

Gülümsemesi yüzünü aydınlattı. "İşte benim kızım." "Yüce Tanrım," dedi Gigi gözlerini devirerek.

"Pis, yaşlı bir kaltak olma," dedi Jordan. "Bu sana kırıksıklık verir."

"Güzel zamanınızı böldüğüm için özür dilerim," dedi Nik tereddütle.

Riley, Nikki'nin itfaiye şefiyle sonsuza dek mutlu olmak için çok mücadele etmiş olan Jordan'ı üzecek bir şey yapmaktan nefret ettiğini biliyordu. İkisi birlikte gülünç derecede mutluydu ve Jordan bu haberi iyi karşılamazsa Mason'ın onu desteklemek için yanında olacağını bildiği için memnundu.

"N'aber Nik?" dedi Jordan. "Bir şeyler ters gittiğinde yaptığın o kaş çatma hareketini yapıyorsun."

Nikki odayı geçip sehpanın üzerine oturdu, böylece Jordan'ın önünde duruyordu.

Mason, *"Bu da ne demek oluyor?"* der gibi Riley'ye *baktı*.

"Kendall bugün beni aradı." "Ha?

Nasıl olur?"

"Bana babamın dn öldüğünü söyledi."

Jordan'ın yüzü çoktan dümdüz oldu. "Ne oldu? Ne oldu?"

"Araba kullanırken kalp krizi geçirdiğini düşünüyorlar."

Jordan derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Ben de bilmiyordum."

"ok zgnm çocuklar," dedi Mason. "Sizin için ne yapabiliriz?"

"Hiçbir şey," dedi Jordan, ifadesi hl boştı.

Daha bir dakika önce o kadar canlıydı ki, Riley'nin onu eski kocasıyla yaşıdığı korkunç ayrılıktan sonraki haliyle görmesi canını acıtmıştı.

"Hiçbir şeye ihtiyacımız yok," dedi Jordan. "Ne onunla ne de diğerkleriyle yıllardır konuşmadık."

Gigi Jordan'a yaklaştı ve onun elini tuttu. Büyürken onların arkadaşındı ve pek çok dramı yaşamıştı, bu yüzden bu haberin ikisini de ne kadar garip bir şekilde etkileyeceğini herkesten daha iyi anlayabilirdi. "Oraya gitmek ister misiniz? Bir uçak ayarlayabilirim..."

Kız kardeşler hep bir ağızdan "Hayır," dediler.

"Kesinlikle olmaz," diye ekledi Nik.

"Yani, şey, yapmak zorunda kalabilirsin," dedi

Gigi. "Neden?" Nik dehşete düşmüş bir sesle sordu.

"Bana ayak uydurun," dedi Gigi. "Basın babanızın öldüğünü öğrenecek ve eğer siz gelmezseniz bu bir haber olacak."

"Cenazesine gitmeyeceğim," dedi Nikki. "Kimin benim hakkımda ne sylediğ i umurumda değ il. Gitmeyeceğim. Eskiden başka seçeneğim yoktu. Şimdi var,

ve bu benim seçimim."

"Neden böyle hissettiğini çok iyi anlıyorum," dedi Gigi. "Mesele şu ki, aranızdaki yabancılaşmayı kamuoyuna açıklamak ve bu konudaki sorularla uğraşmak istemiyorsan, gitmek zorundasın. Ya da en azından Jordan öyle düşünüyor."

Jordan kollarını dizlerine dolayarak oturdu. "Gigi, lütfen Jordan'ın yanına oturabilir miyim?" Mason sordu.

"Elbette." Diğer sandalyelerden birine geçti. "Özür dilerim."

"Olma. Şu anda hepimize ihtiyacı var." Mason koltukta Jordan'ın yanına oturdu ve kolunu Jordan'a doladı.

Jordan ona doğru eğildi.

İlk bir araya geldiklerinde Riley birbirlerine bağlı kalıp kalmayacaklarını merak etmişti çünkü çok farklı görünüyorlardı. Ama onlarla daha fazla zaman geçirdikçe, kurdukları derin bağı daha fazla gördü. Jordan'ın eski sevgilisiyle yaşadıklarından sonra, onu Mason gibi iyi bir adamla mutlu ve huzurlu görmek güzeldi.

"Tanrım, çok sıcak." Gigi bir dergiyle yüzünü yelpazeledi. "Lanet olası gücü tamir etmek ne kadar sürer?"

"Son kez mi?" Mason söyledi. "Dört gün."

"Tanrı aşkına. Ondan önce öleceğim."

"İyi olacaksın," dedi Nikki.

Gigi, "İşte bu yüzden hiçliğin ortasındaki ücra bir adaya ait değilim," dedi.

Yaz aylarını reality şovlarının bölümlerini çekerek geçirmişlerdi. *Jordan ve Gigi: Gansett Adası'nda mahsur kaldılar.* Anlatılanlara göre, ada hayatının sınırlamalarından yakınırken her zamankinden daha komiktiler. Gansett Adası'nda Gansett'te çekilen bölümlerin kış boyunca yayınlanması bekleniyordu.

"Gerçekten gitmem gerektiğini mi düşünüyorsun?" Jordan kısık bir sesle sordu. "Bakalım basın onun baban olduğunu anlayacak mı? oradan planlayın," dedi Gigi. "Nikki, Kendall'a mesaj atıp ölüm ilanında yer almak istemediğinizi söyler misin?"

"Ugh," dedi Nikki. "Bunu gerçekten yapmak zorunda mıyız?"

"Sadece bir kargaşaya neden olmadan cenaze törenine katılmak istiyorsanız."

Jordan Nikki'ye yalvaran bir bakış atarak gitmek istemediğı konusunda tamamen hemfikir olduğunu bildirdi.

Nikki mesajı Kendall'a gönderdi. "Şimdi bunu unutam ve gidip Sarah ve Charlie'lerde biraz eğlenelim."

Gigi, "Eve gidip çıplak dolaşacağım," dedi.

Riley bir kahkaha attı. Gigi'ye alışmıştı ama aklından geçenleri söyleme şekli onu her zaman güldürüyordu.

"Partiye gidiyor musun, Jordan?" Nikki sordu. "Evet, orada görüşürüz."

Riley, Nikki ve Jordan'ın bu kaybı tamamen yarasız atlatamayacaklarını düşünerek Nikki'yi evden çıkarken takip etti.

CHAPTER 16

"T alk bana," dedi Mason Jordan'la yalnız kaldıklarında. "Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

"Uyuşuk. Hiçbir şey hissetmiyorum. Hissetmem gerektiğini biliyorum ama hissetmiyorum." "İstediğin gibi hissetmeye iznin var."

Telefonu Nikki'den gelen bir mesajla çınladı. *Kendall çok geç olduğunu söylüyor. Bizi de içeren ölüm ilanı cenaze evine ve yerel gazetelere çoktan gönderilmiş.*

Jordan, Nik'in kendisine gönderdiği mesajı okurken, "Lanet olsun," dedi. "Gitmezsem insanlar benim bir pislik olduğumu düşünecek."

"İnsanların ne düşündüğü kimin umurunda?"

"Keşke istemediğimi söyleyebilsem ama kariyerim insanların beni sevmesine ve hayatımla ilgilenmesine bağlı."

"Nik'le birlikte 'Babamızla uzun yıllar ayrı kalmış olsak da, zamansız vefatı nedeniyle ailesine ve dostlarına başsağlığı diliyoruz' gibi bir açıklama yapsanız nasıl olur? Bunun gibi bir şey."

"Bu işe yarayabilir. Gigi'yi arayayım."

"Az önce seni terk etmedim mi, sürtüğüm?" Gigi telefonu açtığında sordu.

"Kendall Nik'e ölüm ilanının dışında kalmak için çok geç olduğunu söyledi ve Mason da bir açıklama yapmamızı önerdi." Mason'ın ifadesini ilettili. "Sen ne düşünüyorsun? Bu bizim cenazeye katılmamamızı da kapsar mı?"

"Sanırım işe yarayabilir. Nik'e sordun mu?"

"Ona mesaj atacağım. Bekle." Nik'e planı özetleyen bir mesaj gönderdi ve onun için sorun olup olmadığını sordu.

Yap, diye cevapladı Nik.

Jordan, Gigi'ye "Ondan yeşil ışık geldi," dedi.

"Eve gittiğimde bir şeyler yazıp gönderirim." "Teşekkürler, Gigi."

"Sizin için her şeyi yaparım. Bunu biliyorsunuz. Pisliğin teki olsa da babanızı kaybettiğiniz için üzgünüm."

"Teşekkürler. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Her zaman."

Jordan aramayı sonlandırdı ve Mason'a döndü. "Harika fikir için teşekkürler." "Bunu eninde sonunda düşünecektin. Siz bu konuda uzmansınız.

Bu şeyleri yönetmek."

"Bunu düşündüğünüz için minnettarım."

"Bencillik yapıyorum. Elektrikler kesikken Los Angeles'a gidemem ve senin bensiz gitmene izin vermem mümkün değil."

"Los Angeles'a gitmiyorum. Zane'le olanlardan sonra -terapistimin ve büyükannemin de yardımıyla- kendimi beni incitebilecek şeylerden korumam gerektiğini fark ettim. O cenaze beni incitebilir çünkü..." Sesi kesildi ve soğukkanlılığını toplamak için kendine bir dakika verdi. "Çünkü aklımın bir köşesinde hep bir gün hatasını anlayıp bizimle bir köprü kurmaya çalışacağına dair bir umut vardı. Ve şimdi..."

"Artık böyle bir şansımız yok."

"Evet."

Başının üstünü öptü ve yazın başlarında onun yanına taşındığından beri evi haline gelen küçük ev dokuz yüz derece olmasına rağmen kolunu ona doladı. Daha önce hiç bu kadar küçük bir yerde yaşamamış ya da onunla birlikte olduğu kadar mutlu olmamıştı.

"Bu olasılığı kaybettiğin için çok üzgünüm, tatlım."

"Ben de öyle."

"Eğer bugün evde kalmak istiyorsan, kalabiliriz."

"Hayır, sorun değil. Partiye gitmek için öğleden sonra izin aldın."

"Öğleden sonrayı seninle geçirmek için izin aldım. İkimiz de haftalardır o kadar meşgulüz ki seninle vakit geçirmeye açım."

"Her gün benimle vakit geçiriyorsun."

"Asla, asla, *asla* yeterli değil."

Jordan onun kucağına oturmak için hareket etti, böylece onu öperken gözlerinin içine bakabilecekti. "Birinin beni senin sevdiğin gibi seveceğini hiç düşünmemiştim."

"Seni sonsuzluğa ve ötesine kadar seviyorum." "Tamam, Buzz Işıkyılı."

Mason gülümsedi ve kızın uzun siyah saçlarından bir tutamı işaret parmağının etrafında kıvırdı. "Belki de evde kalmalı ve bu çalıntı öğleden sonrayı yalnız geçirmeliyiz."

"Belki ikisini de yapabiliriz - biraz yalnız vakit geçirip daha sonra partiye gidebiliriz."

"Düşünce tarzını seviyorum."

"Kokun çok hoşuma gidiyor," dedi boynunu öperek.

Ona daha sıkı sarıldı ve onu öpmek için başını eğdi.

Jordan daha önce hiç Mason'ın öptüğü gibi öpülmemişti, sanki ona her yaklaştığında onun için ölüyormuş gibiydi. Ona çok sevildiğini, istendiğini ve olduğu gibi kabul edildiğini hissettirmişti ki bu inanılmaz bir hediye idi.

İri elleri kızın kışını kavradı ve onu ereksiyonuna doğru sıkıca çekti.

"Seni çok istiyorum, her zaman, denizin yüzeyinden daha sıcak olduğunda bile.

Burada güneş var."

Jordan güldü ve yüzünden aşağı süzülen ter damlacıklarını öpüp uzaklaştırdı. "Hadi gidip terli bir şekerleme yapalım."

"İyi plan. Bu şekilde yapabilir miyiz?"

Onun üstünde olmasına bayılıyordu. "Nasıl istersen." "Bu oldukça geniş bir ifade. Dikkatli olsan iyi edersin. Benim Seninle ilgili hayal gücü çok verimli." "Senden korkmuyorum."

Yatak odasına geçtiklerinde, adam bir kolunu arkadan kıza doladı ve sert aletini kızın kışının yarığına sokarak "her şeyin" nelere yol açabileceğini ona gösterdi.

"Tamam, bundan korkuyorum."

Mason güldü. "Benim söz konusu olduğum yerde asla korkacak bir şeyiniz olmaz."

Yatağın yanında durarak kızın atletini ve şortunu çıkarmasına yardım etti ve yüzünü görebilmek için çenesini yukarı kaldırdı. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet Mason, bunu biliyorum."

"*Bunu* yapsak bile, senin için çok iyi olmasını sağladım. Tek endişem bu olurdu. Benim tek endişem sensin."

Kollarını onun boynuna dolamak için uzandı ve o da onu kaldırıp bacaklarını beline dolayarak ona yardım etti. Ondan çok daha iriydi, ama asla korkutucu değildi, sadece birlikte oldukları her saniye ona değerli olduğunu hissettiren sevgi ve saygıyla ona dokunuyordu -Ve hatta öyle olmadıklarında bile.

Kız ona sarılmışken yatağa oturdu ve göğüslerini avuçlayıp meme uçlarını okşarken onu öptü. Geçmişte, onun tahrik olması için çok şey gerekmişti. Mason ile tek yapması gereken ona bakmaktı ve o da ne isterse hazırdı. Ve her zaman onu istiyordu.

Öpücükleri daha acil hale geldikçe daha fazlası için çaresizce ona karşı hareket etti. "Şimdi, Mase. Acele et."

Kulak memesini sertçe ısırırken şortunu çıkarmak için aralarına uzandığında inledi. "Lanet olsun, Jordan."

Bunu söyleme şekline güldü -bir parça öfke, üç parça acil arzu.

"Böyle olmam senin suçunken bana gülme." "Ben seni böyle seviyorum."

Boştaki eliyle kızın çıplak kıcını sıktı. "Seni böyle ve diğer her şekilde seviyorum."

Çok acayip güçlüydü ama gücünü ona karşı hiç kullanmamıştı, eski kocasının yaptığı gibi değil. Ama onu kaldırıp sikinin üzerine indirirken ne onu ne de Mason'dan başka bir şeyi düşünüyordu.

Her yeri büyüktü ve her zaman olduğu gibi, onu gözlerinin kafasının içinde geri dönmesine ve zevkten önce gelen hafif acıdan nefes almaya çalışırken ağzının açık kalmasına neden olan artışlarla almak zorunda kaldı.

"Sakin ol, bebeğim. Yavaş ve sakın. İşte benim kızım. Çok ateşli, ıslak ve sıkısın. Beni deli ediyorsun."

Sevişirken onunla konuşmasını çok seviyordu. O zaman ona söylediği şeyler çığ ve gerçektir ve doğrudan kalbinden geliyordu. En çılgın hayallerinde bile onun gibi birini bulamaz ya da her gün ona gösterdiği sevgiyi hayal edemezdi. Mutlaka bir dezavantajı olması gerektiğini düşünüp duruyordu ama varsa bile henüz bulamamıştı ve olmadığına inanmaya başlamıştı. Görüldüğü kadar harika biriydi.

Onun tamamını alabilmesi için on dakika sabırlı olması gerekti ve her zamanki gibi onu kapasitesine kadar doldurdu.

"Eğer bundan daha iyi bir şey varsa..."

Boynuna doğru fısıldayarak söylediği sert sözler, kadının omurgasından aşağı ürperti gönderdi.

Kalçalarını eğdi ve hareket etmeye başladı, her parçasına dokunuyor gibi görünen arzu dalgasını dalga dalga sürüyordu. Hava o kadar sıcaktı ki, kadının teri adamınkiyle karışmıştı ama ikisi de birlikte yarattıkları sıcaklıktan başka bir şeyi umursamıyordu.

Kollarını ona doladığında, ayağa kalktığında ve samimi bağlarını koparmadan onu yatağa yatırmak için döndüğünde onu şaşırttı.

"İyi hamle, Şef."

"En yumuşak hareketlerimi sana saklıyorum, aşkım."

Şimdiye kadar ne olacağını bilecek kadar uzun süredir onunla birlikteydi, bu yüzden ona güç vermeye başladığında, fazlasıyla hazırды. Başı geriye düştü ve kalbi onunla her seferinde bulduğu ezici zevk yüzünden neredeyse duracaktı. Ondan önce, arada bir iyi seks yapmanın normal olduğunu düşünmüştü. Şimdi her seferinde harika seks yapıyordu ve bu

Mason'la birlikte yaşamının getirdiği birçok keşiften biri.

Doğru adamla birlikte olduğunda her şeyin harika olduğunu öğrenmişti.

Jordan kollarını onun boynuna doladı ve onu öptü. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum tatlım. Bunu istediğimiz zaman yapabildiğimize hâlâ inanamıyorum."

"Görünüşe göre, her zaman istiyoruz."

Onu içine doğru iterken güldü ve bunun onu nasıl çıldırttığını bildiği için hareketsiz kaldı.

Jordan onun altında kıvranarak hareket etmesini sağlamaya çalıştı ama o inatla hareketsiz kaldı. "Neden bana eziyet etmek zorundasın?"

"Çünkü eğlenceli."

"Kimin için?"

Gülümseyerek onu öptü. "Beni, tabii ki."

Jordan güldü. "Kötü."

Başını iki yana salladı.

"Bayılıyorsun." "Sen öyle diyorsan."

Aralarına uzandı, klitorisine bastırdı ve onu nefessiz bir zevke sürükleyerek patlamasını sağladı. "Ben öyle diyorum."

Nefes nefese ve gülerek Jordan ona baktı ve artık her zaman yaptığı gibi gülümsedi. Ne yapacağı belli olmayan, bencil bir adamın değişken ruh hallerine karşı parmak uçlarında yürümek zorunda kaldığı günler geride kalmıştı. Artık bu adamın İstedığının *bu* olduğunu düşündüğüne inanamıyorum.

"Teşekkürler." "Ne zaman istersen, bebeğim."

"Sadece muhteşem orgazm için değil, her şey için. Bu tatlı, tatlı hayat için. Sana sahip olana kadar böyle olabileceğini hiç bilmiyordum. Sen bana daha iyi bir yol gösterene kadar tüm hayatım büyük bir kargaşaydı."

"Ah, bebeğim, *sana* teşekkür etmeliyim. Beni her gün çok şanslı hissettiriyorsun."

"Gigi ve ben seni JT'nin Ryan Gosling'den daha seksi olup olmadığını söylemeye zorlarken bile mi?"

"O zaman bile. İkiniz beni gülmekten kırıyorsunuz." Onu tekrar öptü ve ondan uzaklaştı ama seksten sonra her zaman yaptığı gibi onu kendine doğru çekti.

Bunu neredeyse seksin kendisi kadar seviyordu.

"Hâlâ Sarah ve Charlie'lere gitmek istiyor musun?"

"Tabii ki biliyorum. Öğleden sonra benimle gelmek için izin aldın."

"Eğer kendini iyi hissetmiyorsan gitmek zorunda değiliz. Herkes anlayışla karşılar."

"Yeni evlerini görmek ve sonsuza dek mutlu olmalarını kutlamak istiyorum." "Umarım babanın ölümü hakkında ne hissediyor olursan ol,

bana söyleyebilirsin. Korkunç olduğunu düşünüseniz bile, söylemenizde bir sakınca yok."

"Ne hissettiğimi bilmiyorum. Ne hissetmem *gerektiğini* biliyorum ama

sadece... hissetmiyorum. Birinin hayatı olması gerekenden önce sona erdiği için üzgünüm, ancak bunun babam olduğu gerçeğinden garip bir şekilde uzak hissediyorum."

Jordan'ın telefonu oturma odasında çaldı.

"Senin için alırım."

"Teşekkürler."

Ayağa kalktı ve telefonu almaya gitti, geri döndüğünde telefonu ona uzattı. "Büyükannen."

Telefonu Evelyn Hopper'dan, Nik'le birlikte büyürken sahip oldukları tek istikrarı sağlayan kadından aldı. En sevdikleri kişiydi ve sonsuza dek de öyle kalacaktı. "Merhaba büyükanne."

"Tatlım, babanın başına gelenleri yeni duydum ve çok üzgünüm." "Teşekkürler."

"Siz iyi misiniz?"

"Biz iyiyiz. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi garip bir durum."

"İstiyorum," dedi iç çekerek. "Yine de... Cenazeye gidecek misin?"

"Hayır. Gigi bizim için bir açıklama hazırlıyor ve üzgün olduğumuzu söylüyor."

Erken vefat ettiği için yıllardır onunla görüşmüyorduk, vesaire. Bunun bir şey haline gelmeyeceğini umuyoruz."

"Ben de öyle umuyorum. Yukarı gelmemi ister misin?"

"Gerek yok büyükanne. Riley ve Mason bize çok iyi bakıyorlar."

Biz iyiyiz ama tabii ki seni her zaman görmek istiyoruz."

"Şükran Günü ve düğün için orada olacağım."

"Aradığın için teşekkürler. Endişelenmeniz çok hoş."

"Sizi seviyorum çocuklar. Nik'e onu da aramaya çalıştığımı söyle." "O da benim gideceğim bir partide." "Arkadaşlarıyla vakit geçirmek senin için iyi olacak." "Planım bu. Seni yarın ararım."

"Sonra konuşuruz."

Jordan aramayı sonlandırdı ve dirseğine dayanarak onu izleyen Mason'a döndü. "Bizi kontrol etmesi ne güzel," dedi Jordan.

"O çok tatlı biri."

"Öyle." Jordan derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Umarım Nik ve benim cenazeye gitmememiz büyük bir sorun olmaz."

"Ben de öyle umuyorum."

OceanofPDF.com

CHAPTER 17

A Saat üçten biraz önce, Jared James arabasıyla kasabaya girdi. Lizzie'nin cipinin hâlâ park yerinde olup olmadığına bakmak için. Park yerindeydi. O da

yakın zamanda yaşadıkları ezici hayal kırıklığından sonra bir bebekle ilgili bir duruma aşırı derecede dahil olmasından endişeleniyordu. Bu sefer farklı olacağından o kadar emindiler ki... Ama olmayınca... Kalbi onun için kırılmıştı. Onun yorucu tedavilerden geçmesini ve sonunda hiçbir şey elde edememesini izlemek çok zordu.

Onu hayal kırıklığına uğramış, incinmiş ya da mutsuz görmeye dayanamıyordu ve bunu onun için düzeltmek konusunda kendini çok çaresiz hissediyordu. Kısırlık, dünyadaki tüm paranın değiştiremeyeceği bir şeydi. Kendileri bu durumla yüzleşene kadar kısırlığın yaygın zorlukları hakkında sınırlı bir anlayışa sahip olduğunu itiraf ediyordu. Ve şimdi ne kadar zor olduğunu çok iyi biliyordu.

Birçok insan gebe kalmak için mücadele etti ve tedaviler ne kadar yoğun olabiliyordu.

Bu yolculuktaki bir sonraki adımları ya da taşıyıcı annelik veya evlat edinme gibi alternatifleri düşünmeye hazır olup olmadıkları hakkında gerçekten konuşmamışlardı. Adam ipuçlarını kadından alıyordu ve kadın bu konuda konuşmaya hazır görünmüyordu. En azından henüz değil ve o konuyu açana kadar da sormayacaktı.

Bu durumla başa çıkmak duygusal bir mayın tarlasında parmak uçlarında yürümek gibiydi ve çoğu zaman diken üstündeydi.

ihtiyacı olan şeydi. Saygısız en küçük kardeşinin ayaklarının altında olması, dertlerini unutmalarına yardımcı olabilirdi.

Arabasını feribot iskelesindeki park yerine çekti ve feribotun gelişini izlemek için iskeleye doğru yürüdü. Seamus O'Grady dümendeydi, feribotu döndürmek ve limana yanaştırmak için kış taraftaki kumandaları kullanıyordu. Jared feribotların gelişini ve gidişini izlemekten hiç bıkmaz, feribotu kullananların becerilerine ve hassasiyetlerine hayran kalırdı. Devasa gemileri tam olarak istedikleri yere yerleştirmeyi çok kolaymış gibi gösteren kaptanlar.

Önce arabalar indi, ardından bir insan seli, bisikletler ve plaj sandalyeleri geldi.

Gözleri Cooper'ı aradı ve sırt çantasıyla geldiğini görünce ona el salladı. Jared, yakışıklı kardeşinin etrafının, ayrılırken ona veda etmek zorunda kaldıkları için kalbi kırılmış gibi görünen bir grup muhteşem genç kadın tarafından sarıldığını görünce hiç şaşırmadı.

Jared'i gördüğünde genç adamın yüzü sevinçle aydınlandı; çocuk doğduğu andan beri ona karşı bir zaafı vardı. Elbette Coop bunu biliyor ve kendi yararına kullanıyordu. Jared onu tek kollu bir kucaklamayla karşıladı.

Her zamanki gibi iş.

Kardeşinin saçları yılın bu zamanlarında kahverengiden çok sarıydı, kahverengi gözleri genellikle bir tür yaramazlıkla parlıyordu ve görünüşe göre tıraş olmayı bırakmıştı. Kadınları nefes aldığı kadar kolay cezbediyordu ve on dört yaşından beri de cezbediyordu.

"N'aber ihtiyar?"

"Pek bir şey yok. Seni gördüğüme sevindim, serseri."

"Sen de. Q'nun *evlendiğine* inanamıyorum. Bunu görmeliyim."

Jared onu kolundan tutup Porsche'ye doğru yönlendirdi. "Biliyorum ama o ve Mallory birlikte harikalar yaratıyorlar."

"Evet, öyleler."

Quinn bir ay önce aileye bir mesaj göndererek Mallory'yle ortak doğum günlerinde evleneceklerini, bunun da Salı gününe denk geldiğini, tantana yapmadan evleneceklerini ama isteyen herkesin gelebileceğini bildirmişti. O zamandan beri Mallory'nin babası Big Mac McCarthy araya girmiş ve Chesterfield'da "biraz daha büyük bir prodüksiyona" ev sahipliği yapmayı teklif etmişti. Lizzie, düğün Salı günü olacağı için kapalı gişe oynadıkları sezonda bu talebi karşılayabilmişti.

Onun ve Quinn'in anne babaları İtalya'daki arkadaşlarını ziyaret ediyordu ve kız kardeşlerinin de bu kadar kısa sürede vazgeçemeyecekleri tatil planları vardı. Bu yüzden düğünde James ailesini o ve Coop temsil edecekti. Sanki Quinn böyle olmasını istemişti ama Jared bunu asla kimseye söylemezdi. Quinn aile içinde kendini tutma eğilimindeydi, özellikle de savaşta bir bacağını kaybettiğinden ve bunu kimseye söylemediğinden beri. Jared'in arazisinde bir çukura basıp protezi yerinden çıkarıp bacağını yeniden sakatladığında bunu öğrenmişti.

"Ben sürebilir miyim?" Coop

sordu. "Tabii ki hayır."

"Oh, hadi ama. Bebeğinize dikkat edeceğim."

Jared buna pişman olacağını biliyordu ama yine de anahtarları verdi.

"Whoop!"

"Beni üzme."

"Tabii ki yaparım. Ben böyleyim."

Jared bu arsız cevap karşısında kıkırdadı. Artık o kadar da bebek olmayan kardeşinden daha azını beklemiyordu. "Gerçek bu değil mi?"

Coop arabayı çalıştırdı ve motoru devirdi. "Kahrolası A, bu çok tatlı, *tatlı* ses."

"Kızıma iyi davran. O yaşlı ve huysuzdur." "Tıpkı senin gibi."

"Kapa şu lanet çeneni."

Cooper güldü, Jared'i kızdırdığı için heyecanlanmıştı. Arabayı park yerinden çıkardı ve çıkışa doğru hızla yola koyuldu.

"Dikkat et, olur mu? Her yerde insanlar var. Dava edilmeme gerek yok."

"İzliyorum. Sakin ol. Milyarlarınız güvende."

"Neden seni görmeyi dört gözle bekliyordum ki?"

"Ah, öyle miydin? Beni seviyorsun. Bunu biliyorsun." Coop feribot iskelesinin otoparkından çıkıp sola döndü, bu eve giden uzun yoldu.

Cooper'ın Porsche'yi çok sık kullanmasına izin vermediği için Jared şaşırمامıştı, doğal olarak uzun yoldan gidecekti. "Mezun olduğundan beri ne yapıyorsun?"

İlkbaharda New York Üniversitesi'nden MBA derecesi almıştı ve Jared o zamandan beri ondan pek haber almamıştı, arada sırada Jared'in yaşamasına izin verdiği New York'taki çatı katıyla ilgili bir şey hakkında mesaj atması dışında

O okuldayken.

"İş planım üzerinde çalışıyorum, sizi görmek istememin bir başka nedeni de bu."

"Ne iş planı?"

"Okulda geliştirdiğim ve o zamandan beri üzerinde çalıştığım. Sanırım elimde gerçekten harika bir şey var ve siz de burada devreye giriyorsunuz."

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Yatırımcılara ihtiyacım var."

"Tanrım, tam da bunun içine girdim, değil mi? Sana verdiğim paraya ne oldu?" Zengin olduktan sonra aile üyelerinin her birine bir düzen kurmuş ve paranın her şeyi, özellikle de aile ilişkilerini nasıl değiştirdiğini öğrenmişti. Şimdi herkesle arası birkaç yıl öncesine göre daha iyiydi, o zamanlar onlar için sadece kişisel bir ATM'ymiş gibi hissediyordu. Gerçi kardeşleri ona hiç böyle davranmamıştı ve o da bunu takdir ediyordu.

"Hala çoğuna sahibim ama milyarder kardeşim bana kişisel ve profesyonel parayı ayrı tutmayı öğretti. Para konusunda oldukça iyidir, bu yüzden onun tavsiyelerini çok ciddiye alıyorum. Aslında, bir süredir Bazıları yatırım yapıyor ve harika sonuçlar görüyor."

Jared bunu duyunca şaşırdı. "Bu doğru mu?"

"Hı-hı." Coop yatırım yaptığı hisse senetlerinin uzun bir listesini okudu ve gelir yüzdelerini ezbere biliyordu. "Oldukça iyi, değil mi?"

"Çok iyi. Etkilendim."

"Etkilendin mi? Gerçekten mi?"

"Evet," dedi Jared gülerek. "Gerçekten öyle. Harika gidiyorsun. Peki bu iş fikri nedir?"

"Siz ve Lizzie Chesterfield'ı satın alıp bir düğün mekanına dönüştürdükten sonra, Gansett'in nasıl bir düğün destinasyonu olduğunu ve bunun da ikincil hizmetler için bir pazar yarattığını düşünmeye başladım."

"Ne gibi?"

"Bir kere bekarlığa veda partileri." "Peki ya onlar?"

Cooper ona doğru baktı. "Yapmak istediğim resmi bir sunum var. Senin üzerinde pratik yapıyorum, eve döndüğümüzde sana anlatabilir miyim?" "Elbette," dedi Jared, küçük kardeşinin artık bir bebek olmadığını fark ederek.

Aralarında on iki yıl olan Jared, en küçük kardeşinin doğduğu günü ve en başından beri ne kadar sevimli olduğunu her ayrıntısıyla hatırlıyordu. Coop hayatı boyunca çok çekici biri olmuştu ve Jared ona hayrandı. "Şu haline bak, büyümüşsün ve yatırımcılara iş teklif ediyorsun."

Coop kuru bir sesle, "Artık yirmi dört yaşındayım," dedi. "Yirmi dört. Nasıl oldu bu?"

Cooper güldü ve şehir merkezinden çıkıp kuzey ucuna doğru yöneldiklerinde hızlandı.

"Sakin ol. Bir sonraki köşede ne olduğunu asla bilemezsin."

"Gerçek bu değil mi?"

"Bu durumda bisikletleri, mopedleri ve yayaları kastediyorum." Cooper vites küçülttü ve arabayı biraz yavaşlattı.

"Eve dönmeden önce sana Lizzie'yle bazı şeyler yaşadığımızı söylemem gerek..."

"Ayrılmıyorsunuz, değil mi?"

"Tanrım, hayır, öyle bir şey yok."

"Oh, vay be, çünkü siz ikiniz benim için hashtag çift golleri gibisiniz." "Bu doğru mu?"

"Uh-huh. O harika biri. Zamanı geldiğinde onun gibi birini bulmak istiyorum."

"Bunu söylemen çok hoş ve o harika biri." "Peki sorun nedir?"

"Bir yıldan uzun süredir bebek sahibi olmaya çalışıyoruz ve bir türlü olmuyor. Üçüncü tüp bebek denememiz de başarısız oldu."

"Lanet olsun, dostum. Bunu duyduğuma çok üzıldüm."

"Teşekkürler. Zor oldu, özellikle de onun için. Prosedürler ve iğnelerle cehennemi yaşadı ve hepsi bir hiç uğruna."

"Henüz. Olacak."

"Bunun gerçekleşmeyeceği ihtimalini kafamıza yerleştirmeye başlıyoruz. Bunu kabullenmenin bir yolunu bulmalıyız."

"Başka seçeneklere de bakıyor musunuz?"

"Henüz gitmedik ama bunun için de zaman gelmiş olabilir. Şu anda her seferinde bir saat alıyoruz. Üçüncü turun başarısız olduğunu birkaç gün önce öğrendik."

"Gerçekten üzgünüm Jared. Bu berbat bir şey."

"Kesinlikle öyle. Tüm hayatını kimseyi hamile bırakmamaya çalışarak geçiriyorsun ve sonra hamile kalmak istediğinde..."

"Şaka yapmıyorum. Eminim anne baba olmanın bir yolunu bulursunuz. Bir şeyi kafanıza koyduğunuzda hiçbir şeyin sizi engellemesine izin vermediniz."

"Teşekkürler," dedi Jared, kardeşinin kendisini bu şekilde tanımlamasından duygulanarak. "Bu çok zor oldu. Onun her şeye sahip olmasını istiyorum. istek ve ihtiyaçlar..." Boğazını temizledi, şimdi-tahmin edilebilir bir duygu dalgalanması. "Parmaklarımı şıktatıp bunu onun için gerçekleştirememekten nefret ediyorum."

"İkiniz için de bundan nefret ediyorum ama bir yolunu bulursunuz.

Bundan hiç şüphem yok." "Dinlediğiniz için teşekkürler."

"Dostum, Tanrım. Benim için yaptığın onca şeyden sonra senin için en azından bunu yapabilirim."

"Bana bir iyilik yap ve bu konu hakkında Lizzie'ye hiçbir şey söyleme. Bırak konuşmak isterse sana anlatsın."

"Tek kelime etmeyeceğim. Merak etme."

"Sadece neye bulaştığını bilmeni istedim. Lizzie geleceğin için çok heyecanlı. Senin her zaman eğlenceli olduğunu ve bunu kullanabileceğimizi söyledi. Şimdi."

"Ortamı yumuşatmak için elimden geleni yapacağım."

Birkaç dakika sonra Cooper onları araba yoluna bıraktığında, Jared Lizzie'nin arabasını orada görünce rahatladı. Lizzie onları kapıda karşıladı ve Cooper'ı kucaklayıp Jared'a her zamanki sıcak gülümsemesini gösterdi.

"Jared, seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

"Tabii. Coop, bize bir saniye ver. Ben hemen döneceğim. Kendini evinde hisset."

Coop buzdolabını açarken sırtarak, "Sakıncası yoksa," dedi.

Jared, bir şey yüzünden gergin görünen Lizzie'yle birlikte dışarı çıktı. "Ne oldu bebeğim?"

"Peki, kasabada bebeği olan kadın?" "Ne olmuş ona?"

"Ben, ah, beni dinleyin... Ben, um, onu ve bebeği eve getirdim."

"Ne var? Lizzie! Ne oluyor be?"

"Beachcomber işçi lojmanında yaşıyor. Orası yeni doğmuş bir bebek için uygun bir yer değil Jared. Oraların nasıl yerler olduğunu bilirsin. Durmak bilmeyen partiler, cinsel yolla bulaşan hastalıklar ve Tanrı bilir daha neler."

"Bebegi daha birkaç saat önce doğurduysa klinikten nasıl çıktı?"

"Gitmek için ısrar etti. Sanırım sigortası yok ve bunun ne kadara mal olacağından korkuyor."

"Ona para vermeni söylemiştim."

"Almayacak."

İki elini saçlarında gezdirdi, hayal kırıklığı içinde saçlarını koparmamaya çalışıyordu. "Uğraştığımız onca şeyin ışığında buraya bir bebek getirdiğine inanamıyorum."

"Özür dilerim Jared. Ne yapacağımı bilemedim. Gidecek başka bir yeri yok."

"Ona lanet olası bir otelde kalması için para verebilirdiniz, ama onu buraya getirmek..."

"Yardıma ihtiyacı var. Bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyor ve boyundan büyük işlere kalkışıyor."

Jared karısına nadiren kızardı ama bu... "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Sen bebeğe bağlandığında ve o kendi hayatına geri dönmek için gittiğinde ne olacak?"

"Bağlanmayacağım."

Ona şüpheli bir bakış attı. "Lütfen, Lizzie. Sen her zaman bağlanırsın. Yaptığın şey bu ve seni bu yüzden çok seviyorum. Bana bağlanmayacağını ve ayrıldıklarında kalbinin kırılmayacağını söyleme, çünkü bağlanacaksın. ol."

"Bunun olmasına izin vermemek için çok uğraşacağım. Nasıl olduğunu biliyorsun."

İhtiyaç sahibi insanları görüp de onlara yardım etmek istememek benim için imkânsız."

Jared, içindeki öfkenin dışarı sızdığını hissetti ve bunun yerini, bu inanılmaz şefkatli kadına karşı duyduğu sevgi dalgası aldı.

Evlenmek. "Bunu biliyorum tatlım ve bunun için seni seviyorum. Sadece bazen kendi zararına başkalarına yardım etmenden endişeleniyorum ve buna dayanamıyorum.

daha fazla acı çektiğini görmek istemiyorum."

Ellerini adamın göğsüne koydu ve ona baktı, güçlü gözlerini kullanarak olayları kendi istediği gibi görmesi için yalvardı. "Dikkatli olacağım. I

söz veriyorum." Başını eğerek ona en sevimli gülümsemesini, ona kızmak istediğinde bile karşı koyamadığı gülümsemesini verdi. "Jessie ve bebekle tanışmaya gelmek ister misin?"

Yapmadı ama onun için yapacaktı. "Elbette." Jared onu içeri, Cooper'ın Jessie'yi çoktan bulmuş olduğu ve bebeğini kucağına aldığı aile odasına kadar takip etti.

Coop başını kaldırıp Jared'e baktı. Jared'in yanıtlayamadığı milyonlarca soru kardeşinin bakışlarına yansımıştı.

"Jared, bu Jessie Morgan ve bebeği. henüz isim yok." Jessie'nin açık kahverengi saçları ve ela gözleri vardı. Onun yirmili yaşlarının başında olduğunu tahmin etti.

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum," dedi Jared.

"Bizi ağırladığınız için çok teşekkür ederiz. Lizzie... O harika bir insan."

"Kesinlikle öyle. Görüyorum ki kardeşim Cooper'la tanışmışsınız."

Jessie'nin onun için endişelenecek kadar solgun olan yüzü Cooper'dan söz edilince kıpkırmızı oldu.

Kardeşinin süper güçleri güçlüydü, görünüşe göre günün erken saatlerinde doğum yapmış bir kadın üzerinde bile etkisi vardı. Jared merak etmek istemiyordu ama kendini bebeğe daha yakından bakmak için eğilirken buldu. Etrafına bakarken gözleri açıktı ve sakin bir merak havasıyla çevresini inceliyor gibiydi. En küçük kardeşi dışında bebeklerle pek deneyimi olmamıştı ama o bile kızın son derece güzel bir kız olduğunu görebiliyordu.

"Çok güzel bir kız," dedi Jared, sesi sertti. "Tebrikler."

"Teşekkür ederim," dedi Jessie, çenesi titreyerek. "Çok küçük." "Genelde öyledirler," dedi Lizzie.

Jared onun Jessie'ye zorla gülümsediğini fark etti, ama gözleri akmayan yaşlarla parlıyordu. Cesur tavrına rağmen kalbi yeniden kırılıyordu ve bu onun için hiç de iyi değildi.

OceanofPDF.com

CHAPTER 18

Seamus O'Grady, feribotlarda günün son seferini tamamladıktan sonra eve doğru yola çıktı ve bir başka gürültülü grup Gansett Adası'nda yaz eğlencesi arayan turistler. Belki yaşılanıyor ve huysuzlanıyordu ama bugünlerde gelen kalabalık ona özellikle genç görünüyordu. Bir zamanlar Gansett'te içki içip eğlenirken onun eğlence anlayışı olurdu. Artık yepyeni bir eğlence tanımı vardı ve karısı Carolina ile birlikte büyüttükleri çocukları Kyle ve Jackson'ı beyzbol oynarken izlemek de buna dahildi.

Ya da herhangi bir şey yapmak. Yapmak istedikleri her şeyde o da vardı. Bu yaz onlara balık tutmayı öğretmişti ve buna bayılmışlardı. Yapmalarını önerdiği her şeyi seviyorlardı. Bundan da öte, onun tüm dikkatini üzerlerinde toplamayı seviyorlardı, o da bunu onlara elinden geldiğince sık veriyordu. Yeterince kolaydı, çünkü onlarla geçirdiği her saniyeye bayılıyordu.

Bir süre önce, baba olma ihtimalinden aşağı yukarı vazgeçmişti ve sonra Kyle ve Jackson, önce komşuları olarak hayatlarına girdiler. Anneleri trajik bir şekilde genç yaşta öldükten sonra, o ve Carolina çocuklar için adım atmışlardı. Dördü, Carolina'nın oğlu Joe ve ailesi ile Seamus'un kuzeni Shannon ve şimdi nişanlısı olan Victoria'nın da dahil olduğu bir aile haline gelmişti.

Kuzeninin Vic'e verdiği yüzüğü seçmesine yardım ettikten sonra Shannon'dan gelen mesaj onu çok heyecanlandırmıştı.

Shannon'ın bildirdiğine göre *çok sevmiş*.

Bu harika bir haberdı. Seamus Vic'e ve onun kuzenini yeniden gülümsetmesine bayılıyordu ki bu bir zamanlar imkânsız bir görev gibi görünüyordu. Shannon'ın ilk aşkı Fiona İrlanda'da öldürüldükten sonra, Shannon'ın hayatına asla devam edemeyeceğinden endişe etmişlerdi ve etmemişti de. En azından Seamus'u ziyaret etmek için Gansett'e gelene, Victoria'yla tanışana ve yeni bir amaç bulana kadar.

Ayrıca Seamus, kuzeninin yakınlarda yaşamasını ve feribotlarda onunla birlikte çalışmasını çok seviyordu. Evde de yakındılar ama Seamus iki erkek kardeşini küçükken trajik bir şekilde kaybettikten sonra daha da yakın oldular. Ilık esintinin yüzünü yıkamasına izin verirken, hayat gerçekten de insanın canına okuyabilir, diye düşündü, işte bu yüzden bulabildiğın her yerde neşeyi yakalamak zorundasın.

Carolina'yla tanıştığından ve onu kendisinden on altı yaş küçük, tatlı dilli bir İrlandalıya şans vermeye ikna ettiğinden beri hayatı hep neşe içinde geçmişti. Oğlanlar hayatlarına girdiğinden ve torunlar dünyaya geldiğinden beri de bu neşe katlanarak artmıştı.

İrlanda'da bıraktığı sevdikleriyle daha fazla zaman geçirmek dışında hiçbir şey istemiyordu. Ama FaceTime, Skype, e-postalar, grup mesajları ve yakın temasta kalmak için düşünebildikleri diğer her yolla idare ediyorlardı. Bunu başarmışlardı ve Shannon'ın ailesinin ve kendi annesinin ziyaretini dört gözle bekliyordu. Hâlâ babasını da onlarla birlikte gelmesi için ikna etmeye çalışıyordu.

Seamus evin garaj yoluna girdi ve bahçeyi ıssız bulunca şaşırdı. Genellikle çocuklar ve çılgın köpekleri Burpy günün bu saatinde etrafta koşuşturur, aşırı enerjilerini atarlardı. Ancak Gansett Island Feribot Şirketi'ne ait kamyon dan inip içeri girdiğinde, soğutucuya eklediğı üç torba buzla birlikte hareketsizlik onu tedirgin etmişti

daha önce hazırlamıştı. Eve dönerken Charlie ve Sarah'nın evine altı çanta daha bırakmıştı. Partileri tüm hızıyla devam ediyordu ama o eve gelip kendi ailesini görmek istemişti.

İçeri girdiğinde ilk fark ettiği şey Carolina'nın masada oturduğu ve şok geçirmiş gibi görüldüğü oldu.

"Sorun ne?" diye sordu, çünkü kafasında bir şeylerin çok yanlış olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu. "Peki çocuklar nerede?"

"Bu öğleden sonra Ethan'la oynayacaklar. Hope onu eğlendirmek için gelip gelemeyeceklerini sordu, çünkü sanırım Marion'a bir şeyler oluyor. Daha önce aklı tamamen başındaydı."

"Vay canına."

"Hope yemekten sonra onları eve getireceğini söyledi."

"Şimdi bana sorunun ne olduğunu söyle." Kıpırdamıyor, nefes alamıyor ya da kapının içinde durmaktan başka bir şey yapamıyordu, kadının çizmeyi üzerine indirmesini bekliyordu.

"Bir mektup aldık," dedi zorlukla yutkunarak. "Providence'daki bir avukattan."

"Providence'daki bir avukatın bizimle ne işi var?" "Çocukların babası Jace Carson'ı temsil ediyorlar."

Bu sözler vücudundaki tüm oksijeni emdi ve dizlerinin bükülmesine neden oldu. Tezgâhı kavrayarak hayata tutunmaya çalıştı. "O ne yapıyor ne istiyorsun?"

"Oğullarını görmek için."

"Öylece mi? Birdenbire mi? Bunca zamandır neredeydi?" "Mektuba göre, Lisa'nın öldüğünü bilmiyormuş. Okumak ister misin? Bu mu?"

"Hayır, okumak istemiyorum." Hiçbir şey görmek istemiyordu. çocukların vasileri olarak konumlarını tehdit ediyordu. O artık onların babasıydı, şimdiye kadar hiçbir yerde bulunamayan bir sperm donörü değil.

"Seamus, buraya gel."

"Ben de bunu yapmak istemiyorum." Değerli ailelerini tehlikeye atabilecek bir mektupla uğraşmak istemiyordu. "Lisa onun hayatlarına girmesini isteseydi, kendisi öldükten sonra onları yanına almasını isterdi."

"Katılıyorum ve onların yasal vasileri olarak seçeneklerimiz var."

"Başımıza bela açabilir, aşkım. Eğer isterse... O onların biyolojik babası. Eğer bizi mahkemeye verirse-" Muhtemelen kavrulduğu ve felç geçirmenin eşiğinde olduğu için kafası aniden çarpmaya başladı.

"Seamus. Dur. Buraya gel ve mektubu oku."

O mektubu okumak istemiyordu. Eğer hiç okumazsa, bunlar olmamış gibi davranabilirdi.

"Seamus."

Carolina başını eğdi ve masada kendisine katılması için işaret etti, Azalan gün ışığını dengelemek için birkaç mum yakmıştı. Onu hiçbir şeyden mahrum edemeyeceği için, kesinlikle istememesine rağmen gitti.

Mektubu ona uzattı.

Kelimeleri okumak, anlamlandırmak için kendini zorladı. Çocukların babası Lisa'nın ölümünü ve reşit olmayan çocukları için yaptığı velayet düzenlemesini daha yeni öğrenmişti. "Bilmemesi nasıl mümkün olabilir? Lisa gideli aylar oldu."

"Bu da onun çocuklarından ne kadar kopuk olduğunu gösteriyor. Bu aslında iyi bir şey."

"Bunların hiçbiri iyi bir şey değil. Dan'i aramalı ve buraya getirmeliyiz."

"Çoktan söyledim. Şu anda yolda. O ve Kara adaya bugün döndüler, yani şansımız yaver gitti."

Seamus, son derece yetenekli avukat arkadaşlarının bu durumu anlamlandırmalarına yardımcı olmak için geleceğini duyunca rahatladı. O ne yapacağını bilirdi. Mektubu gözden geçirmeyi bitirdi, mektubun özünü artık biliyordu

Çocuklarının annesinin öldüğünü öğrenen Jace Carson, onların yaşam koşulları hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordu.

Carolina, "Velayeti tek başına aldı," dedi. "Onları yetiştirmesini istediği kişileri o seçti. Ne yaptığını bildiğine inanmak zorundayız ve bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Bu her şeyi değiştirecek."

"Nasıl yani?"

"Bir kere başka bir babaları olduğunu bilecekler." "Belki de bilmeyecekler. Hiçbir şey onları görmesine izin vermemiz gerektiğini söylemiyor." "Ya bu konuda başka seçeneğimiz yoksa?"

"Bir seçeneğimiz var. Biz onların yasal vasileriyiz."

"O onların biyolojik babası."

"Dan'ın ne düşündüğünü duymadan önce daireler çizmeyelim."

Normal şartlar altında Seamus hiçbir zaman Carolina'nın yanında olduğu kadar rahat olmamıştı. Bunlar normal koşullar değildi ve çok uzun zamandır hatırlayabildiği kadar rahatsızdı. Aslında, Carolina'nın kalbini kıracağından emin olduğundan beri kendini hiç bu kadar huzursuz hissetmemişti. Bu da neredeyse onun kadar kötü hissettiriyordu.

Sonra eli onunkinin üzerindeydi ve en çok ihtiyaç duyduğu anda ona sıcaklığını aşıliyordu. "En kötüsünü düşündüğünü biliyorum ama o noktaya gelmemeye çalış."

Bu mektup ile en kötü senaryo arasında çok mesafe var."

Kadın haklıydı. Bunu biliyordu ve hatta onunla aynı fikirdeydi. Ama bu en kötü senaryonun gerçekleşme ihtimali onun için bir kâbustu. Carolina'yla birlikte yüreklerini ve ruhlarını koydukları çocuklarını kaybetmek onu yıkardı. Her ikisi için de cesur olmaya çalışsa bile onları kaybetmek onu da yıkardı. Evin güneşin yüzeyinden daha sıcak olması hiçbir şeye yardımcı olmadı, bu da sadece karnında çalkalanan mide bulandırıcı hissi artırdı.

Dan Torrington'ın girişinden önce kapı sertçe vuruldu. "Aramanı aldıktan sonra olabildiğince hızlı geldim Carolina. Kara'yı eve bırakmak zorunda kaldım.

Sarah ve Charlie'nin." Onları masada otururken görünce kısa bir süre durdu, muhtemelen iki felaketzede gibi görünüyorlardı. "Neler oluyor?"

Carolina mektubu ona uzattı ve o da okumak için masaya oturdu.

Okurken duruşunun daha da sertleşmesini izlemek Seamus'un paramparça olmuş sinirlerine hiçbir şey yapmadı. "Bu ilginç bir gelişme."

Seamus, "Huzursuzluk bunun için daha iyi bir kelime," dedi.

"Endişelenmenizi gerektirecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Lisa ölmeden önce sizi çocukların yasal vasisi yaptı. Tek velayeti vardı. tamamen onun kararı." "O onların

biyolojik babası."

"Belki öyle, ama bir noktada ya haklarından vazgeçti ya da velayetini kaybetti, bu da onu kız ölürken denklemden çıkardı."

"Yani şimdi gelip velayet anlaşmasını bozamaz mı?" Seamus önemli olan tek soruyu sordu.

"Nasıl olduğunu anlayamıyorum. Lisa çok açık ve netti. Velayet anlaşması çok sağlam. Bundan emin oldum."

Seamus bu haberle eve geldiğinden beri ilk kez derin bir nefes aldı ve artık felç geçirecekmiş gibi hissetmiyordu. "*Emin* misin?"

Dan, alametifarıkası olan o büyük, ukala sırtışıyla, "Ben yazdım," dedi. "Çok eminim."

Seamus başını ellerinin arasına aldı. "Tanrım, Meryem ve Yusuf, bu saçmalıklar için çok yaşlandım."

Carolina güldü. "Nasıl hissettiğimi sanıyorsun?"

Seamus onun eline uzandı. "Tersine yaşılanıyorsun, aşkım." "Ha!

Keşke. Dan, mektup konusunda ne yapmalıyız?"

"Pazartesi günü avukatı arayacağım ve neyin peşinde olduklarını öğreneceğim.

Bu, çocukların iyi ve güvende olduğuna dair güvence vermek kadar basit bir şey olabilir."

"Spektrumun karmaşık ucunda ne var?" Seamus sordu.

"Daha fazlasını öğrenene kadar bu konuda spekülasyon yapmayalım. Olmayabilecek bir şey için endişelenmenin bir anlamı yok."

"Kocamı tanıyorsam, boşluğu korkunç keşkelerle dolduracak ve sen ona çeşitli senaryolar sunmadıkça bir dakika bile huzur bulamayacak, Dan. İnan bana, böylesi hepimiz için daha iyi."

"Caro'm beni çok iyi tanır."

"Ve siz bize daha fazlasını anlatana kadar onunla yaşamak zorundayım, bu yüzden ikimizi de acılarımızdan kurtarabilirsiniz..."

Dan güldü. "Anladım. Ziyaret talebinde bulunabilir ve yasal vasileri olarak buna hayır deme hakkına sahipsiniz. Bu cevaptan hoşlanmazsa velayet davası açabilir ama bu uzak bir ihtimal. Unutmayın, o hiç ortalıkta yoktu. Lisa, ben sorana kadar velayet ve vesayet hakkında görüştüğümüz tüm zamanlarda ondan hiç bahsetmedi bile. Onun bir faktör olmadığını söyledi. Ölümünü ya da çocuklarla ilgili başka bir şeyi ona bildirmemi istemedi. Bana göre bu, onun kim olduğu ve onlara ne yaptığı hakkında bilmemiz gereken her şeyi anlatıyor. Endişelenmenizi gerektirecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Lisa çok titizdi. Belki de bir noktada bunun gerekli olabileceğini biliyordu."

"Bu beni daha iyi hissettiriyor," dedi Seamus, "ama bana şunu söyleyin. Velayet davası açarsa mahkemede nasıl bir duruşu olur?"

"Velayet sahibi ebeveyn tarafından seçilen yasal vasi olarak sahip olacağınızdan çok daha az."

Seamus bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Tamam, yani..."

"Bu yüzden rahatlamaya çalışmalı ve Lisa'nın ölmeden önce her şeyi hallettiğine ve oğullarının olmasını istediği yerde olduğuna inanmalısınız. İş o noktaya gelirse, bu mahkeme için de önemli olacaktır."

"Umalım ve dua edelim de iş o noktaya gelmesin," dedi

Seamus. "Olmaması için elimden geleni yapacağım."

Carolina, "Gününü bizim için böldüğün için çok teşekkür ederim Dan," dedi.

"Sorun değil. Bunu yanımda g t rmemin bir sakıncası var mı?" diye sordu mektuptan.

"Hayır, lütfen yap," dedi Carolina. "Daha fazla bilgi edindiğinde bize haber verir misin?"

"Ben bir Şey duyduğum anda sen de duyacaksın."

Seamus elini sıkmak için ayağa kalktı ve ona çıkıŐı gösterdi. Dan'ı arabasına kadar geçirirken, "O  ocukların bizim için ne anlama geldiğini söylememe gerek yok," dedi.

"Hayır,  yle değil. Hepimiz ne kadar iyi durumda olduklarını görebiliyoruz ve bu da senin ve Carolina'nın onlar için yaptığınız gibi adım atmanız sayesinde oldu."

"Onları seviyoruz."

"Ve onlar da seni seviyor. Her Şey yoluna girecek." "Senin dudaklarından Tanrı'nın kulaklarına."

Dan uzaklaşırken Seamus el salladı ve Hope'un arabası garaj yoluna girdiğinde h l  dıŐarıdaydı, ağır nemli havayı soluyordu. Çocuklar eve. Arka koltukta Hope'un en iyi arkadaşı olan oğlu Ethan'la birlikte oturan çocukları görünce kalbi sevinçle çarptı. Kapılar hızla açıldı ve çocuklar sanki bir toptan fırlatılmış gibi arabadan dışarı fırladılar. Oğullarının hemen arkasında, onların gittiği her yere giden köpekleri Burpy vardı.

Hepsi aynı anda konuşuyordu ama o pizzadan, y zmekten, köpeğin Ethan'ın evindeki tarlada  l  bir Şey bulmasından, Ethan'ın üvey babası Paul' n onun için inşa ettiği ağaç evden, kendi evlerinde de bir tane inşa edip edemeyeceğinden ve okul başlamadan önce kaç gün daha tatilleri olduğundan ufak tefek bahsetti.

Bu, evde oldukları ilk iki dakikayı kapsıyordu.

"Oha," dedi Seamus. "Herkes yavaŐlasın. Her seferinde bir soru." "Yaz tatiline daha kaç gün var?" Kyle sordu, kayıp

 n dişleri ona sevimli bir pelteklik veriyor. Geçen hafta bahçede futbol oynarken yüzüstü düştüğü için burnunun ucunda bir kabuk vardı.

"Yaklaşık yirmi kadar," dedi Seamus.

Kyle inledi. "Bu çok erken. Neden her gün yaz tatili olamıyor?"

Jackson ve Ethan, Kyle'ın fikrini desteklemek için yumruklarını sıktı ve üçü de köpeğin peşinden koşmaya başladı.

Seamus, gülümsemesine karşılık veren Hope'a, "Vay canına," dedi.

"Bu kadar enerjiye sahip olmak."

"Biliyorum! Keşke şişeleylebilseydik."

"Onları ağırladığınız için teşekkürler."

"Her zaman bir zevk. Ethan onlara bayılıyor."

"Aynı şekilde. Bir dahaki sefere bizim yerimize, tamam mı?"

"Evet," dedi sırtarak. "Senin için yeterince sıcak mı?" "Dayanılmaz."

"Güç hakkında ne duyuyorsun?" diye sordu.

"Çok değil, sadece anakaradan gelen merkezi hatta bir şey var gibi görünüyor."

"Paul'un da duyduğu bu." Kocasını Gansett Adası belediye meclis üyesiymiş. "Elektrik şirketinin üzerinde çalıştığı birden fazla ekip var ama birkaç gün daha beklememizi söylediler."

"Harika. Son gemide bir ton buz getirmiştik. Biraz aldığınızdan emin olun."

"Paul şimdi orada."

Carolina, Hope'a merhaba demek için dışarı çıktı ve birkaç dakika sonra Scarlett'in bir sonraki beslenmesine yetişmek için Ethan'la birlikte evden ayrıldı.

O ve Carolina, Carolina onlara banyo zamanının geldiğini söylemeden önce bir saat daha bahçede oynayan çocukları denetlediler. Banyo zamanından nefret ettikleri için sürekli işeyen ve inleyen çocukları toplarken Seamus eskiden kendisiyle ne yaptığını hatırlamaya çalıştı. Bu iki küçük adam hayatını ve kalbini ele geçirmeden önce.

Çocuklar ve Caro artık hayatının merkezinde olduğu için bu ona başka bir hayat gibi geliyordu.

Çocuklar sıcakta dışarıda oynadıkları zor bir günün ardından kirlenmişlerdi.

Seamus banyoyu denetlemeye gitti, odayı aydınlatmak için el fenerleri ve mumlar kullandı.

Her gece yaptığı gibi, "Bir çift iğrenç çay poşeti gibisiniz," dedi ve onları güldürdü. Şakasını anlamaları için çay poşetinin ne olduğunu ve nasıl çay yapıldığını göstermesi gerekmişti ve şimdi bunun çok komik olduğunu düşünüyorlardı.

Söylediği ve yaptığı her şeyin komik veya ilginç olduğunu düşünüyorlardı, bu da onları zaten sevdiğinden çok daha fazla sevmesine neden oluyordu. Bu bir

Çocukları erkek olarak şekillendirme işi muazzam bir sorumluluktan ve bu sorumluluktan her şeyiyle zevk alıyordu. Onları iyi birer adam olarak yetiştirmek yapacağı en önemli şeydi ve bunun için elinden geleni yapmaya niyetliydi.

"Kirli çay," dediler birlikte, yaptıkları çay türünü tanımlamak için kullandığı bir terimi yankılayarak.

Kulaklarının arkasını yıkamalarına yardım etti, bu da onların sonsuz derecede histerik buldukları bir başka şeydi. *Kim kulaklarının arkasını kirletir?* diye sorarlardı her gece. *Bütün gün toprakta yuvarlanan çocuklar,* dedi.

Birinin onları elinden alacağı düşüncesi gözlerini yaşarttı. Son nefesine kadar onlar için savaşıacaktı, eğer iş oraya varacaksa.

Ama Tanrım, işin o noktaya gelmemesini umuyordu.

CHAPTER 19

A Adam onu bulmaya geldiğinde bby pencereleri açık bir şekilde yatağa uzanmıştı.

Öğleden sonra uykusu. Charlie ve Sarah'nın evindeki partiye gitmek için uyanmasını bekliyorlardı.

Adam, "Birileri fasulye dolu," dedi. "Zavallı adam çok sıcaklamıştı. Kendini daha iyi hissetmesi için ona serin bir banyo yaptırdım."

"Zavallı bebek," dedi Abby. "Anakaraya bir sonraki yolculuğumuzda bir jeneratöre ihtiyacımız olacak."

"Annemle babamın geçen yıl aldığı gibi tüm evi kapsayan bir jeneratör istiyorum. Aynı zamanda buraya da bir tane taktırmalıydım. Şimdi keşke yaptırsaydım diyorum."

"Maddie mesaj atıp Mac'in eve bir jeneratör getirdiğini söyledi. Serin havaya ihtiyacı olan herkese gelmelerini ve havalı yatak getirmelerini söylüyorlar."

"Bunu yapmak ister misin?"

"Olabilir. Tabii ki güneşten daha sıcak bir havada elektriği kesmek zorunda kaldık." "Sanırım bu *yüzden* güç kaybettik. Klima için çok fazla talep ki bu sistem zaten kırılıyordu."

"Böyle bir şeye karşı bu kadar savunmasız olduğumuzu düşünmek beni korkutuyor. Bu Günlerce elektriksiz kalabiliriz ve kimsenin yapabileceği bir şey yok." Dün

aldıkları haberden beri endişesi tavan yapmıştı

dördüzler hakkında. Eve elektrik kesintisiyle gelmek hiçbir şeye yardımcı olmamıştı.

"Jeneratörün olması yardımcı olacaktır. Hemen ilgileneceğim.
Endişelenmemeye çalışın."

"Doğru. Endişelenmem gereken ne var?"

"Hiçbir şey."

"İnkâr etme ihtimalin var mı?" "Hayır."

"Beş çocuk, Adam. Aynı anda dört bebek. İki yaşın altında beş çocuk."

"Evet, o notu aldım."

"Ve bu senin için sorun değil mi?"

"Stresli ya da rahatsız olmanla ilgili kısım hariç, ki muhtemelen
sonlara doğru öyle olacaksın."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Gülümsedi ve Liam'ı sol tarafına çekerek onun eline uzanmasını
sağladı. "Bu iş bizde Abs. Sen ve ben mi? Birlikte yaparsak
başaramayacağımız hiçbir şey yok."

"Hamile kalmak için bu kadar uzun süre dua etmişken bu kadar
şaşırdığım ve strese girdiğim için kendimi gülünç hissediyorum."

"İçeride dört bebek olduğunu duyunca tabii ki şok oldun ve strese
girdin Abs. Sarah ve Charlie'lere gitmek ister misin?"

"Evet, gitmek istiyorum."

"Sen hazır olduğunda biz de hazırız." Adam onun kalkmasına yardım
etti ve Liam'ı eğlendirirken o da sahip olduğu en hafif elbiseyi giydi,
Gansett'te çoğu akşam ihtiyaç duyduğu kazağı getirmeye zahmet etmedi.

Adam'ın BMW SUV'unun klimasını açarak Charlie ve Sarah'nın evine
kadar olan kısa mesafeyi gittiler.

"Tanrım, bu hava çok iyi hissettiriyor. Sahip olmadığımız sürece her
şeyi hafife alıyoruz."

"Biliyorum. Bir daha asla klimayı ya da elektriği hafife almayacağım." "Evet, öyle olacak."

"Sanırım haklısın."

"Genelde öyleyimdir."

Adam ona bakarken güldü. "Tekrar şaka yapmana sevindim. Bir süre beni endişelendirdin."

"Şokun etkisi biraz geçmeye başlamış olabilir. Ne dilediğine dikkat et, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi kıkırdayarak. "Benim gördüğüm kadarıyla inanılmaz derecede kutsanmış durumdayız. Sadece senin gebe kalman gibi bir mucizeye sahip olmakla kalmadık, aynı zamanda bu mucize dörde katlandı. Ve artık bebek sahibi olabiliriz."

"Bu *kesin*. Snip, snip, bayım."

Adam yüzünü buruşturdu. "Mac'le birlikte gidip aile indirimi alacağım." "Bunu en kısa zamanda gerçekleştir."

"Evet, hanımefendi."

Sarah ve Charlie'lere vardıklarında, Liam sinir krizi geçirirse kaçabilmek için sokağa park ettiler. Adam'ın bunu şimdi bu kadar doğal bir şekilde yapması Abby'ye komik geliyordu. Ebeveynlik her şeyi değiştirmişti, bu da aklına başka bir düşüncenin gelmesine neden oldu. "Beş bebeği nasıl dışarı çıkaracağız? Bunun için iki arabaya ve on beş kişiye ihtiyacımız olacak."

"Nefes al," dedi sakince. "Daha büyük bir araba alırsınız ve bir yolunu bulursunuz. Nefes alıyor musunuz?"

Abby derin bir nefes alıp üfleterek dramatik bir gösteri yaptı.

"Tekrar yap. Bununla başa çıkamayacağımızı düşündüğün her an yapmaya devam et."

Büyükanne ve büyükbabalarımızdan, kardeşlerimizden ve arkadaşlarımızdan tonlarca yardım alacağız." "Birçok arkadaşımız ve aile üyelerimizin çoğu kendi bebekleri." Gansett -ve özellikle McCarthy ailesi- destansı boyutlarda bir bebek patlaması yaşamak üzereydi.

"Fark etmez. Hepsi bizim için orada olacak. Bunu biliyorsun."

"Evet, yapacaklar," dedi iç çekerek. "Yürütmemiz gereken iki iş varken bunu da halledebileceğimize emin misin?"

"Eminim."

"Bakmam gereken beş bebek varken Attic'i nasıl yöneteceğim?"

"Birkaç yıllığına bir yönetici tutarsınız ve işleri kontrol altına aldıktan sonra kendiniz halletmeye geri dönebilirsiniz."

"İşleri kontrol altına almak on beş yılımızı alacak."

Adam gülmekten kırıldı. "Bu konuda haklı olabilirsin. Ama krizleri teker teker ele alalım."

Klimalı arabadan ayrılmaktan nefret etse de Sarah ve Charlie'nin güzel yeni evini görmek için sabırsızlanıyordu.

Adam Liam'ı araba koltuğundan aldı ve yoldan görünmeyen çağdaş tarzdaki büyük eve giden dolambaçlı araba yolundan aşağıya doğru yürüdüler. "Burası inanılmaz bir yer. Buralarda olduğunu bile bilmiyordum."

Evin tüm pencereleri, gri kiremitleri ve serin açılı, büyüklüğüne rağmen ona bir yazlık hissi veriyordu. Masalar, sandalyeler ve insanlarla dolu arka bahçeden gelen sesleri takip ettiler.

Victoria Stevens onların içeri girdiğini gördü ve Abby'ye sarılmak için koştu. "Aman *Tanrım!* Bu sabah anakaradan gelen raporu aldım ve neredeyse sandalyemden düşüyordum. Abby!"

"Biliyorum."

Vic ondan uzaklaştı ama ellerini Abby'nin kollarında tutmaya devam etti. "Sizin adınıza çok, çok, çok mutluyum. Klinikte hüngür hüngür ağlıyordum. Sor David!"

"Teşekkür ederim," dedi Abby, PCOS teşhisi konduğundan beri kendisine destek olan pratisyen hemşire-ebenin tepkisinden çok etkilenmişti.

"*Kendini kaybediyor* olmalısın," dedi Vic.

"Birazcık. Beş çocuk ve dört yeni doğana alışmaya çalışıyorum. İkimiz de öyleyiz."

"Tebrikler baba. Çok iyi iş çıkardın."

Adam kendini beğenmiş bir sırıtışla, "İyi iş çıkardım," dedi.

"Kapa çeneni Adam," dedi Abby, Adam'ın heyecanı hoşuna gitmesine rağmen. "Henüz kimseye söylemedin mi?" Vic sordu.

"Hayır," dedi Abby. "Kafamızı toparlamak için kendimize bir gün verdik."

"Nasıl gidiyor?" Vic sırtarak sordu. "Hâlâ o noktaya gelmedik."

"Her şey yoluna girecek." Vic elini Abby'nin koluna koydu ve sıktı. "Seni bir şahin gibi izleyeceğiz ve teslimattan çok önce buradan çıkaracağız. Hiçbir şey için endişelenme."

"Teşekkür ederim. Yapmamaya çalışacağım."

"Pazartesi beni görmeye gel, bir plan yapalım."

David Lawrence da onlara katıldı ve Adam'la el sıkıştı. "Tebrikler çocuklar. Daha önce Vic'i bebek gibi ağlatmıştın."

"Biz de öyle duyduk," dedi Abby.

Victoria, "Bu *çok* heyecan verici," dedi. "Her gün dördüzleri izleme şansım olmuyor, bu kesin."

Abby Adam'a baktı. "Sanırım ailelerimize büyük haberi versek iyi olacak. Ayrıca düşündüğümden daha ileride olduğumu öğrendik ki bu da sürpriz oldu. Döngümün ve yumurtlama dönemimin her ayrıntısını bilirken, bir dönemi kaçırdığımı fark etmedim."

"Liam'a sahip olduğumuzda," dedi Adam, "üzerimizdeki baskı kalktı."

"Bunun olduğunu kaç kez gördüm bir bilseniz," dedi Vic. "Dörtlülerde olduğunu hiç görmedim ama evlat edinen ebeveynlerin yıllarca denedikten sonra kendilerini aniden hamile bulduklarını duyuyorum."

"Sadece biz olmadığımıza sevindim," dedi Abby. "Denklemin dörtlü kısmı hariç."

"Sizi çok yakından izleyeceğiz, böylece endişelerinizi hızla giderebiliriz."

"Ne tür endişeler?" Abby hemen kötü haberlere karşı tetikte olarak sordu.

"Hayır. İhtiyacımız olmadıkça ya da olana kadar oraya gitmeyeceğiz. Şu an için her şey yolunda ve öyle de kalacak." Vic kolunu Abby'ninkinin içinden geçirdi. "Hadi, seni ayağa kaldıralım anne."

Victoria Abby'ye, Abby'nin en yakın arkadaşlarından olan baldızları Janey ve Stephanie de dahil olmak üzere Adam'ın ailesinin çoğunun toplandığı sandalyelere kadar eşlik etti. Grupta ayrıca Adam'ın kuzeni Laura, kuzeni Shane'in eşi Katie ve yatak istirahatindeyken her yere onunla birlikte giden şezlongdaki Maddie de vardı.

Tam o anda Abby'nin aklına, hamileliği sona ermeden önce muhtemelen yatak istirahatine başlayacağı geldi. Ugh.

"Abby!" Stephanie ayağa fırladı -ya da hamile haliyle zıpladı sayılırdı- ve ona sarıldı. "Çok endişelendik! Randevudan sonra sizden hiç haber alamadık."

Geldiklerini gören Adam'ın kardeşleri, anne babası, kuzenleri ve kayınbiraderi Joe, arkadaşları Slim Jackson ve eşi Erin ile birlikte onları görmeye geldiler.

"Anlat bize." Linda McCarthy onları ve Liam'ı öptü. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey biraz *fazla* yolunda," dedi Adam, Abby'ye gülümseyerek ve haberleri ailesiyle paylaşması için ona söz verdi.

"Biriniz konuşmaya başlasa iyi *olur*," dedi Linda, "bilmeye ihtiyacım *kalmadan önce!*"

"İyisin, değil mi tatlım?" Big Mac sordu. "İyiyim. Aslında, görünüşe göre dördüz bebek bekliyorum."

Bir saniyelik şaşkın sessizliğin ardından grup kahkahalara, tebriklere ve sarılırken birkaç damla gözyaşına boğuldu

Abby ve Adam.

"Bekle!" Maddie dedi ki. "Onu duyamadım! Ne dedi o?"

Grup, Adam ve Abby'nin Maddie'ye yaklaşmasına izin vermek için ayrıldı.

Abby, Maddie'nin karnının "sadece" iki bebekle ne kadar büyük olduğunu fark etmemeye çalıştı. *Dört bebekle* nasıl görünürdü?

Abby Maddie'ye, "Dörtlü doğuracağız," dedi.

"*Aman Tanrım!* Kapa çeneni! Bu inanılmaz bir şey! Tebrik ederim." "Teşekkür ederim. Söylemeye gerek yok ama hâlâ şoktayız."

Mac kolunu Adam'a doladı. "Biz McCarthy çocukları karılarımızı nasıl hamile bırakacağımızı iyi biliriz, değil mi?"

"Kapa çeneni, Mac," dedi Maddie.

Adam, "Şunu belirtmek isterim ki benim adamlarımın gücü sizinkilerin iki katı," dedi.

"Kapa çeneni, Adam," dedi Abby.

Mac ve Adam gülmekten kendilerini kaybettiler, kendilerinden ve oğullarından çok memnundular.

"Onlar için üzgünüm." Linda, Abby'ye sarılabilmek için oğullarını kenara itti. "Senin adına çok ama çok mutluyum tatlım. Yaşadığın onca şeyden sonra ne harika bir sonuç."

"Teşekkür ederim." Abby, haberi aileye söyleyerek resmiyete dökmenin yarattığı duygusal yük nedeniyle gözyaşlarını tutamadı. "Alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım olacak."

"Big Mac ve ben ilk bir ya da iki ay için taşınacağız. Neye ihtiyacınız olursa."

"On sekiz yıllığına buraya taşınabilir misin?" Abby herkesi güldürerek sordu.

"Senin için orada olacağız," dedi Linda. "Hiçbir şey için endişelenme."

Linda McCarthy, Grant'in onu yeni kız arkadaşı olarak eve getirdiği ilk andan itibaren kendisini ailenin bir parçası gibi hissetmesini sağlamıştı ve bu durum Grant'le geçirdikleri zor zamanlarda ve ayrılıklarından sonra bile hiç değişmemişti.

Adam'la bir araya geldiklerinde hiç boş durmamışlardı ve o da harika kayınvalidesi sayesinde McCarthy olduğu için kendini şanslı sayıyordu. "Bunun benim için anlamı çok büyük Linda. Teşekkür ederim."

Dördüzlerin haberi toplantıya yayıldı ve herkes onları tebrik etmek için yanlarına geldi.

"Sizin adınıza çok mutluyuz çocuklar," dedi Erin Abby'ye sarılırken. "Başarılı olmanın yolu."

"Haha," dedi Abby. "Şimdiye kadar hiç gitmedim."

"Evet, öyle," dedi Slim onu alnından öperek. "Bebeklerinizle tanışmak için sabırsızlanıyoruz."

"Ben de sizinkilerle tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi Abby. "Tüm bu çocukları barındırmak için ada okuluna eklemeler yapmak zorunda kalacaklar."

Adam'ın kuzeni Laura Lawry, "Bu harika bir haber," dedi. "Şu haline bak, ya büyük oyna ya da evine dön, ha?"

"Büyük oynayacağım, tamam mı?" dedi Abby. "Sonlara doğru patlamayacağımı umuyorum."

"Yapmayacaksın." Laura ikiz annesiydi. "Sadece olacakmış gibi hissedeceksin."

"Harika."

Charlie ve Sarah, parti için eve gelen Sarah'nın oğulları John ve Jeff ile birlikte onları kutlamak için yanlarına geldiler.

Onlarla konuşurlarken Owen Lawry de aralarına katıldı. "Bu duyduğum da ne? *Dört mü?*"

"Bize söyledikleri bu."

"Vay anasını." Adam'a beşlik çaktı. "Aferin, adamım."

"Kendimden oldukça memnunum."

"Ugh," dedi Abby. "Hayatımın sonuna kadar bunu mu duyacağım?"

"Muhtemelen," dedi Owen'ın eşi Laura. "Hâlâ onun hakkında bir şeyler duyuyorum."

beni ikizlerle hamile bırakma becerisi."

"Aynı." Maddie başparmağıyla Mac'i işaret etti. "İyi ki birden fazla bebeği taşımak ve doğurmak zorunda olanlar onlar değil, yoksa küçük sürtükler gibi ağlıyor olurlardı."

Mac gücenmiş gibi yaparken, diğerleri gülmekten kendilerini kaybettiler.

"Haklı olduğunu biliyorsun, Mac," dedi Adam. "Eşlerimiz birer süper kahraman." "Kesinlikle öyleler. Bir ay boyunca seks yapmama kuralını duydu mu?

çoğalıyor mu?" Mac kardeşine sordu. "Evet,"

dedi Owen, "en kötüsü de bu."

"Bekle, *ne?*" Adam dedi ki. "Kimse bu konuda bir şey söylemedi." "Tekrar ediyorum," dedi Maddie. "Mızımızlar.

Sürtükler."

"Şimdi de bebeğinin babasına kötü davranıyorsun," dedi Mac suratını asarak.

Öğleden sonrasının geri kalanını her zaman eğlenceli olan McCarthy'lerin yanı sıra arkadaşları da Abby'nin korkularının dinmesine yardımcı oldular -en azından şimdilik.

CHAPTER 20

"İ sanırım elimizde bir hit var, tatlım," dedi Charlie, Sarah ile birlikte yemek yiyen ve içen misafirlerini incelemek için ayağa kalkarken, Sıcağa ve daha önce onları kaosa sürükleyen elektrik kesintisine rağmen konuşuyor ve gülüyorlardı. Güneş ufka doğru yaklaşıyor ve muhteşem bir gün batımı vaat ediyordu.

"Öyle görünüyor," dedi. "Çocuklara ve Seamus'a daha fazla buz getirdikleri için teşekkürler."

"İyi bağlantıları olan arkadaşlara sahip olmak yardımcı olur." "Kesinlikle."

"Jeff'in konuştuğu genç bayan kim?" Sarah sordu.

"Bu Mac ve Maddie'nin bakıcısı Kelsey. Çok hoş bir kız olduğunu duydum." "Çok güzel olduğu kesin."

"Gerçekten." Charlie ona baktı. "Neden o zavallı dudağını ısırıyorsun?"

"Onun için endişeleniyorum. Eskisinden çok daha iyi görünüyor olsa da hâlâ çok genç ve huzursuz."

"O da diğerleri gibi kendi yolunu bulacaktır. Harika gidiyor, üniversite mezunu ve keşfetmek için pek çok fırsatı var."

"Sanırım. John sana işteki bir sorun hakkında bir şey söyledi mi? Telefonda konuşurken duydum ama sormak istemedim."

"Üstlerinden biriyle tartıştığından bahsetti ama ayrıntıları öğrenemedim."

"Tanrım. Umarım başı belada değildir."

"Burnumu sokmak istemedim, o yüzden soru sormadım. Sadece konuşmak isterse müsait olduğumu söyledim. O da, benimle konuşmak istemesine şaşırdığını söyledi."

Yaşadıklarımın sonradan evime bir polis memuru girdi."

"Ne dedin sen?"

"Sarah'ın oğlu olarak evimde her zaman hoş karşılanacağını ve başıma gelenler için polisi suçlamadığımı söyledim. Eski karımı suçluyorum. Kızıma zarar veren ve yaptığı şey için suçu üstlenmeme izin veren kişi."

"Ona hoş karşılandığını hissettirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Elbette öyle. Beni başkasının suçu yüzünden hapse atmadı. Ona baktığımda tüm kanun güçlerini görmüyorum. Ona bakınca oğlunuzu görüyorum. Üvey oğlumu. Ailemizin bir üyesi."

"Seni seviyorum, Charlie."

"Ben de seni seviyorum, Sarah." Ona gülümsedi. "Bize bir baksana, ha? Bu muhteşem ev, güzel çocuklarımız, tüm bu inanılmaz arkadaşlar. Ne kadar şanslıyız?"

"Tanıdığım en şanslı insanlar."

"Birbirlerini bulana ve her şey değişene kadar en boktan şansa sahip olanlar."

Onu öpmek için parmağını eğdi. "İzninizle aşk kuşları."

Charlie'yi bıraktı ve Big Mac ile Linda'ya döndü. Sarah'ın gözleri utançtan kızarmıştı. "Özür dilerim."

"Lütfen olmayın," dedi Linda. "İkiniz birlikte çok tatlısınız."

"Bana sevimli denmesi konusunda ne hissettiğimden emin değilim," dedi Charlie huysuzca. "Bu konuda kendini oldukça iyi hissetmelisin," dedi Linda. "Senin adına çok ama çok mutluyum."

İkinize de. Eviniz kesinlikle muhteşem ve size çok ama çok mutluluklar diliyoruz.

burada mutlu yıllar."

"Çok teşekkür ederim Linda," dedi Sarah diğer kadına sarılarak.

"Tebrikler çocuklar," dedi Big Mac. "Bu çok güzel. Tek kelimeyle Tavsiye mi? Şu çok moda olan tüm evi kapsayan jeneratörlerden alın. Bizimkini seviyoruz. Bugün bunun için minnettarız."

Charlie, "Bu benim öncelikler listemin en başında yer alıyor," dedi.

"Yeni deniz feneri bekçilerimizi kontrol edeceğiz," dedi Linda. "Daha bugün geldiler ve orada elektriksiz kalmalarından endişe ediyoruz."

"Onları kontrol etmen çok iyi oldu," dedi Sarah.

"Bizi ağırladığınız için tekrar teşekkürler," dedi Linda. "Harika bir partiydi." "Geldiğiniz için ve vermemeniz gereken hediyeler için teşekkür ederim.

getir."

Linda güldü. "Bizim için zevkti. Yakında tekrar bir araya gelelim. Bir dahaki sefere bizim evde."

"Bunu çok isteriz," dedi Sarah.

"Sizi ararım."

McCarthy'ler uzaklaştıktan sonra Charlie, "Şu halimize bak, çift arkadaş falan olduk," dedi.

Sarah bunu söyleme şekline güldü, her zamanki huysuz sesiyle her şeyi küçümsüyordu, on dört yıl hapiste kaldıktan sonra DNA'sına işlediğini söyledi. Ama şimdi daha çok gülüyor, daha çok gülümsüyor, daha çok şaka yapıyor ve her gün onunla dalga geçiyordu. "Bize bak, rüyayı yaşıyoruz."

"Sen söyledin, tatlım."

CHARLIE VE SARAH'IN EVİNDEN AYRILAN Big Mac kamyonetini deniz fenerine doğru yönlendirdi. "Watkins'leri kontrol etme fikrin iyi bir fikirdi Lin."

"Buraya yeni geldiler ve elektrik olmadığı için hava çok sıcak. Tam bir hoş geldin partisi."

"Umarım elektrikler gelene kadar bizimle kalmaları için yaptığımız daveti kabul ederler. Bu da iyi bir fikirdi."

"Bütün iyi fikirler bende var," dedi Linda. "Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın." "Heh," dedi bir kahkaha atarak. "Bunun içine doğru yürüdüm, değil mi?"

"O bir softball'du."

"Peki ya bizim Adam ve Abby?"

"Dördüzler! İnanılır gibi değil. Yaşadıkları onca şeyden sonra... Hayat kesinlikle komik olabiliyor."

"Dört bebek sahibi olmayı hayal bile edemiyorum. Bu çılgınlık olur."

"Evet, ama hepimiz yardım etmek için orada olacağız. Onları bu durumdan kurtaracağız." Linda havalandırma menfezini doğrudan kendisine bakacak şekilde yönlendirdi. "Bu öyle bir şey ki Düşündüğünüzde bir mucize. Abby'ye asla hamile kalamayacağını söylediler ve şimdi bu oldu."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Onlar adına çok mutluyum. Liam için harika bir ebeveynler. Takımla da harika olacaklar."

"Onlara böyle mi sesleniyoruz?"

"Onlara başka ne diyebiliriz?"

"Manga da olur."

Birkaç dakika sonra, kapısı hâlâ açık olan deniz feneri arazisine vardılar. Deniz fenerinde sona eren uzun araba yolundan aşağı indiler ve Oliver ile Dara'nın cipinin yanına park ettiler.

Kamyondan indiklerinde Oliver deniz fenerinden dışarı çıktı ve onları gördüğüne şaşırılmış gibiydi. "Hey, çocuklar. Ben de tam dışarı çıkıp kapıyı kapatacaktım."

"Elektrik olmadan nasıl olduğunuzu görmek için gelip sizi kontrol etmek istedik."

"İyi durumdayız. Daha önce kasabaya gittim ve birkaç torba buz aldım. Tekrar açılana kadar bizi idare edeceğini umuyoruz. Bunun ne zaman olabileceğine dair bir şey duydunuz mu?"

Koca Mac yüzünü buruştururken ensesini ovuşturdu. "Birkaç gün sürebilir."

"Birden fazla *gün* gibi *günler* mi?"

"Korkarım öyle. Bu son olduğunda dört gün olmuştu."

"Vay anasını."

"Bunun senin geldiğin gün olması bizi üzdü," dedi Linda. "Bu sizin suçunuz değil," dedi Oliver. "Sanırım hayatta kalacağız."

"Size soracaktık," dedi Linda, Big Mac'e bakarak, "elektrikler kesikken gelip bizimle kalmak isteyip istemeyeceğinizi. Bir sürü boş yatak odası olan büyük bir evimiz ve yatak odalarındaki pencere klima ünitelerini düşük seviyede çalıştırmaya yetecek kadar güç sağlayan bir jeneratörümüz var. İdeal değil ama hiç yoktan iyidir. Ve sizi ağırlamaktan mutluluk duyarız."

"Oh, teklifiniz çok nazikçe. Dara'nın bu şekilde empoze etmek isteyeceğinden emin değilim."

"Bu hiç de zorlama değil," dedi Big Mac. "Linda'nın da dediği gibi, biz burada elektriksiz kalmanızdan daha rahat olmanızı sağlamak için paylaşmaktan mutluluk duyacağımız yatak odalarına sahip nihai boş ev sahipleriyiz."

Oliver bunu düşünüyor gibiydi.

"Şöyle yapsak nasıl olur?" dedi Big Mac. "Siz ikiniz bu konuyu konuşurken biz de biraz yürüyelim. Eğer burada kalmaya karar verirsiniz, hiç sorun değil. Ne olursa olsun sizin için uygunsa bizim için de uygundur."

"Kulağa hoş geliyor. Gidip Dara'yla konuşayım. Teklifin için gerçekten minnettarım. Sadece o..." Omuz silkti. "Eskiden size hemen her konuda ne söyleyebileceğini söyleyebilirdim. Ama şimdi... Gerçekten ne söyleyeceğimi bilmiyorum. bekliyoruz."

Linda zavallı adama sarılmak istedi. "Anlıyoruz. Aynı şey değil ama biz de hamileliğin son dönemlerinde bir çocuğumuzu kaybettik ve sonrasında çok zor zamanlar geçirdik. Bu tür bir kayıp ve kesinlikle sizin başınıza gelenler... bir evliliği değiştirir."

"Evet," dedi iç çekerek. "Kesinlikle öyle. Anlayışınız için teşekkür ederim."

Ben gidip Dara'yla konuşacağım. Seni fazla tutmayacağız."

"Acele etme," dedi Big Mac. "Gidecek hiçbir yerimiz yok." Kolunu Linda'ya doladı ve Oliver'a karısıyla konuşma fırsatı vermek için oradan uzaklaştılar. "Başımıza gelenleri ona anlatman iyi oldu."

"Dara'ya daha önce de söyledim. Umarım ikisini karşılaştırdığımı düşünmezler."

Karşılaştırma bile yapılamaz."

"Kaybetmek kaybetmektir. Evet, bazıları diğerlerinden daha kötüdür ama umarım bunu biraz olsun anladığınızı bilmeleri onlara yardımcı olur."

"Ben de öyle umuyorum."

OLIVER, kendisini birleşik mutfak/oturma odasına götüren döner merdivenden çıktı ve ardından ikinci merdivenden yatak odası/banyoya gitti. Ev şirin ama küçüktü. Dara'yla evde olduğu gibi birbirlerinden kaçmaları o kadar kolay olmayacaktı. Belki de bu iyi bir şeydi. Kim bilebilirdi ki? Artık hiçbir şey bilmiyordu.

Dara yatağa uzanmış, gözlerini tavana dikmişti. Bütün pencereler açıktı ama hava, sırtından aşağı terler akmasına neden olacak kadar sıcak ve nemliydi. "Orada kiminle konuşuyordun?"

"Bay ve Bayan McCarthy elektriksiz nasıl idare ettiğimizi kontrol etmek için geri geldiler."

"Çok naziktiler."

"Onlarla kalmak isteyip istemediğimizi sordular. Fazladan yatak odaları ve biraz klima sağlayan bir jeneratörleri var."

"Oh."

"Tanımadığımız insanlarla birlikte kalmaktan rahatsız oluyorsanız bunu anlarım ama çok iyi ve samimi görünüyorlar. Bu sıcakta klimanın olması iyi olabilir."

"Ee, gitmek istiyor musun?"

"Sadece sen yaparsan. Rahat olmanı istiyorum."

"Artık hiçbir yerde rahat değilim."

"Biliyorum tatlım, ama hava çok sıcak ve günlerce de bozulacağı benzemiyor. Bayım."

McCarthy elektriğin gelmesinin o kadar uzun sürebileceğini söyledi. O zamana kadar terlemekten susuz kalmış olabiliriz." Onun elini tuttu ve geri çekmediğinde saf bir mutluluk anı yaşadı. "Bana bir bebek kaybettiklerini söylediler. Görünüşe göre, bu onları uzun bir süre boyunca oldukça kötü etkilemiş."

"Bunu bana o söyledi."

"Sanırım yardım etmek istiyorlar." "Onların yardımını istemiyorum."

"Tamam, ama klimaları umurumda değil."

Odaya girdiğinden beri ilk kez ona baktı. "Gitmek mi istiyorsun?"

"Evet, sanırım istiyorum. İyi insanlara benziyorlar ve burası cehennem gibi sıcak."

Muhtemelen çalışan bir buzdolapları ve kahve makineleri vardır, ki bizim burada elektriğimiz yok."

"Beni kahve konusunda kandırdın."

Oliver felaketten bu yana ondan duyduğu ilk neşeli yorum karşısında gülümsedi. Onun saplantılı kahve sevgisi iyi belgelenmişti, Her ne kadar onun bir *şeylere* hevesli olması onu cesaretlendirse de, herhangi bir konuda şaka yapmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu fark etmek ona acı veriyordu. Oturmasına yardımcı olmak için elini nazikçe çekti. "Henüz eşyalarımızı yerleştirmediğimize göre, birkaç günlüğüne yer değiştirmek yeterince kolay olacaktır."

"Ve eğer hissetmezsek, buraya geri dönebilir miyiz?"

"Sen nasıl istersen, tatlım." Oliver bunda ciddi idi. Onun biraz huzur bulmasına yardımcı olmak için elinden geleni yapacaktı. İkisi arasındaki yabancılaşma neredeyse oğullarının kaybı kadar acı vericiydi ve birbirlerine geri dönebilmeleri için aralarındaki esneyen mesafeyi nasıl kapatacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Gansett Adası'na gelmenin işleri yoluna koyacağını ummuştu ama ilk gün hiçbir şey planladığı gibi gitmemişti.

Eşyalarını topladılar, daha önce bakkaldan aldığı bozulabilir yiyecekleri poşetlediler ve merdivenlerden aşağı indiler.

Dışarıda, McCarthy'leri Big Mac'in kamyonetinin bagaj kapağında oturmuş, oldukça muhteşem gün batımını izlerken buldular.

"Her gün neyi dört gözle beklemen gerektiğini görüyor musun?" Koca Mac çenesini gökyüzüne doğru eğerek şöyle dedi.

"Çok güzel," dedi Oliver. "Dara ve ben nazik davetinizi minnetle kabul ediyoruz ama bizden bıktığınızda bize haber vermenizi istiyoruz."

"Oh dur," dedi Linda gülerek. "Sana eşlik etmek güzel olacak. Arabanla bizi takip etmek ister misin?"

"Elbette," dedi Oliver. "Sadece çıkarken kapıyı kapatmam gerekiyor."

"Seni bekleyeceğiz," dedi Big Mac.

McCarthy'leri evlerine kadar takip ettiklerinde, Oliver Yanında sessizce oturan ve kendisinden milyonlarca kilometre uzakta pencereden dışarı bakan Dara ile bir ilerleme kaydetmeyi umuyor ve bunun için dua ediyordu. Eğer Gansett Adası'nda geçirdikleri zaman onları yeniden bir araya getirmezse, bundan sonra ne yapacağını bilmiyordu.

CHAPTER 21

C babası, amcaları ve kuzenleri ile Mac'in bir sonraki çiftlikleri olarak satın almak istediği terk edilmiş alpaka çiftliği hakkında konuşurken ortaya çıktı.

Shane McCarthy, aile projesi kapsamında Katie'yi uzun zamandır görmediğini fark etti.

Mac'in eski çiftlikle neler yapabilecekleri hakkındaki konuşmalarını dinlemek, bakımsız kalmış başka bir ada mülkünü yenilemek isteyen Shane'de heyecan uyandırmıştı. Mac'in coşkusu bulaşıcıydı ve ertesi hafta herkesi oraya bakmaya götürmek için bir plan yaptılar.

Şimdi sevgili karısı nereye gitmişti? Onu bulmak için ayağa kalktı.
"Bir şeye ihtiyacı olan var mı?"

"Dönerken biraz daha bira getir," dedi Riley.

"Getiririm."

Shane içeri girdi ama devasa mutfak adasının etrafında toplanmış, Sarah'nın backsplash fayans seçeneklerini tartışan kadınlar arasında Katie'yi göremedi.

"Katie'yi gördün mü?" diye sordu karısının ikizi Julia'ya.

"Bir süredir görmedim."

"Ben de."

"Yaklaşık yarım saat önce geldi," dedi Sarah. "Sanırım yukarı çıktı."

"Onu bulacağım," dedi Shane, endişelenmeye başlamıştı. Ortadan kaybolmak onun yapacağı bir şey değildi. "Yukarı çıkmamın sakıncası var mı?"

Sarah sıcak bir gülümsemeyle, "Kendini evindeymiş gibi hisset, tatlım," dedi.

Bir erkeğin sahip olmayı umabileceği en tatlı kayınvalideydi ve Owen onu kızıyla evlenmeden çok önce sevmişti. Bir kışı Surf'te birbirlerine yakın yaşayarak, tadilat işlerinde çalışarak ve Owen, Laura ve bebek Holden'la takılarak geçirmişlerdi. O zamanlar Shane hâlâ eski karısının ona yaşattığı kâbustan kurtulmaya çalışıyordu ve Sarah da şiddet dolu evliliğinin sona ermesiyle başa çıkmaya çalışıyordu.

Sarah o zamanlar onun için harika bir arkadaş olmuştu ve yedi yaşındayken kendi annesini kaybettikten sonra, Shane onu hayatında tuttuğu için minnettardı.

Merdivenlerden yukarı çıktı ve birkaç odaya kafasını soktu ama Katie'yi göremedi. Kapalı olan tek kapıyı çalarak ona seslendi.

"Buraya gelme Shane," dedi kadın, sesi telaşlı geliyordu.

Şaşırان adam, "Sorun nedir?" diye sordu.

"I..."

"Katie, tatlım... Kapıyı aç."

Kilidin dönmesi ve kapının bir aralık açılması için tam bir dakika geçti. İlk fark ettiği şey onun kırmızı, şiş yüzü ve sulu gözleriydi. "Neyin var tatlım?"

"Ben... Sanırım düşük yaptım."

Shane kalbinden bıçaklanmış gibi hissetti ve bir şeyler söylemek için kendini zorlamak zorunda kaldı. "Sen... Ben bilmiyordum..."

"Ben de bilmiyordum," dedi gözyaşları tatlı yüzünden aşağı yuvarlanırken. "Bırak gireyim, tatlım."

"Banyoyu temizlemem gerek. Kan var..."

"Ben temizlerim. Bırak yardım edeyim."

Kapı tamamen açıldı ve Shane ne kadar kan kaybettiğini görünce nefesini tutmak zorunda kaldı. "Katie, tatlım, bırak Vic'i çağırayım."

"Hayır! Sadece sen."

"Temizlenmek için bir duş alabilecek gibi hissediyor musun?" Başını salladı.

"Tamam, yavaş ve sakın olalım." Giysilerini çıkarmasına ve duşa girmesine yardım etti. Tuvaletteki ve yerdeki kan miktarından endişelenerek, "Seni kliniğe götürmememiz gerektiğinden emin misin?" dedi.

"Evet, eminim."

Pratisyen hemşire olduğu ve kendisinden daha iyi bildiği için ona boyun eğdi. Şimdilik. Eğer devam ederse, tedavi olması için ısrar edecekti.

"Çok üzgünüm," dedi hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak. "Bilmiyordum bile. Nasıl haberim olmaz?"

"Şşşt, sorun yok. Yakında anlayacaktın." Onunla ilgilenirken kendi kalp kırıklığını bu karışımın dışında tutmaya çalışıyordu. Lavabonun altında temizlik malzemeleri buldu ve banyoyu eski haline getirene kadar duştaki suyu kapattı.

Shane bir havlu hazırlamıştı ve onu kendine yakın tutarak etrafına sardı. "Canın acıyor mu?"

"Öyleydim. Şimdi daha çok sıkıcı bir ağrı gibi. Regl olacağımı sanıyordum ama bu ondan çok daha fazlası."

"Hâlâ kanaman var mı?"

"Biraz."

"Julia'ya kullanabileceğiniz bir şey olup olmadığını sormama ne dersiniz?"

"Tampon kullanamam. Bana ped lazım. Muhtemelen birkaç tane."

"Ondan bize biraz bulmasını isteyeceğim. Eğer onda yoksa, başkasında vardır." "Ona olanları anlatma. Henüz anlatma. Bir dakikaya ihtiyacım var..."

Onu alnından öptü. "Ona kötü bir dönem geçirdiğini söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim. Özür dilerim. Bunun iğrenç olduğunu biliyorum."

"Üzülme, iğrenç de değil. Sadece iyi olmana sevindim."

"Kalbim kırıldı." Gözleri dolarken çenesi sallanıyordu. "Bir bebeğimiz olacaktı, Shane."

"Başkaları da olacak. İyi haber şu ki artık yapabileceğimizi biliyoruz." Bir süredir deniyorlardı, bu yüzden üzüntüyle karışık bir parça iyi haberd. "Bu seferki herhangi bir nedenden ötürü kismet değilmiş ama bebeklerin olsun, tatlı Katie."

Hıçkıra hıçkıra ağlarken ona sarıldı ve sonunda sakinleştiğinde onu tuvaletin kapalı kapağına yerleştirdi ve Julia'yı bulmaya gitti.

Dışarıda güvertede idi, Owen'la yapmayı planladıkları set hakkında konuşuyor ve Julia'nın klavyesi ya da mikrofonları için güç olmamasını nasıl aşacaklarını düşünüyordu.

"Hey, Julia." Shane ona yanına gelmesini işaret etti. "Katie yukarıda ve kötü bir dönem geçiriyor. Pede ihtiyacı var. Sende hiç var mı?"

"Çantamı kontrol edeyim. O iyi mi?"

Shane onu içeri kadar takip etti. "Sanırım öyle. Sadece kendini kötü hissediyor."

"Berbat kokuyor." Julia büyük bir bez çantayı karıştırdı ve en altta tek tek sarılmış üç ped buldu. "Onları teslim etmemi mi tercih edersin?"

Shane gülümsemek için kendini zorladı. "Anladım. Kızlarla ilgili şeyler beni kolay kolay korkutmaz."

"Bir şeye ihtiyacı olursa bana haber vermesini söyle."

"Yapacağım. Teşekkürler." Yukarı çıktı, olabildiğince hızlı bir şekilde ona ulaşmak için hızlıca hareket etti. Banyoda ona pedleri uzattı. "Julia'dan Kurtarma."

"Ona ve yanında taşıdığı bavula her zaman güvenebilirim."

"Kıyafete ihtiyacın var mı? Annenden bir şeyler isteyebilirim."

"Hayır, kıyafetlerimi korumayı başardım."

"Sana bir dakika vereceğim."

Banyodan çıktığında, giyinikti ama hâlâ solgun ve şok olmuş görünüyordu, onu misafir odalarından birine yönlendirdi ve biraz uzanması için cesaretlendirdi. Kapıyı kapattı ve Julia'ya bir mesaj göndererek nerede olduklarını söyledi ve onlar için araya girmesini istedi. *Katie kendini iyi hissetmiyor, bu yüzden biraz burada dinleneceğiz. Annene söyler misin?*

Olur.

Shane sıcaktan boğulmamaları için pencereleri açtı ve Katie'nin yanında yatağa uzandı. Telefonu Julia'dan gelen ve göz devirme emoji içeren bir başka mesajla çınladı.

Annem Katie'nin gıda zehirlenmesi geçirmiş olabileceğinden korkuyordu. Ona kız sorunu olduğunu söyledim. Ona daha iyi hissetmesini söylediğimizi söyle.

Katie ona doğru kıvrıldı ve başını onun göğsüne yasladı. Shane kollarını ona doladı. "Nasıl hissediyorsun?" Burnunu çekti. "Üzgün, boş, ağrılı."
"Çok özür dilerim, tatlım."

"Bu konuda pek çok hastaya yardım ettim, ama bu durum ortaya çıkana kadar sana olur..." Titreyerek derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Tekrar denemek güvenli olur olmaz deneyeceğiz."

"Bu kadar harika olduğun için teşekkür ederim. O kâbusun içine girdikten sonra tehlikeli görev ücretini hak ettiniz."

Shane kıkırdadı. "O kadar da kötü değildi ve ben her zaman senin olduğun yerde olmak isterim, özellikle de bana ihtiyacın olduğunda."

"Sana her zaman ihtiyacım var, ama önümüzdeki birkaç gün sana daha da çok ihtiyacım olabilir."

"Buradayım, tatlım."

CHAPTER 22

A Lex yaşlı bakım merkezinden eve dönerken gözlerinden yaşlar akıyordu. Tabii ki uzun sürmemeliydi. Bunu biliyordu.

Ama yine de umutlarını yitirmemişti. Marion bir kez daha bunamanın acımasız cadaloğluuna geri dönüp nerede olduğunu, kim olduklarını ve kocası George'un ne zaman eve geleceğini sormadan önce dört saat boyunca tamamen aklı başında kalmışlardı.

Berraklık geldiği gibi, hızla elinden alınmıştı.

Geçirdikleri zaman için çok minnettardı ama onu tekrar kaybetmek hepsinin moralini bozmuştu. Onu "eve", merkeze götürmeyi teklif etmişti ama bu korkunç bir şeydi. Kafası karışmış, yönünü kaybetmiş ve rahmetli babası için çılgılık atıyordu. Çok yetenekli personel, ona iyi bakacaklarına dair güvence vererek gitmesi için onu cesaretlendirmişti.

Berbattı.

Çocuklara nasıl bir büyükanne olabileceğini görmek için onunla yeterince zaman geçirmişlerdi.

Bileğine acı saplanana kadar elini direksiyona vurdu.

Annesi ve Paul'ün birlikte işlettikleri Martinez Lawn & Garden'ın garaj yoluna girdiğinde güneş batmak üzereydi.

sadece birkaç yıl önce çalışıyordu. Dükkânın arkasından sola dönerek Jenny ile birlikte inşa ettikleri evin önüne geldi.

Annesi görememişti. Daha fazla zamanları olacağını ummuştu.

Alex uzun bir süre oturdu ve bir kez daha kendisinin Jenny'yle, Paul'ün de Hope'la annelerinin hastalığı yüzünden tanışmış olmalarının ironisini düşündü. Annesi hastalanmasaydı, Gansett'teki evine taşınmayacağı ya da deniz fenerinde çim biçmeyeceği kesindi. Hope adaya Marion'a evde bakmaya yardım etmek için gelmişti.

Kaderin bu cilvelerinin acımasız hüznü Marion'un gözünden kaçmamıştı; Marion kısa süren akıl sağlığına kavuşma anında, hasta olmasaydı gelinleri olmayacak olan kayınvalideleriyle nihayet tanışabilmişti.

Jenny yolcu tarafındaki cama vurmadan önce ne kadar süre orada oturup düşüncelere daldığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Alex kapının kilidini açtı ve yüzünde kalan gözyaşlarını aceleyle sildi.

Jenny koltuğa kayd, elinde uzaktan kumandalı bebek telsizi vardı. Hemen havalandırma deliklerini terli yüzüne doğru yönlendirdi. "İyi misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştı."

"Kötü müydü?"

"Korkunçtu. Ben ayrıldığımda babam için çığlık atıyordu."

Jenny yüzünü buruşturdu. "Çok üzgünüm, Alex. Ne yapabilirim ki?"

Onun eline uzandı. "Bu yardımcı olur."

Onun elini sıktı. "Keşke yapabileceğim daha fazla şey olsaydı."

"Onun hastalığı olmasaydı sen ve ben olmazdık, Paul ve Hope olmazdı diye düşünüyordum. Ethan, George ya da Scarlett olmazdı. O hasta olduğu için bu mutlu hayatlara sahip olmamız ne kadar berbat bir şey?"

"Onun yokluğunda kurduğumuz aileden çok memnun görünüyordu."

"Öyleydi." Bir gözyaşını daha öfkeyle silip süpürdü, keşke Lanet olası dur. "Bu dayanılmaz derecede üzücü."

"Bu üzücü ve adaletsiz bir durum."

Başını salladı ve onun anlamasını takdir etti. Tabii ki anladı.

"Hayat üzücü ve adaletsiz olabilir, ama aynı zamanda tatlı ve neşelidir, çoğu zaman hepsi aynı anda."

Uzun bir iç çekişin ardından, "Bugün tam bir şaka gibiydi," dedi.

"Bence bunu bir hediye olarak görmeye çalışmalısın. Benimle, Hope'la, çocuklarla tanıştı. Bizimle gerçekten tanıştı, sadece bizimle aynı ortamda bulunmadı. Onunla konuştuk ve onu daha iyi tanıdık. Onunla geçirdiğim bu zamanı asla unutmayacağım ya da bunun için minnettar olmayı bırakmayacağım."

"Tüm bunlar için minnettarım. Lütfen beni yanlış anlama." "Biliyorum, zor olan geri çekilme kısmı."

"Evet." Derin bir nefes aldı ve bırakmadan önce bir saniye tuttu. "İçeri girebiliriz."

"Dışarısı klimayla çok daha güzel."

"En kısa zamanda bir jeneratör alacağız."

"Tartıştığımı duymayacaksınız."

Ona doğru baktı. "Bugün benim ve annemin yanında olduğun için teşekkürler. Yanımda olman her şeyi sensiz olacağından daha kolay hale getiriyor."

"Aynı."

"Bunu üzerimden atmam bir dakika sürebilir."

"İstediğin kadar zaman ayır ve bana nasıl yardımcı olabileceğimi söyle." "Seni seviyorum, Jenny Martinez."

"Ben de seni seviyorum Alex Martinez ve tanıştığımıza çok memnunum ama birbirimizi bulmamız için annenin hastalanması gerektiği için her zaman üzgün olacağım."

"Ben de. İçeri girebilir miyiz?" "Nasıl isterseniz."

"Ne yapmak istediğimi biliyor musun?"

"Vay canına, dur tahmin edeyim," dedi onu sıcak dış mekândan daha sıcak iç mekâna kadar takip ederken.

"Birlikte geçirdiğimiz ilk terli haftanın yeniden yaratılmasını istiyorum." "Bu doğru mu?"

"Evet."

Kapının içinde, onun evin içine doğru ilerlemesini engellemek için döndü ve kendi astığı ahşap kapıya bastırana kadar onu geri çekti. Bebek telsizini ondan aldı ve anahtarlarını koydukları masanın üzerine yerleştirdi. "Daha önce deniz fenerindeki çamurluk hakkında konuşuyorduk," dedi boynunu öperken. "Orası benim takıntımın deniz feneri bekçisi başladı."

"Öyle mi?"

"Öyle olduğunu biliyorsun. Kısa bir süre sonra beni domates yağmuruna tuttu."

"Bu benim en iyi zamanımdı. Okuldaki çocuklar benim bir kız gibi fırlattığımı söylerlerdi."

Gülerek, "O gün değil" dedi. Şortunun düğmelerini açtı, aşağı itti ve bir elini külotunun içine soktu. İlk birlikte oldukları zamanlarda, böyle zamanlarda, onu çok istediğinde, incelikten yoksun olduğu için endişelenirdi, bundan yanardı, ama ona onu incelikli ya da inceliksiz sevdiğini söyledi. Bu iyi bir şeydi, çünkü bu gece onu istediği kadar ona ihtiyacı vardı, sadece onunla bulduğu bağlantıyı arzuluyordu. Bu bağ, annesinin hastalığının dayanılamayacak kadar büyük olduğu böyle günlerde onu yatıştırıyor ve rahatlatıyordu.

"Evet, Alex," dedi iç çekerek. "Tam orada."

Ona tam olarak nerede dokunacağını, birlikte buldukları zevkten nasıl çılgılık attıracağını biliyordu. Kadın tam serbest kalmanın eşiğine gelene kadar bekledi, adam ondan sadece sert aletini şortundan kurtaracak ve onu uçuracak şekilde içine daldıracak kadar uzun süre çekildi.

Ter yüzünden aşağı yuvarlanıp gözlerini yakarken bir şekilde onun serbest bırakılmasına dayanmayı başardı. Ya da belki de gözyaşlarıydı. Ne fark ederdi ki diye düşündü, her şeyden çok sevdiği kadının içine pompalarken.

herhangi bir şey ya da herhangi biri. Aklını başında tutan, hayatını neşe ve sevgiyle dolduran, karanlığı aydınlatan o olmasaydı şimdi bu durumda nerede olurdu?

"Jenny..."

Kollarını onun boynuna doladı ve önce yanağını sonra dudaklarını öptü.
"Ben buradayım. Buradayım."

"Seni çok seviyorum."

"Seni daha çok
seviyorum."

Başını iki yana salladı, parmakları kızın kıcının yoğun etine saplanırken bir yandan da kızın içine giriyordu. Yıllardır birlikte olmanın verdiği pratik bir rahatlıkla birlikte hareket ederken teri onunkine karışıyordu. Bu rahatlığı başka hiç kimseyle yaşamamıştı. "Bu çok ateşli."

"Mmm, kesinlikle öyle."

"Sıcaklığı kastetmiştim ama bu da oldukça sıcak."

Jenny gülümsedi. "'Sıcak' günün kelimesi."

Alex hızını yavaşlattı, onu kaldırdı ve başı geriye düşüp gürültülü bir *gümbürtüyle* kapıya çarpana kadar tekrar tekrar aşağıya doğru kaymasına izin verdi. "Ahh. İyi misin?"

"Çok iyi. Durmayın."

Bu birkaç kelimede duyduğu ihtiyaç içinde yeni bir ateş yaktı ve onu bitiş çizgisine doğru çekmek için aralarına uzandığında, bir iniltiyle boşalırken tam orada onunla birlikteydi. Bacaklarının ağırlığını taşıyabileceğinden emin olacak kadar toparlandığında, "Sıkı tutun Ben."

Başı adamın omzundaydı, kolları adamın boynuna dolanmıştı.
"Dayan."

Alex onu kapıdan kaldırırken sıkı sıkı tuttu, şortundan çıktı ve onları kanepeye götürdü, burada bağlantılarını sürdürürken onun üzerine indi.

"Fantezi," dedi ona gülümseyerek.

"Hoşuna gitti mi?"

Terli saçlarını alnından geriye doğru itti. "Hepsini sevdim." "Bugün yanımda olduğun için teşekkürler."

"Sadece iyi günlerinde değil, her gün yanımdayım."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Sen yanımda olup aklımı başımda tutmasaydın annemle yaşadığım bu durumdan asla kurtulamazdım."

"Evet, yapardın."

Başını iki yana salladı. "Asla olmaz. Başarımanın sırrı sensin. Sen ve George."

"Seni seviyoruz."

"Ben de seni seviyorum." Onu usulca öptü, hızlı bir öpücük olmasını istiyordu, ta ki ağzı diline açılana kadar ve aniden ikinci raunt başladı. Aralarında her zaman böyle olmuştu. Birbirlerine asla doyamıyorlardı. Her gün, bir günlüğüne de olsa çimleri biçmek için deniz fenerine gitmiş ve domates yağmuruna tutulmuştu. Kendisini sabahın köründe uyandırdığı için ona çok kızmıştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, ona sadece sevgiyle bakan gözlerle bakarak. Şey, onu kızdırdığı zamanlar hariç, genellikle bilerek, çünkü bu da eğlenceliydi. Onunla her şey eğlenceliydi.

"Domatesleri düşünüyorum," dedi içinde yavaşça hareket ederken. "Bana domates fırlatarak beni nelerden kurtardığını tahmin bile edemezsin."

"Biliyorum. Umutsuzluk çukurunda seninle birlikteydin."

Kollarını ona doladı ve boynuna sokuldu. "Seni bulduktan sonra her şey daha iyiydi."

"Benim için de."

"Bugün gibi günlerde bile."

Jenny kollarını ona doladı ve mükemmel bir uyum içindeki dansçılar gibi birlikte hareket ederken ona sıkıca tutundu. "Özellikle de bugünkü gibi günlerde."

Ona daha sıkı sarıldı ve onları odada yankılanan zevk çığlıklarıyla son bulan tatlı, şehvetli bir yolculuğa çıkardı. Onlar bir

Terden sırlıslıkla olmuştı ama kendini eve döndüğünde olduğundan daha iyi hissediyordu. "Bunun için, bizim için, anneme karşı arkamı kolladığın için teşekkür ederim. Her şey için."

"Seninki tüm dünyada en sevdiğim sırtım," dedi parmaklarını adamın omurgasının dibinde oluşan terin içinde gezdirirken.

"Lanet olası bir jeneratör alıyoruz."

OceanofPDF.com

CHAPTER 23

Luke Harris, eşi Sydney arkadaşlarıyla vedalaşırken uykulu kızı Lily'yi kucağına aldı. Yat limanındaki kazadan beri Syd'in son zamanlarda ne kadar kırılgan görüldüğünü fark eden başka biri olup olmadığını merak ediyordu.

Yazın başında. Lily araba koltuğuna bağlıyken arabasını yanlışlıkla bölmenin üzerinden suya sürmüştü. Mason ve Blaine onları sudan çıkarmışlardı ama hepsi ciddi şekilde yaralanmadan önce değil. arabanın içinde yükselen su yüzünden travma geçirdi. Blaine ve Mason'ın oraya ulaşması birkaç dakika daha sürseydi ya da onları zamanında kurtaramasalardı neler olabileceğini düşündüğünde...

Bu senaryolarla ilgili kendi kâbuslarını görmüştü ve sadece onun da görüp görmediğini merak edebiliyordu. Eğer öyleyse, onunla bu konuda konuşmuyordu. Kendini toparlayacağını umuyordu ama toparlamamıştı. Pek sayılmazdı. İyiymiş gibi davranarak harika bir iş çıkarmıştı ama onu bu işten sıyrılamayacak kadar iyi tanıyordu.

Charlie ve Sarah'nın partisinde iyi vakit geçirmiş, en yakın arkadaşlarıyla birkaç kadeh şarabın tadını çıkarmış ve olaydan beri onu gördüğü kadar rahatlamıştı.

Eve gidip Lily'yi yatırdıktan sonra, onunla bu konuyu konuşup konuşamayacağına bakacaktı. Büyük bir hata yapmadığını umuyordu.

ama onun sessizce acı çektiğini görmeye daha fazla dayanamazdı.

Eve dönerlerken, bu konuyu ona nasıl açabileceğini düşünmeye çalıştı. Bu konuda gergindi, bu da aralarının bozuk olduğunun bir başka göstergesiydi. Onunla konuşmak şimdiye kadar yaptığı en kolay şeydi ve hayatı boyunca diğer insanların yanında sessiz kalmış biri için bu bir şey ifade ediyordu. Onun yanında hiç gergin ya da kararsız olmamıştı. Şu anda her ikisini de yapıyor olması, bu konuşmanın çok geciktiği anlamına geliyordu.

Kaza neredeyse üç ay önce olmuştu ama o zamandan beri hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. Syd'in çok gerekli olmadıkça Lily ile kendisini bir yere götürmekten kaçındığını fark etmişti. Bu böyle devam edemezdi. Adanın tek iç dekoratörü olarak hızla büyüyen bir işi vardı ve en büyük işi olan McCarthy'lerin otelinin yeniden dekore edilmesi bu kış gerçekleşecekti; kızları arabadayken araba kullanmaktan korkamazdı.

Eve geldiklerinde, Lily'ye banyo yaptırırken köpekleri Buddy'yi dışarı çıkardı.

Sonra ona birkaç hikaye okumak için yataklarına sokuldular.

Yoğun bir günün sonunda Lily yorgundu ve ikinci hikâye sırasında uyuyakaldı.

"Onu beşiğe koymamı ister misin?" Luke sordu. "Elbette."

Luke uyuyan çocuğu dikkatlice kaldırdı ve geceyi geçirmesi için yan odaya taşıdı. Bazen ona baktığında gerçek olduğuna hâlâ inanamıyordu. Parmaklarını annesininkiyle aynı bakır rengindeki ipeksi saçlarında gezdirdi ve marinadaki o korkunç on dakikadan beri her gün yaptığı gibi, Blaine ve Mason'ın onlara zamanında ulaşmış olmalarına şükretti.

Olayın meydana geldiği yere hemen yeni bir bordür taşı döşemişlerdi ama Luke bunca zaman sonra bile o bölgeye bakmaya dayanamıyordu. Haftada en az bir kez rüyasında ikisinin batan bir arabada mahsur kaldığını ve kendisinin onları kurtarmak için hiçbir şey yapamadığını görüp soğuk terler dökerek uyanıyordu.

O bitmek tükenmek bilmeyen anları her yeniden yaşadığında artık tahmin edilebilir hale gelen mide bulantısı dalgasının içinden nefes almak için kendini zorladı.

Karısı ve kızı içeride mahsur kalmışken arabanın suyla dolmasını izliyor.

Syd kendini suçladı. Ayağı frenlerden gaz pedalına kaydığında telefonla konuşuyordu. Bunun bir kaza olduğu kendisine ne kadar hatırlatılırsa hatırlatılsın, buna kendisinin sebep olduğu gerçeğini bir türlü aklından çıkaramıyordu. Ve sorunlarının özü de buydu. Hayatına devam edebilmek için önce kendini affetmesi gerekiyordu.

Odalarına döndüğünde kadın yataкта oturmuş, her zaman yanında olan iPad'ini dizlerinin üzerine koymuş, bir yandan da bazı işlerle uğraşıyordu.

Luke gömleğinin düğmelerini açıp boxer'ına kadar soyunduktan sonra banyoyu kullandı ve yatağa, onun yanına geçti. "Hey," dedi.

Ona gülümsedi. "Hey, sen."

"Konuşabilir miyiz?"

"Uh-huh." iPad'e dokunmaya devam etti. "Syd."

Ona doğru baktı.

"Seninle konuşmak

istiyorum."

iPad'i yatağının başucuna koydu. "Bir sorun mu var?" "Evet,

bebeğim. Bir sorun var."

Yüz ifadesinden şaşkınlık ve endişe okunuyordu. "Ne?"

Bunu doğru yapmanın ne kadar önemli olduğunu bildiğinden, kelimelerini dikkatle seçmek için kendine bir saniye verdi. "Senin için endişeleniyorum."

"Benim hakkımda mı? Neden?"

"Bu yaz kendinde değildin." "Ne demek bu? Ben kim oldum?"

"Syd. Neden bahsettiğimi biliyorsun. Kazadan beri..."

Onu durdurmak için elini kaldırdı. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum." "Tatlım, bunu konuşmamız gerek."

Kulaklarını kapattı ve başını dizlerinin üzerine koydu. "Yapamam."

Luke ayağa kalktı, kollarını ona doladı ve onu kucağına aldı. "Yapmak zorundayız. O günden beri hiçbir şey yolunda gitmedi ve acı çektiğini görebiliyorum. Buna senin için katlanamam. Ya da benim için, ya da Lily için. Bunun hakkında konuşmalı ve bunu atlatmak için ne yapmamız gerektiğine karar vermeliyiz."

"Bunu asla atlatamayacağım. Asla."

"Yapacaksın, ama önce bununla *baş*a çıkmalısın."

"Gözlerimi her kapattığımda, çocuğum arabadayken ne yaptığıma dikkat etmediğim için suyun içeri aktığını ve Lily'nin koltuğunda sıkışıp kaldığını ve hiçbir çıkış yolu olmadığını gördüğümde bunu nasıl yapacağım? Sence bununla nasıl başa çıkabilirim?"

"Bunun hakkında konuşarak. Ne olduğu ve neden olduğu ile yüzleşerek ve herkesin yaptığı gibi kendinizi affederek."

"Çocuğumu neredeyse öldürdüğüm için kendimi asla affetmeyeceğim. Hem de bir *arabada*. Arabada başıma gelenlerden sonra, daha iyi bildiğimi düşünebilirsiniz."

"Sydney, bebeğim, ailene olanlarla bu kaza arasında hiçbir ilişki yok. Birisi sarhoş oldu ve araba kullanmaya karar verdi ve ailenizi öldüren de bu oldu. Sen dürüst bir hata yaptın-"

"Bu neredeyse Lily'yi *öldürüyordu!*" Ondan kurtuldu. "Bunun için kendimi asla affetmeyeceğim Luke. *Asla.*"

"Yapmak zorundasın."

"Yapamam."

"Bu konuda Kevin ile görüşmeyi düşünür müsün?"

Omuz silkti. "Bir psikiyatristin ne işe yarayacağından emin değilim. Korkunç anıları silemez."

"Belki de olanlarla yaşımanın bir yolunu bulmanıza yardımcı olabilir, böylece böyle bir şeyin tekrar olmasından korkmadan ilerleyebilirsiniz."

"Mesele de bu. Bir sonraki felaket her zaman hemen köşede, değer verdiğim her şeyi elimden almak için bekliyor."

"Hayır, tatlım. Hayır, öyle değil. Hayatını bu şekilde korkarak yaşayamazsın.

Her şeyi mahvedecek."

"Korkmaktan başka nasıl bir şey yapacağımı bilmiyorum. Kaza bana yeni mutlu hayatımda fazla rahat olmamam gerektiğini hatırlattı."

"Biraz huzur bulabilmen için bunu senin için düzeltmemiz gerekiyor. Belki de birlikte Kevin'i görmeye gitmeliyiz."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"O arabanın dışında olmak, ailemi kurtarmak için bir şey yapamamak kolay değildi."

"Tanrım, Luke," dedi sesi kırılarak. "Her şeyi kendimle ilgili hale getirdim. Çok özür dilerim."

"Bu bir *kazaydı*, Syd. Bir kazaydı. Senin hatan değildi. Sadece oldu. Ve şimdi bu şekilde eziyet çekmeden bununla yaşımanın bir yolunu bulmamız gerekiyor. Kevin'dan bir randevu alabilir miyiz lütfen?"

İsteksiz bir şekilde başını sallamadan önce uzun bir süre bunu düşündü.

Luke rahatlamış bir halde ona sarıldı ve başının üstünü öptü. "Bunu atlatacağız, tatlım. Söz veriyorum."

"Umarım öyledir."

Bu muhtemelen uzun bir yolculuğun sadece ilk adımıydı, ama onun bu adımı atmaya istekli olmasına ve daha iyi hissetmesine yardımcı olmak için ne gerekiyorsa yapmaya kararlı olmasına minnettardı.

CHAPTER 24

LAilesi yattıktan sonra Paul Martinez kanepede oturmuş, ikinci kadeh viskisini yudumluyor ve annesiyle geçirdiği olağanüstü öğleden sonrayı düşünüyordu. Hope'la birlikte Scarlett'i her zamanki ziyaretine götürdüğünde, bir şeylerin farklı olduğunu hemen fark etmiş ve onun tamamen farkında olduğunu anladığında, ilk başta ne yapacağını bilemeyecek kadar şaşırmıştı.

"Alex'i ara," demişti Hope. "Acele et."

Saatler sonra bile, annesinin o birkaç saat boyunca neredeyse tamamen kendisi olması hâlâ gerçeküstü geliyordu. Kendi gözleriyle görmemiş olsaydı, bunun mümkün olduğuna inanmazdı. Ve sonra, bunama böylesine amansız bir kaltak olduğu için, Marion da aynı hızla onları terk etmiş, sanki biri bir düğmeye basmış gibi yeniden kafa karışıklığının içinde kaybolmuştu.

Bu kısa soluklanma için minnettar mı yoksa kızgın mı olduğundan emin değildi. Duyguları karmakarışık.

Scarlett'in kıpırdadığını duyunca, Hope rahatsız olmasın diye onunla ilgilenmeye gitti. Altını değiştirdi ve Hope'un daha önce pompaladığı süttten bir şişe verdi.

Paul, Scarlett ve Hope'un oğlu Ethan'a babalık yapmayı seviyordu ve annesinin ailesiyle tanışmasına, Alex ve kendisinin sevdikleri eşleri ve hayran oldukları çocuklarıyla mutlu bir yuva kurduklarını bilmesine çok minnettardı. Umuyordu ki

Onları kaybettiğinde gittiği her yere bu bilgiyi de götürmüştü. İyi olduklarını ve mutlu, üretken hayatlar yaşadıklarını bilmenin onu rahatlattığını umuyordu.

Kırk yıldan uzun bir süre önce babalarıyla birlikte kurdukları peyzaj işini sormuş ve onun yokluğunda Alex ve Jenny'nin işi büyütüp geliştirdiklerini duyunca rahatlamıştı. Kısa bir süre için onunla iş hakkında konuşmak eski günlerdeki gibi olmuştu. Onun önemli şeyleri unuttuğunu ve sadece birkaç ay önce zahmetsizce hokkabazlık yaptığı topları düşürdüğünü fark etmeye başlamadan önce, eskiden ikisi birlikte yönetmişlerdi.

Bu her şeyin başlangıcıydı ve o kadar hızlı bir şekilde gerilemişti ki, Alex'ten yardım etmesi için eve gelmesini istemek zorunda kalmıştı ve bu hala yapmak zorunda kaldığı en kötü telefon görüşmelerinden biri olarak değerlendiriliyordu.

Paul bebeğin uyuduğunu fark edene kadar ne kadar salladığına dair hiçbir fikri yoktu. Onu beşiğine geri koymak için ayağa kalktı ve parmak uçlarında odadan çıkmadan önce yerleştiğinden emin olmak için bekledi. Koridorda Hope'la karşılaştı.

"Ben de tam sizi kontrol etmeye geliyordum," dedi.

Onu alnından öptü. "Uyuyor olman gerekiyordu."

"Uyumak için çok sıcak. Uyandığını duydum ve sonra yatağa geri dönmedin."

"Henüz yatmadım." "Oh. İyi misin?"

Omuz silkti. "Sanırım."

Elini tuttu ve onu odalarına, bir zamanlar anne babasına ait olan odaya götürdü. Annesi taşındıktan sonra bir süre Anakarada bulunduğu ilk bakım tesisinde odasını kullanma konusunda kendini rahat hissediyordu.

Odayı tamamen kendilerine ait hale getirmek için yeniden dekore etmişlerdi, ancak bunca zaman sonra bile bazen orada uyumak hala garip geliyordu.

Hope yatakta ona sokuldu. "Senin için ne yapabilirim?"

Kolunu ona doladı. "Bundan biraz daha."

"Sarılmak için çok sıcak olsa bile mi?" "Sarılmak için asla çok sıcak değildir."

"Keşke seni daha iyi hissettirmek için söyleyebileceğim bir şey olsaydı." "Sorun değil tatlım. Kimsenin bunu düzeltmek için söyleyebileceği ya da yapabileceği bir şey yok.

durum daha iyi. Olan oldu. Seninle ve çocuklarla gerçekten tanışabildiği için çok mutluyum."

"Ben de öyle. Ayrıca anakarada değil de burada, adadayken olduğu için de minnettarım. Oraya zamanında ulaşamayabilirdik. zaman."

"Bu iyi bir nokta."

"En kötü durumlarda bile, genellikle bulunacak gümüş astarlar vardır."

"Onları görmeme yardım ettiğin için teşekkürler." Onun sırtını okşadı ve parmaklarını ipeksi saçlarında gezdirdi. "Daha önce annemi görmeye giderken, eve döndüğümüzde benimle bir şey hakkında konuşmak istediğini söylemiştin. Bunu yapmak için hiç fırsatımız olmadı."

"Sorun değil. Saklayacağım."

Paul elini kızın kolunda aşağı yukarı gezdirerek teninin yumuşaklığına hayran kaldı. "Bana söyleyen iyi olur, yoksa bütün gece ne olduğunu düşünmekten uyuyamayacağım."

"Aslında bu iyi bir haber. Boşanma avukatımdan Ethan'ı evlat edinme talebimizle ilgili geri dönüş aldım."

Paul neredeyse nefes almayı bırakıyordu. "Ve?"

"Eski kocamın avukatıyla konuştu ve ona ne istediğimizi anlattı. Avukat bunu ona sundu ve o da bir şartla imzalamayı kabul etti."

"O da ne?"

"Ethan hakkında fotoğraflarla birlikte yıllık güncelleme istiyor."

"Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Eğer bu bir daha ziyaret hakkı elde etmeye çalışamayacağı anlamına geliyorsa benim için sorun yok."

Ethan'ın babası bir lise öğrencisine reşit olmadan tecavüz etmekten hüküm giydikten sonra hapse girmişti. Bir süre sonra serbest bırakılacaktı. Ertesi yıl evlat edinme taleplerini hızlandırmıştı. "Yani bu kadar mı? Onu evlat edinebilir miyim?"

"Dan ile görüşüp ayrıntıları belirlememiz gerekiyor, ancak ona yıllık mektup ve resim gönderdiğim sürece babası buna engel olmayacaktır."

"Bu olabilecek en iyi haber. Sabah Dan'i arayacağım."

"Oğlum senin gibi bir babası olduğu için çok şanslı, Paul."

"Şanslı olan benim. O gelmiş geçmiş en iyi çocuk. Onu çok seviyorum."

Onu öpmek için hamle yaptı ve adam kolunu omuzlarına dolayarak onu orada tuttu.

Diğer eli geceliğinin üzerinden aşağı kayarak kıçını kavradı.

Kadın onun dudaklarına gülümsedi. "Bunun için çok sıcak."

"Bunun için asla çok sıcak olmaz."

"Sanırım aslında bu gece olabilir."

"Hayır," dedi ve onu kendi düşünce tarzına ikna edene kadar öptü.

"Bunu bana her seferinde nasıl yapıyorsun?" diye sordu adam geceliğini çıkarıp vücudunu öpmeye başladığında.

"Özel güçlerim." "Çok güçlüler."

Paul bu gece gülmeyi beklemiyordu ama Ethan'ın evlat edinilmesiyle ilgili haberin ve kadının ona kederden başka bir şeye odaklanmasını sağlaması gerekiyordu. Kadının bacakları Paul'ün omuzlarına dolanınca, Paul ona kendisi için ne anlama geldiğini göstermeye koyuldu, dilini ve parmaklarını kullanarak onu hızlı bir orgazma ulaştırdı.

"Çok güçlü," dedi, sonrasında nefesi kesildi.

Göğüslerine kadar öptü, sikini içine sokmadan önce her iki meme ucunun da tadına baktı. "Ah, Tanrım, bu tüm dünyadaki en iyi duygu."

"Mmm, çok iyi."

"Çok terli."

Bir kahkaha attı. "Terli ama iyi."

Birlikte buldukları inanılmaz yükseklikten inerken, aşırı ısınmanın hiç bu kadar değerli olmadığını düşündü.

"Soğuk bir duşa ihtiyacım var," dedi.

"Bu ayarlanabilir. Ama bir dakika içinde. Önce bundan daha fazlasına ihtiyacım var." Ona daha sıkı sarıldı, kalbi efor ve sevgi yüzünden sertçe atıyordu. Çok fazla sevgi.

Ona sıkıca sarıldı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Bende bundan çok var. Ne zaman ihtiyacın olursa."

"Her zaman."

"Bu iyi oldu, çünkü benim de sana ihtiyacım var."

Annesinin amansız hastalığı yüzünden kalbi bir kez daha kırılmış olabilirdi ama Hope onun da şükretmesi gereken ne kadar çok şey olduğunu görmesine yardımcı olmuştu.

CHAPTER 25

Aevan McCarthy, Pazar sabahı Atlanta'da uyandıktan sonra eşiyle geçireceği tam bir hafta için aylarca süren izin dönemini geride bırakmaya hazırdı.

Grace'in asla unutamayacağı bir sürpriz yapmayı umarak harekete geçti. Ve en iyi kısmı? Onun hakkında yazdığı şarkı her şeyi mümkün kılmıştı. Grace onun için her şeyi mümkün kılmıştı ve şimdi Grace'in onlar için yaptığı fedakârlıkların karşılığını ödemeye hazırdı.

o turnedeyken birlikte olmak.

Onun cesaretlendirmesi, hayalinin peşinden gitmesi konusundaki ısrarı ve onunla seyahat etmeye istekli olması sayesinde başarıya ulaşabilmişti. Aylarca her gece Buddy Longstreet, Taylor Jones ve Kate Harrington ile sahneye çıkmış, onlarla, aileleriyle ve onları destekleyen müzisyenlerle vakit geçirmişti. Rüveyı yaşadığını söylemek hafif kalır ama bu rüyanın gerçekleşmesinin tek yolu Grace'in onun yanında olmasıydı.

Onun hayallerini desteklemek için kendi hayallerini askıya almış, kendisi ada dışındayken eczanesini idare etmesi için arkadaşı Fiona'ya devretmişti.

Ve şimdi, uzun zamandır beklediği gün gelip çatmıştı ve planlarını uygulamaya koymak için bir dakika daha bekleyemezdi. Onu uyanırken öptü. "Gracie."

"Mmm, on dakika daha." Hamile kaldığından beri sabahları çok huysuz oluyordu. Arkadaşlarının ve aile üyelerinin çoğunun yaşadığı sabah bulantılarından kurtulmuş olsa da, her zaman yorgundu.

"Kahvaltı sipariş ettim."

Güzel kahverengi bir göz açıldı. "Ne aldın?"

"Buraya son geldiğimizde sevdiğin Fransız tostı."

"Hatırladın mı?"

"Fransız tostunun yaptığı gibi sizi gülümseten her şeyi hatırlıyorum."

Gözleri tekrar kapandı ve yorganın içine daha da sokuldu. "Sahip olduğum en iyi koca."

Bir elini yorganın altına sokarak hassas bir göğsü okşadı ve kadının nefesini kesti. "Kalkmalısın. Hemen sonra bir yerde olmalıyız. Kahvaltı."

"Nerede olmamız gerekiyor? Tatilde olduğumuzu sanıyordum."

"Öyleyiz ve bu bir sürpriz. Şimdi o seksi kışını yataktan kaldır ve toparlan. Seni bir maceraya götürüyorum."

"Bir hafta boyunca burada kalacağımızı sanıyordum." "Kalacaktık. Şimdi kalmıyoruz."

Bir haftalığına eve gitmeyi konuşmuşlar ama yedi günlük izinlerinin ikisini seyahate ayırmak zorunda kalacakları için bunu yapmamaya karar vermişlerdi. Grace çok yorgun olduğu için Atlanta'da kalmaya ve bir sonraki hafta sonu Orlando'da olmaları gerekene kadar otelde takılmaya karar vermişlerdi. Grace

Başka bir yere gitmeye karar verirse sorun olmayacağı konusunda ısrar etti, bu yüzden onlar için sürpriz planlar yapmasına aldırmayacağını biliyordu.

Gracie'si hiç de iyi bir sporcu değildi. O zamandan beri onları otuz şehre götüren zorlu tur sırasında bunu defalarca kanıtlamıştı. Temmuz başında. Evde geçireceği bir haftanın kendisi için onarıcı olmasını umuyordu.

İkisini de. Ek bir bonus olarak, kız kardeşi Mallory'nin son dakika düğünü için evde olacaktı. İki hafta önce ondan bir mesaj almıştı.

Quinn'le yaklaşan ortak doğum günlerinde evleneceklerini biliyordu.

Mallory ondan düğünde şarkı söylemesini istemişti ve o da bunu istemesinden onur duymuştu.

"Uykuyu da içeren bir macera mı?" Grace sordu. "Bol bol uyku mu?"

"Ne kadar istersen, ama önce ayağa kalkmalısın."

"Pekâlâ, pekâlâ. Kalkıyorum."

Ama o hareket etmedi.

"Grace..."

"Evan..."

"Seni seviyorum. Kaldır kışını."

Mırıldanarak ve homurdanarak doğruldu, siyah saçlarını yüzünden geriye doğru itti ve gözlerini açmaya zorladı.

"İşte orada. Benim muhteşem karım."

"Uyuşturulmuş gibi hissediyorum."

"Vic önümüzdeki üç aylık dönemde daha iyi olacağını söyledi."

"Tanrım, umarım öyledir. En azından Abby gibi bağırsaklarımı kusmuyorumdur."

"Adam'dan bir mesaj aldım. Anakarada randevuları varmış ve ne öğrendiklerine inanamayacaksınız." Kardeşi ayrıca adada ikinci gününe giren elektrik kesintisinden de bahsetmişti
sıcaklıklar kızartma seviyesinde kaldı. Umarım eve vardıklarında elektrikler tekrar gelirdi.

"Kötü bir şey yok, değil mi?"

"Hayır, kötü bir şey yok. Aslında, bebek beklediklerini öğrendiler.
dördüzler."

"Ne? Ciddi misin? Bu nasıl oldu?"

"Eski usulle, bu da onu gerçek bir mucize yapıyor."

"Yaşadıkları onca şeyden sonra... Bu inanılmaz."

"Adam'ın söylediğine göre hâlâ şoktalar. İki yaşın altında beş çocuk..."

"Vay anasını. Abby ıldırılmış olmalı. Gebe kalamamaktan dördüzlere geçmek..."

"Biliyorum."

"Bir bebeği taşımaktan yorulduğum için şikâyet etmeye hiç hakkım yok. Bir de onun nasıl hissedeceğini düşünün."

"Bir ton yardıma ihtiyacı olacak."

"Neyse ki her iki aile de orada ve katkıda bulunabiliyorlar."

"Adam ailemin ilk bir iki ay için yanlarına taşınmayı teklif ettiğini söyledi."

"Bu çok harika. Bu tür bir yardıma ihtiyaçları olacak. Beş bebek..." Duşa gitmek için ayağa kalkarken ürperdi. "Yüce Tanrım."

Evden gelen haberler Evan'ın bu sabahki neşesini daha da artırmıştı, ağabeyi ve yengesinin asla gebe kalamayacağını duyduktan sonra neler yaşadıklarını biliyordu. Ve şimdi de bu... Ne kadar şaşırtıcı bir gelişme. Evan onları ve ailesinin geri kalanını görmek için sabırsızlanıyordu; o gün Grace'e sürpriz yaparak, diğer şeylerin yanı sıra, planlanmamış bir ev gezisine çıkmıştı.

Kahvaltılarını sütlerinde yaptılar, otelden ayrıldılar ve havaalanına gitmek üzere bir araba servisine bindiler.

"Nereye gittiğimizi bana ne zaman söyleyeceksin?"

"Oraya vardığımızda."

"Bu gizem de neyin nesi?"

"Göreceksiniz."

Önceden yapılan anlaşmaya göre, araba onları doğrudan küçük bir özel jetin onları eve götürmek için beklediği piste getirdi.

"Bütün bunlar da ne?" Grace sordu.

"Araban, aşkım."

"Ne zamandan beri özel uçakla uçmayı göze alabiliyoruz?"

"Şarkın bir numaraya yükseldiğinden ve on iki hafta orada kaldığından beri. Hepsi senin suçun."

Gözlerini devirirken bile gülümsedi. "Benim hatam. Sen ne dersin de." Parmaklarını onun çenesine yerleştirdi ve bakışlarıyla buluştu.

"Benim hatam' diye bir şey yok.

Amazing Grace' benim muhteşem Grace'im olmadan." Onu öperek ekledi, "Tüm başarımın sırrı sensin ve şimdi seni biraz şımartmak istiyorum, lütfen bana izin verir misin?"

"Eğer mecbur kalırsam."

"Yapmalısın." Onu arabadan inerken takip etti, şoföre çantalarını taşımasında yardım etti ve sonra onunla birlikte merdivenlerden uçağa kadar yürüdü. Pilotlar ve uçuş görevlisi tarafından karşılandılar ve iki buçuk saatlik uçuş boyunca VIP hizmeti aldılar. Pilot otuz dakika sonra inceklerini söylediğinde, Evan sırt çantasını açtı ve bir hafta önce bu anı bekleyerek gizlice aldığı eşyayı buldu.

"O da ne?"

"Kısa bir süreliğine takmanı istediğim göz bağı."

"Neler oluyor, Evan?"

"İyi şeyler." Gözbağını yerine yerleştirirken onu öptü. "Sadece iyi şeyler."

"Daha sonra gözlerini bağlayabilir miyim?" diye sordu.

Onun bu tür bir inisiyatif alma düşüncesi karşısında hemen sertleşti. "Ne zaman istersen, bebeğim." Kızın elini kavrayarak Böylece masum sorusunun ona ne yaptığını hissedebilecekti.

Kahkahayla homurdandı. "Çok kolaysın."

"Sadece seninleyken."

Uçak tam zamanında, saat birde adaya sorunsuz bir iniş yaptı. Babasının en iyi arkadaşı Ned Saunders onları alacaktı ve varacakları yere ulaşana kadar tek kelime etmemeleri konusunda kesin emir almıştı.

Grace Ned'in sesini nerede olsa tanırdı ve en azından gidecekleri yere varana kadar evde oldukları gerçeğini gizli tutmaya *çalışmak* istedi.

Uçaktan inmesine ve adayı günlerdir etkisi altına alan ve büyük olasılıkla ada çapında elektrik kesintisine neden olan kavurucu sığağa girmesine yardım etti.

başarısızlık. Burada büyürken birkaç kez elektrik kesintisi yaşamışlardı, genellikle de böyle sıcak havalarda.

Evan, terminalde tanınmayacağını umarak yüzünü kapatan bir şapka takmıştı. Şansları yaver gitmişti. Burası neredeyse terk edilmişti. Ana kapıdan çıktıklarında Ned'in odunsu steysin arabası kaldırımın kenarına park etmişti. Evan'ı kocaman bir sırtışıla karşıladı ve planlarının meyvelerini vermeye başladığını işaret etti.

"Nerede olduğumuzu ne zaman öğreneceğim?" Ned onları klimanın sesini sonuna kadar açarak gidecekleri yere götürürken Grace sordu. "Belli ki sıcak bir yerdeyiz."

"Birkaç dakika içinde öğreneceksin." Kendini Noel'de küçük bir çocuk gibi hissetti.

Grace için ayarladığı sürprize ek olarak, hit şarkı aynı zamanda Ned'in, Evan'ın kariyerine ikna olduğu bir zamanda nezaketle finanse ettiği Island Breeze kayıt stüdyosundan Ned'i satın almasını sağladı. müzik asla olmayacaktı.

Ned parayı geri vermesini istememişti ama Evan için önemli olduğunu anlayınca kabul etmişti. Bir amaca şiddetle ihtiyaç duyduğu bir dönemde sevgili amcasının ona uzattığı bu can simidini asla unutmayacaktı. Stüdyo sürpriz bir başarı elde etmişti ve şimdi Evan'ın yakın arkadaşı Josh tarafından işletiliyordu.

Son birkaç yılda her şey değişmişti, ama en iyi değişiklik şu anda hayatının merkezinde olan kadındı. Kalbinin ve ruhunun sahibi oydu ve ona kendisi için ne ifade ettiğini göstermek için sabırsızlanıyordu.

Bir dakika sonra orada olacaklardı. Evde olacaklardı.

Ned sola dönerek toprak bir yola saptı ve Long Island Sound'a bakan, sahilde yer alan büyük ve modern bir evin önünde durdu.

Geceleri, uzaktan Newport Köprüsü'nün ışıklarını görebileceklerdi. Yaklaşık bir yıl önce, Grace'in "hayalindeki ev" olarak nitelendirdiği evin açılışına katılmışlardı.

Özel dolaplara, tik ağacından yapılmış aksanlara, yeraltı havuzuna bakıp bakıp gülerken bunun imkansızlığına gülmüştü. geniş bir avlusu vardı. Beş yatak odası ve yedi banyosu, bir medya odası, bir şarap mahzeni ve tüm ailelerini ağırlayabilecek kadar büyük bir yemek odası vardı. Onlar evi gezdikten kısa bir süre sonra satılmıştı ve tekrar satışa çıktığında

Birkaç ay sonra Ned onu arayıp haber vermişti. Evan'ın bu işi başarmasına yardımcı olmak için onun yerel satın alma sırasında temsilci.

Evan arabadan inip çok sevdiği arkadaşına sarıldıktan sonra Grace'e yardım etmek için etrafına bakınırken çok mutluydu.

Yönünü bulmadan önce biraz yalpaladı.

Kız sakinleşene kadar ellerini onun kollarında tuttu. "Sürprizin için hazır mısın, aşkım?"

"Çok hazırım. Kokusunu aldığım okyanus mu?" "Belki."

"Artık bakabilir miyim, Evan?" "Bakabilirsin."

Maskeyi çıkardı, gözleri parlak güneş ışığına alışırken birkaç kez göz kırptı ve sonra nefesi kesildi. "Evde miyiz? Gansett'te mi?"

"Öyleyiz ve birden fazla şekilde evimizdeyiz. Bu evi hatırlıyor musun?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne olmuş ona?" "Çok sevmiştin. İkimiz de sevdik."

"Evan... *Ne yaptın sen?*"

"O bizim."

Çılgılık attı ve kendini onun kollarına bıraktı. "Ciddi olamazsın!"

"Kalp krizi geçirmiş kadar ciddiym. Bu bizim. Bebeğın bir yatak odasına ihtiyaı var." Şimdiye kadar yaşadıkları eczanenin üst katındaki çatı katında bir bebek için yer yoktu.

"Aman Tanrım! Evan!" Ona öyle sıkı sarıldı ki neredeyse boynunu kıracaktı.

Daha önce hiç bu kadar iyi sarılmamıştı.

Arkasında, Ned'in ona bakarken deli gibi sırttığını gördü. "İyi iş çıkardın, evlat."

"Birinin satın aldığını sanıyordum," dedi Grace, Ned'i de dahil edebilmek için Evan'ı serbest bırakarak.

"Aldılar ve tekrar satışa çıktığında Ned beni arayıp hâlâ ilgilenip ilgilenmediğimizi sordu. Sana sürpriz yapma fikri o zaman aklıma geldi."

"Şimdiye kadarki en iyi sürpriz!"

"Böyle düşünmene çok sevindim. Uçakta, senin haberin olmadan bir ev satın aldığım için biraz paniklemeye başladım."

"O gün orayı gezdiğimizde ne kadar sevdiğimi biliyordun." Başını kaldırıp ona baktı, koyu renk gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Bu gerçekten bizim mi, Evan?"

"Bu gerçekten bizim ve hepsi senin sayende. Çünkü beni o kadar mükemmel sevdin ki senin hakkında bir şarkı yazmak zorunda kaldım, bir numaraya yükselen ve tüm hayallerimizi gerçekleştirecek kadar uzun süre orada kalan bir şarkı. Bunların hiçbirisi sensiz olmaz, benim muhteşem Grace'im."

"*Biz* olmadan bunların hiçbirisi olmaz."

"Her gün şükrediyorum ki benim muhteşem Grace'im doğru olanı yapmak konusunda o kadar titiz ki ona eve dönüş feribot bileti aldığım için bana borcunu ödemek üzere Gansett'e geri dönmek zorunda kaldı."

"Sana borcumu ödemeseydim kendimle yaşayamazdım," dedi onun çok sevdiği o kibirli ses tonuyla.

"Sen gelmeseydin kendimle yaşayamazdım. geri dön." Elini tutarak onu ön kapıya doğru götürdü. "Ben de gidiyordum

peşinden geleceğim."

"Ne? Öyle miydin? Bunu bana daha önce hiç söylememiştin." "Evet, söyledim."

"Hayır, yapmadın. Bunu hatırlardım."

Evan ön kapıyı açmak için Ned'in verdiği anahtarı kullandı. Grace'i içeri buyur ettikten sonra Ned'e el sallamak için döndü. Grace'in arabasını ve kendi motosikletini bıraktıkları kasabadaki eczaneye gitmeye hazır olduklarında Evan onu arayacaktı. Ayrıca Ned sayesinde günün geri kalanını ve geceyi yeni evlerinde geçirmek için ihtiyaçları olan her şeye sahiplerdi; yiyecek, içecek ve yatak. Ned her zamanki gibi mükemmel bir suç ortağı olmuştu. Aile üyelerinden herhangi birine ipucu vermeye cesaret edememişti, çünkü bu sürprizi kontrol altına alamazlardı.

Eczanenin üstündeki dairelerinin büyüklüğündeki fuayeye girdiklerinde Grace etrafına bakındı, her şeyi bir kez daha anladı, gözleri şaşkınlıktan büyümüştü. "Hiç böyle bir şey hayal etmemiştim Evan. Ya da böyle bir şeyi sen."

Kollarını ona doladı. "Evine hoş geldin, aşkım."

CHAPTER 26

Big Mac Oliver'ı pazar günleri öğleye yakın marinada yapılan sabah toplantısına katılmaya davet etti.

"Bu sözde toplantıda neler oluyor?" Oliver sordu. "Çok önemli bir iş," dedi Big Mac ciddiyetle.

"Diğer adıyla kahve, çörek ve saçmalık," dedi Linda. Oliver güldü.

"Tam benlik bir eğlence gibi görünüyor. Gitmemin bir sakıncası var mı?

Dara?"

"Tabii ki hayır. İyi eğlenceler."

"Tepenin hemen aşağısında olacağız," dedi Big Mac Oliver'a, "böylece BS'den bıktığın zaman kaçabilirsin."

"Bildiğim iyi oldu." Oliver Dara'nın yanağına bir öpücük kondurdu.

"Bir süre sonra görüşürüz."

Adamlar gittikten sonra Dara kahvesini aldı ve Yeni Liman'ın manzarasını seyretmek için güverteye çıktı.

Linda kendi kahvesini getirmeden önce ona bir dakika verdi. "Burası bizim marina," dedi işaret ederek, "ve otelimiz."

"Burada kendine ait bir cennet parçan var."

"Öyle. Böylesine güzel bir yerde yaşadığımız ve çalıştığımız için çok şanslıyız." "Oliver bana bir deniz fenerini işletmek için işe

alındığımızı ilk söylediğinde

Rhode Island'da uzak bir adada, deli olduğunu düşünmüştüm. Ne *yapacaktık* ki?

uzak bir adada? Ama burası huzurlu bir yer."

"Kesinlikle var. Bunu görebilmenize sevindim, özellikle de şimdi. Yılın bu zamanı turistler buradayken biraz çılgınca oluyor ama İşçi Bayramı'ndan sonra

biraz sakinleşir. Mac ve benim harika bir ailemiz ve sizi kollarını açarak karşılayacak büyük bir arkadaş çevremiz var, eğer istediğiniz buysa."

"Ne istediğimi bilmiyorum. Her gün yeni bir dayanıklılık testi gibi geliyor.

Sadece üstesinden gel. Amaç bu." "Bu

yaşamak için zor bir yol."

"İnanın bana, biliyorum."

Linda, Dara'yı istediğinden fazla konuşmaya zorlamak istemiyordu, bu yüzden kahvesini yudumladı ve Big Mac'in kamyonetinin marinaya gelişini ve her gün kullandığı yere park edişini izledi. Özellikle de marina ve otelin sürekli ilgilerini gerektirdiği yaz aylarında bir rutine bağlı olmaktan başka bir şey yapmıyorlardı.

Öğleden sonra Linda çocuklara yardım etmek için Mac ve Maddie'lere gidecekti, böylece Mac ofiste asistanıyla biraz vakit geçirebilecekti.

Julia Lawry inşaatı organize ederek güzel bir iş çıkarmış ve

Mac onu Mayıs ayında işe aldığından beri marina işleriyle ilgileniyor. Mac için bulunmaz bir nimetti ve bunun için herkes ona minnettardı. Mac'in stres seviyesi bahardaki olaydan beri büyük bir endişe kaynağı olmuştu.

"Bebeğinizi kaybettikten sonra nasıl... normale döndünüz ya da normal sayılabilecek hale geldiniz?"

"Biz yapmadık. Yeni bir normal icat etmek zorunda kaldık. Hiçbir şey eskisi gibi değildi. Neredeyse tam zamanlı bir bebeğin kaybı çok sarsıcıydı ve bunu atlatmamız uzun zaman aldı. Beş çocuk sahibi olduk ama kaybettiğimiz bebeğimizi bunca yıl sonra bile hala düşünüyoruz."

"Başına gelenler için üzgünüm."

"Teşekkür ederim. Oğlumuz Mac ve eşi Maddie de aynı şeyi yaşadı. Üçüncü çocuklarıyla birlikte rutin bir ultrasona girdiler ve kalp atışları yoktu. Bu onlar için çok zor bir zamandı ama neyse ki,

ilerleyebildiler. O zamandan beri üçüncü bir çocukları oldu ve Eylül ayında ikiz bebek bekliyorlar. Ancak kaybettikleri çocuklarının yasını hala tutuyorlar ve her zaman da tutacaklar."

"İnsanlar bize bir bebek daha yapmamız gerektiğini söylüyor, sanki bu her şeyi düzeltecekmiş gibi."

"Olmazdı ama bir bebeğin hayatınıza yeni bir neşe getireceğinden emin olabilirsiniz. Bebek kesinlikle Lewis'inizin yerini tutmaz ama yeni bir amaç duygusu bulabilirsiniz. Bizim için öyle oldu ve Mac ve Maddie, acı çektiklerinde zaten sahip oldukları iki çocukla teselli buldular. korkunç bir kayıp."

"Bir bebek bana endişelenecek yeni bir şey verir."

"Bu kesinlikle doğru. Çocuklarımdan hepsi otuzlu yaşlarında ve onlar için her zaman olduğu gibi şimdi de çok endişeleniyorum. Bu hiç bitmiyor."

"Belki de Oliver ve ben ebeveyn olmak için yaratılmadık. O zamandan beri bu olasılığı kabul etmek zorundayım... Çocuksuz kalmak bizim için daha iyi olabilir."

"Neden ebeveyn olmamanız gerektiğini söylüyorsun?" "Bizim gözetimimizde Lewis'e ne olduğuna bir bakın."

"Dara, tatlım, daha yeni tanıştık ama senin sevgi dolu, sadık bir anne, Oliver'ın da sevgi dolu, sadık bir baba olduğundan eminim. Lewis'in başına gelenler bir *kazaydı*."

"İkimiz de oradayken kendini evden dışarı attı."

"Bu bir kazaydı. İkiniz de onu güvende tutmak için mümkün olan her şeyi yaptığınızı düşündünüz. Yaptığı şeyi yapabileceği hiç aklınıza gelmedi. Neden olsun ki?"

"Her zaman bir şeylerin içine giriyordu ama uyuduğunda en az iki saat boyunca neredeyse hiç hareket etmiyordu. Tek molamız buydu. Onun dışında onu kovalıyorduk."

"En büyük çocuğum Mac'e benziyor. Yeni yürümeye başlayan bir çocukken tam bir terördü. Ona her zaman kardeşleri olduğu için şanslı olduğunu söylerdik."

Dara güldü. "Bu benim Lewis'imi özetliyor. Bir saniye denemekten bahsediyorduk ama bizi çok yoruyordu."

"Onun iyi uyuduğunu söylemiştin."

"En iyisi. Hiç karşı koymazdı çünkü uyku vaktine kadar kendini yıpratırdı."

"Daha önce hiç o gün yaptığı gibi bir şey yapmış mıydı?"

"Hayır."

"Peki neden ikiniz de bu süre zarfında özel ilgi göstermeniz gerektiğini düşünüyorsunuz?"

Dara omuz silkti. "Sokağın karşısına taşınan yeni çocuğa takıntılı olduğunu biliyorduk."

"Ama oraya tek başına gitmeye çalışacağı aklınıza gelir miydi?"

"Hayır. Ama kendimi ya da Oliver'ı suçlamamak zor. Olay olduğunda ikimiz de evdeydik."

"Bunun senin hatan olmadığını biliyorsun, değil mi? İkiniz de onu güvende tutmak için elinizden gelen her şeyi yapardınız. Bazen bazı şeyler olur ve bunun iyi bir nedeni ya da açıklaması yoktur. Lewis'in başına gelen trajik bir kazaydı."

"Kendimi çok sorumlu hissediyorum. Büyük bir duruşma için hazırlanıyordum. Aklım tamamen işimdeydi. Belki de kendimi işime bu kadar kaptırmasaydım..." Omuz silkti. "Bunu çok düşünüyorum."

"Bu senin hatan değildi, Dara. Ebeveynler çocuklarına yiyecek, barınacak yer ve giyecek sağlamak için çalışmak zorundadır. Lewis'in her iki ebeveyni tarafından da çok sevildiğinden hiç şüphem yok."

"Onu çok seviyorduk," dedi gözyaşlarını silerken.

Linda genç kadına bir kolunu doladı, bu rahatlığın hoş karşılanacağını umuyordu.

Dara ona doğru eğildi. "Dinlediğin için teşekkür ederim. Konuşmak yardımcı oluyor anlayan biri. Pek çok insan bize yardım etmek istedi ama

anlamıyorlar. Bu onların başına gelmedi."

"Lewis, siz ve Oliver'a sahip olduğu için şanslı bir çocuktur. Burada geçirdiğiniz zamanı bir sıfırlama olarak değerlendirmeye çalışmalısınız. Sizi ailesi olarak tanımayan yeni arkadaşlar edinin. Bunun yardımcı olduğunu görebilirsiniz."

"Şimdiden yardımcı oluyor."

"Adamıza geldiğiniz ve elektrik kesintisi yaşadığımız için çok mutluyum."

Dara daha fazla gözyaşıyla uğraşırken bile güldü. "Ben de." Linda'ya doğru baktı. "Beni dinlediğiniz ve bu konu hakkında konuştuğunuz için teşekkür ederim. Hayatımdaki pek çok insan Lewis'i kaybetmenin acısıyla baş edemiyor. Benimkine ayıracak yerleri yok."

"İhtiyacınız olduğu sürece ihtiyacınız olan tüm alana sahibim."

"Bunun benim için anlamı çok büyük. Buraya gelip yeni arkadaşlar edinmeyi beklemiyordum."

"Hazır olduğu anda, sizinle tanışmaktan, seni ve Oliver'ı kendi çevrelerine kabul etmekten mutluluk duyacak pek çok iyi arkadaşım ve ailem var.

Burada kendinizi evinizde hissedin."

"Herhangi birinin çevresine kabul edilmek isteyeceğimi düşünmezdim ama siz ve kocanızla tanıştıktan sonra bu kulağa oldukça hoş geliyor."

"Bunu gerçekleştireceğiz. Sen sadece söyle."

"Teşekkür ederim, Linda."

CHAPTER 27

"E çokyone, bu Oliver Watkins. O ve eşı, Dara, bizim yeni Deniz feneri bekçileri. Oliver, bu dostum Ned, kardeşlerim Frankie ve Kev, en büyük oğlum Mac ve iş ortağımız Luke Harris." Adamlar Oliver'ı el sıkışarak ve sıcak gülümsemelerle karşıladılar.

"Adama bir kahve ve Linda'nın meşhur çöreklerinden getirelim." Big Mac genç adama iyi vakit geçirtmeye ve onu sabahki toplantılarının bir parçası yapmaya kararlıydı - tabii eğer o da isterse. "Krema ve şeker?" diye sordu Oliver.

"Sadece krema harika. Teşekkürler, Mac." "Ben alırım baba," dedi Mac.

"Sağ ol, oğlum."

"Ona Big Mac demelisin," dedi Ned, "yoksa bu adamla buralarda işler iyice karışır." Başparmağıyla şu anda içeride olan genç Mac'i işaret etti. "Onun da Mac adında bir oğlu var. Tam bir karmaşa."

Oliver güldü. "Yakaladım seni."

"Dünyanın *daha çok* Mac McCarthys'e ihtiyacı var, *daha* azına değil," dedi Big Mac. "Bunu kendine söyleyip duruyorsun," dedi Ned.

Mac, içinde kendisi ve Oliver için kahveler ve masadakiler için bir tabak çörek bulunan bir tepsiyle döndü. "Jeneratörler için şükürler olsun."

Adamlar vahşi martılar gibi çöreklerin içine daldılar.

"İçeri gir Oliver," dedi Kevin. "Bu grupta utangaç olamazsın."

"Sakıncası yoksa." Kendisine şekerli içeceklerden birini bir ısırık aldı ve inledi. "Vay canına, bu çok güzel."

"Değil mi?" Big Mac söyledi. "Buranın büyük bir parçası olan çörekler için tüm övgüyü Linda alıyor. Onları biz açtıktan hemen sonra yapmaya başladı."

evlendiler ve biz farkına bile varmadan insanlar daha fazlası için her yıl geri geliyorlardı. Yemin ederim buranın popüler olmasında her şeyden çok onların emeği var."

Ned lokmalar arasında, "Sen de payına düşeni yaptın," dedi.

Frank, "Küçük kardeşim burayı bulduğunda burası yıkık dökük bir harabeydi, büyük bir fikri vardı ve cesaretiyle bunu gerçeğe dönüştürdü" dedi.

Oliver tekneler, insanlar ve rıhtımdaki hareketlilikle dolu hareketli marinaya baktı. "Burada oldukça iyi bir operasyon yürütüyorsunuz."

"Burası özel bir yer," dedi Kevin. "Bu marina ve bu ada. Ağabeyimi burada ziyaret ettiğim ilk andan itibaren geri gelmek için can atıyordum. Son geldiğimde burada kalmaya karar verdim ve işte buradayız."

"McCarthy kardeşler yeniden bir araya geldi," dedi Frank, kahve fincanını Big Mac ve Kevin'a doğru kaldırarak. "Evlatlık dördüncümüzle birlikte," dedi Ned için.

"Kendine bir iyilik yap Oliver," dedi Mac, "dördünün arasında olup bitenleri fazla dinleme. Eğer dinlersen kendini kefalet parasına ihtiyaç duyarken bulabilirsin."

"Saçmalıyor," dedi Ned. "Bizimle takıl. Sana iyi vakit geçirteceğiz." "Bu öğleden sonra hâlâ balık tutacak mıyız?" Frank sordu.

"Planımız bu," dedi Big Mac. "Sen de gelebilirsin Oliver."

"Çok nazıksınız. Bir şey yapmadan önce Dara'nın bugün ne yapmak istediğine bir bakayım."

"Bilge bir adam gibi konuştun," dedi Kevin.

"Sizi güzel adamıza getiren nedir?" Frank kendine ikinci bir çörek alırken sordu.

"Üç yaşındaki oğlumuzu kaybettikten sonra eşim ve benim yeniden yapılanmaya ihtiyacımız vardı."

"Aman Tanrım," dedi Kevin. "Çok özür dilerim.

Diğer adamlar da başsağlığı dileklerini ilettiler.

"Teşekkür ederim. Bu olay bir yıldan fazla bir süre önce oldu ama biz hala sersemlemiş durumdayız.

Deniz feneri bekçiliği ilanını gördüğümde içimden bir ses bana seslendi.

Buradan başlayıp ileriye dönük bir yol bulabileceğimizi umuyorum."

"Doğru yere geldiniz," dedi Mac. "Hayatlarının zor zamanlarında buraya gelen ve burada huzur bulan pek çok arkadaşımız ve aile üyemiz var."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Oliver. "Biraz huzura çok ihtiyacımız var." "Eğer yapabileceğimiz bir şey varsa..." Kevin söyledi.

"Kev bir terapist," dedi Big Mac. "Duyduğuma göre çok da iyi bir terapistmiş."

"Vay canına, burada her şeye sahipsiniz, ha?"

"İhtiyacınız olan her şey bizde var," dedi Big Mac.

"Güç hariç," dedi Ned ve herkesi güldürdü.

Big Mac, Oliver'ın kahkahalara katılmasını izlerken, adasının yeni genç arkadaşı için iyi olacağını hissetti.

CHAPTER 28

Seamus çocuklar ve Caro'dan çok önce kalkmış ve gazlı ızgarada pişirdiği iki fincan kahveyi çoktan içmişti. güvertede ona katıldı.

"Yine kavurucu," dedi sıcaktan yüzünü buruşturarak.

"Öyle görünüyor."

"Hâlâ elektrik yok mu?" "Hayır."

"Bir dahaki sefere böyle bir şey olduğunda kullanmak üzere bir jeneratöre ihtiyacımız var."

"Bu sonbaharda bir tane kurdurmak için birkaç telefon görüşmesi yaptım bile." "Uyudun mu?"

"Hayır."

"Seamus..." Kendini onun yanındaki sandalyeye bırakırken iç çekti.

"Bunun için kendini hasta edemezsin."

"Çok geç." Ayağa kalktı, ona bir fincan kahve doldurdu ve uzattı. "Bu noktada kremaya güvenmezdim."

Sade içme düşüncesiyle yüzünü buruşturdu.

"Düşünüyordum da..." Seamus koltuğuna döndü ve doğrudan ona bakabilmek için yer değiştirdi. "Çocukların babasının onları görmesine izin versek ama onu babaları olarak değil, bir arkadaşımız olarak tanıtsak nasıl olur? Bizi rahat bırakması karşılığında ona bunu teklif edebiliriz. Daha sonra, büyüdüklerinde ve

Daha yerleşik bir hale gelirse, onlara gerçekte kim olduğunu söyleyebiliriz ve onunla görüşmeye devam etmek isteyip istememek onlara kalmış olur."

"Ya bundan daha fazlasını istiyorsa?"

"Bundan daha fazlasına sahip olamaz. Biz onların yasal vasileriyiz." "Mahkemede bize meydan okuyabilir."

"Yapacağını sanmıyorum. Lisa'nın onu hayatlarından uzak tutmasının ve öleceğini anladığında onunla iletişime geçmeyi düşünmemesinin bir nedeni var. O sebebin ne olduğunu biliyor ve muhtemelen bizim de bunu keşfetmemiz için çok fazla araştırma yapmamız gerekmeyecek. Fikrim hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"En başından beri onun kim olduğunu söylemediğimiz için çocukların bir gün bize kızacağından endişe ediyorum."

"Sanırım gerçeği onlara söylemeden önce onu tanıma ve hayatlarında iyi bir etki yaratacağından emin olma şansı istediğimizi söyleyebiliriz. Onları bir kez görmek isteyip bir daha haber alamama ihtimali de var. Eğer onlara kim olduğunu söylersek ve

Onları gördükten sonra ortadan kaybolurlarsa, yas tutacakları başka biri olur." "Bu doğru." Onun eline uzandı ve parmaklarını birleştirdi.

"Sen dün olduğundan daha sakın görünüyorsun."

"Dışarıdan belki. Ama içimde hâlâ korku ve endişe dolu bir karmaşa var." "Bugün bunu daha iyi saklıyorsun."

"Dan'ın söylediklerini kendime hatırlatıp duruyorum; Lisa bizi onların yasal vasisi yaptığı için yasalar bizim tarafımızda. Buna inanmaya çalışıyorum."

"Sen harika bir babasın, Seamus. O çocuklar sana sahip oldukları için çok şanslılar."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Çoğu zaman her şeyi berbat ediyormuşum gibi hissediyorum."

"Gerçekten öyle düşünüyorum ve sen de bunu berbat etmiyorsun. Sana tapıyorlar.

Sizi iki küçük köpek yavrusu gibi takip ediyorlar, her sözünüze asılıyor ve yaptığınız her şeyi izliyorlar."

"Onları çok seviyorum."

"Ve bunu biliyorlar. Bence planını Dan'e anlatmalısın ki diğer avukatla konuşurken ihtiyaç duyarsa bu bilgiye sahip olsun."

"Bahsettiğim koşullar altında onları görmesine izin vermeye razı olur musunuz?"

"Eğer her şeyin olduğu gibi kalması anlamına geliyorsa, buna razıyım." "Onlara kim olduğunu söylememenin, en azından şimdi, en iyisi olduğu konusunda hemfikiriz. doğru şey mi?"

"Sanırım öyle. Buraya gelmeye devam ederse, bir noktada onlara gerçeği borçlu olacağız. Ama henüz değil. Annelerini kaybettikten sonra çok erken."

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim." "Daha iyi hissediyor musun?"

"Çok. Bir plan yapmanın faydası olur." Gece boyunca taşınabilir bir şarj cihazıyla şarj ettiği cep telefonunu çıkardı ve Dan'e mesaj attı.

Strateji konuşmak için bir dakikanız olduğunda beni arayın.

Birkaç dakika sonra Dan aradı ve Seamus bu fikri ona açtı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bu işe yarayabilir. Yarın sabah ilk iş avukatla temasa geçeyim ve ne istediğini öğreneyim. Neyin peşinde olduğunu öğrenmeden hiçbir şey teklif etmeyeceğim. Ayrıca olası bir ziyaretin kapısını açmadan önce Lisa'nın onu neden hayatlarından çıkardığını da bilmek isterim."

"Bu iyi bir nokta." Ve bunu düşünmesi gerekirdi. "Onunla telefon görüşmem biter bitmez seni ararım." "Teşekkürler Dan. Bu konudaki yardımın için minnettarım."

"Hiç sorun değil, dostum. Nefes almaya devam et. Her şey yoluna girecek." "Hatırlattığın için teşekkürler. Yarın konuşuruz."

Seamus Carolina'ya, "Bu fikir hoşuna gitti," dedi. "Gerekirse bunu aklında tutacaktır."

"Bu çok iyi. Şimdi rahatlamaya çalışalım ve izin gününüzün tadını çıkaralım."

Seamus, Carolina ile bir plan yaptıktan ve Dan ile tartıştıktan sonra

kendini daha iyi hissetti. Yine de emin olana kadar dinlenmeyecek ya da rahatlamayacaktı.

ailesine yönelik potansiyel tehdit etkisiz hale getirilmişti.

OceanofPDF.com

CHAPTER 29

A Açık bıraktığı panjurlardan içeri süzölen güneş ışığıyla uyanan Cooper James gerinerek yataktan fırladı ve bir çift Odasına bitişik olan banyoyu kullanmadan önce şortunu çıkardı. Kardeşinin adadaki evi, Jared'in New York Üniversitesi'ndeyken Coop'a tahsis ettiğı ultra modern çatı katından çok daha güzel ve ev gibiydi.

Orada çok güzel partiler vermişti ama Jared'ın bundan haberi yoktu. Sanki umurunda da. Lizzie'yle evlendiğinden beri kardeşi şehirde neredeyse hiç vakit geçirmemiş, Wall Street'teki koşuşturmacayı bırakmaya karar verdiğinde çekildiğı adadaki bu rahat evi tercih etmişti.

Jared burada mutluydu. Bunu herkes görebilirdi. Bu büyük ölçüde, Coop'un tanıdığı en iyi, en içten insanlardan biri olan sevimli karısından kaynaklanıyordu. Örneğın dün yaptığı şey, kendisi bir başka başarısız tüp bebek tedavisinin yasını tutarken genç bir anneyi ve yeni doğmuş bebeğini eve getirmesiydi.

Bu, kendi acısını bir kenara bırakıp başkası için adım atabilen özel türde bir insan gerektirir. Ve Lizzie çok özel bir insandı.

Coop mutfağı girdiğinde ilk kalkanın kendisi olduğunu fark edince şaşırdı. Ailesinin yanındayken böyle bir şey hiç olmamıştı. Tüm evi kapsayan bir jeneratör sayesinde Coop kahve yapabildi.

havuz güvertesine götürdü. Jared'in havuzunda yüzen bir tanrıça görünce kısa bir süre durdu.

O da kimdi?

Beyaz bir bikini giymişti ve yüzme takımı eğitimi aldığını gösteren yumuşak, etkili bir kulaç atışı ve takla dönüşleriyle suyu yarararak ilerliyordu.

Kahve fincanından yudumlarken onu izlerken büyülenmişti. Kız suyu yudumlayışıyla bir olimpiyat sporcusu olabilirdi.

Sonunda havuzun sonunda adamın durduğu yerde durduğunda, adamın ciddi şekilde ilgisini çekmişti. Kız gözlüklerini çıkardığında ve ona baktı, kalbi neredeyse duracaktı. Gigi Gibson'ın kardeşinin havuzunda ne işi vardı?

"Hey, tatlı şey," dedi. "Adın ne senin?" "Uh, Cooper?"

"Emin değil misin?" Pratik bir zarafetle kendini yukarı çekti ve havuzdan çıktı.

Onun ateşli vücuduna aval aval bakmamaya çalıştı ve başaramadı, sonunda kendini utandırmamak için bakışlarını başka yöne çevirdi. Kendi ıslak rüyası önünde duruyordu ve sıırılsıklamdı. Böyle şeyler onun gibi ölümlülerin başına gelmezdi.

"Alo? Dünya'dan Cooper'a, eğer adın buysa."

"Evet. Cooper James. Jared'in kardeşiyim."

"Şimdi siz söyleyince benzerliği anladım."

"Burada ne arıyorsun?" Kadınların yanında asla ama asla gergin hissetmezdi ama bu herhangi bir kadın değildi. Bu kadın, onun gösterisini izleyebilmek için planlarını iptal ettiği kadındı.

Garajdaki daireyi işaret etti. "Ben burada yaşıyorum."

"*Burada mı yaşıyorsun? Gansett Adası'nda mı?*"

"Birkaç hafta daha."

"Neden?"

"Jordan ve ben dizimizin yeni sezon çekimlerini burada yapıyoruz. Olay şöyle gelişti. Kız arkadaşım felaket evliliği bittikten sonra Gansett'e geldi, uzun boylu itfaiye şefine aşık oldu ve bir de baktım ki diziyi Los Angeles yerine burada çekmek istiyor, ben de buradayım."

Bundan nasıl haberi olmamıştı? Belki de mezun olduğundan beri gece gündüz işiyle uğraştığı ve başka hiçbir şeye dikkat etmediği içindir.

"İkinizi oradan başka bir yerde hayal edemiyorum."

"Kimse yapamaz, burada bunu yapmayı eğlenceli kılan da bu. Üç hafta içinde bitiriyoruz."

"Sonra ne olacak?"

"Ben eve gidiyorum."

"Bu gösterinin sonu mu olacak?"

"Henüz emin değiliz. Sanırım bu sezonun nasıl karşılanacağına bağlı."

"Harika olacağına eminim. İkiniz birlikte harikasınız."

Bir kaşını kaldırdı. "Şovumuzu izliyor musun?"

"Tatlım, Amerika'daki her kırmızı kanlı erkek senin programını izliyor. Burada durup Gigi Gibson'la konuştuğuma inanamıyorum."

Bir elini kalçasına koyarak poz verdi. "Etten kemikten."

"Anlıyorum." Cooper ünlü kadınlara ya da gerçekleşme umudu olmayan tek taraflı aşklara kendini kaptırırdı. Söz konusu kadınlar olduğunda daha gerçekçiydi. Gigi Gibson gülünç denecek kadar onun liginin dışındaydı, ama gerçekten de kanlı canlı karşısında duruyordu ve bu da ona bir sonraki hamlesini yapmak için cesaret veriyordu. "Daha sonra takılmak ister misin?"

"Ve ne yapacaksın?"

"Eminim birlikte bir sorun bulabiliriz."

"Aylardır buradayım ve henüz bir sorunla karşılaşmadım. Bu dünyada bu adadan daha sıkıcı bir yer varsa da ben görmedim."

"Hadi ama. Gansett o kadar da kötü değil."

"Los Angeles'a alıştığınızda kötü oluyor."

"Sanırım bu doğru. Ben Manhattan'da yaşıyorum." "Yani neden bahsettiğimi biliyorsun."

"Biliyorum ama buranın büyüleyici bir yanı var. Rahatlatıcı." "Öyle ve çok güzel. İnsanların burayı neden sevdiğini kesinlikle anlıyorum. Ama burası

uzun vadede benim reçelim."

"Yeterince adil. Sonra takılacak mıyız?"

Onu baştan aşağı süzdü, o kadar süzdü ki, neredeyse onu incelemekten odun yapacaktı. "Sanırım öyleyiz."

"Seni yedide alırım."

Gülümseyerek, "Çok tatlısın. Yasal mısınız?" "Yirmi dört yaşındayım," dedi adam, gücenerek.

"Tam bir bebek."

"Kaç yaşındasın?"

"Yirmi dokuz."

"Oh lanet olsun. Bu benim için biraz yaşlı. Bu takılma planını yeniden gözden geçirmem gerekebilir."

"Gerçekten mi?" Gerçekten şaşırmış görünüyordu.

"Hayır, pek sayılmaz," dedi gülerek. "Saat yedide görüşürüz." "Görüşürüz o zaman."

Kadın uzaklaşırken -aslında bu bir yürüyüşten çok bir çalımdı- adam olduğu yerde donup kalmış, tanga bikinisinin neredeyse çıplak bıraktığı sırtının güzel görüntüsünü seyrediyordu.

O gösteriden sonra kesinlikle odun sporu yapıyordu.

Garaj dairesine çıkan merdivenlere ulaştığında arkasına baktı, onu bakarken yakaladı ve memnun bir sırıtış attı.

Kadın kendi iyiliği için fazla seksiydi. Kendini kontrol altına alır almaz içeri girdi ve dışarıda kendi ıslak rüyasını yaşarken Jared ve Lizzie'nin kalkmış olduğunu gördü. "Jared, benim Porsche'yi sonra ödünç alırım."

"Böyle bir şey olmayacak."

"Bırak alsın Jared," dedi yeni en iyi arkadaşı Lizzie. "Her zaman ne diyorsun? Sigortalı."

Jared'in çatık kaşları her ikisini de içine aldı.

"Nereye gidiyorsun ki?" Lizzie sordu.

"Görünüşe göre Gigi Gibson ile bir randevum var."

"Aman Tanrım," dedi Jared. "O senin için çok fazla kadın, küçük kardeşim."

Cooper pis bir sırıtışla, "Tam bana göre bir kadın," dedi.

Jessie mutfağa girdi, kucığında bebek vardı ve sanki hiç uyumamış gibi görünüyordu. "Kahve var mı?"

"Hemen geliyor," dedi Lizzie. "Nasıl istersiniz?" "Krema ve şeker, lütfen."

"Tamamdır." Lizzie onun için bardağı düzeltirken omzunun üzerinden Jessie'ye baktı. "Bütün gece ayakta mıydın?"

"Hemen hemen."

"Bebeklerin ilk birkaç hafta gece ve gündüzlerini karıştırdıklarını okumuştum," dedi Lizzie, "bu yüzden o uyuduğunda sen de uyumalısın."

"İşe gitmem gerek."

"Doğum yaptıktan sonraki gün çalışamazsın, Jessie."

"Çalışmazsam paramı alamam."

"Para konusunda endişelenme," dedi Jared huysuzca. "Senin ve bebeğin neye ihtiyacı varsa biz hallederiz."

Jessie'nin çenesi titredi. "Bunu yapmana izin veremem."

Çok tatlı bir kızdı ve Coop onun hakkında daha fazla şey öğrenmek ve nasıl olup da Gansett Adası'nda bekâr bir anne olduğunu öğrenmek istiyordu.

Jared, "Çoktan halledildi," dedi. "Hiçbir şey için endişelenme."

"Siz gerçek insanlar mısınız?" Jessie, Jared'in kendisi için çektiği koltuğa otururken sordu. "Tanımadığınız insanlara yardım mı ediyorsunuz?"

"Öyle." Jared çenesiyle karısını işaret etti ve ona bakarken gülümsedi. "İnsanlara her zaman yardım eder."

"Onun parasını kullanmak," dedi Lizzie. "Onun parasını başkalarına yardım etmek için harcamak en sevdiğim hobilerimden biri."

Jared, "Ve paramızı insanlara yardım etmek için harcama konusunda son derece başarılı," dedi.

Lizzie, Jessie'nin kahvesini masaya getirirken ona gülümsedi. "Burada istediğin kadar kalabilirsin."

"Bunu yapamam. Evinizi yıkmak için çılgık atan yeni doğmuş bir bebeğe ihtiyacınız yok."

Jessie bunun ne kadar doğru olduğunu bilemezdi, diye düşündü Cooper, ağabeyi ve yengesinin kendi özel kederleriyle uğraşırken yeni bir anneye böylesine cömert davranabilmelerine hayret ederek.

Jessie gözyaşlarının eşiğindeymiş gibi, "Teşekkür ederim," dedi.

"İşte," dedi Coop, "sen bir şeyler yerken onu ben alayım."

Lizzie'nin yumurtaları için
ölünür." "Oh, um, emin
misin?"

"Eminim." Coop bebeği ondan alıp dirseğinin kıvrımına yerleştirdi. Yay şeklinde bir ağzı ve şaşkın bir ifadeyle bir araya gelmiş tüylü kaşları olan sevimli bir şeydi. "Günaydın, benim küçük fıstığım. Anneni bütün gece ayakta tutmanla ilgili duyduğum şey nedir?"

Diğerleri kahvaltı ederken Cooper onu geniş evin içinde gezdiriyor ve onunla saçma sapan bir sohbet sürdürüyordu. Cooper'ın söylediği her şeyle ilgileniyor gibiydi. Yıllardır amca olmasına rağmen, kendi çocuklarına sahip olmayı pek düşünmemişti. Bu, onun için "belki bir gün" kategorisi çok uzak bir gelecek için.

"Onunla aran iyi," dedi Lizzie, kapı çerçevesine yaslanıp onu izlerken.

"On dört yaşımdan beri amcayım," diye hatırlattı ona. "Ablalarımın beş çocuğu var."

"Ah, evet, doğru."

"Çok tatlı bir kız."

"Kesinlikle öyle," dedi Lizzie hü­zünle.

"Burada bir bebek sahibi olmak sana zarar verecekse onu neden eve getirdin, Lizzie?" Jared'in ona neler yaşadıklarını anlatmış olmasına aldırmayacağını biliyordu.

Lizzie omuz silk­ti. "Gidecek bir yere ihtiyacı vardı. Yerimiz var."

Kalbi onun için çarpıyordu. "Lizzie..."

"Ben iyiyim. Yemin ederim."

Duyması gerekeni söyledi ama yüzünde kalp kırıklığı okunuyordu.

"Onu tutmak ister misin?" Coop sordu. Bunu teklif etmesi gerekip gerekmediği konusunda hiçbir fikri yoktu ama yine de bu durumu nasıl idare edeceğ­i konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Tabii. Bir tur atacağım. Git biraz kahvaltı yap."

Cooper bebeği ona verdi. "İyi misin?" "İyiyim."

Uzaklaşmakta tereddüt etti ama bir dakika sonra mutfağa dönmek üzere odadan çıktı.

"Bebek nerede?" Jared sordu.

"Lizzie aldı."

Ayağa kalktı ve karısının peşinden gitti.

"Bana doğruyu söyle," dedi Jessie. "Burada olmam gerçekten iyi mi?" "Sorun yok," dedi Cooper, doğru söylediğini umarak.

CHAPTER 30

Jared, Lizzie'yi oturma odasında, kucağında bebeğiyle kanepede otururken buldu. Lizzie'nin bu deneyimi bir bebekle değil de kendi bebekleriyle yaşamasını dilerken kalbi sızladı. yabancının çocuğu. "Bebeğim."

Başını kaldırıp adama baktı, yüzünde hızla ondan saklamaya çalıştığı bir yıkım ifadesi vardı. "Hey."

"Ne yapıyorsun?"

"Jessie yemek yiyebilsin diye bebeği tutuyordum." "Cooper da bunu yapıyordu."

"Ben iyiyim, Jared."

"Hayır, değilsin, o yüzden bana bunu söylemeye kalkma. Ben daha iyi biliyorum."

Kadın onunla tartışmayınca şüphelerini doğruladı. "Bebeği Jessie'ye geri verelim ve bir gezintiye çıkalım."

"Nereye gitmek istiyorsun?"

"Sana göstereceğim." Bebeği dikkatle aldı ve Lizzie'nin alnına bir öpücük kondurdu. "Git hazırlan."

"Tamam."

Jared mutfağa gitti ve bebeği yemeğini bitirmiş olan Jessie'ye verdi. Sonra yatak odalarına gidip Lizzie'ye duşta eşlik etti, yüzündeki suyun bir kısmının gözyaşlarından kaynaklandığından emindi. Kollarını

Ona sarıldı ve sıkıca tutundu, ona çok istediği şeyi vermek için sallayabileceği sihirli bir değnek olmasını diledi.

Sıcak suyun altında birbirlerine sarıldıklarında hiçbir şey konuşmadılar.

Kısa bir süre sonra, adanın etrafında bir gezinti yapmak üzere onun arabasıyla evden ayrıldılar. Ağustos ayının o Pazar sabahı yollar kalabalıktı ama yakında ada yeniden sakinleşecekti. Jared buna hazırdı. Bir zamanlar New York'un koşuşturmacası içinde büyümüş olan Jared, sezon dışı Gansett Adası'nın huzurlu sessizliğini arzulamaya başlamıştı.

Sonunda Chesterfield'a, satın aldıkları ve Lizzie'nin işlettiği bir düğün mekânına dönüştürdükleri malikâneye gittiler. Lizzie'nin bütün yaz boyunca her hafta sonunu işine ayırmak zorunda kalmaması için yardımcı tutması konusunda ısrar etmişti.

"Burada ne işimiz var?"

"Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Tamam..."

Onu, özel ekibin saat ikide yapılacak olan düğün için hazırlık yaptığı içeriye kadar takip etti. Neyse ki, onlar tadilat sırasında bir jeneratör kurdular, yoksa iptal etmek zorunda kalacaklardı.

"Jeneratör için Tanrı'ya şükür, ha?" Jared söyledi.

"Ciddiyim. Bir gelin ve damada elektrik kesintisi nedeniyle büyük günlerinin iptal edildiğini söylemek zorunda kaldığınızı düşünün."

"Bunu düşünmek zorunda kalmamayı tercih ederim."

Onu büyük merdivenden yukarı çıkardı, sonra da daha küçük bir merdivenle üçüncü kata çıkardı. Kardeşi Quinn, Mallory'nin yanına taşındığından beri boş olan dairenin kapısında bir anahtar kullandı.

"Burada ne işimiz var Jared?"

"İki şey var. Birincisi, seni evden çıkarmak istedim, ikincisi de buranın müsait olduğunu hatırlatmak istedim. Jessie'yi ayarlayabiliriz ve

bebeđi ihtiyaç duydukları her Őeyle birlikte buraya getirin ve gerektiđi sūrece kira Ődemeden yaŐamasına izin verin."

Lizzie daire için seçtiği lacivert kanepeye oturdu.

Yenilemenin her ayrıntısıyla bizzat ilgilenmiŐ, kŐhne mūlkū gelin ve damatların evlenmek için on sekiz aya kadar beklediđi bir gŐsteri merkezine dŐnūŐtūrmūŐtū.

Karısı pırıl pırıl bir mūcevherdi ve ŐzūntūŐsū onu mahvetti.

"Onları eve getirdiđim için Őzūr dilerim."

Onun yanına oturdu. "Lūtfen Őzūlme tatlım. Yardıma ihtiyaç olan birini gŐrdūđūnde kendine engel olamadıđını biliyorum. Bunun için seni çok seviyorum."

GŐzyaŐları yanaklarından aŐađı dŐkūldū. "Bunu yapabileceđimi, bunun būyūk bir sorun olmayacađını dūŐūnmūŐtūm. Ama sen haklıydın."

Jared kolunu ona doladıktan sonra baŐının ũstūnū Őptū. "Seni acı çekerken gŐrmeye dayanamıyorum."

"Biliyorum ve tūm bu olanlar boyunca çok iyi davrandın. Evlat edinmeyi dūŐūnmenin zamanı gelmiŐ olabilir diye dūŐūnūyorum. Bebek sahibi olmaktan vazgetiđimi sŐylemiyorum, sadece belki de diđer seçenekleri de deđerlendirmeliyiz."

"Peki ya taşıyıcı

annelik?" "Bunu göz ardı

edemem."

Jared rahat bir nefes aldı, ūnkū ilk kez ebeveynliđe giden alternatif yolların olasılıđını dūŐūnmūŐtū. Açıkçası, onun bir kez daha baŐarısız bir tūp bebek sūrecine girmesini izlemeye dayanabileceđinden emin deđildi.

"Yarın, tūm bunlarla ilgili ne olduđunu gŐreceđiz ve topu yuvarlanıyor." Bir zorluđu gŐrūp onu Őzmenin bir yolunu bulmak onun en iyi yaptıđı Őeydi. Onları ebeveyn olma hayallerine yaklaŐtırmak için bir Őeyler yapmak, herhangi bir Őey yapmak, her ikisinin de gebe kalamamaları konusunda kendilerini daha iyi hissetmelerini sađlayacaktı. Buna gerçekten inanıyordu.

Saçlarını kenara fırçalayarak boynuna bir öpücük kondurdu.
her zaman onu eritirdi. Bu sefer de farklı değildi. "Yani Jessie'yi daireye mi taşıyacağız?"

"Bir ya da iki gün içinde, kendini daha güçlü hissettiğinde." "Bu bana uyar."

OceanofPDF.com

CHAPTER 31

A Yoğun bir yaz hafta sonu daha sona ererken, Gansett Adası Liman Başkanı Deacon Taylor teknesini halka açtı güvenlik iskelesine bağladı. Motorları, telsizi ve diğer ekipmanları kapattıktan sonra halatları bir kez daha kontrol etti ve uzun bir ayrılık gününün ardından Julia'yı görmeye can atarak rıhtıma çıktı.

Onu bulmaya gitmeden önce eve gidip terini, tuzunu ve güneş kremi temizlemesi gerekiyordu ama bütün gün onu özlediği için çok heyecanlıydı. Bu yaz, hayatının aşkıyla tanıştığından ve yapbozun eksik parçasını bulduğundan beri bu kadar evcilleşmesi gerçekten komikti. ondan önceki varoluş.

Ve anahtar kelime *varoluştı*. Ondan önce sadece var olmuştu. Onunlayken, onsuz hiç olmadığı kadar tam ve eksiksiz bir şekilde hayattaydı.

Üvey kız kardeşi Stephanie, Julia'yı Stephanie's Bistro'da Pazar kokteylinde çalması için tutmuş ve Julia'nın yaptığı bir şey için ona para ödemekte ısrar etmişti. piyano çalmaktan ve takdir eden bir dinleyici kitlesi için şarkı söylemekten aldığı keyif için bedavaya yapardı.

Seyirciler de çok minnettardı. Julia ne zaman çalacak olsa Stephanie'nin yeri tıklım tıklım doluyordu. Müşterilerin çoğu akşam yemeğine kalıyordu, bu da anlaşılmayı her iki kız kardeş için de bir kazan-kazan haline getiriyordu.

Deacon, Sand & Surf Hotel'in merdivenlerini hızla çıktı ve neredeyse kapıdan çıkmakta olan Owen Lawry'ye çarpıyordu.

"Hey, dostum." Karısı Laura'yla birlikte otelin sahibi olan Owen, Deacon için kapıyı tuttu. "Acelen ne?"

Deacon başını eğerek Stephanie's Bistro'yu işaret etti, böylece Julia'nın yüce sesini duyabilecekti.

"Ah, elbette. Benim güzel kız kardeşim."

"Ofiste *uzun* bir gün oldu," dedi Deacon sırtarak. "Sana engel olmama izin verme."

Deacon Owen'a, "İyi geceler," dedi. "Sana da."

Julia ile geçirdiği her gece, biriyle geçirdiği en iyi geceydi. Onu kız kardeşi Katie'nin düğününden "kaçırdığında" ilk kez bir araya gelmelerinden aylar sonra, Deacon hâlâ büyüünün bozulmasını, geçmişteki tüm ilişkilerinde olduğu gibi sıra dışılığın sıradanlaşmasını bekliyordu. Onunla bunun gerçekleşmeyeceğine inanmaya başlamıştı.

Kalabalık Bistro'ya adımını attı ve aşkını odanın önündeki küçük sahnede, ayaklarının dibine kıvrılmış köpekleri Puppy Pupwell ile birlikte şık bebek kuyruklu piyanosunun başında otururken buldu.

Okyanusta yüzerken bulduklarında kurtardıkları ve sonra birlikte sahiplendikleri siyah Labrador yavrusu yaz boyunca büyümüş, son kontrolünde kırk kiloyu aşmıştı. Julia artık onu bir bebek gibi kucağında taşıyamayacağı için üzgündü.

Mekândaki her pencere ve kapı açık olmasına rağmen Okyanus esintisini yakalamışlardı ama içerisi çok sıcaktı. Ancak Julia'yı dinlerken kimse sığığı umursamıyor gibiydi.

Kapı pervazına yaslanan Deacon, sevdiklerinin manzarasını seyre daldı. Küçük aileleri hayatının en büyük neşesiydi. Onun şarkı söylemesini dinlemek ve muhteşem yeteneğine daha fazla güvenmesini izlemek

yakın bir saniye. Alicia Keys'in "Fallin" şarkısını seslendiriyordu, bu şarkıyı evde kullanması için aldığı klavyede çalışıyordu. Klavyeyi internetten sipariş etmiş ve bir hafta sonra nihayet gelene kadar eskiden Noel sabahına özgü bir beklentiyle beklemişti.

Julia Mac'in ofisindeki işinden eve döndüğünde klavyeyi baldızının dans stüdyosunun üstündeki küçük dairelerine kurmuştu. Deacon, Julia'nın kendi klavyesini gördüğünde yüzünün nasıl parladığını asla unutmayacaktı, şerefsiz babasının bilgisayarını elinden almasından beri sahip olduğu ilk klavyeydi bu.

Sevdiği piyanoyu.

O gün çok güzel bir gündü, Katie ve Shane'in düğününden beri onunla geçirdiği çok güzel günlerden biriydi. O düğünü basmak ve Baş nedimeyi "kaçırmak" Deacon'ın yaptığı en iyi şeydi. Sonbaharda, her ikisi için de işler biraz sakinleştğinde daha büyük bir yer aramayı planlıyorlardı. Deacon ona, nereye yerleşirlerse yerleşsinler bir bebek torunu için yer olması gerektiğini söylemişti. istediği zaman.

Deacon'ın yanında duran bir adam "O harika biri," dedi. "Kesinlikle öyle."

"Neden bundan daha büyük kalabalıklar için çalmadığını merak ediyorum."

"Eminim burada çalmaktan son derece memnundur." Julia çocukluğunda yazlık evi olan otelde sahneye çıkmayı çok severdi. Çok sevdikleri büyükanne ve büyükbabalarıyla geçirdikleri o yazlar, onun ve kardeşlerinin şiddet yanlısı, ne yapacağı belli olmayan babalarından uzak kaldıkları tek zaman olmuştu.

"Onu tanıyor musun?"

"Tanıyorum."

"Biriyle görüşüyor mu?"

"Görüşüyor."

"Bummer. O şanslı bir adam."

"Ve bunu biliyor."

Adam yoluna devam etmeden önce ona meraklı bir bakış attı.

Çek ellerini. O benim. Deacon düşüncelerini kendine sakladı. Son birkaç aydır onun çiçek açışını izlemek, hayatının kontrolünü ele geçirip kendini sevdiği şeylere, özellikle de ona adadığı için en büyük tatmin olmuştu.

Deacon onun tarafından sevildiği için çok şanslıydı. Onu dikkatle izlediği için, tam olarak onu fark ettiği anın farkındaydı. Gülümsemesi yüzünü ve dünyasını aydınlattı. Deacon, kız setini "Bohemian Rhapsody"nin yavaş, boğucu ve salondaki herkesi kendisine perçinleyen bir versiyonuyla bitirene kadar orada kaldı. Seyirciler bir anda Julia'nın zevkten ve utançtan kızarmasına neden olan alkışlar.

İnsanların performanslarına verdiği tepkiler konusunda henüz tamamen rahat değildi.

Julia kalabalığa bir öpücük verdi, Pupwell'i aldı ve Deacon'a doğru ilerledi, hayranlarının övgülerini kabul etmek için orada burada durdu.

Ve sonra onu öpmek için parmak uçlarında yükselirken gülümsüyordu. "Hey, denizci. Bir kıza içki ısmarlar mısın?"

Deacon kollarını ona doladı ve saatlerce ayrı kaldıktan sonra tekrar birlikte olmanın heyecanı ile ona sarıldı. "Ne istersen, tatlım."

"Oh, herhangi *bir* şey?" "Herhangi bir şey."

"İhtiyacım olan her şey burada, sen ve Pupwell'de var."

"Dışarıda mı yemek istersin yoksa eve mi gidelim?"

"Hadi eve gidelim. Yoruldum."

Saat neredeyse sekiz olmasına rağmen daha çok öğle vakti gibi hissettiren boğucu sıcakta otelden çıkarken Deacon kolunu onun boynundan ayırmadı.

"Bu sıcak hava dalgası daha ne kadar sürecektir?" diye sordu. "Bir ya da iki gün daha."

"Buna dayanamıyorum. Beni çok *solgun* hissettiriyor."

"Sahnedede solgun görünmüyordunuz. Her zamanki gibi muhteşemdin."

"Teşekkürler. Bunu duyduğuma sevindim ama sürekli terliyordum. I muhtemelen kokuyordur."

"Ben de öyle. Tuzlu, terli, kabuklu bir pisliğim." "Geleceğimizde çok güzel bir duş görüyorum." "Mmm, evet, lütfen."

Kasabadan Blaine ve Tiffany'nin mülküne doğru yürüdüler, kardeşinin evinin önünden geçerek arkadaki garaja giden uzun araba yolunda ilerlediler. Deacon, Julia'yı merdivenlerden yukarı kadar takip etti, bakışları Julia hareket ettikçe sallanan tatlı kalçalarına takıldı. O kadar zahmetsizce seksiydi ki. Julia çok zayıf olduğunu söylerdi ama Deacon onun mükemmel olduğunu düşünüyordu. Onun için önemli olan sağlıklı olmasıydı ve Dr. David'e göre, hayatının büyük bölümünde yeme bozukluğu çektikten sonra gayet iyiydi.

Deacon, birlikte yaşadıkları mutlu hayatlarında kaos olmamasının onun sağlığı için çok önemli olduğunu farkındaydı ve bunun böyle devam etmesi için ne gerekiyorsa yapmaya niyetliydi.

Bütün gün açık bırakılmış bir fırın gibi sıcak olan dairelerinin içinde Pupwell'i besledi ve sonra serin duşta ona katılmak için banyoya yöneldi.

Suyun altında durduklarında "Tanrım, bu cennet gibi bir his," dedi.

"Kesinlikle öyle," dedi ellerini onun üzerinde gezdirerek. Gülümseyerek, "Ben duşu kastetmiştim" dedi.

Onu öptü. "Seni kastetmiştim."

Ellerini yukarı doğru kaydırarak boynuna doladı ve onu tekrar öptü.

"Duştan bahsetmediğine dair bir his vardı içimde."

"Hep senden bahsediyorum." Kışını kavradı ve onu serin fayans duvara doğru kaldırdı. "Bunu başka türlü yapamayacak kadar sıcak olduğu için..."

"Ben varım."

"Her şeyimi vermek üzereyim."

Julia kahkahalarla güldü. Onu güldürmeye, zevkten iç çektirmeye, çığlık attırmaya bayılırdı - pencereler kardeşinin arka bahçesine açılmadığı zamanlarda en azından.

Onun içine doğru itti ve çok erken boşalmamak için tamamen hareketsiz durmak zorunda kaldı. Onunla her zaman böyleydi, yoğun ve sıcak, inanılmaz derecede sıcak, sıcak dalgasının neden olduğu bir bayılmanın ortasında olmadıklarında bile.

"İyi misin?" diye sordu, adam normalden çok daha uzun süre hareketsiz kaldığında. "Çok çabuk kaybetmemeye çalışıyorum."

"Yaparsan sorun değil."

"Hayır, değil. Bebeğimin ihtiyacı olan şeyi almadan olmaz."

Ona daha sıkı sarıldı. "İhtiyacım olan her şeye ve hayal etmeye cesaret ettiğimden çok daha fazlasına sahibim."

Bu sözleri ona her söylediğinde kalbi deli gibi çarpıyor, birbirlerini bulduklarından beri ikisinin de hayatının ne kadar değiştiğini hatırlıyordu. Gözlerini kapadı ve onunla aynı anda Gansett Adası'nda bulunmasını sağlayan tüm şanslı yıldızları saydı. Onunla tanışmayı ne kadar kolay kaçırabileceğini düşündüğünde... İçine doğru sonuna kadar itti, ağzının açık kalmasına ve başının geriye doğru eğilerek muhteşem boynunu ortaya çıkarmasına bayıldı. "İşten sonra sana ulaşmak için sabırsızlanıyordum. Neredeyse iskeleden Surf'e koşacaktım."

"Seni gördüğüme çok sevindim, sanki birkaç saat değil de bir ay geçmiş gibiydi."

"Çok fazla saat. Çok fazla. Sezondan sonra tatile çıkmalıyız ki bütün gün bunu yapabilelim."

"Mmm, hadi yapalım şunu."

"Nereye gitmek istersen."

"Hiçbir yere gitmedim, nasıl istersen."

İstediği şey ona dünyayı vermektir, birbirlerini bulmadan önce hayatında yaşadığı her acıyı telafi etmektir, ona

Çocuklar, bir ev, rahat ve güvenli bir hayat. Başka bir deyişle, daha önce hiç sahip olmadığı her şey.

"Bütün bir haftayı burada seninle ve Pupwell'le geçirmekten son derece mutlu olurum." Ama onlara gidecek harika bir yer bulacaktı, böylece dünyayı daha fazla görebileceklerdi.

"Kulağa cennet gibi geliyor." Tırnaklarının kafa derisine sürtünmesi adamın omurgasında bir ürperti yarattı.

Deacon ona yardım etmek için birleştikleri yere doğru uzandı, kadın sikini sıkıca kavrayıp kontrolünü yok eden keskin bir zevk çılgılığıyla boşalana kadar onu okşadı. Gebe kalmayı engellemek için hiçbir şey yapmıyorlardı ve her seks yaptıklarında, belki de bu sefer onun en çılgın hayallerinden birinin daha gerçekleşmesine yardım edebileceğini umuyordu.

Henüz gerçekleşmemişti ama denerken eğleniyorlardı.

Onlar meşgulken su buz gibi soğumuştur ama Julia'nın titremeye başladığını fark edene kadar buz gibi soğuk hiç bu kadar iyi gelmemişti. "Hadi seni ısıtalım, sevgilim."

"Bugün üşüyebileceğimi hiç düşünmemiştim."

Ondan uzaklaştı ve onu dikkatlice yere bıraktı, dışarı çıkıp havlu bulmak için bırakmadan önce bacaklarının altında olduğundan emin oldu. "On dakika içinde tekrar terlemeye başlayacaksın."

Deacon onu bir havluya sardı ve öptü. "Şimdiye kadarki en iyi duş."

"Kendimizi aşmaya devam ediyoruz."

"Umarım önümüzdeki elli ya da altmış yıl boyunca böyle devam ederiz." "Ben de buna varım."

Onu alnından ve sonra tekrar dudaklarından öptü. "Sen ve benim sonsuza dek birlikte olacağımız her şeye varım. Aslında..." Onu dairenin tek yatak odasına yönlendirdi ve yatağın kenarına oturttu.

"Aslında, ne?"

"Bu düşünceni bir dakika beklet." Hâlâ çırılçıplaktı, şifonyerine gitti ve haftalar önce sakladığı kadife kutuyu buldu, hayatının en önemli sorusunu sormak için doğru anı bekliyordu. Altı ay önce ona hayatının sonuna kadar tek bir kadına bağlı kalacağını söyleseydiniz, kızıyla gülerdi. Ancak Julia'yla tanıştığından beri, aklı başında erkeklerin sevdikleri kadınlar için neden çıldırdıklarını anlamıştı. Çılgınlık hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

Ona duyduğu ihtiyaç, onunla geçirdiği her günle birlikte katlanarak artıyordu ve onu sonsuza dek yanında tutmanın mutlu olma şansı için çok önemli olduğunu bilecek kadar akıllıydı. Kendine toparlanması için bir saniye verdikten sonra, döndüğünde onun kendisini izlediğini gördü. İlk tanıştıklarında muhteşem yüzüne kalıcı olarak kazınmış olan meraklı, temkinli bakış.

Deacon bunu bir süredir görmemişti ve şimdi buna neden olmak istemiyordu. "Kötü bir şey yok, hayatım. Bundan sonra sadece iyi şeyler olacak, unuttun mu?" Ne zaman endişeli, korkmuş ya da kaygılı görünse ona bunu söylerdi. "O yüzden kaşlarını çat."

Gülümsedi, bu da gözlerinin onun en sevdiği şekilde parlamasına neden oldu. Bunun oldukça yüce bir hedef olduğunu bilse bile, onun hiçbir şey için endişelenmesini asla istemedi.

Kadının önünde diz çökerek bir eliyle kutuyu saklarken diğer eliyle de Boştaki eliyle onu öpmek için aşağı indirdi. "Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Sanırım biliyorum."

"Aslında, muhtemelen içimdeki her boşluğu nasıl işgal ettiğini tam olarak bilmiyorsun."

"Deacon," diye fısıldadı, gözleri yaşlarla parlıyordu.

Onunla sık sık sulu gözlü olduğu için dalga geçerdi ama onunla ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdi, televizyondaki bayat reklamlarda gözlerinin dolmasını bile. Onun için mükemmeldi.

"Seninle olmadığım zamanlarda, seni tekrar görebilmek için dakikaları sayıyorum. Seninleyken, istediğim ya da ihtiyaç duyduğum başka hiçbir şey yok. Senin kabuğun olmanın, seni incitebilecek her şeyden korumanın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Belki benimle evlenmeyi kabul edersin diye umuyordum."

Blaine ve Tiffany'nin fikrini alarak seçtiği kare kesim pırlanta yüzüğü havaya kaldırdı ve nefesini tutarak onun ne diyeceğini bekledi.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, bakışlarını adamın yüzüne çevirmeden önce uzun süre yüzüğe baktı.

"Eğer beğenmediyseniz, biz-"

Onu öptü. "Bayıldım. Seni seviyorum ve seninle evlenmeye evet. Yüzde bin evet."

"Bu çok fazla evet demek," dedi rahatlamış bir halde.

Islak saçlarını alnından geriye doğru düzeltti. "Ne söyleyeceğim konusunda gerçekten endişelenmiyordun, değil mi?"

"Yüzüğü doğru yapmak kadar değil. Aslında bu konuda biraz takıntılıydım. Tiffany seveceğine dair bana güvence verdi."

"O haklıydı. Seviyorum. Ama söylediğin şeyi yüzüğü sevdiğimden daha çok sevdim. Benim için gerçekten önemli olan şey bu. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum ve seni her zaman güvende tutacağıma ve seni her gün mutlu etmek için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum, tatlı Julia'm."

"Benim için bundan daha anlamlı bir şey teklif edemezsin ama o ışıltılı yüzüğü her an parmağıma takabilirsin." Elini kaldırdı ve parmaklarını salladı.

Deacon gülümseyerek kutusundan çıkardı, sol eline taktı ve arkasına yaslanıp üzerinde nasıl durduğuna hayranlıkla baktı. "Mükemmellik."

"Tıpkı bizim gibi."

Ona sıkıca sarıldı. "Tıpkı bizim gibi."

CHAPTER 32

A Dara ile konuştuktan sonra Oliver, Big Mac'in öğleden sonra ona ve diğer çocuklara katılma davetini kabul etmeye karar verdi. Balık tutmak. En son ne zaman yeni arkadaşlarıyla suda geçirdiği saatlerden daha fazla keyif aldığını hatırlamıyordu. Çocuklar eğlenceli, komik ve belli ki birbirlerine yakındı.

Big Mac'in oğlu Evan, onlar dışarıdayken babasına mesaj atarak kendisinin ve karısı Grace'in adaya döndüğünü haber verdi. Yaşlı adamın oğlunun şehre döndüğünü duyunca yaşadığı sevinci izlemek, oğlunu kaybettikten sonra Oliver'ın kişiliğinin büyük bir parçası haline gelen kedere dokunmuştu. Asla olmayacak şeyler için acı çekmesine neden oldu.

"Kahretsin," dedi Big Mac. "Özür dilerim Oliver. Oğlum hakkında o şekilde konuşmamalıydım."

"Lütfen," dedi Oliver. "Yapma bunu. Oğlunuzu göreceğiniz için haklı olarak heyecanlısınız."

"Yine de... Bu konuda daha az abartılı davranabilirdim."

Ned kuru bir sesle, "Her konuda aşırıya kaçıyorsun," dedi ve herkesi güldürerek gerilimi azalttı.

"Benim yanımda söyledikleriniz konusunda endişelenmenizi istemiyorum. Normale dönmem gerekiyor."

"Hiçbir zaman çizelgesinde yoksun," dedi Frank. "Eşim kanserden öldükten sonra derin bir nefes almam yıllarımı aldı, beni yedi ve dokuz yaşındaki çocuklarımla yalnız bir baba olarak bıraktı."

"Onu kaybettiğin için üzgünüm."

"Ve oğlunuzu kaybettiğiniz için üzgünüm."

"Teşekkürler. En hafif tabiriyle tam bir baş belasıydı. Başka hiçbir şey yardımcı olmadığından, karım ve ben yeni bir başlangıç için buradayız."

"Doğru yere geldiniz," dedi Kevin. "Gansett sıfırlamalar için harikadır."

"Bilmesi gerekir," dedi Ned. "Otuz yıllık karısından ayrıldıktan sonra buraya geldi ve yeni bir kız çocuğuyla yeniden evlendi."

"Gerçek hikaye," dedi Kevin sırtarak. "Ve daha mutlu olamazdım. Bu benim durumumu sizinkiyle karşılaştırmak için değil. Karşılaştırma falan yok. Demek istediğim, bu güzel yerde bu aptallarla birlikte olmak tam da ihtiyacım olan şeydi."

Oliver, "Bunun nasıl olabileceğini anlayabiliyorum," dedi.

"Her zaman, her gün, ne istersen bize gelebilirsin," dedi Frank.

"Eğer bir kardeşler grubuna ihtiyacın varsa, artık bir tane var dostum."

Bu nazik sözler karşısında neredeyse gözyaşlarına boğulan Oliver sadece başını sallayabildi. "Ve tüm bunlar hakkında konuşacak birine ihtiyacın olursa, Kev tam aradığın adam," Big Mac şöyle dedi. "Kendisi olağanüstü bir terapist ve burada, küçük ormanlık bölgemizde çalıştığı için çok şanslıyız."

"Baskı yok," dedi Kevin. "Bana ihtiyacın olursa, ben buradayım. Her iki durumda da balık ve kahve arkadaşı olacağız."

Oliver, "Her iki açıdan da bunu bilmek güzel," dedi. "Eşim ve ben... Lewis'i kaybettiğimizden beri günleri atlatmak için mücadele ediyoruz."

"Hayal bile edemiyorum," dedi Kevin. "Kalbim ikiniz için de çarpıyor." "Her neyse," dedi Oliver, "havayı bozmak istememiştim."

"Sen yapmadın," dedi Big Mac. "Bizim için endişelenme. Topluluğumuzun bir parçası olduğunuz sürece ihtiyacınız olan her şekilde yanınızdayız ve hatta

Sen hayatına devam ettikten sonra. Ne yazık ki dostum, bir kez bizimle takılıp kaldın mı, sonsuza dek bizimle takılıp kalırsın."

"Bunu doğrulayabilirim," dedi Ned. "Tutkal gibi yapışıyorlar."

Big Mac en iyi arkadaşına, "Bizimle takılıp kalmayı seviyorsun," dedi. "Bu konuda haklısın."

"Aslında bu oldukça rahatlatıcı," dedi Oliver. "Etrafımız yardım etmek isteyen iyi niyetli insanlarla çevrili ama sadece

Onların acısını bizimkine ekleyerek işleri bizim için daha da zorlaştırıyorlar. Yeni arkadaşlar edinmek bizi rahatlatıyor."

"Birkaç hafta sonra bunu hâlâ söyleyip söylemediğini göreceğiz," diye şaka yaptı Ned.

Oliver gülümsedi. O sabah kahve içmek için onlara katıldığından beri bunu çok yapmıştı. "Eminim öyle olacaktır."

LINDA, Mac'in ofiste bazı işleri halledebilmesi için Mac ve Maddie'nin çocuklarına yardım etmeye gittiğinde Dara'yı da kendisiyle gelmeye ikna etti.

Maddie yatak istirahatine başladığından beri herkes onlara yardım etmeye çalışıyordu. Kelsey çok yardımcı olmuştu ama Pazar günleri izin günüydü. Francine Pazar günleri sabah vardiyasını alıyor, Linda da öğle yemeğinden sonra onun yerine bakıyordu.

"Bunu ne zamandır yapıyorsunuz?" Dara, Linda'nın sarı VW Bug'ıyla Mac'in evine giden kısa mesafeyi giderlerken sordu.

"Mayıs ayından beri," dedi

Linda. "Bu oldukça büyük bir taahhüt."

"Altı yaş ve altında üç çocukla yardıma ihtiyaçları var." "Vay canına, şimdi de ikizleri olacak."

"Son üç hamilelik tam olarak planlanmış değildi. Buna kaybettikleri çocuk da dahil. Ondan sonra tekrar hamile olduğunu duyduğumuzda çok mutlu olduk,

Sonra ikiz kızlar büyük bir şok oldu. Aylardır oğluma ona bir daha yaklaşmadan önce kesip atacağını söylüyordu."

Dara güldü ve kendi kahkahasının sesi onu şaşırttı. Bir şeye gülmeyeli çok uzun zaman olmuştu. "Bu çok komik."

"O çok ciddi. Beş çocuk onun sınırı." "Onu suçladığımı söyleyemem. Bu çok fazla."

"Bizim için çok fazlaydı ama bizimkiler onlarınkinden biraz daha aralıklıydı."

Onlar için çılgın birkaç yıl olacak. Ayrıca, doğurganlık sorunları yaşayan oğlumuz Adam ve eşi Abby'nin bebek beklediklerini duyduk. dörtlü."

"Vay be. Tüp bebek mi yaptılar?"

"İlginç olan da bu. Yapmadılar. Geçen kış küçük bir oğlan evlat edindiler ve birkaç ay sonra, bum, kız hamile kaldı. Dörtlü olduğunu daha bu hafta öğrendiler."

"Ne şok ama."

"Elbette, ama bunu bir mucize olarak görmeye çalışıyorlar."

"Bunu görmenin başka yolu yok. Aileniz gerçekten ilginç."

"Teşekkürler. Onları seviyoruz. Diğer bir haber de Mac'in kızının Salı günü evleniyor olması. Mallory ve müstakbel kocası o gün kırk bir yaşına girecekler ve bunu evlenerek kutlamaya karar verdiler."

"Bu harika. Mallory, Mac'in kızı mı?"

"Doğru. Biz tanışmadan kısa bir süre önce kısa bir ilişkiyi bitirdi ve neredeyse kırk yıl sonra ondan bir çocuk babası olduğunu öğrendi. Şimdi bu

bir şok oldu."

"Vay anasını. O ne dedi? *Sen* ne dedin?"

"Kocam tanıdığınız herkes içinde en büyük kalbe sahip olandır. Onunla tanışır tanışmaz kollarını ona doladı ve onu ailemizin bir parçası yaptı. Ben de onun yolundan gittim ve Mallory'nin bunu kolaylaştırması boşuna değildi. Çok hoş, başarılı bir kadın. Sanki hep yanımızdaymış gibi aramıza uyum sağladı. Onu seviyecek bir kişi daha olarak görüyoruz."

"Bu inanılmaz bir hikâye. İki oğlunuz daha var, değil mi?"

"Bu doğru. Evan bir müzisyen ve Grace ile evli. Buddy Longstreet ile turneden yeni döndüler."

"*Ciddi* misin? Buddy Longstreet mi?"

"Tek ve biricik. 'My Amazing Grace' şarkısını duydun mu?" "Evan McCarthy. *Oğlunuz mu?*"

"Elbette öyle. Ve *Süleyman'ın Şarkısı* filmini yazan Grant McCarthy bizim de oğlumuz."

"Yok artık. O filme bayılmıştım. Tüm zamanların en sevdiklerimden biridir."

"Benimki de öyle. O ve eşi Stephanie bir bebek bekliyor, Evan ve Grace de öyle. Evan, Grace'e adada yeni bir ev alarak sürpriz yaptı ve hepimiz yarın akşam Mallory ve Quinn için bir parti vermek ve aynı zamanda yeni evi görmek için oraya gidiyoruz."

"Aileni gerçekten seviyorum."

"Bizim de var." Linda ona doğru baktı. "Mac ve ben en büyük kalp acısıyla başladık ve sonra beş harika çocuğa sahip olduk, artı Mallory'nin ikramiyesi çok daha sonra. Daha yaşayacak ve sevecek çok şeyimiz olduğunu keşfetmek için kederimizin üstesinden gelebildiğimiz için her zaman minnettar oldum. İlk çocuğumuzu kaybettikten sonra sahip olduğumuz çocuklar kırık kalplerimizi yatıştırmaya yardımcı oldu."

"Bunun olabileceğini bilmek güzel. Bazen bir daha mutluluk ya da neşe hissedip hissedemeyeceğimi merak ediyorum."

"Yapacaksın."

"Belki," dedi Dara. "Artık herhangi bir şeyden keyif almak o kadar zor ki." "Belki de kendi neşenizi yaratmanız gerekiyordur."

"Ne dediğinizi duyuyorum ve çok haklı noktalara değiniyorsunuz." "Haddimi aşmak istemiyorum."

"Lütfen bu konuda endişelenme. Sen ve Mac, Oliver ve benim için yeni bir soluk oldunuz. Bana mesaj atıp balık tutmanın ne kadar eğlenceli olduğunu söyledi."

"Bu çocuklar her zaman eğlenir. Onun için iyi olacaklar. Ben ve kızlarım da senin için iyi olmaya çalışacağız."

"Şimdiye kadar çok iyi."

"Bunu duyduğuma sevindim. Gelin ve sevgili gelinim ve torunlarımla tanışın."

Linda merdivenlerden güverteye çıktı ve sürgülü kapıdan içeri girdi. Bir oğlan ve bir kız ona doğru koşarak geldi ve bacaklarının etrafında dolanıyorlar.

"Tanrı'ya şükür buradasınız," dedi yaşlı bir kadın.

Dara onun Maddie'nin annesi Francine olduğunu düşündü. Kızıl saçları ve yeşilimsi gözleri vardı ve kucağındaki bebeğe bakarken parıldıyordu.

"Çiftlikte zor bir sabah mı?" Linda sordu.

"Yoğun bir sabah. Maddie de kendini iyi hissetmiyor. Üst katta yatıyor." "Vic'i aramamız gerekiyor mu?"

"Yapmamamı söylüyor. Midesi bulanıyor."

"Zavallı şey." Linda küçük çocuğu öpmek için eğildi ve kız kardeşini kucağına aldı.

"Bu benim yeni arkadaşım, Dara. Dara, suç ortağım Francine, torunlarım Thomas ve Üçüncü Mac ile tanış ve bu küçük prenses de bizim Hailey."

"Hepinizle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi Dara.

"Öğle yemeğinde ne var, büyükanne?" Thomas cevap beklemeden kamyonlarıyla oynamaya koşarken sordu.

"Francine, sen görevde değilsin. Dara ve ben iş başındayız."

"Tanrı'ya şükürler olsun. Bu küçük insanlar bu sabah beni çok yordular." "İki kişi daha olduklarında ne yapacağız?" Linda sordu, kıkırdayana kadar Hailey'nin boynunu öptü.

Francine her zamanki açık sözlü üslubuyla, "Birkaç büyükanneyi daha işe almamız gerekecek," dedi. Maddie'yi kontrol etmek için yukarı çıktı ve uyuduğunu bildirmek için aşağı indi. Onu öptükten sonra

Francine, Linda'ya neye ihtiyaç olduğunu görmek için yarın onu kontrol edeceğini söyledi ve ardından sürgüden güverteye çıktı.

Linda Hailey'i yatırdı ve çocuklar için öğle yemeği hazırlamakla meşgul oldu; Mac biberonu için ağlamaya başladığı sırada mutfak masasında kâğıt tabaklara servis yaptı.

Linda onun altını değiştirdikten sonra Dara, "Yapabilirim," dedi. "Emin misin?"

"Eminim."

Dara bebeği aldı ve bir sandalyeye yerleştirdi.

Meraklı mavi gözlerle ona baktı. Linda ve Mac'in evinde gördüğü fotoğraflardan tıpkı babasına benziyordu.

Linda ona şişeyi getirdi. "Eğer sizin için çok fazlaysa, lütfen söyleyin."

"Ben iyiyim, ama teşekkür ederim."

"Hayır, teşekkür *ederim*. Bu ninenin sadece iki eli var."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım." Bebeği beslerken milyonlarca anı onu sardı. Bunu kendi oğluyla kaç kez yapmıştı? Emzirmeyi inatla reddetmişti, en başından beri kendi aklı vardı.

Linda masadaki diğer çocuklarla boyama yaparken, Dara bebekle ilgileniyor, gözlerini ovuşturmaya ve mızızlanmaya başlayana kadar onu eğlendiriyordu.

"Onu yukarı çıkaracağım," dedi Linda, "ve Maddie'yi kontrol edeceğim. Sen de maymunlara göz kulak olur musun?"

"Elbette." Dara, Thomas ve Hailey ile birlikte masaya oturdu ve Linda'nın üzerinde çalıştığı resim üzerinde çalışmaya başladı.

"En sevdiğin renk ne?" Thomas sordu.

"Turuncu. Peki ya sen?"

"Ben de turuncuyu seviyorum. Hailey siyahı seviyor. Her şeyi siyaha boyar.

Bunu kim yapar?"

Elbette, Hailey siyah bir boya kalemiyle bir çiçek resmi üzerinde çalışıyordu. Konsantrasyon seviyesi takdire şayandı.

"Herkes farklı şeylerden hoşlanır," dedi Dara ona. Çocuğun merakı ona soru fabrikası olarak adlandırdıkları Lewis'i hatırlattı. Bu anı onu ağlamak yerine gülümsetti, bu da onu rahatlattı çünkü bu değerli çocukların önünde yıkılmasına izin veremezdi. "Bebek kardeşleriniz için heyecanlı mısınız?"

"Ah, hayır," dedi Thomas, güneşten yanmış küçük sevimli burnunu kırıstırarak. "Bir kız kardeş yeter de artar bile."

Hailey dilini ona doğru uzattı. "Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Anlıyorum, ama en azından Mac'e sahip olacaksın." "O sadece bir bebek. Hiçbir şey yapamaz."

"Bu geçici bir durum. Kısa süre içinde onu kovalamaya başlayacaksın."

"Ama yine de onlar *üç* kişi, biz *iki* kişi olacağız. Annem başka bebek yok diyor."

Dara gülmemek için kendini zor tuttu.

"Babam, ağabey olarak hepsiyle ilgilenmenin benim görevim olduğunu söylüyor." "Bu konuda haklı."

"Bebeğiniz var mı?"

Dara kalbine isabet eden kurşun karşısında nefesini tuttu. "Hayır, bilmiyorum." Lewis'i ya da ona ne olduğunu bu çocuğa açıklamasının hiçbir yolu yoktu, o yüzden denemedi.

"İyi bir anne olurdun."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Gülümsedi ve başını salladı.

"Bunu söylemen çok hoş."

"Bir daha ne zaman televizyon izleyebiliriz?" Thomas boyama yapmaktan sıkılmış bir halde sordu.

"Elektrikler gelir gelmez."

"Televizyonsuz çok sıkıcı."

"Kesinlikle öyle."

Linda aşağıya geri geldi. "Thomas, Dara'nın kulağını mı çekiyorsun?"

"Onunla nasıl konuşabilirim ki? Kulak kopmaz."

Linda, Dara'ya "Tam anlamıyla bir evrede," dedi. "Bu bir deyim, tatlım. Bir konuşma şekli."

"Bu ne anlama geliyor?"

Dara, "Bu, insanların söylediği ama gerçekte olamayacak bir şey anlamına geliyor," dedi. "Büyükkannen kulaklarımı çınlatıyor musun diye sorduğunda, çok mu konuşuyorsun demek istiyor."

"Çok konuşuyor," dedi

Hailey. "Sessiz ol," dedi

Thomas.

"Sen sessiz ol."

"Öyle bir şey yok," dedi Linda, "yoksa hepimiz odalarımızda sessiz zaman geçiririz." Thomas, Hailey'e kardeş tiksintisiyle dolu kötü bir bakış fırlattı.

"Burada işler her zamanki gibi," dedi Linda. "Kaçmak istersen arabamı almaktan çekinme. Seni suçlamam."

"Yok, ben iyiyim. Yapacak eğlenceli bir şeyler olması güzel. Belki bir ara gelip benim deniz fenerimde oynayabilirsiniz."

"Kendi deniz feneriniz mi var?" Thomas sordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Önümüzdeki yıl için, öyle görünüyor."

"Bu harika. Gidebilir miyiz büyükanne?"

Linda, Dara'ya "Bunu yapmayı çok isteriz," dedi.

"Harika, o zaman bu bir plan." Dört gözle bekleyeceği bir şey olması güzel, diye düşündü Dara, yeni arkadaşına onu kabul ettiği ve ona umut verdiği için minnettardı.

Şimdiye kadar Gansett onun paramparça ruhuna iyi gelmişti.

CHAPTER 33

O azartesi akşamı, tüm klan Evan ve Grace'in yeni evlerinde birleşik bir bekarlığa veda partisi için bir araya geldi. Mallory ve Quinn. Elektriksiz geçen bir günün ardından herkes huysuzlanmaya başlamıştı ama gelin ve damat için ellerinden geleni yaptılar.

Mallory, elektrik kesintisine rağmen ailesinin kendisi için her şeyi yapmasını takdir ediyordu ve Evan ile Grace'in yeni evini görmek için sabırsızlanıyordu.

Üç arabalık garajı, muhteşem peyzajı ve ölünesi okyanus manzarası olan devasa evin önüne geldiklerinde Quinn, "Vay anasını," dedi. "Müzik yazmak ve kaydetmekle meşgul olmalıyım."

Mallory güldü. Karartmayla boğuştukları için yaşlılar merkezinde işler o kadar yoğunlu ki, birkaç gün önce gelen küçük kardeşi Cooper'ı görmemişti. "Yeterince meşgul değil misiniz, Dr. James?"

"Çok meşgulüm ama kardeşinin müzik parasıyla aldığı ev buysa bir şeyleri yanlış yapıyorum demektir."

"Her şeyi doğru yapıyorsun ve hazır olduğumuzda kendimize güzel bir ev alabiliriz."

"Bunu
karşılayamayız."

"Buna ihtiyacımız
yok."

Ona doğru baktı. "Jared ilk zengin olduğunda bana verdiği para var. Ona hiç dokunmadım çünkü almak biraz garip geliyordu."

Küçük kardeşimden para aldım, ama o cömertliğini bizimle paylaşmak istedi. Yani gerçekten muhteşem bir şey istiyorsak buna sahibiz."

"Gerçekten muhteşem bir yere ihtiyacım yok. Kız kardeşimin küçük kulübesinde gayet mutluyum. Sen orada olduğun sürece, ben hazırım."

"Bu da sizi memnun etmeyi oldukça kolaylaştırıyor." "Bunu biliyorsun."

"Bunu biliyorum ve tahmin edebileceğinizden çok daha fazla takdir ediyorum."

"Aynı. Birlikte yaşadığımız stressiz, kolay hayatı seviyorum. Sen, ben ve Brutus mükemmel bir aile oluşturunuz."

Arka koltuktan Brutus onaylarcasına homurdandı.

Onu getirmişlerdi çünkü hava onu evde yalnız bırakamayacak kadar sıcaktı.

Zavallı adam sıcakta acı çekiyordu.

"Hadi partimize gidelim!" Mallory arabadan inip özenle yapılmış taş yürüyüş yolundan ön kapıya doğru ilerlerken, "Hadi partimize gidelim," dedi.

Evan ve Grace onları kucaklayıp öperek ve düğün heyecanıyla karşılamak için oradaydı.

"Düğünün canı cehenneme," dedi Mallory. "Bize bu evi gösterin!"

"Düğünün canı cehenneme, bir gün önce diyor," diye mırıldandı

Quinn. "Oh sus, şaka yaptığımı biliyorsun. Bir bakıma."

Grace güldü, kolunu Mallory'nin koluna doladı ve "Sana etrafı gezdireyim," dedi.

"Burada yaşadığına inanabiliyor musun?" Mallory sordu.

"Burada yaşadığıma inanmam bir yılımı alacak."

Kadınlar uzaklaştıktan sonra Quinn, Evan'ı tarttı. "Eşler tarihindeki en iyi eş sürprizini yaparak sürprizler."

"Oldukça iyi bir iş çıkardım, değil mi?"

"Kendini beğenmişlik yaparak durumu daha da kötüleştirme."

Evan güldü ve Quinn'e her türlü içeceğin soğutucularda soğutulduğu güverteye gitmesini işaret etti.

"Soda, su ve maden suyu bunun içinde," dedi Evan.

"Teşekkürler."

Quinn bir limonlu maden suyu seçti ve açtı. "Bu sıcak hava dalgasından bıktım artık."

"Seni anlıyorum. Sanki biri termometreyi kızartmaya ayarlamış gibi." "*Günlerce*."

"Merkezde işler nasıl gidiyor?" Evan sordu.

"İki jeneratör sayesinde dayanıyoruz ama sadece ışıklar, düşük seviyeli klima ve buzdolapları için yeterli. Bölge sakinleri televizyon ve internet hizmeti alamadıkları için huysuzlar. Onlar için üzülüyorum. Bu onların dünyaya açılan can damarı."

"Bu berbat."

"Gerçekten öyle. Neyse ki yarı zamanlı faaliyetler direktörümüz Jordan Stokes, onlara yapabilecekleri her türlü eğlenceli şeyi sunuyor ama duyduğuma göre birkaç gün daha sürebilirmiş."

"Ne için?" Grant güvertede onlara katıldığında sordu. "Güç için," dedi Evan, kardeşinin yerini doldurarak.

"Asla olmaz. Evimizde terden ölmek üzereyiz. Orada en ufak bir esintiden bile eser yok."

"Burada kal," dedi Evan. "Okyanustan gelen esinti oldukça iyi ve buranın bir jeneratörü var."

Grant, "Seni bu konuda ikna edebilirim," dedi. "Sıcak Steph'i hasta ediyor."

"Benim evim senin evin," dedi Evan.

"Burası çılgın bir yer ve aslında sana kızgıyım." "Ne hakkında?"

"Adaya döndüğümüzde buraya bir göz atacaktım." "Ertelersen kaybedersin kardeşim," dedi Evan.

Quinn, "Yine kendini beğenmişlik yapıyorsun," dedi.

Grant bir bira bulup uzun bir yudum alırken, "Böyle oluyor," diye cevap verdi. "Kahretsin, tadı çok güzel." Kendini tuttu ve Quinn'e baktı. "Özür dilerim. İçip böbürlenmek istememiştim."

"Merak etme dostum. Artık istemiyorum bile." İyileşme sürecinde geçirdiği onca yıldan sonra, alkolün her türlü onca çok az çekici geliyordu. "Benim ya da Mallory'nin önünde içmek konusunda endişelenme. Her şey yolunda."

"Adam ve Abby hakkındaki haberleri duydunuz mu?" Grant Quinn'e sordu.

"Duyduk. Bu inanılmaz."

Adam, oğlu Liam'ı kucağına alarak güvertede kardeşlerine ve müstakbel kayınbiraderine katıldı. "Kabul edelim. Oğullarım, tüm çocukların en güçlüsü. çocuklar."

"Aman Tanrım," diye inledi Evan. "Sonsuza dek böyle mi yaşayacağız?" "Korkarım öyle," dedi Grant. "Günlerdir çekilmez biri oldu." "Bundan çok daha uzun süredir çekilmez biri" dedi Evan.

Adam kalçaları ve serbest koluyla kardeşlerinin öğürmesine neden olan imalı bir hareket yaptı. "*Mal* bende. *Dört* bebek. Başlayın bakalım, adi herifler."

Grant iç çekti. "Onu öldürtmek istiyorum ama beş çocuğunu büyütmek zorunda kalmak istemiyorum."

"Cesedi saklamanıza yardım ederim," dedi Evan.

"Neden şimdi seni öldürmek istiyorlar, Adam?" Abby diğer kadınlarla birlikte güverteye çıktığında sordu.

"Oğullarından ve seni dört bebekle hamile bırakma konusundaki hünerinden bahsediyor," dedi Evan. "Tebrikler bu arada. Sanırım."

Abby güldü ve kayınbiraderinden bir öpücük almak için yanağını yukarı kaldırdı. "Ayaklarımızın altında beş bebeğimiz varken sözde hünerlerini düşünmeyecek."

"Seni hamile bırakma konusunda muhteşem bir iş çıkardım mı, çıkarmadım mı aşkım?" "Mac gibi konuşmaya başladın," dedi Abby.

"Kimin sesi bana benziyor?" Mac, Hailey ve bebek Mac'i kucağına alıp dışarı çıktığında sordu. "Tüm şarkılarımın ticari markası var. Açık yazılı izin olmadan kimse kullanamaz."

"Kapa çeneni Mac," dedi Evan. "Kendini dinlemekten hiç sıkılmıyor musun?"

"Hayır, pek sayılmaz, sana da merhaba kardeşim. Evine hoş geldin."

Evan bebek Mac'i kardeşinden aldı ve amcasını görünce mutlu bir ciyıklama çıkaran Hailey'e doğru eğilip onu öptü. Böylece onu da kucağına aldı. "Evan Amca'yı babamdan daha çok sevmende bir sorun yok. Herkes anlıyorum."

"Puleeze," dedi Mac. "Sonsuza dek Mac Takımı'ndalar. Ve PS, güzel ev."

"Teşekkürler," dedi Evan. "Hala gerçekten *yaşadığımızı* inanmaya çalışıyoruz burada."

"Kısa sürede eviniz gibi hissedeceksiniz," dedi Grant. "Hepinize filmin galasını Cuma akşamı burada yapacağımızı söylemek istedim. Umarım o zamana kadar elektrikler geri gelir. Herkes filmi izlemek için sinemaya davetli.

Bistro'da bir after-party ile *yorulmak* bilmez."

"Görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Evan. "Gazetedeki makaleyi ve incelemeyi okudum.

LA Times. Bayıldılar."

Grant, "Şu ana kadar gelen eleştiriler harika," dedi. "Piyasaya sürüleceği için heyecanlıyız."

"Kardeşim için Oscar dedikoduları duyuyorum," dedi Mac. "Daha fazla gurur duyamazdım."

"Teşekkürler," dedi Grant, "ama bu hikâyenin yıldızları Steph ve Charlie." "Her şeye rağmen, onların hikâyesini hayata geçirerek çok güzel bir iş çıkardınız ve

Bununla gurur duymalısınız," dedi Evan.

"Öyleyim," dedi Grant, "ama onunla daha da gurur duyuyorum. Katlandığı şeylerin tam boyutunu gördüğünüzde... Aklınız başınızdan gidecek."

"Dört gözle bekliyorum," dedi Mac.

Mallory güvertedeki diğerlerine katıldığında, "Burası harika bir yer," dedi. "Tebrikler Evan. Karını çok mutlu ettin."

"O beni çok mutlu etti. O olmadan ne bir numara olurum ne de havalı bir ev. Hiçbir şey yok."

Quinn kolunu Mallory'ye doladı. Yarın bu saatlerde evlenmiş olacaktı. Buna inanmak hâlâ zordu. Mallory gelip her şeyi değiştirene kadar kendisini hiç kimseyle evli olarak hayal etmemiştir.

Ona gülümsedi. "Burada ne kadar saçma şeyler oluyor?"

"Her zamanki seviye."

"Kardeşlerim eğlenceli değilse hiçbir şeydir."

"Kardeşlerden bahsetmişken, işte benimkiler geliyor."

Jared ve Lizzie güverteye çıktı, onları yüzünün sağ tarafında ağır bir yara olan Cooper izledi.

"Sana ne oldu böyle?" Quinn en küçük kardeşine yan yana el sıkışıp kucaklaşırlarken sordu.

Quinn sırtını sıvazladığında Cooper yüzünü buruşturarak, "Ah, sakın ol," dedi. "Jared, "İki kaburgası kırılmış," dedi.

Yüzüne baktım, olayın nasıl olduğunu anlatmıyor ama görünüşe göre itfaiye de işin içindeymiş."

Quinn kendine gülmemesi gerektiğini söyledi ama nasıl gülmezdi ki?

Jared ona katılırken Cooper ikisine de kaşlarını çattı ve sonra acı içinde yüzünü buruşturdu.

"İşin en iyi yanı," dedi Jared, "o sırada Gigi Gibson'la randevusu varmış."

"Onu rahat bırakın çocuklar," dedi Lizzie. "O yaralı." "Ve muhtemelen utanç içinde," dedi Jared.

"Ben bir içki alacağım," dedi Cooper. "Siz defolup gidebilirsiniz."

Cooper uzaklaştıktan sonra Jared, "Ne olduğunu öğrenmeyi çok istiyorum," dedi, "ama söylemiyor."

Mallory telefonunu çıkararak, "Mason'dan öğrenebilirim," dedi.

"Ya da daha iyisi, ona yüz yüze sorabilirsin." Quinn çenesiyle dikkatini kız arkadaşı Jordan'la birlikte gelen itfaiye şefi arkadaşlarına yöneltti. O Gigi'nin en iyi arkadaşıydı, bu yüzden bir şeyler olması kaçınılmazdı. daha fazla bilgi yakında.

Mason ve Jordan, Mallory ve Quinn'in yanına gitmeden önce diğerleriyle selamlaştı. En yakın arkadaşlarından biri haline gelmişti ve yarın Quinn'in sağdıçlarından biri olarak görev yapacaktı.

"İşte mutlu çift," dedi Mason.

Mallory, "Gigi ve Cooper hakkında bilgi istiyoruz ve bunu hemen istiyoruz," dedi.

Mason, "Sevgilim tarafından gizlilik yemini ettirildim," dedi.

"Oh, hadi ama!" Mallory itiraz etti. "Birisi ne olduğunu biliyor."

Mason, "Bunu ondan duymanız gerekecek," dedi. "Ben konuşmuyorum, ya da Jordan beni kesecek."

"Gerçekten... O kadar ileri gittin mi?"

"Evet. Büyük gün için hazır mısın?" Mason sordu, görünüşe göre konuyu değiştirmeye hevesliydi.

Quinn'in, Mallory'nin bir sonraki acil yardım vardiyasında ayrıntıları öğreneceğinden hiç şüphesi yoktu.

"Çok hazırım," dedi Mallory mutlulukla gülümseyerek.

Yıllar önce ilk kocasını aniden kaybettikten sonra, birbirlerini bulana kadar bir daha asla evlenmeyi düşünmediğini söylemişti. Quinn, Jared ve Lizzie'nin yaşlı bakım tesislerinin tıbbi direktörü olma teklifini kabul ettiğinden beri çok şey olmuştu. Hayır demeye çok yaklaşmıştı, ada hayatının sınırlarından korkuyordu, ailesine yakın yaşamaktan bahsetmeye bile gerek yoktu

Tıp fakültesinden sonra orduya katıldığından bu yana ilk kez üyelerle bir araya geliyordu. Kendi işini yapmayı seviyordu ve mahremiyetine değer veriyordu ama Jared ve Lizzie'nin yanında yaşamak eğlenceliydi. Onu yalnız bırakıyorlardı. O da onları yalnız bırakıyordu. Ve ne zaman

Birlikteyken her zaman iyi vakit geçirirlerdi. Küçük erkek kardeşinde bir arkadaş, Lizzie'de de hoş bir kız kardeş bulmuştu.

Sonra Mallory'yi buldu ve tüm hayatı değişti.

Mallory, ailesi ve arkadaşlarıyla yaptığı konuşmalar arasında ona "Çok sessizsin," dedi.

"Jared ve Lizzie ile çalışmak için buraya geldiğimden beri olanları ve tekliflerine neredeyse nasıl hayır dediğimi düşünüyorum."

"Bu trajik olurdu."

Onun şakağını öptü. "Gerçekten." Ona bakarak, "Yarın bu saatlerde..." dedi.

"Sabırsızlanıyorum."

"Ben de."

LAURA LAWRY, misafirlerinden biri olan Piper Bennett şehirdeki bir gezintiden döndüğünde Sand & Surf Hotel'in resepsiyonunda çalışıyordu. Laura, Piper'ın yüzünün morardığını ve dudağının kanadığını fark ettiğinde bir an duraksadı,

Laura yardım etmek için kayıt bankosuna koştu. "Aman Tanrım! Ne oldu?"

"Ben... Bir adam... O..."

"Şşşt, tamam. İstemiyorsan bu konuda konuşmak zorunda değilsin."

Zavallı kadın şiddetle titrerken, Laura onun lobinin dışındaki oturma odasına girmesine yardım etti.

"Polisi aramalıyız, Piper."

"Hayır," dedi gözyaşlarını geri kırparak. "Yapamam."

"Polis şefi benim yakın arkadaşım. O ne yapılacağını bilir. Lütfen onu aramama izin verin. Bunu size her kim yaptıysa yanına kâr kalmamalı."

Piper titreyen ellerini kucağında birleştirdi.

Laura kendini sessiz kalmaya, diğer kadına bir suçun kurbanı olduğu gerçeğini kavraması için bir şans vermeye zorladı. Kadın Laura ilk yardım uygulayabilirdi ama adaya geldiği gece Owen'ın annesiyle yaşadığı olaydan sonra, kadının yaralarını polisin görmesine izin vermenin önemli olduğunu biliyordu.

"Eğer yapmam gerekenin bu olduğundan eminseniz..."

Bir gün önce geldiğinde Piper, Laura'yı zeki bir kadın olarak tanımıştı. Şu anda yaşadığı şokun hislerini körelttiğinden ve onu kararsızlaştırdığından şüpheleniyordu.

"Doğru olan bu."

Piper başını salladı ve katlanmış ellerini sıktı.

"Hemen döneceğim."

Laura lobideki ofisine gitti ve Blaine'in cep telefonunu aradı.

"Selam, Laura. N'aber?"

"Surf'te kalan ve saldırıya uğrayan bir misafirim var. Ne olduğundan emin değilim ama morarmış, dudağı kanıyor ve belli ki şokta."

"Yola çıkıyorum."

"Polis müdahalesi konusunda tereddütleri var."

"Anlıyorum. Ona iyi bakacağız. Birazdan orada oluruz."

"Teşekkürler, Blaine."

Laura ofisinden çıktığında, kocası Owen kucağında üç çocuğuyla merdivenlerden iniyordu. Hepsini birden taşımayı nasıl başardığı Laura için sürekli bir şaşkınlık kaynağıydı.

"Partiye gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

"Gidebileceğimi sanmıyorum."

"Ne oldu?"

Laura, Owen'a neler olduğunu çabucak anlattı. "Dün bana nişanlısı düğünlerini iptal edip onu terk ettikten sonra bir kaçamağa ihtiyacı olduğunu söyledi. Ve şimdi de bu... Blaine yolda."

"Bu korkunç."

"Onunla kalmam gerek."

"Tabii ki. Bu çocukları biraz Evan'lara götüreceğim. Kuzenleriyle biraz stres atabilirler."

"Mümkünse seninle orada buluşurum."

Onu öptü. "Beni haberdar et."

"Yapacağım." Onu ve çocuklarını öpüp uğurladıktan sonra oturma odasında Piper'la yeniden bir araya geldi. "Sana bir bardak su ya da başka bir şey getireyim mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkür ederim."

Blaine'i beklerken Laura onunla oturdu. Neyse ki Blaine onları fazla bekletmedi. Lobiden gelen sesleri duyunca Laura onu ve eyalet polisinden Jack Downing'i karşılamaya gitti.

"Birlikteydik," dedi Blaine.

"Onu bunaltmak istemiyorum. Oldukça sarsılmış durumda." "Ben burada bekleyeceğim," dedi Jack.

Laura, Blaine'e kendisini oturma odasına kadar takip etmesini işaret etti. "Piper, bu Blaine Taylor, Gansett Adası Polis Departmanı'nın şefi. Blaine, bu Piper Bennett, burada misafirimiz."

"Merhaba Piper," dedi Blaine, onun karşısına oturarak. "Geldiğin için teşekkür ederim."

"Tabii ki. Bana ne olduğunu anlatabilir misin?" Piper Laura'ya baktı.

"İkinizi konuşmanız için yalnız bırakabilirim." "Hayır! Lütfen gitme."

Laura Piper'ın yanına oturdu. "Ben buradayım ve bana ihtiyacın olduğu sürece de burada olacağım."

Piper yutkunarak hıçkırıklara boğuldu.

Bir dizi derin nefes alarak kendini toparlayana kadar beklediler. "Tam da işlerin daha da kötüye gidemeyeceğini düşündüğün anda."

Blaine, "Bunun adamızda olmasına çok üzıldüm," dedi.

"Bu benim hatamdı. Yabancılarla parti yaparak dışa vuruyordum.

Bunu yapmamam gerektiğini bile bile onun odasına gittim ve bana saldırdığında..." "Bu senin hatan değildi, Piper," dedi Blaine. "Bir erkeğin odasına gitmek saldırıya uğramak için bir davet değildir, ama sana iyi haberlerim var."

"O da ne?"

"Bu olay olduğunda nerede olduğunuzu ve hangi odada olduğunuzu bana söyleyebilirsiniz, onu bulabilir ve size saldırdığı için tutuklayabiliriz."

"O... Harborside'dı. Oda otuz iki." "Peki ya adı?"

"Chris."

"Bir saniye bekleyin." Blaine ayağa kalkıp odadan çıktı ve bir dakika sonra geri döndü. "Eyalet polisi onu alacak."

Piper başını ellerinin arasına aldı, omuzları hıçkırıklarla titriyordu. "Onunla asla gitmemeliydim ama çok hoş ve tatlı görünüyordu. Sadece daha iyi hissetmeye ihtiyacım vardı."

"Sana tecavüz etti mi, Piper?" Blaine nazikçe sordu.

Başını iki yana salladı. "Onunla dövüşmeyi ve ondan önce oradan çıkmayı başardım."

"Tıbbi yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Ben... Sanmıyorum."

Blaine, "Kayıtlara geçmesi için yaralarınızın birkaç fotoğrafını çekmek istiyorum," dedi. "Bu ona karşı bir dava açmamıza yardımcı olacaktır."

"Tamam," dedi Piper tereddütle. Blaine birkaç fotoğraf çekerken yüzünü buruşturdu.

"Ben ilk yardım çantamızı getireyim." Laura kiti ofisinden aldı ve oturma odasına getirdi. Piper'ın kesik dudağıyla nazikçe ilgilendi ve

merhem sürdü. Piper'ın yüzünde oluşan morluk için bir buz torbası önerdi. Bu olay Sarah'nın eski kocası tarafından dövüldükten sonra daha da kötü bir durumda geldiği gecenin anılarını canlandırdı.

Piper buz torbasını çürüğe bastırarak, "Teşekkür ederim," dedi.

Blaine cebinden bir defter ve kalem çıkararak, "Onunla tanıştığın andan odasından kaçtığın ana kadar her şeyi bana anlatmanı istiyorum," dedi.

Laura, olanları anlatırken Piper'ın yanında oturuyordu.

Blaine pek çok soru sordu ve Piper her birine cevap verdi, kararlılığı her geçen dakika daha da güçleniyor gibiydi.

Bir saat sonra oturma odasından çıktıklarında Jack geri dönmüştü.

Jack, "Karakolda yatıyor," dedi. "Bir avukat istiyor." Piper kollarını kendi etrafında sardı. "Şimdi ne olacak?"

"Onu saldırı ve cinsel saldırı girişimiyle suçlayacağız," dedi Blaine. "Bir noktada, eğer iş mahkemeye giderse, senin tanıklık etmene ihtiyacımız olacak. Ama bu bir süre için olmayacak."

"Geldiğiniz ve bu kadar çabuk davrandığınız için teşekkür ederim," dedi, bakışları Jack'i de içine almak için kaydı.

Blaine, "İrtibatta olacağım," dedi.

"Yapabileceğimiz bir şey olursa," dedi Jack, Piper'a kartını uzatarak, "lütfen aramaktan çekinmeyin."

"İkinize de teşekkür ederim."

"Evet, teşekkür ederim." Laura onları uğurladıktan sonra Piper'a döndü. "Yukarı, benim evime gel. Bize çay yapayım."

"Seni daha fazla zor durumda bırakmak istemiyorum."

"Sen değilsin." Laura kolunu diğer kadına doladı, son birkaç saatten sonra sanki arkadaşmışlar gibi hissediyordu. "Yapabilirsem yardım etmek istiyorum."

"Çok nazıksınız. Gerçekten minnettarım."

Üçüncü kattaki dairesine çıkan merdivenlerden yukarı yürürlerken Laura, "Böyle bir şey olduğu için çok üzgünüm," dedi.

"Bu senin hatan değil."

"İçeri girmeden önce size söylemem gereken bir şey var... Benim üç çocuğum var. Evimizin neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Lütfen, bu konuda endişelenmeyin. Benim de yeğenlerim var. Küçük çocuklarla olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim."

"Burada hiçbir şey yok." Laura anahtarını kapıda kullandı ve tertemiz bir alana adım attı. "Ve kocam neden en iyisi olduğunu bir kez daha kanıtlıyor." Owen sadece üç çocuğun da altını değiştirip onları dışarı çıkmaya hazırlamakla kalmamış, daireyi de temizlemişti. Hatta taze ve limonlu kokuyordu.

"Etkilendim," dedi Piper.

"Oturun. Rahatınıza bakın. Gizli fıstık ezmeli sandviçlere dikkat etmen konusunda seni uyarmam bile gerekmiyor."

Piper kanepeye otururken gülümsedi.

Laura her ikisi için de çay yaptı, elektrik kesintisi sırasında kendilerine iyi hizmet eden gaz sobası için bir kez daha şükretti ve fincanları diğer kadının yanına taşıdı.

"Teşekkür ederim." Piper belli belirsiz bir yudum aldı ve acıyan dudağı bardağın kenarına değince yüzünü buruşturdu. "Her şeyin ötesine geçtin."

"Hiç sorun değil. Her zaman görevimizin başındayız ve misafirlerimiz için elimizden geleni yapmaktan mutluluk duyarız."

"Büyükanнем ve büyükbabam burada kalırdı. Arkadaş oldukları Adele ve Russ adında bir çift vardı. Onları tanıyor musun?"

"Onlar kocamın büyükanne ve büyükbabası. Burada, adada yaşıyorlar." "İşi aile içinde tutmaları harika bir şey."

"Otel onların bize düğün hediyesiydi." "Vay canına."

"Neyse, benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Sizin için ne yapabilirim? Arayabileceğim biri var mı?"

"Hayır, kimseyi aramak istemiyorum. Zaten benim için yeterince endişeleniyorlar."

"Dün giriş yaptıktan sonra seni düşünüyordum. Bir zamanlar ben de tam olarak senin gibiydim... Sadece yeni kocamın hâlâ bir arkadaşlık uygulamasında kadınlarla takıldığını öğrendiğimde aslında evliydim."

Piper'ın gözleri şokla açıldı. "Nasıl öğrendin?"

"Nedimelerimden biri onu gördü ve şaka olduğunu düşünerek başka bir isimle onunla randevulaştı. Ama öyle değildi. Kısa bir süre sonra hamile olduğumu öğrendim."

"Tamam, sen kazandın."

Laura güldü. "Bu bir yarışma değil. Bunu sadece sana izin vermek için söylüyorum

Şu anda nasıl görünürse görünsün, bunu atlatacağınızı bilin. Söz veriyorum atlatacaksın."

"Bunu bilmek güzel. Bugün olanlar bana göre değildi. Ben rastgele ilişkilere girmem. Bunda yanlış bir şey olduğundan değil. Sadece hiçbir zaman bana göre olmadı."

"Sen yanlış bir şey yapmadın. Odasına gitmeyi kabul etmeden önce onunla biraz eğlenmiş olmalısın."

"Çok eğlendik. Beni güldürdü, ki bunun mümkün olduğunu düşünmezdim. Gülmek, yeniden arzulanmak iyi hissettirdi. Aptalcaydı. Bu tür riskleri almamam gerektiğini daha iyi biliyorum."

"Sen bana inanana kadar bunun senin hatan olmadığını söylemeye devam edeceğim."

Piper gözyaşlarını silerek, "Bu biraz zaman alabilir," dedi.

"Burada istediğin kadar kalabilirsin. İyileşmek ve bir sonraki adımınızı belirlemek için ihtiyacınız olan zamanı ayırın. Sizi ağırlamaktan mutluluk duyarız."

"Çok naziksiniz." Çay fincanını masanın üzerine koydu. "Desteyiniz, dostluğunuz ve çayınız için tekrar teşekkür ederim. Tahmin ettiğinizden çok daha fazla minnettarım."

Laura ona sarıldı. "Sabah seni kontrol edeceğim. Bu arada, gece bana ihtiyacın olursa ev telefonlarından herhangi birinden dahili otuz numarayı ara. Lütfen aramaktan çekinmeyin."

"Gitmeyeceğim. Gitmeden önce, kısa bir sorum var." "Elbette."

"Seksi polis Jack'in hikayesi nedir?"

Laura güldü. "Seksi bir polis mi? Fark etmemiştim."

"Yalancı. Kimse *o kadar* evli değildir."

"Haha, çok doğru. Jack'in çok seksi bir polis olduğunu bir iki kez fark etmiş olabilirim ama bunu söylediğimi kocama söylemeyin."

"Sırlarınız benimle güvende."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa diye size kartını verdi..."

"Ondan bir şey isteyecek kafa yapısında olduğumu sanmıyorum. Ama onun, Blaine ve senin Owen gibi adamların dışarıda olduğunu bilmek güzel. Orada."

Laura arsız bir sırıtışla, "Teklifinde son kullanma tarihi olduğunu sanmıyorum," dedi. "Eğer gidecek bir yerin yoksa, bir süre daha burada kalmalısın. Gansett Adası'nda ne olacağını asla bilemezsin."

"Müstakbel kocamın yaşadığı yere taşınmak için işimden ayrıldığımdan beri, şu anda gidecek bir yerim yok."

"Eğer bir süre takılmak istersen seni burada meşgul edebiliriz. Bu, sezonda üniversiteli yardımcılarımın beni yetersiz bırakmaya başladığı nokta, bu yüzden ilgilenebileceğini düşünüyorsan, bana haber ver."

"Bunu düşüneceğim. Tekrar teşekkürler, Laura. Sabah görüşürüz."

"Görüşürüz o zaman."

Laura onu kapıya kadar geçirdi ve omuzları çökmüş bir halde gidişini izledi. Kuzeni Janey'nin düğünü için Gansett'e geldiğinde de böyle görüldüğünü hayal etti. O hafta Owen'la tanışmış ve her şey değişmişti. Piper'ın kendisini Owen gibi seven birini bulmasını umuyordu.

Sevilmeyi hak ediyordu, belki seksi polis Jack'i bile. Bu ne kadar komik olurdu? Kesin olan bir şey vardı ki, eski nişanlısı aptalın tekiydi.

Owen'a bir mesaj göndererek boş olduğunu ve Evan'ın evinde buluşup buluşamayacaklarını sordu.

Jon eriyor. Yakında eve dönüyoruz. Biraz gelmek istersen onları evde halledebilirim.

Yarın herkesi düğünde göreceğim. Buraya geldiğinde bana mesaj at, ben de bebekleri gütmeye yardım etmeye geleyim.

Olur.

Dairede yalnız olmak o kadar nadir bir şeydi ki Laura bu fırsattan yararlanarak ayaklarını masaya uzattı ve bir kitap okudu.

Owen mesaj atıp evde olduklarını söylemeden önce sahip olduğu otuz dakika için dergi.

Aşağı indi, resepsiyonla ilgilenen üniversite öğrencisi Tara'ya merhaba dedi ve dışarı çıkıp otelin etrafında yürüyerek Owen'ın yazın başında aldıkları lacivert SUV'yi park ettiği arka taraftaki otoparka gitti. Üç küçük çocuğu taşımak büyük bir araç gerektiriyordu.

Küçük Jonathan'ın yüzü kızarmış ve gözleri ıslanmıştı. "Benim tatlı oğlumun nesi var?" diye sordu onu oturduğu yerden kaldırırken.

Owen, "Bütün bu süre boyunca keyifsizdi," dedi.

Laura onun alnına bir öpücük kondurdu. "Muhtemelen sıcak onu etkilemiştir." "Umarım hepsi budur," dedi Owen.

Zavallı Owen stresli görünüyordu.

Joanna ve Holden'ı taşıırken Laura da Jon ve omzundaki bebek bezi çantasıyla onu merdivenlerden çıkarken takip etti. Üç küçük çocuğa banyo ve yatma zamanı boyunca eşlik ettikten sonra, yorgun anne babaları yatağa girdiler.

"Misafirle ne oldu?" Owen sordu.

"Saldırığı Blaine ve Jack'e bildirmiş, onlar da adamı tutuklamışlar."

"Onu yakaladıklarına sevindim. Burada böyle şeylerin olmasından nefret ediyorum."

"Blaine size küçük adamızın pisliklerden muaf olmadığını söyleyecektir." "Orası kesin."

"Parti nasıldı?"

"Harikaydı. Evan'ın yeni evini görene kadar bekle. İnanılmaz."

"Görmek için sabırsızlanıyorum. Mallory ve Quinn heyecanlı mı?"

"Onları bilirsiniz. Biraz gösterişsizler ama bütün gece gülümsediler."

"Partiyi kaçırdığım için özür dilemek için ona mesaj attım."

"Ona misafirlerden biriyle bir sorunun olduğunu söyledim, yoksa orada olurdun."

"Piper için çok üzülüyorum. Zavallı kız korkunç bir ayrılık yaşadı ve sonra da bunun olması gerekiyordu. Onu istediği kadar kalmaya davet ettim ve çalışmak isterse ona bir iş bile teklif ettim."

"Çok nazıksın, tatlım."

"Kesinlikle onun olduğu yerdeydim. Daha önce Janey'nin düğününden sonraki günü düşünüyordum. Hatırladın mı?"

Owen yan döndü ve kızın yüzündeki saçları düzeltirken gülümsedi.

"Seni bu otelin dışında, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında, kaybolmuş küçük bir kız gibi bulduğum günü nasıl unutabilirim ki?"

"O zamanlar kendimi *çok* kaybetmiştim."

"Ben de öyleydim ve sen beni bulana kadar bunun farkında bile değildim."

"Hayatımın en kötü günlerinden birinin en iyi günlerinden birine dönüşmesi inanılmaz. Burada birlikte geçirdiğimiz o ilk günleri asla unutmayacağım.

Çok hastaydım ve başka bir adamın çocuğuna hamileydim ve sen hep yanımdaydın. Ve sen benimle kalmaya karar verdiğinde

kış..." Laura yüzünü yelpazeledi. "Gelmiş geçmiş en romantik şey."

Gülümseyerek, "Romantik olmaya çalışmıyordum bile. Sadece seni bırakamayacağımı biliyordum."

"Belki Piper Owen'ı Gansett Adası'nda bulur." "Bu bir şey olmaz mıydı?"

Laura, Piper'ın Jack hakkında söylediklerini düşündü ama bunu şimdilik kendine sakladı. "Elbette."

OceanofPDF.com

CHAPTER 34

F Dan Torrington, Pazartesi gününün büyük bir bölümünde Kyle ve Jackson'ın babasını temsil eden avukatla telefon oyunu oynadı.

Mallory ve Quinn'in partisindeyken nihayet bağlantı kurduklarında avukat, "Anlamalısınız," dedi. "Müvekkilim annelerinin öldüğünü daha yeni öğrendi. Oğullarına iyi bakıldığından emin olmak istiyor."

Dan telefon etmek için diğerlerinden uzaklaşmıştı, eğer bu işi halledemezlerse Seamus'un gerçekten felç geçireceğinden korkuyordu yakında. "Anlatılanlara göre, kız hayattayken onu hiçbir yerde bulamamışlar. Çocuklar onu tanımıyor bile. Bunun onun tarafından tasarlandığını varsayıyorum.

Ve boşuna değil, bir mahkeme ona tam velayet vermeyi uygun gördü. Bunun için iyi nedenler olduğunu da varsayıyorum."

"Bazı zorluklar yaşadı ve pişmanlık duyduğu hatalar yaptı."

"Sicilini araştırırsam ne bulacağım?" Dan ayrıntıları zaten bildiği halde avukatın kendisine karşı dürüst olup olmayacağını merak ederek sordu.

"Hayatının erken dönemlerinde bazı sorunlar yaşadığını göreceksiniz, ancak bunları geride bıraktı."

"Ne tür bir beladan bahsediyoruz?" Dan sordu.

"Yıllarca uyuşturucu bağımlılığıyla mücadele etti ve bulundurmaktan bir süre hapis yattı. Şu anda iyi bir işi ve sahip olduğu bir evi var. Lisa ile birlikte olduğu yıllarda hala bağımlılıkla mücadele ediyordu ve gözetim altındaydı ama hapisten çıktığından beri başı belaya girmede."

"Bana karşı dürüst olmanızı takdir ediyorum, ancak müvekkillerimin çocuklara iyi bir yuva sağladığını ve annelerinin zor kaybında onlara yardımcı olduğunu anlamalısınız. Bu noktada onları rahatsız etmek onların yararına olmayacaktır."

"Oğullarını görmek istiyor."

Dan, çıkmaza girdikleri belli olana kadar Seamus'un planını sunmayı ertelemişti. "Size bir teklifim var ve açık olmak istiyorum - yapacağımız tek teklif bu. Müvekkillerim çocukların tam velayetine sahipler ve iş bu noktaya gelirse onlar için mücadele edecek kaynaklara da sahipler. Çocukların tam velayetine sahip olan anneleri öldükten sonra onları büyütmek için müvekkillerimi seçti, sizi değil. İkimiz de biliyoruz ki her yargıç merhum annelerinin onlar için yaptığı düzenlemelere saygı duyacaktır."

"Tamam, teklifiniz nedir?"

"O'Grady'ler onun kendilerini ziyaret etmesine izin vermeye hazırlar ama babaları olarak değil. Onlara, kendileriyle tanışmak isteyen bir arkadaşları olduğu söylenecek. Yılda iki kez ziyaret etmesine izin verecekler ve çocuklar büyüdüğünde gerçekte kim olduğu söylenecek ve onunla istedikleri gibi bir ilişki kurma fırsatı sunulacak."

"Bu çok büyük bir istek."

"Bu noktada ortaya çıkıp taleplerde bulunması büyük bir istek. o çocuklar onu tanımıyor bile. Son yedi yıldır neredeydi?" "Teklifi ona sunacağım ve size geri döneceğim."

"Sizden haber bekliyoruz."

Dan aramayı bitirir bitirmez Seamus atladı. "Ne dedi?"

"Planınızı müvekkiline götürecek. Babasının bir miktar uyuşturucusu varmış.

ve uyuşturucu bulundurmaktan hapis yatmış. Lisa ile birlikteyken hâlâ kullanıyordu ve şartlı tahliye edilmişti."

"Ah," dedi Seamus. "Bu pek çok şeyi açıklıyor. Avukat ona planımızı anlattığında ne dedi?"

"Bunun büyük bir istek olduğunu, ancak bunca yıl talepte bulunduktan sonra ortaya çıkmasının da büyük bir istek olduğunu belirttim."

"Kesinlikle öyle."

"Kendini savunmak için, Lisa'nın öldüğünü yakın zamana kadar bilmediğini söyledi." "Savunması yok. Bunca zamandır neredeydi?"

"Ben de aynı şeyi söyledim. Ayrıca onunla savaşmak için hem kaynaklarınız hem de gücünüz olduğunu açıkça belirttim."

"Aynen öyle. Çoğu zaman sevgili karımın parası yokmuş gibi davranmaya çalışıyorum ama bu kadar önemli bir şeyin parasını ondan istemekte tereddüt etmem."

Carolina onlara katıldığında ellerini Seamus'un koluna doladı. "O çocukların bizimle kalmasını sağlayacak her şeyi memnuniyetle öderim."

"Ah, aşkım," dedi Seamus. "Bana bu şekilde sinsice yaklaşmamalısın."

"Bunu bana her zaman yaptığın halde neden olmasın!"

"Haklı olduğu bir nokta var."

Dan güldü ve Seamus'un omzunu sıktı. "Sana endişelenmemeni söylemenin boşuna olduğunu biliyorum ama gerçekten her şeyin yoluna gireceğini düşünüyorum. O değil bir ayağı var ve o da bunu biliyor. Avukat da bunu biliyor, bu yüzden planı müvekkiline götürmeyi kabul etti. Ondan bir haber alır almaz size haber vereceğim."

Seamus, "Bizi temsil ediyor olmanızın büyük bir fark yarattığına eminim," dedi. "Diğer adam *ciddi miydi*? Dan Torrington? İşte bu onlara dalga geçmediğimizi gösterir."

"Oh, dalga geçmediğimizi biliyor. Seni koruyorum. Yarın seni ararım. Şimdi gidip sevgili eşimi bulacağım. Siz çocuklar

güzel bir akşam geçirmeye ve biraz uyumaya çalışın. Her şeyin yoluna gireceğinden çok eminim."

"Teşekkürler Dan," dedi Carolina. "Sana gerçekten minnettarız."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım. Bu tamamen benim işim, yasaların olması gerektiği gibi çalıştığından emin olmak. İyi geceler dilerim."

"Sen de," dedi Seamus.

Dan onları bıraktı ve Linda McCarthy, Tiffany Taylor, Janey Cantrell, Grace McCarthy, Sydney Harris, Abby McCarthy ve Maddie McCarthy ile konuşmakta olan Kara'ya gizlice yaklaşmaya gitti.

Kara önce irkildi, sonra gelenin o olduğunu anlayınca rahatladı. "Sana bunu yapmayı bırakmanı söylemiştim," dedi sesinde bir eğlenceyle. "Beni korkutmaya bayılıyor."

"Evan da öyle yapıyor," dedi Grace. "Ne var bunda?"

"Korkudan bayılıp kollarımıza düşmen hoşumuza gidiyor," dedi Dan ve sevgilisinden karnına bir dirsek yedi.

Dan nefesini tuttu ve sonra güldü. Karısı aptallara tahammül edemezdi, özellikle de kendisi.

"Konuşmak için beklediğin avukat bu muydu?" Kara ona sordu.

"Öyleydi. Şimdilik her şey yolunda. Yarın daha fazlası gelecek."

Dudakları yakinken

"Erken yatmak ister misin? Çok yorgunum."

Kız, adamın çok sevdiği küçük sevimli gülümsemesiyle ona baktı.

"Yorgun musun yoksa azdın mı?"

"İkisi birden olmama izin var mı?"

"Sanırım öyle. Hadi vedalaşalım."

Hayatının geri kalanında her partiden güzeller güzeli Kara Torrington'la birlikte ayrılacak olması başına gelen en güzel şeydi. Başına gelen en iyi şey oydu. Onun gülüşünü ve arkadaşlarıyla konuşmasını izlerken

Arkadaşları ona iyi geceler dilerken, onunla birlikte eve gideceği ve ondan bir bebek beklediği için kendini şanslı bir orospu çocuğu gibi hissetti.

Hayat güzeldi ve Kara'yla geçirdiği her gün daha da güzelleşiyordu.

OceanofPDF.com

CHAPTER 35

"Ne kadar gergin olduğun konusunda endişeliyim," dedi Carolina çocukların Thomas, kuzeni Ashleigh ve diğer çocuklarla birlikte çimenlerde koşmalarını izlerken.

Ethan. Burpy her zamanki gibi sıcak takipteydi.

"Dan avukatla konuştuğu için şimdi daha iyiyim. Onları yanımızda tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğumuzu bilmeleri iyi oldu."

"Dediğiniz gibi, Dan Torrington'dan telefon almak belli bir mesaj gönderiyor."

"Kesinlikle öyle. Bizim tarafımızda olduğu için şanslıyız." "Bu yüzden bu gece biraz uyumak muhtemelen güvenli olacaktır."

"Elimden geleni yapacağım. Tüm bu olanlar, o iki küçük haylazın benim için ne kadar önemli olduğunu fark etmemi sağladı."

"Senin için ne kadar önemli olduklarını zaten biliyordun. Ve onlar da bunu biliyor. Onları balığa ya da başka bir maceraya götürmek için işten eve nasıl koşturduğunuzu görüyorlar. Her zaman tüm dikkatinizi nasıl verdiklerini ve yaptığınız her şeye onları nasıl dahil ettiğinizi görüyorlar. Her sözünüze asılırlar ve sizi dikkatle izlerler. Siz onların hayatındaki en önemli kişi haline geliyorsunuz."

"Sen de benim yanımdasın, aşkım."

"Beni seviyorlar. Bunu biliyorum. Ama sana *tapıyorlar* ve bu şimdiye kadar gördüğüm en harika şey. Daha iyi bir babaları olamazdı."

Bu adama ne olursa olsun, senin yerine asla başkasını seçmeyecekler. Ona en çok ihtiyaç duydukları anda kimin yanlarında olduğunu hatırlayacaklar."

"Ah, aşkım, beni ağlatacaksın."

"O zaman kendini utandırmadan önce seni buradan çıkarsam iyi olur."

"Muhtemelen kötü bir fikir değil." Seamus çocuklara ıslık çaldı ve onlar da

Onları her çağırdığında yaptıkları gibi koşuyorlardı. Kendisinden on altı yaş büyük ve yetişkin bir oğlun annesi olan Carolina ile evlendiğinde, gerçek aşkıyla birlikte olmak için babalığı feda ettiğini biliyordu ve onunla birlikte olabilecekse bu onun için sorun değildi.

Kyle ve Jackson'ın yanı sıra Carolina'nın oğlu Joe, karısı Janey ve çocukları PJ ve Vivienne ile birlikte şu anda sahip oldukları aileyi hayal bile edemezdi. Joe birkaç gün önce onlara Janey'nin veterinerlik okuluna devam edebilmesi için Ohio'ya dönmeyi planladıklarını söylemişti. Onları çok özleyeceklerdi ama Noel tatili için geri dönecekler ve gelecek yaz evde olacaklardı.

Seamus, iki küçük maymunun kendisine sarılmasıyla Carolina'yı takip ederek diğerlerine iyi geceler diledi ve yarın düğünde görüşeceklerine söz verdi.

Daha sonra, iki kirli çocuğa banyo yaptırdıktan ve Yatma vakti gelip köpeği son bir kez dışarı saldıktan sonra Seamus, Carolina'nın yanındaki yatağa yerleşti ve gözlerini tavana dikti. Yıllar önce biri kanserden diğeri de aşırı dozdan olmak üzere küçük kardeşlerini kaybettikten sonra Seamus dua etmekten neredeyse vazgeçmişti ama inancının tozunu aldı ve sessiz bir dua okudu. Yüce Tanrı'ya dua ederek, o çocukları ait oldukları yerde, Caro ve kendisiyle birlikte tutması için yardımını istedi.

Ancak o zaman gözlerini kapadı ve biraz dinlenmeye çalıştı.

CHAPTER 36

A Babasına göre Mallory Vaughn "Paddy's kadar İrlandalıydı. domuz." En azından ailenin McCarthy tarafında. Rahmetli annesi İngiliz ve Hollandalıydı ve iki yaz önce babasını bulduktan sonra Mallory onun ailesiyle ilgili boşlukları doldurmuştu. İrlandalı mirasına rağmen Mallory batıl inançlara sahip değildi.

Nişanlısıyla düğününden bir gece önce.

Bir kolunu başının üzerine atmış uyuyan Quinn'e bakarak, onu hayatına sokan kaderin çarpık cilvelerine şükretti.

İlk kocası yirmi yedi yaşında öldükten sonra Mallory bir daha evlenmeyi düşünmemişti. Ama Big Mac McCarthy'yle tanışması hayatını mümkün olan her şekilde değiştirmiş ve onu, aynı zamanda kırk birinci doğum günleri olan bugünün sonunda kocası olacak olan Dr. Quinn James'e götürmüştü.

Mallory ve Quinn, ortak doğum günlerinde evlenmeyi planladıklarında, ağabeyi Mac'in arka bahçesinde sıradan bir yemek düzenlemek niyetindeydiler. Ancak Koca Mac bu planı duyunca, düğünü güzel Chesterfield Malikânesi'nde yapmak için izin istedi.

"Seninle olan her şeyi özledim," demişti. "Lütfen bunu senin için yapmama izin ver."

O kadar tatlı ve içtendi ki Mallory gözyaşları içinde babasının düğün yapmasına izin vermişti. Doğum günleri bu yıl Salı gününe denk geldiği için, bir ay önce Chesterfield'da yer ayırtmakta hiç zorlanmamışlardı. O zamandan beri Lizzie James ve ekibi bir mucize gerçekleştirmişti. Mallory haftalarca süren toplantıların, telefon görüşmelerinin ve e-postaların nihai sonucunu görmek için sabırsızlanıyordu. Lizzie işin başındayken, çok güzel olacağından hiç şüphesi yoktu.

Quinn'in önce omzunu sonra da dudaklarını öperek onu derin uykusundan uyandırdı.

Altın sarısı gözleri açıldı ve yakışıklı yüzünü bir gülümseme aydınlattı. "Günaydın güzelim. Doğum günün kutlu olsun. Düğün günün kutlu olsun."

"Her şey gönlünce olsun," dedi Mallory, kollarını ona doladığında iç geçirerek. Ryan'ı kaybettiğinden beri geçen onca yıl boyunca kendini hiç bu kadar

Quinn'le birlikte olduğundan daha fazla. "Şenlikler başlamadan önce bir toplantıya yetişmek istiyorsak harekete geçmeliyiz." Her güne kasabada bir AA toplantısıyla başlamaya özen gösteriyorlardı ve nadiren bir günü kaçırıyorlardı.

"Bir koşu yapıp oraya varmaya ne dersin?"

"Bana uyar."

Kalktılar, koşu kıyafetlerini giydiler ve yola koyuldular, şehre giden uzun yolu kullanarak her sabah toplantının yapıldığı mezhepsel olmayan kiliseye vardılar. Aralarında yakın arkadaşları Mason Johns'un da bulunduğu düzenli grupları, onlar içeri girdiğinde çoktan çemberin içinde oturmuş, terlerini siliyordu. Sıcak hava dalgası hız kesmeden devam ediyordu ama toplantı yaptıkları bodrum katı çoğu yerden daha serindi.

Arkadaşları gelin ve damadı alkışlayarak Mallory ve Quinn'i utandırdılar. İçecek masasından su şişelerini aldılar ve koşmaktan terledikleri için diğerlerinden uzakta oturdular.

Nina, grubu yöneten kadın, onlara eliyle işaret etti. "İşte adanmışlık böyle bir şeydir, dostlarım. Mallory ve Quinn'in

kesinlikle yapacak daha iyi işleri var, ilk önce buraya gelmek için zaman ayırıyorlar. Toplantıya gelmekten daha iyi yapacak işlerimiz olduğunu düşündüğümüz günlerde bu hepimize örnek olsun."

Toplantıdan sonra duş almak ve günlerdir buzlu tuttukları soğutucudan aldıkları sütle soğuk mısır gevreğinden oluşan kahvaltıyı yapmak için daha yavaş bir tempoda eve koştular.

Quinn, "Bu elektrik kesintisini cidden atlattım," dedi. "Birkaç günlüğüne bu adadan uzaklaşmak ve halihazırda devam etmekte olan yirmi birinci yüzyıla yeniden katılmak güzel olacak."

"Gerçekten de öyle," dedi Mallory. "Soğuk olsa bile sıcak suyu özlemeye başladım.

Bizi erimekten koruyan tek şey duşlar. Neyse ki Chesterfield'da jeneratör var da düğün fotoğraflarında terden sıırılsıklam görünmeyeceğim."

"İstesen de terden sıırılsıklam olamazsın."

"Cazibenizi konuşturmanıza gerek yok, Dr. James. Duymadıysanız diye söylüyorum, sizin söz konusu olduğunuz yerde ben bir şekilde eminim."

"Bu oyunumu düşüreceğim anlamına gelmiyor." Quinn onun mutfak lavabosunda durduğu yere geldi. "Şimdi seni rahat bırakacağım, böylece sen ve kızların işinizi yapabilirsiniz. Ama işler çığıırından çıkmadan önce seni sevdiğimi ve seni sevmenin benim için çok önemli olduğunu söylemek istedim.

şimdiye kadarki hayatımın en önemli anıydı."

"Arkamı döneyim de yakışıklı yüzünü göreyim."

Adam geri çekildi, böylece kadın dönüp kollarını onun boynuna dolayabildi. "Bu bana şimdiye kadar söylediğin en güzel şey olabilir. bana bir sürü güzel şey söyledi."

"Ciddiyim. Sen başıma gelen en güzel şeysin ve seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum."

"Aynısı senin için de geçerli. Bu sabah Ryan öldüğünde aşk ve evlilik konusunda benim için her şeyin bittiğini düşündüğümü düşünüyordum. Ta ki sen karşıma çıkıp her şeye sahip olmam için bana ikinci bir şans verene kadar."

Onu öptü ve uzun süre sıkıca sarıldı. "Sakın geç kalma." "Hayal bile edemezdin."

Quinn, Chesterfield'a gitme vakti gelene kadar kardeşleriyle takılmak üzere Jared'in evine gidiyordu. Mallory evde hazırlanıyordu, kız kardeşi Janey baş nedimesi olarak görev yapıyordu ve kuzeni Laura ile uzun zamandır en iyi arkadaşı olan Trish, düğün partisini tamamlıyor. Başarılı bir fotoğrafçı olan Trish aynı zamanda fotoğrafları da çekecekti. Bir gece önce Boston'da bir düğünü çektikten sonra saat on buçukta gemiye binecekti.

Mallory onu Gansett'e ilk geldiği günden beri görmemişti ve arkadaşını Quinn, Big Mac, Linda ve yeni ailesinin geri kalanıyla tanıştırmak için sabırsızlanıyordu. Mallory'nin ailesi uzun yıllar boyunca annesi ve Trish'ten ibaretti. Artık sayamayacağı kadar çok akrabası vardı ve büyük McCarthy ailesinin bir parçası olmayı seviyordu.

Janey ve Laura, Mallory'nin saçını yapmak üzere Cindy Lawry ile birlikte geldiler. Mallory saçlarını açık bırakmayı planlamıştı, ta ki sıcak hava dalgası bastırana kadar ve Cindy ile birlikte planlarını değiştirerek sıcağa uygun bir kabarıklık yapmaya karar verene kadar.

Mallory birkaç saat süren hazırlanma sürecinin ardından Chesterfield'ın gelin odasındaki boy aynasının karşısına geçti ve kendine eleştirel bir gözle baktı. "Kırk bir yaşındaki bir kadın için hiç fena değil," dedi kendi seçtiği kelimelere gülerek.

"Hiç de fena değil," dedi Big Mac arkasından.

Mallory onunla aynada göz göze geldi ve onu her gördüğünde yaptığı gibi gülümsedi. Hayatı boyunca kayıp babasının nasıl biri olabileceğini merak etmişti ama hiçbir şey onu babasının gerçekliğine hazırlayamazdı. O tanıdığı en harika insanlardan biriydi ve onu çok seviyordu.

Linda kocasının arkasından içeri girdiğinde, "Çok güzel görünüyorsun, tatlım," dedi. "Bu elbise sana çok yakışmış."

"Tiffany'ye teşekkürler," dedi Mallory, seksi olduğu kadar şık da olan, spagetti askılarıyla dar bir korsajı taşıyan elbise için. Çok az süslemeler ve iki metrelik bir tren vardı ama asıl gösterişli olan tamamen çıplak olan sırt kısmıydı. Tiffany onu elbisenin sansasyonel olacağına ikna etmişti ve haklıydı. Mallory elbiseyi çok beğenmişti ve Quinn'in de beğeneceğinden oldukça emindi. "Mükemmel elbiseyi internetten sipariş etmeme ve üzerime rüya gibi oturmasına sadece o yardım edebilirdi."

"Yaptığı işte çok iyi olduğu kesin," dedi Linda. "Siz ikiniz her şeyi doğru yaptınız."

"Beğendiğine sevindim." Mallory, Lizzie'nin iki kutu çiçek bıraktığı masaya doğru yürürken eteğini kaldırdı. Kutulardan birinden bir bilek korsajı çıkardı ve Linda'ya yanına gelmesini işaret etti. "Kendi annem bugün burada olamayacağı için, onun yerine senin gelebileceğini umuyordum." Mallory korsajı Linda'nın bileğine kaydırды.

"Onur duyarım," dedi Linda, gözle görülür bir şekilde duygulanmıştı.

"Beni ailenize kabul ettiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Hiç gerekmediği halde beni olayların bir parçası olarak hissettirmekten hiç çekinmedin ve bunun için sana *her zaman* minnettar olacağım."

Linda ona dikkatle sarıldı. "Ailemizi tamamlamak için seni beklediğimizden haberimiz yoktu. Sana kucak açmamızı kolaylaştırdın ve seni çok seviyoruz."

Mallory gülümseyerek, "Beni ağlatacaksın," dedi.

Linda gözyaşlarını silerken güldü. "Bunu sen başlattın."

İki kadın, Big Mac'in kendilerine uzattığı mendilleri iyi bir şekilde kullanırken kahkahalarını paylaştılar.

"Aşağıda görüşürüz," dedi Linda ve ikisini de öptükten sonra odadan çıktı.

"Onu bu şekilde dahil etmeniz çok hoş." Big Mac, koyu lacivert takım elbisesi ve beyaz ceketıyla, kızın onu hiç görmediği kadar yakışıklı ve gösterişli görünüyordu.

elbise gömleği ve mavi gözlerini tamamlayan açık mavi kravat.

Mallory yakasına beyaz bir gül yaka çiçeği iliştirdi ve sonra ona baktı. "Onu da en az seni sevdiğim kadar seviyorum. Bu güzel gün için teşekkür ederim."

"Biz de seni seviyoruz ve sana bu günü vermek bizim için bir zevk. Bugün ve her zaman baban olmama izin verdiğin için teşekkür ederim. Linda haklıydı, biliyorsun.

Bizi tamamlamanı bekliyorduk." Onun yanağına bir öpücük kondurdu.

"Doğum günün kutlu olsun tatlı kızım, sana ve yeni kocana her şeyin en iyisi olsun."

Mallory makyajını tamamen bozmadığını umarak yeni gözyaşlarını sildi. "Teşekkürler baba." Ona böyle seslenmek hiç eskimeyecekti.

Lizzie kapıya geldi, sarı saçlarını topuz yapmış, kırmızı elbisesi içinde çok güzel görünüyordu. "Sen hazır olduğunda biz de hazırız, abla."

Mallory onun baldızı, Jared ve Cooper'ın da kayınbiraderleri olacağı için çok mutluydu. James ailesinin geri kalanını kendisi kadar iyi tanımıyordu ama onlarla vakit geçirmeyi dört gözle bekliyordu.

Big Mac kolunu Mallory'ye uzattı. "Kimsenin seni ele vermesine ihtiyacın yok ama benden bunu istemene çok sevindim."

Elini onun dirseğinin kıvrımına sıkıştırdı. "Bir babam olması için uzun süre bekledim. Seninle başka hiçbir şeyi kaçırmıyorum."

QUINN, Mallory'yi sevgili babasının kolunda bir gelin olarak göreceği bu güne hazırlıklı olduğunu düşünmüştü. Ama Chesterfield'in çimenlerinde, arkasında okyanusla birlikte dururken, hiçbir şeyin onu Mallory'nin Big Mac'le birlikte arka verandada belirirken ne kadar güzel ve mutlu göründüğüne hazırlayamayacağını fark etti.

Janey, Laura ve Trish koridorda onlardan önce yürümüş, Trish'in meslektaşlarından biri günün bu kısmında fotoğraflarla ilgilenmişti. Quinn, Mallory'nin uzun süredir arkadaşı olan bu kişiyle FaceTime sohbetleri aracılığıyla tanışmış ama bugüne kadar yüz yüze görüşmemiştir.

Mallory'nin elbisesi göz alıcıydı ama o da muhteşem gelininden daha azını beklemiyordu. Koyu renk saçlarını toplamış ve babasının kolunda ona doğru gelirken gözlerini ondan ayırmamıştı.

Jared, Cooper ve Mason yanında dururken ve papyon takmış köpekleri Brutus ayaklarının dibinde otururken Quinn, kendisini bugüne getiren yolculuğu düşünürken duygularıyla savaştı. Hareket kabiliyetini yeniden kazanmak ve savaşta bir bacağı kaybettikten sonra içine düştüğü derin depresyon ve alkolizmin üstesinden gelmek için zorlu bir mücadele vermişti.

Jared ve Lizzie onu Gansett Adası'na davet ettiklerinde ve yaşlılar tesisinde tıbbi direktör olarak çalışmasını teklif ettiklerinde, başka bir yere geçmeden önce burada bir, belki de iki yıl geçirmeyi umuyordu. Mallory ile tanışıp kendine yepyeni bir hayat kurmadan önceydi bu. Şimdi evde ve işte her gün onunla birlikte olmaktan daha iyi bir şey hayal edemiyordu.

Ön sırada, Mason'ın kız arkadaşı Jordan, adaya gelmek için planlarını zamanında değiştiremeyen ebeveynleri ve kız kardeşleri için düğünün FaceTime yayınına sağlıyordu. Quinn, bu fikri düşündüğü ve sevdiklerinin geri kalanının ruhen orada olmasını mümkün kıldığı için Jordan'a minnettardı.

Big Mac, Mallory'yi iki koridorun sonuna kadar yürüttü. koltuk sıraları. Kızının yanağından öptü ve Quinn'in elini sıktı. "İkiniz de mutlu olun."

Quinn, Mallory'nin elini tutarken, "Planımız bu," dedi.

Big Mac karısıyla birlikte ön sıraya oturduktan sonra Quinn güzel gelinine uzun uzun baktı. "Vay canına," dedi. "Büyüleyici."

Dönüp ona elbisesinin tamamen çıplak arka kısmını göstererek onu şaşırttı ve omzunun üzerinden ona bir gülümseme attı.

Diğer herkes gülerken Quinn yüzünü dramatik bir şekilde yelpazeledi.

Törene Mallory'nin amcası, emekli bir Yüksek Mahkeme yargıçısı olan Frank başkanlık etti. Frank, Jordan'a ve Quinn'in ailesiyle yaptığı FaceTime görüşmesine doğru bir hareket yaparak, "Arkadaşlar ve aile, yakın ve uzak," dedi, "bugün güzel yeğenim Mallory Vaughn ve Dr. Quinn James'in evliliği için toplandık. Bugün aynı zamanda gelin ve damadımızın doğum günü. İkisi de aynı gün doğdular, bu da kırk bir yıl öncesinden bir olay anlamına geliyor. yapmak."

Quinn Mallory'ye baktığı anda Mallory de Quinn'e baktı ve ikisi de kaderin onları bu ana getiren cilvelerine gülümsedi.

Frank, "Mallory ve Quinn kendi yeminlerini yazdılar ve ben sadece bunu yasal hale getirmek için buradayım," dedi. "Mallory, hazır olduğunda."

Elindeki renkli buketi Janey'ye uzattı ve sonra Janey'nin yüzüne dönerek iki elini birden tuttu ve artık onun için vazgeçilmez hale gelen sevgi ve şefkatle ona baktı. "Tanıştığımız günü o kadar canlı hatırlıyorum ki," dedi. "Buna çok benzeyen bir yaz günüydü, sadece o kadar sıcak değildi. Bir motosiklet kazasıyla karşılaştığımızda koşuyorduk ve ikimizin de tıp eğitimi aldığını keşfettik. Kriz anındaki soğukkanlılığınızdan çok etkilendiğimi hatırlıyorum ama aynı zamanda oldukça ateşli olduğunuzu da fark etmiştim."

Quinn yüzünün utançtan kızardığını hissederken bile güldü. "İkimiz de o ilk buluşmanın nelere yol açacağını bilemezdik. ya da önümüzdeki birkaç ay içinde hayatlarımızın ne kadar iç içe geçeceğini. O gün kötü bir durumdaydım, on beş yıldır severek çalıştığım bir işten yeni çıkarılmışım. Bir sürü duyguyla boğuşuyordum. Babamı ve yeni ailemi tanırken rahmetli annemin benden sakladığı sırlar. Tüm hesaplara göre, bu muhtemelen olabilecek en kötü şeydi.

Hayallerimdeki adamla tanışma zamanım gelmişti. Ama sen oradaydın ve o gün yollarımız kesiştiği ve o günden bu yana neredeyse her günümüzü birlikte geçirdiğimiz için çok minnettarım. Bizimle ilgili her şey bana çok doğru, çok kolay, çok mükemmel geliyor. Seni her şeyden çok seviyorum ve seninle sonsuza dek birlikte olmayı dört gözle bekliyorum."

Quinn, içten sözleriyle neden olduğu gözyaşlarını silmek için kolunu kullandı. "O günü ben de hatırlıyorum. Her ayrıntıyı, özellikle de hastamızın motosikletiyle kaza yaptıktan sonra olay yerine ilk gelen bir travma cerrahı ve acil servis hemşiresi olduğu için ne kadar şanslı olduğunu hatırlıyorum. Hayal etmek zor

Kimse bundan daha şanslı olamaz ama o gün gerçekten şanslı olan bendim. Tanıştığımızda kötü bir yerde olduğunu söylüyorsun. Bacağımı kaybettikten sonra derin, karanlık bir yere gömülmüştüm ve ancak seninle tanıştıktan sonra bu acıyı biriyle paylaşabildim ve gerçekten iyileşmeye başladım. O gün sadece o motosikletlinin hayatını kurtarmakla kalmadın, benimkini de pek çok yönden kurtardın, en çok da bana gülümsemek, umut etmek, planlar yapmak, aşık olmak ve hiç beklemediğim bu harika yeni hayata sahip olmak için bir neden vererek." Quinn alnını Mallory'ninkine yasladı. "Seni sevmeyi çok kolaylaştırıyorsun ve seninle her şey için sabırsızlanıyorum."

İkisi de ağlamaklı bir haldeydi ama gözyaşları içinde güldükleri ve Frank evliliği resmileştirmeden önce yüzüklerini taktıkları için Frank bunu daha az umursayamazdı.

"Rhode Island Eyaleti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak, Dr. Quinn'i karı koca olarak ilk kez takdim etmekten büyük memnuniyet duyuyorum. James ve Bayan Mallory Vaughn James. Dr. James, gelininizi öpebilirsiniz."

"Sakıncası yoksa," dedi Quinn.

CHAPTER 37

S Yatak istirahatindeyken her şeyin bir parçası olmasına izin veren aptal şezlonga uzanan Maddie McCarthy Baldızı Mallory, Quinn James ile evlenirken, artık kasılma olarak adlandırılmayacak sancıların zamanlamasını yapıyordu. Bu olamaz, diye düşündü, Mallory'nin düğününün ortasında, ikizlerin doğmasına daha bir ay varken olamazdı.

Neyse ki Mac, kız kardeşinin evlenmesini izlemekle meşguldü.

Çocuklarının dikkatini dağıtmamaya çalışıyordu, bu yüzden karısının her sekiz dakikada bir acı içinde yüzünü buruşturduğunu henüz fark etmemişti.

O gidiyordu

doğum yaptığını anlayınca aklını kaçırdı.

Maddie çantasından cep telefonunu çıkardı ve kız kardeşi Tiffany'ye bir mesaj gönderdi. *Tören biter bitmez lütfen buraya gel. Sana ihtiyacım var.*

Quinn, Mallory'yi tam beş dakika gibi görünen bir süre boyunca öptükten sonra, misafirleriyle yüzleşmek için döndüler, yeni evliler için heyecan verici alkışlar eşliğinde koridordan aşağı inerken yüzlerinde gülümsemeler vardı.

Tiffany, kızı Addie'yi kucağında taşıyarak ayağa kalktı ve Maddie'nin yanına koştu. "Neyin var?"

Maddie bir an için Mac'in nerede olduğuna baktı ve onun Thomas'a bir şeyler söylerken Hailey ve bebek Mac'i tuttuğunu gördü.

"Maddie?"

Başını kaldırıp kız kardeşine baktı. "Doğum sancısı çekiyorum." "Hayır, değilsin."

"Evet, gerçekten öyleyim." Sanki ne demek istediğini anlatmak istercesine, bir kasılma nefesini kesmek için o anı seçti. Soğuk terler dökerken nefes almaya devam etti.

"Ne zamandan beri?"

"Yaklaşık bir saattir, biz geldikten hemen sonra. Victoria burada mı?" "Burada. Onu getirmemi ister misin?"

"Evet, bu konuda acele et." Maddie'nin yapmak isteyeceği son şey Mallory'nin gününü bölecek bir şeydi ama anlaşılan küçük kızlarının başka planları vardı. Erken gelmelerinden çok korkuyordu. Doğum tarihinden çok önce Providence'ta olmaları gerekiyordu, bir kez daha uzak bir adada ve bir kez daha elektriksiz değil. Kendini sakın kalmaya, yüzeyin hemen altında fokurdayan histeriye teslim olmamaya zorladı.

Tiffany, Victoria'yla birlikte ve Addie olmadan döndü. "Suyun mu geldi?" Vic sordu.

"Henüz değil ama son bir saattir Braxton Hicks olduğunu sandığım kasılmalar yaşıyorum ama sekiz dakika arayla geliyorlar."

"Seni içeri götürüp muayene etmem gerekiyor. Yürüyebilir misin?"

"Yapabilirim."

Victoria ve Tiffany kalkmasına yardım etti.

"Dikkatli ol, Tiff," dedi Maddie, kendisi gibi hamile olan kız kardeşine. "Ben iyiyim," dedi Tiffany. "Benim için endişelenme."

Başka bir kasılma yüzünden hareket edemeyince Maddie inledi.

"Bu sonuncusundan sadece altı dakika sonraydı," dedi Tiffany.

Çimenlikteki diğer insanlar bir şeyler olduğunu fark etmeye başladığında zaman yavaşlamış gibi görünüyordu. Maddie başını kaldırıp baktı ve

Kocasının bir şeylerin ters gittiğini anladığı an. Yüzündeki kederli ifade her ikisinin de hikayesini anlatıyordu. Bu tekrar olamazdı.

Victoria ve Tiffany, Maddie'yi merdivenlerden çıkarıp ana kattaki oturma odasına götürdüler.

"Eldivenim yok," dedi Victoria.

"Sorun değil," dedi Maddie.

"Sana dokunmadan önce gidip ellerimi yıkayayım."

Döndüğünde Victoria hızlı bir muayene yaptı ve şunları keşfetti Maddie tamamen efekte olmuştu ve altı santimetre genişlemişti. "Vay anasını. Hiç oyalanmıyorsun."

"Neler oluyor?" Mac odaya girdiğinde, yüzü şok ve dehşetten kül rengi olmuş bir halde sordu.

"Sanırım bugün birkaç bebeğimiz olacak," dedi Victoria. "Hayır," dedi Mac başını sallayarak. "Daha çok erken."

"Bebeklerin başka fikirleri var gibi görünüyor ve bu hiç de alışılmadık bir durum değil.

İkizler erken gelecek," dedi Vic. "Tiffany, git kocanı getir. Ona acele etmesini söyle."

Maddie bir başka kasılmayla boğuşurken Mac yanına koştu ve Maddie'nin uzandığı kanepenin yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Çok üzgünüm," dedi gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanırken. "Bu birdenbire ortaya çıktı. Daha önce iyiydim." Ama düşününce karnının günlerdir gergin olduğunu, sırtının her zamankinden daha çok ağrıdığını ve midesinin bulandığını fark etti. Belki de farkında olmadan doğum sancısı çekiyordu.

"Dur," dedi. "Üzülme. Sen ve ben bebek sahibi olmak için çılgınca bir yol dışında başka bir yol bilmiyoruz." Onu öptü ve gözyaşlarını sildi. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Muhtemelen içten içe kendini kaybederken onun sakin kalmak için çaba göstermesini takdir ediyordu.

Blaine odaya geldi, Victoria'ya danıştı ve bebekler için yenidoğan yoğun bakımı gerekmesi ihtimaline karşı Maddie'yi Providence'a götürmek üzere yaşam uçuş helikopterini çağırma kararı aldı. Adada elektrikler kesik olduğu için işi şansa bırakmak istemiyorlardı.

Yenidoğan yoğun bakım kelimelerini duymak bile anne ve baba adaylarının endişelerini artırmaya yetmişti.

Sonraki birkaç dakika hareketlilik ve insanlarla dolu bir bulanıklık içinde geçti.

kasılmalar ve gözyaşları ve nihayet düğünün yapıldığı yerin bitişiğindeki çimenliğe inen helikopterin gürültüsü.

O ve Mac helikoptere bindirilir bindirilmez, karşı konulmaz itme ihtiyacı durdurulamaz hale geldi. Helikopter Gansett Adası'ndan havalandığında ikiz kızlarından ilki doğdu. Kız kardeşi de onu takip etti. On iki dakika sonra Providence'taki Kadın ve Bebek Hastanesi'nin iniş pistine yaklaştıklarında.

Helikopterdeki sağlık görevlileri kızların küçük olduğunu ama kendi başlarına nefes alabildiklerini söylediğinde, başka endişeler olsa da bu büyük bir rahatlamaydı.

Maddie ikizleri doğurduktan sonra bitkin düşmüştü ve duyguların güçlü darbesi ve olayın oluş şekli yüzünden ağlamasını durduramıyordu. Planladıkları sakin, mantıklı, iyi düzenlenmiş doğum için çok fazlaydı. Bebeklerin erken gelmesinde bir hayır varsa, o da Thomas'tan ayrılmak zorunda kalmayacak olmalarıydı.

"Sen iyi misin?" Maddie Mac'e sordu.

"Bunu *bana* sorduğuna inanamıyorum. Helikopterde ikiz doğuran sensin."

"Bu çılgın doğumların seni nasıl korkuttuğunu biliyorum."

"Önemsediğim tek şey senin ve kızların iyi olması. Ve iyi haber şu ki, bu son çılgın doğumumuz olacak."

"Kes, kes," dedi Maddie, Eylül ayında olması planlanan vazektomiye atıfta bulunarak.

Mac, "Bu olaydan sonra, aslında kesip biçmeyi dört gözle bekliyorum," dedi. "Kızlarla git," dedi Maddie yere indiklerinde.

"Onlarla kal

Nasıl olduklarını öğrenene kadar bekle ve sonra gel beni bul."

Onu öpmek için eğildi. "Her gün harikasin, ama özellikle bugün. Seni çok seviyorum. Tüm çocuklarımız için teşekkür ederim." Ve sonra, bebeklerin bir hareket, insan ve aciliyet telaşı içinde helikopterden indirildiği ve endişesinin yeniden alevlenmesine neden olan bir eylem telaşıyla gitmişti.

Maddie helikopterden indirilirken bebeklerinin iyi olması için dua etti.

MAC şaşkınlık içindeydi. Bir dakika önce oğluna birkaç dakika daha sessiz olması gerektiğini söylüyordu ve sonra Maddie'ye bir şeyler olduğunu fark etti. Farkına vardığı şey onu kısa süreliğine terk etmişti.

Şok içinde donup kaldıktan sonra çocuklarını ailesine teslim etti ve karısına doğru koştu.

Bu olay ona Hailey'nin tropik bir fırtınanın ortasında, bir adada, elektrik kesintisi sırasında ve adadaki tek doktorun olmadığı bir zamanda doğduğu geceyi hatırlatmıştı -ya da Janey eski nişanlısı Dr. David Lawrence'ın şehirde olduğunu hatırlayana kadar öyle sanmışlardı. O zaman David kurtarmaya gelmişti. Bugün ise onları helikopter kurtarmıştı.

Ona o sabah Women & Infants'ta Maddie'den ayrı kalacağını ve kızlarının iyi olduğunu duymayı bekleyeceğini söyleseydiniz, buna inanmazdı. Ama Maddie'yle olan hayatında hiçbir şey tahmin edilebilir olmamıştı, neden bu olsun ki?

YYBÜ'nün dışındaki koridorda volta atıyor, telefonu adadaki endişeli arkadaşlarından ve ailesinden gelen mesajlarla çınlıyor ve sabırsızlıkla bebekler hakkında haberler. Sadece bir telefon aldı, o da babasından.

"Hey."

"Nasılsın evlat?"

"Bebeklerin nasıl olduğunu öğrendiğimizde daha iyi olacağım." "Çoktan doğdular mı?"

"Helikopterde."

"Vay anasını. Maddie iyi mi?"

"İyi görünüyor. Her zamanki gibi inanılmazdı. Sadece bebeklerin nasıl olduğunu duymayı bekliyoruz. Bir ay erken doğdular..."

"Biliyorum ama iyi olacaklarına inanmak zorundayız." "Umarım öyledir."

"Bir şey duyar duymaz bana haber verin, ben de herkesi haberdar edeyim."

"Yapacağım. Mallory ve Quinn'e günlerini böldüğümüz için üzgün olduğumuzu söyle." "Başka bir şey düşünmeyin. O zaten paylaşmaktan heyecan duyduklarını söyledi

Doğum günlerini ve düğün günlerini ikizlerle birlikte. Herkes sadece kızların ve Maddie'nin iyi olduğunu duymak istiyor."

"Daha fazla bilgi edinir edinmez sizinle irtibata geçeceğim."

"Haber bekliyoruz ve çocuklar için endişelenmeyin. Annem, Francine ve Tiffany onları hallediyor. Ned ve ben de yardım ediyoruz."

"Sen ve Ned iş başında olduğunuz sürece, emin ellerdeler." "Ben de öyle diyorum!"

Stresli olduğu zamanlarda bile onu güldürmek babasına kalmıştı. "Seni seviyorum, baba."

"Ben de seni seviyorum oğlum. Maddie'ye onu ve kızları düşündüğümüzü ve onları şimdiden sevdiğimizi söyle."

"Yapacağım."

Mac bir saat daha bekledi, küçük odanın bir ucundan diğer ucuna binlerce kez volta attı, ta ki bir hemşire gelip onu bulana kadar.

"Bay McCarthy?"

"Evet."

"Kızlarınızı görmek ister misiniz?"

"Evet, lütfen ve mümkünse karımın nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

"Neler öğrenebileceğime bakacağım."

Mac onu önlük, maske, eldiven ve hatta ayakkabılarının üzerine giymesi için patiklerin verildiği bir odaya kadar takip etti. Hazır olduğunda, kadın onu kuvözler ve bipleyen makinelerle dolu büyük bir odaya götürdü. Kızlar yan yana duran kuvözlerde çok sayıda makineye ve monitöre bağlıydı ve bu manzara Mac'i tamamen şaşkına çevirmişti.

"Onlar..."

Hemşire ona, "Durumları oldukça iyi," dedi. "Bir numaralı bebek beş kilonun biraz üzerinde ve Apgar skorları iyi. İki numaralı bebek dört kilo, altı ons. Onun skorları o kadar iyi değil ama endişelenecek bir şey yok. Oksijenlenmelerini ve diğer hayati değerlerini izlemek için onları en az kırk sekiz saat burada gözlem altında tutmak istiyoruz."

"Yani, iyi olacaklar mı?"

"İyi olacaklar. İsimleri var mı?"

Rahatlayan Mac başını salladı. "İkisinden büyüğü Emma Linda, kız kardeşi ise Evelyn Francine."

"Bunlar çok güzel isimler. Çizelgelere not düşeceğim."

Mac iki mükemmel küçük yüze baktı. "İsimlerini büyükannelerinden ve büyük büyükannelerinden aldılar."

"Birbirlerinin aynısı gibi görünüyorlar."

Rahatlama, sevinç ve sevginin eşit oranda olduğu gözyaşlarını sildi. Beşinci ve altıncı kez, kaybettikleri oğullarını da sayarak, kalbinin sevecek daha fazla insana yer açmak için nasıl genişlediğine hayret etti. Tek yumurta ikizleri. O ve Maddie tek yumurta ikizlerinin nasıl bir mucize olduğunu okumuşlardı,

Çift yumurta ikizleri ise aileden gelme eğilimindeydi.

Hemşire Maddie'yle ilgili haberlerle dönene kadar uzun süre iki mucizesine baktı.

"Katındaki sorumlu hemşireyle konuştum, durumu iyi ama doğumdan sonra epey kan kaybettiği için kan nakli yapılıyor. Eğer gidip kontrol etmek isterseniz 12 numaralı odada kalıyor."

"Çok teşekkür ederim. Anneleri ve ailemizin geri kalanı için bebeklerin birkaç fotoğrafını çekmemin sakıncası var mı?"

"Tabii ki."

Mac telefonunun kamerasını onların sevimli küçük yüzlerine odakladı ve kabloların ya da monitörlerin yer almadığı iki güzel fotoğraf çekti.

"Birazdan döneceğim."

"Biz burada olacağız."

Yenidoğan Yoğun Bakım Ünitesi'nin dışında koruyucu giysilerini çıkardı ve asansöre ve dördüncü kata çıkmadan önce bir çöp kutusuna doldurdu,

Maddie'ye ulaşmak ve onun gerçekten iyi olup olmadığını kendi gözleriyle görmek için sabırsızlanıyordu. Asansörden çıktı ve doğruca hemşire odasına gitti. "On iki numaralı odayı arıyorum. Madeline McCarthy?"

"Soldaki üçüncü kapı."

"Teşekkür ederim." En azından şimdilik kendisine ait olan odaya girdi. Maddie uyuyordu ama tek görebildiği ne kadar solgun olduğuydu. Serum askısında diğer ilaç torbalarıyla birlikte bir torba kan asılı duruyordu. Mac onun yatağının yanına oturdu ve soğuk elini kendi eliyle örttü. Uzun bir süre Maddie'nin uyumasını izledi, sonunda Maddie kıpırdanıp gözlerini açtı ve ona döndü.

"Nasıllar?"

"Çok güzeller." Çektiği fotoğrafları buldu ve ona gösterdi.

Maddie iki resim arasında gidip gelerek küçük yüzlere baktı.

"Hemşire çok iyi olduklarını söyledi. Emma 5 kilonun biraz üzerinde, Evelyn ise 4 kilo 6 gram. Bağımsız nefes alıyorlar ve skorları çoğunlukla iyi. Ayrıca birbirlerinin aynısı gibi göründüklerini söyledi."

"Bu da güçlerinin farkına varır varmaz bize karşı çalışacakları anlamına geliyor."

"Kahretsin, bunu hiç düşünmemiştim."

"Yatak istirahatindeyken aynı anda üç genç kıza sahip olmanın nasıl bir şey olacağını düşünmek için çok zamanım oldu. Bunu atlatmak için ilaç tedavisine ihtiyacım olabilir."

"Neye ihtiyacınız varsa getireceğiz."

"İyi olduklarını duymak beni çok rahatlattı. Erken doğdukları için çok korkmuştum. Artık iyi olduklarını bildiğime göre, bir daha asla hamile kalmamayı kutlamaya başlayabilirim. Yatak istirahati, şezlonglar, ağrıyan göğüsler ve çocuklarıma başkalarının bakmasını izlemekten bıktım. Bu benim için büyük bir an, bir dönemin sonu."

"Takım ve ben muhteşem kaptanımızla ne kadar gurur duysak azdır. Son birkaç yıldır harika işler yaptı." Onu öpmek için yatağın demirine doğru eğildi. "Ama cidden Madeline, lanet olası bir *helikopterde* mi?"

Güldü. "Janey'nin Viv'i feribota bindirmesinin üstüne çıkmalıydım."

"İyi oynadın, aşkım. McCarthy ailesinde Janey'nin tepesine binmenin bir kan sporu olduğunu biliyorsun."

"Bunu biliyorum ve bebekleri helikoptere bindirerek takım için bir tane aldım. Kabul etmelisin ki iyi bir hikâye oldu."

"Sadece her şeyin bittiğine ve üçünüzün de iyi olduğuna sevindiğimi itiraf edeceğim. Önemli olan tek şey bu. Kızların fotoğrafını ve isimlerini aileye gönderebilir miyim?"

"Lütfen yap. Endişeden deliye dönmüş olmalılar."

"Bir süre önce babamla konuştum ve ona bebeklerin doğduğunu ve her şeyin yolunda olduğunu söyledim."

"Umarım bizim adımıza Mallory ve Quinn'den de özür dilemesini istemişsindir." "Özre gerek olmadığını söyledi. O zaten ne kadar havalı olduğunu söyledi

ve Quinn büyük doğum günlerini ve yıldönümlerini yeğenleriyle paylaşacaklar."

"Bu harika."

"Ayrıca çocukların, ailenin ve Tiffany'nin onlarla iyi olduğunu söyledi."

"Bu iyi bir şey. Umarım tüm bu olanlar onları fazla sarsmamıştır."

"Eminim herkesin onlara endişelenmemelerini söylemesinden rahatsız olmamışlardır." O

serum iğnesinden kaçınmaya dikkat ederek elinin tersini öptü. "Bebekleri erken doğurmanın başka ne güzel yanı var biliyor musun?"

"Tanrım, sadece hayal edebiliyorum..."

Kaşlarını sallayarak ve gülümseyerek, "Altı hafta daha yaklaştık. Biliyor musun?"

"Biliyor musun', o şey kesilene kadar gerçekleşmeyecek. Biz buradayken, yakın zamanda eyere geri dönmeyi umuyorsanız belki de randevunuzu öne almalısınız."

"Ona bir şey demenizden gerçekten nefret ediyor," dedi Mac suratını asarak.

"Ona bebek gibi davranmayı bırakmasını ve kendini kestirmesini söyle. Çıtçı yoksa, sevişme de yok."

"Tamam, tamam, seni anlıyorum. Bundan bu kadar keyif almana gerek yok." "Şaka mı yapıyorsun? Birlikte olduğumuz zamanın çoğunda hamileydim.

Evli. Çok haklısın, bundan zevk alacağım ve senden de bunu sonuna kadar kullanmanı ve bunun için koca bir bebek gibi davranmanı bekliyorum."

"Aletime *bıçak* saplayacaklar. Nasıl hissetmemi bekliyorsun?"

"Az önce kukumdan iki balkabağı geçirdim. Ben kazandım. Bugün ve her gün. Bu yüzden, pipinizde küçük bir kabuk olacak şey için sempati arıyorsanız," dedi Thomas'ın penis için kullandığı kelimeyi kullanarak, "başka bir yere bakmanız gerekecek."

"Bu kadar kötü ve çirkin bir kadınla evli olduğumu bilmiyordum."

Maddie gülmekten kendini kaybetti ve sonra acıdan yüzünü buruşturdu. "Kiminle evli olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Evet, biliyorum ve onu hiçbir şeye değişmem, pipime kötü davransa bile."

"Kesildikten sonra bunu telafi edeceğimi söyle."

"Ohhh, bu haberi alkışlamak için ayağa kalktı. Sabırsızlanıyor. Seni çok özledi."

Maddie gözlerini devirdi. "Onu ayağa kaldırıp alkışlatmak için fazla bir şey gerekmiyor."

"Siz etraftayken değil, özellikle de *aylardır* en iyi şekilde davranması gerekirken."

"Oh, yaptığı *fedakarlıklar*."

"Onları tanımanıza sevindim."

"Onları tanıyorum. Bu hamileliği atlatmam için yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Hiçbirimiz için kolay olmadığını biliyorum."

"Lütfen bana teşekkür etme. Sen bu hikayenin harika kadınısın. Teşekkür et.

iki mükemmel küçük kızım için."

"Resimleri tekrar göreyim."

Günün geri kalanını Thomas ve Hailey ile telefonda konuşarak, uyuyarak, resimlere bakarak, bebekleri kontrol ederek ve birbirleriyle sohbet ederek geçirdiler.

aile ve arkadaşlarla mesajlaşmak ve mükemmel, *eksiksiz* oldukları için teşekkür etmek

Aile.

CHAPTER 38

A Providence'ta Mac'ten iyi haberi aldıktan sonra Ned, Francine'i aramaya çıktı ve onu şık küçük evlerden birinde buldu. Chesterfield'ın birinci katındaki odalar. Helikopterden korkan ve ailesi gittikten sonra teselli bulamayan bebek Mac ile oturuyordu. Bebek büyükannesinin kollarında uyuyordu ve Francine o uyurken küçük adama usulca şarkı söylüyordu.

Ned kapının pervazına yaslandı ve onu bebekle birlikte izledi. Harika bir büyükanneydi ve onu çocuklarla birlikte görmek ona zevk veriyordu. Ona kızlarıyla birlikte olmayı ne kadar özlediğini söylemişti. Çünkü ahmak kocası gittikten sonra onları geçindirmek için çok çalışmak zorunda kalmıştı. Yıllarca ev çevirdiği için hayatında bir gün daha çalışmak zorunda kalmayacağını bilmek de ona zevk veriyordu. Kendini kızlarına ve *yedi* torununa adayabilirdi, sekizincisi de yoldaydı.

Kapıyı itti ve bebeği itip kakmamaya özen göstererek kadının yanına, kanepeye gitti. Hiç çocuğu olmamış bir adam için Ned bebekler ve küçükler konusunda oldukça ustalaşmıştı.

"Bir şey duydun mu?" Francine kaşları endişeyle çatılmış bir halde sordu.

"Koca Mac, Mac'le konuştu." Ned küçük Mac'i rahatsız etmemek için sesini alçalttı. "Emma Linda ve Evelyn Francine helikopterde doğdular."

"Aman Tanrım! Onlar iyi mi?"

"Bebekler küçük ama sağlıklı ve onlara göz kulak olmak için en az kırk sekiz saat YYBÜ'de tutacaklar."

"Peki Maddie?"

"Mac doğum sırasında biraz kan kaybettiğini söyledi, bu yüzden ona kan nakli yapıyorlar. Ama onun dışında durumu iyi."

"Tanrıya şükür," dedi ve derin bir rahatlama nefesi verdi.

Ned, Mac'in gönderdiği fotoğrafları göstermek için telefonunu çıkardı. "Bu güzellik bizim Emma'mız ve bu küçük bebek de Evelyn, adını kısmen büyükannesi Francine'den alıyor."

"Bunu yapmaları çok hoş," dedi Francine, biraz buğulu bir ifadeyle. "Annemin adı Evelyn'di."

"Bunu hatırlıyorum, Linda'nın annesi de Emma'ydı."

"İyi iş çıkardılar."

"Elbette öyle ve bu işin bitmiş olması çok rahatlatıcı."

"Sen söyledin. Umarım bunu sadece bir kez daha yaşamak zorunda kalırız."

"Umarım öyledir, çünkü büyükanne ve büyükbabalar için çok zor oluyor."

"Bu kesin. Sen gelmiş geçmiş en iyi büyükbabası. Çocuklar sana sahip oldukları için çok şanslılar."

Böyle şeyler söylediğinde onu düğüm düğüm ediyordu. "Bu yaşımda böyle harika bir aileye sahip olduğum için şanslıyım."

"Ve en iyi tarafı da tüm eğlenceyi yaşıyoruz ama hiçbir iş yapmıyoruz."

"Doğru," dedi kıkırdarak. "Yine de kendimize ait bir tane edinmeye çalışmaya devam edeceğiz, değil mi?"

O böyle şeyler söylediğinde her zaman olduğu gibi yüzü kıpkırmızı olurken kıkırdadı. Güzel kızılını kızartmaya bayılırdı. "Kes şunu."

"Asla." Onu ve ailelerini bir ömür boyu beklemişti ve onlarla geçireceği her saniyenin tadını çıkarmayı planlıyordu.

OceanofPDF.com

CHAPTER 39

"Düşünüyordum da," dedi Frank nişanlısı Betsy'yi dans pistinde döndürürken.

"Ne hakkında?"

Frank ona baktı ve her gün yaptığı gibi, genç karısı Joann'ı kanserden kaybettiğinden beri yalnız geçirdiği onca yıldan sonra onu bulduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşündü. "Sen ve ben ve bazı planlar yapmak hakkında."

"Ne tür planlar?"

"Sonsuza dek birlikte geçireceğimiz türden." "O planları çoktan yaptığımızı sanıyordum."

"Bunu resmileştirmekten ve düğümü atmaktan bahsediyorum. Ne dersin?" Geçen bahar bir sabah kahvaltıda yüzük ve onu ağlatan bir evlenme teklifiyle sürpriz yapmıştı. O zamandan beri yoğun bir yaz geçirmişler ve düğün konusunu pek düşünmemişlerdi.

"Bence bu iyi bir fikir. Başkanlığını yaptığın onca düğün varken, kendi düğününü yapmanın zamanı gelmiş olmalı."

"Kardeşim Mac, hazır olduğumuzda düğünümüze başkanlık edebilmesi için internette papazlık yapmayı teklif etti."

"Tabii ki öyle," dedi gülerek. "Harika bir iş çıkaracak."

"Ona sadece seninle ve benimle evlenebileceğini söyledim. İşimi bölmesine ihtiyacım yok."

"Kimse sizin yerinizi dolduramaz, Sayın Yargıç. Bu sözde düğünümüzü ne zaman yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Bu gelinimin ne tür bir parti istediğine bağlı." "Küçük ve basit benim için uygun."

"Bu benim de işime gelirdi ama McCarthy ailesinin küçük ya da basit bir yanı yok."

"Doğru. Ne öneriyorsunuz?"

"Wayfarer'da Ekim sonu hakkında ne düşünüyorsun? Sezon bitmiş olacak, turistler gitmiş olacak ve burası bize kalacak. tekrar."

"*Bu* Ekim'i mi kastediyorsun?"

"Evet. Seninle evlenmek için bir yıl daha beklemek istemiyorum, Betsy Jacobson. Bu Ekim'de bunu başarmak için fazla bir şey gerekmeyecek."

"*İki ay* sonra falan."

"Doğru, tek yapman gereken seksi bir elbise almak ve zamanında gelmek."

Nikki ile konuşup gerisini halledeceğim."

O daha buna cevap veremedi diğer konuklardan toplu bir bağırış yükseldi.

"Neler oluyor?" Frank, yanlarında karısı Katie ile dans etmekte olan oğlu Shane'e sordu.

"Elektrikler geldi."

"Oh, şükürler olsun," dedi Frank.

"Tanrı'ya şükürler olsun ki haklısın," dedi Katie. "Bu sıcakta klimasız bir gece daha geçiremem."

Shane karısına gülümseyerek, "Şaka yapmıyor," dedi. "AC'si olmadan tam bir ayı."

"Suçluyum," dedi Katie. "Berbattı."

Klimanın tüm gücüyle tekrar devreye girmesiyle büyük odanın havası şimdiden serinledi.

"Shane, lütfen babanla konuşup ona iki ay içinde bir düğün planlayamayacağımızı söyler misin?"

Katie güldü. "Oh, ne kadar eğlenceli!"

Betsy gözlerini devirerek, "Delinin teki," dedi.

"Senin için deli oluyor ve seninle evlenmek için sabırsızlanıyor," dedi Frank. "Aww," dedi Katie. "Bu çok tatlı ve biz de bir düğünü iki ay. Elbette yapabiliriz."

"Hepiniz çıldırmışsınız," dedi Betsy.

"Bunu zaten biliyorsun," dedi Shane gülümseyerek. "O yüzden McCarthy ailesi olarak bilinen sirkle evlenmeden önce emin olsan iyi olur."

"Hey," dedi Frank. "Onu vazgeçirmeye çalışma. Onunla zaten boyumdan büyük işlere kalkışıyorum."

"Bu doğru," dedi Shane, ifadesi donuktu.

Frank öfkeyle tükürürken, diğerleri güldü. Owen ve Laura neyin bu kadar komik olduğunu görmek için yanlarına geldiler.

Shane kız kardeşine, "Babam Betsy'yi iki ay içinde onunla evlenmeye ikna etmeye çalışıyor," dedi. "Onun deli olduğunu düşünüyor ve babam da benim onu vazgeçirmeye çalışmamdan endişeleniyor. Oh, ve kız onun liginin çok dışında. Şimdi yakalandın yukarı."

"İki ay içinde bir düğün mü?" Laura sordu. "Bu yapılabilir. Surf'te yapalım. Her şeyle ben ilgilenirim. Ekim sonu çok güzel olur."

"Hepiniz delisiniz," dedi Betsy, kara gözleri eğlenceyle parlayarak, "ama sayıca az olduğumda anlarım. Laura, Surf'te evlenmeyi çok isterim. Shane, beni babanla evlenmekten vazgeçirmek için söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Özür dilerim. Ve Frank, evleneceğini düşünmeyi bırak. Evlenecek olan benim. Sadece seni değil, güzel aileni de alıyorum. Yani Ekim sonuna evet, McCarthy ailesinin çılgınlığı dahil her şeye evet."

Etrafı arkadaşları ve ailesiyle çevrili olan Frank, diğerleri bağırıp çağırırken kollarını ona doladı ve sanki yalnızlarmış gibi onu öptü. O

onu karısı yapmak için sabırsızlanıyordu.

OceanofPDF.com

CHAPTER 40

Quinn, Mallory ile dans ederken, "**B** en güzel gün," dedi. "Sonunda karım olduğuna inanamıyorum. Sonunda bir karım *olduğuna* inanamıyorum."

"Geç olması hiç olmamasından iyidir, sanırım."

"Ben de seni bekliyordum. Sen beni büyüleyene kadar evlenmeyi hayal edebileceğim biriyle hiç tanışmamıştım." Tatlı sözlerini daha da tatlı bir öpücükle noktaladı ve konukları gelin ve damadı alkışladı.

Şarkı sona erdiğinde Jared, "Herkesin dikkatini çekebilirim," dedi.

Quinn kolunu Mallory'ye dolayarak baş masadaki yerlerine kadar ona eşlik etti. "Burada olacaklar için özür dilerim."

Mallory güldü. "Söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyorum."

"Lizzie ve ben bugün burada olduğunuz için hepinize teşekkür ediyor ve ev sahiplerimiz Bay ve Bayan McCarthy'ye kardeşim Quinn ve sevgili gelini Mallory onuruna düzenledikleri bu güzel gün için şükranlarımızı sunuyoruz. Çok nadiren iki kişiyle tanışmışımdır.

Aynı doğum gününü paylaşmak, aynı mesleğe sahip olmak gibi birbirleri için daha uygun olan insanlar. Seninle tanıştığı günden itibaren, Mallory, Quinn farklı bir adam oldu. Daha parlak, daha hafif, daha komik, daha mutluydu. Onu hiç gülümserken görmediğim kadar çok gülümsüyordu ve ikinizin birlikte olduğu onca zaman boyunca gülümsemeyi hiç bırakmadı. Asla da gülmeyeceğine inanmaya başladım."

Çılgılık atan bir bebeğin sesi herkesin bakışlarını kapı aralığına çevirmesine neden oldu; genç bir kadın elinde bir bebekle, yüzünde telaşlı bir ifadeyle duruyordu. "Ben... Ben özür dilerim. Lizzie. Lizzie'ye ihtiyacım var."

"Affedersiniz," dedi Lizzie oturduğu yerden kalkıp diğer kadına doğru koşarken.

"Kim o?" Quinn Jared'e sordu.

Kardeşinin çenesi gerginlikle sıkıştı. "Lizzie'nin yardım ettiği biri." Jared sözünün kesilmesinden kurtulmak için çaba harcıyor gibiydi. "Her neyse, nerede kalmıştım? Ah, evet, Quinn ve Mallory'ye içelim demek üzereydim." Onlara kadeh kaldırmak için bir kadeh şampanya kaldırdı.

"Birlikte nice mutlu yıllar geçirmeniz dileğiyle."

Diğer konuklar gelin ve damadın şerefine kadeh kaldırırken, Jared'in bakışları kapı girişine sabitlenmişti ve gerginliği dalga dalga yayılıyordu.

Quinn gerçekten neler olduğunu merak ediyordu.

LIZZIE Jessie'yi salonlardan birine götürdü ve kapıyı kapattı. Jessie'nin yüzünün şiş ve gözlerinin ağlamaktan kızarmış olduğunu hemen fark etti. Bebek de aynı derecede kötü durumdaydı, küçük bedeni çok ağlamaktan titriyordu.

"Kayınbiraderinizin düğününü böldüğüm için çok üzgünüm," dedi Jessie, sesi hıçkırıklara karışarak. "Ama bunu yapamam. Bu bebeğe bakamam. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ve yaptığım hiçbir şey onu tatmin etmiyor. Onu almana ihtiyacım var."

Lizzie kıpırdayacak gücü kendinde bulamadı. Jared'e geçmeyeceğine dair söz verdiği çizgi işte buradaydı. "Onu alamam Jessie. O senin kızın."

"Onu istemiyorum. Bunun beni bir canavar gibi gösterdiğini biliyorum ama onu hiç istemedim. Bir hata yaptım... *Bir hata.*" Yıkıldı.

tekrar hıçkırıklara boğuldu ve minyon bedenini sarstı. "Lütfen, Lizzie. Onun için iyi bir yuva bulabilirsin. Bulabileceğini biliyorum."

"Ben... Ben bunu yapamam. Ben... Ben yapamam."

"Bunu sana yaptığım için üzgünüm. Benim için yaptığın her şeye minnettarım ama ona zarar vermekten korkuyorum." Bebeği kanepeye yatırdı, alnından öptü, bez çantasını yere bıraktı ve Lizzie'yi iterek odadan çıktı.

"Bekle! Jessie, bekle!" Lizzie'nin bebeği kucağına alması ve Jessie'yi takip ettiğinde çoktan kapıdan çıkmış, garaj yolunda bekleyen bir taksiye binmişti. Lizzie tam bir şok içinde bir yandan histerik bebeği sakinleştirmeye çalışırken bir yandan da taksinin gidişini izledi.

Sanki küçük olan ne olduğunu anlamış gibiydi.

On dakika sonra Jared onu bulduğunda hâlâ ana girişin kapısında duruyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu arkasından.

"Jessie... Bebeğe bakamayacağını, ona zarar verebileceğinden korktuğunu söyledi." Lizzie yüzünü ona döndü.

Kadının bebeği kucağında gördüğünde yüzünde bir şok ifadesi belirdi. "İmkânı yok, Lizzie. İmkânı yok..."

"Biliyorum, ben de ona öyle söyledim. Ama bebeği yere bıraktı ve o kadar hızlı çıktı ki gitmesine engel olamadım. Bu yaklaşık on dakika önceydi."

"Onun peşinden gitmeliyiz."

"Düğünden ayrılamayız." Kardeşinin düğünü olmasına rağmen, Lizzie pek çok ayrıntıyla bizzat ilgilenmişti ve orada olması gerekiyordu.

Jared bir dakika düşündü. "Cooper'dan gitmesini isteyeceğim." Arkasını döndü ve küçük kardeşini bulmak için balo salonuna doğru kararlı adımlarla yürüdü.

Lizzie bebeği daha yakından kucakladı, onu dikkatle zıplattı, kalbi imalar ve dehşetle çarparken içgüdüleri devreye girdi. "Sen hiç endişelenme.

hiçbir şey, tatlım. Sana iyi bakılacağından emin olacağız." Jared yanında Cooper'la döndü ve ona arabanın anahtarlarını uzattı. Porsche. "Yaklaşık on beş dakika önce bir taksiyle ayrıldı. Onu bulun. Eğer bizim evde değilse, Beachcomber'daki personel lojmanlarını kontrol edin."

"Ya iki yerde de değilse?" Cooper sordu.

"Feribot iskelesini kontrol edin. Adadan ayrılmasına izin veremeyiz. Çıkarsa onu nasıl bulacağımızı Tanrı bilir."

Cooper, "Ben ilgileniyorum," dedi.

"Onu bulursanız eve geri getirin. Bana mesaj at, seninle orada buluşuruz."

"Ya gelmek istemezse?"

"Ara beni," dedi Jared. "Biz sana geleceğiz."

Blaine Taylor fuayede onlara katıldı. "Her şey yolunda mı?"

"Pek sayılmaz," dedi Jared, polis şefine neler olduğunu anlatırken.

oldu.

"Taksideki numarayı gördün mü?" Blaine Lizzie'ye sordu.

"Görmedim ama sarı renkteydi."

"Sedan mı, station wagon mu?" "Sedan."

Blaine spor ceketinin iç cebinden cep telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı. "Ben Şef Taylor. Az önce Chesterfield'dan kimin aldığını ve nereye gittiklerini bilmem gerekiyor." Bir saniye dinledi, başını salladı ve "Teşekkürler. Bilgi için minnettarım." Jared ve Lizzie'ye, "Doğruca feribot iskelesine gittiler" dedi.

Jared saatini kontrol etti. "Orospu çocuğu. Muhtemelen saat altı vapuruna yetişmiştir. Şimdi ne halt edeceğiz?"

Blaine, "Anakaradaki Çocuk Koruma Servisi'ni arayabilirim," dedi.

"Ama muhtemelen yarına kadar buraya gelmezler."

"Hayır," dedi Lizzie. "Onları arama. Sonu sistemde bitecek. Bunun onun başına gelmesine izin vermeyecek kadar çok gördüm." O bir

Evlenmeden önce New York'ta evsizler barınağında çalışmış ve bu konularda oldukça bilgiliymiş. "Jessie benden onunla ilgilenmemi istedi ve ben de bunu yapacağım. Sakinleşmek için bir dakikası olduğunda geri gelecektir. Geri gelecek."

"Lizzie, onu tutmayacağız."

"Ona bakmakla ilgili hiçbir şey söylemedim. Annesi dönene kadar ona bakacağımı söyledim."

"Peki ya hiç geri dönmezse? O zaman ne olacak?"

"Bilmiyorum ama sisteme girmesine izin veremeyiz Jared."

"Neden yapamayız? Sistem bunun için var."

"Çünkü ona biz bakabiliriz."

"O bizim çocuğumuz değil Lizzie ve bunun neden çok kötü bir fikir olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Lizzie onu bu kadar üzgün görmeye dayanamıyordu ama bu zavallı çaresiz bebeğin yabancılara gönderilmesi düşüncesine de katlanamıyordu. Hele de ona bakacak gücü varken. "Ne olduğunu öğrenene kadar ona bakacağız."

Jessie hakkında daha fazla."

"Bize bir saniye izin verir misiniz lütfen?" Jared, Blaine ve Cooper'a sordu.

"Elbette," dedi Blaine.

İki adam, Jared ve Lizzie'nin tartışmalarını baş başa yapmalarına izin verdikleri için rahatlamış görünerek uzaklaştı.

"Bunu yapamayız Lizzie, nedenini biliyorsun."

"Jessie kendini toparlayana kadar ona yardım edebiliriz."

"Jessie'ye zaten yardım ettik ve aldığımız teşekkür bu mu? Bebeğini bize bırakıyor ve bizden ona bakmamızı mı bekliyor? Buna hiç katılmıyorum. Geri döndüğünde ve bebeğini istediğinde ne olacak ve sen ona çoktan aşık oldun? O zaman ne olacak?"

"Bilmiyorum! Bildiğim tek şey benden yardım istedi ve ben de gidiyorum.
için."

"Ne istediğime bakılmaksızın mı?"

"Elbette ne istediğini önemsiyorum. Bunu biliyorsun."

"Senden bu bebeği Blaine'e teslim etmeni ve ne yapacağına onun karar vermesini istiyorum. Bu onun işi."

Bebek kollarında uyuyakalmıştı, küçük bedeni Lizzie'nin göğsünde sıcacıktı. "Bunu yapmak istemiyorum. Jessie'ye hata yaptığını anlaması için zaman tanımak istiyorum, yetkilileri işe karıştırmadan."

"Seni istediğin her konuda destekleyeceğimi biliyorsun. Her zaman. Ama bu çok fazla. Bu durumda kalbinin kırılacağından ölesiye korkuyorum ve seni incinmiş görmek beni incitiyor."

"Bunun için seni çok seviyorum Jared. Gerçekten seviyorum. Ama bunu geri çeviremem
çaresiz çocuğu yetkililere teslim edip kendimle yaşayacağım. Bunu bebek ve Jessie için yapmalıyım."

Onun neden böyle hissettiğini anlıyordu. Elbette anlıyordu. Böyle bir duruma karışmak onun için büyük bir riskti. Ama zaten işin içindeydi ve bebeğin güvende olduğundan emin olana kadar da öyle kalacaktı.

Kolunu ona doladı ve destekleyici bir tavır takındı ama kız ondan yayılan gerginlikten adamın derin bir çelişki içinde olduğunu anlayabiliyordu. Ve iyi bir nedeni vardı.

CHAPTER 41

D Oliver şehre yaptığı bir geziden döndüğünde Ara McCarthy'lerin arka güvertesinde oturuyordu.

"İyi haber," dedi. "Elektrikler tekrar geldi." "Bu harika bir haber. Deniz fenerine gidelim mi?"

"Sanırım gidebiliriz."

"Mac ve Linda'ya veda etmeden ayrıldığım için kendimi kötü hissediyorum." Bütün öğleden sonra kızının düğünündeydiler.

"Onlara bir not bırakabilir ve bizi ağırladıkları için teşekkür etmek üzere deniz fenerinde akşam yemeğine davet edebiliriz."

"Bu iyi bir fikir. Hadi yapalım."

Eşyalarını toplamak ve yatağı soymak için onu yukarı kadar takip etti. Çarşafı ve havluları çamaşır makinesine koyup çalıştırdılar.

Oliver alt katta bir kâğıt ve kalem buldu.

Mac ve Linda,

Elektrikler geldi, biz de başınızdan gitmeye karar verdik. Bizi ağırladığınız ve geldiğimizden beri gösterdiğiniz dostluk için ne kadar teşekkür etsek azdır. Eğer müsaitseniz, lütfen akşam yemeğine gelin.

Yarın akşam altıdan sonra herhangi bir saatte. Eğer yarın

*iyi günler, yeniden planlamak için bizi arayın ya da mesaj atın.
Çarşılar ve havlular çamaşır makinesinde. Misafirperverliğiniz
için tekrar teşekkür ederiz.*

"Nasıl imzalamalıyım?"

"Saygılarımla, Oliver ve Dara."

Notu imzaladı ve kahve makinesinin yanındaki tezgâha bıraktı. Sonra Maisy'yi evden çıkardılar ve "eve", deniz fenerine doğru sürdüler. Oliver günün erken saatlerinde kapıyı açmak için oraya gitmişti ve onlar geçerken kapı açık kalmıştı.

"Kapıyı kilitlersem iyi olacak," dedi ve arabayı park edip inerek kapıyı kilitledi.

Dara deniz fenerine bakarken, oraya geldikleri gün hissettiklerinden çok daha farklı hissetmeye başladığını fark etti. Mac ve Linda'yla geçirdiği zaman paha biçilemezdi; bu düşüncesini arabaya döndüğünde Oliver'la da paylaştı.

"Katılıyorum. Onlarla birlikte olmak çok özeldi."

"Sabah toplantısına gitmeye devam edecek misin?" "Eğer sakıncası yoksa."

"Benim için fark etmez. Hoşuna gitmiş gibi görünüyordu."

"Evet, Linda ve torunlarıyla vakit geçirmeyi seviyor gibisin."

"Bunun yapmak isteyeceğim bir şey olduğunu düşünmezdim ama onun arkadaşlığından o kadar keyif alıyordum ki, onunla gitmemi istediğinde gittim. Ve gerçekten çok sevdim."

"Şu halimize bakın, arkadaş ediniyor ve eğleniyoruz ve bu sadece ilk birkaç gün içinde oldu."

"Burayı seviyorum. Burada kendimi daha az... çığ hissediyorum."

"Ben de öyle. İnsanların harika olmasından zarar gelmez." "Hayır, kesinlikle değil."

Lewis öldüğünden beri yaptıkları en uzun konuşmaydı ve neredeyse eski günlerdeki gibi, onunla her şeyi konuşabileceğini hissetmişti. Oliver tanıştıkları günden beri onun en iyi arkadaşıydı ve onu özlemişti. Trajedi yaşanmadan önce, aralarına hiçbir şeyin giremeyeceğini düşünürdü. Artık daha iyi biliyordu.

Arabadan indiler ve Maisy önlerinden kapıya doğru koştu. Gansett Adası'nda geçirdiği birkaç günden sonra onun bile adımlarında yeni bir canlılık var gibiydi.

Dara, Oliver ve Maisy'yi deniz fenerine kadar takip etti ve spiralden yukarı çıktı.

Merdivenlerden ikinci kata çıktılar ve orada bavullarını açıp yerleştiler. "Ev", Lewis'i kaybettiklerinden beri tehlikelerle dolu olan bir başka şeydi. Dara küçük oğulları olmadan evlerinde kalmaya dayanamıyordu. Aylarca ailesinin yanında kalmıştı, ta ki mali durumları evi satmalarını gerektirecek hale gelene kadar.

Gansett'e gelmeden önce, aynı küçük alanda ayrı hayatlar yaşıyorlardı. Burada, tek bir yatak olduğu için birlikte uyumaktan başka çareleri yoktu. Belki de bu iyi bir şeye dönüşecekti. Bundan daha kötüsü olamazdı, orası kesin.

Dara yatağın kenarına oturdu, deniz fenerine döndüklerine göre ne yapacağını bilemiyordu. Maisy onu dürttüğünde, köpeğin kulaklarının arasını kaşdı.

"Kasabaya gidip akşam yemeği yemek ister misin?" Oliver sordu.

Adamın sesinde duyduğu ve yüz ifadesinde gördüğü umut onu kabul etmeye itti. "Elbette, kulağa hoş geliyor."

Yüzü, hatırlayabildiğinden daha uzun süredir gördüğü ilk gerçek gülümsemeyle aydınlandı.

"Hey, Ol?"

"Öyle mi?"

"Buraya gel, olur mu?"

Gelip yatağın üzerinde onun yanına oturdu.

"Merak ediyordum da, acaba biz..." "Ne var tatlım?"

"Bana sarılır mısın?"

Bir an için o kadar şaşırmış görünüyordu ki, kız onun bunu yapıp yapmayacağını merak etti. Ama sonra kollarını ona doladı, onu kendine çekti ve her zaman onun evi olduğunu hatırlattı. Onun tanıdık kokusunu içine çekti ve başını tam olarak oturduğu omzunun kıvrımına yasladı.

"İyi hissettiriyor," dedi.

"Eve dönmüş gibi
hissediyorum." "Dara..."

"Yapma. Bunu yapalım ve yemeğe gidip güzel bir günü kutlayalım.
Tamam mı?"

"Evet, sorun değil."

OceanofPDF.com

CHAPTER 42

Kevin McCarthy ile bir randevu ayarlamak neredeyse bir hafta sürmüştü ama artık belirlenen zaman gelmişti, Sydney makul olmayan bir şekilde gergindi. Bir terapistle görüşmek ona ilk kocasının ve iki çocuğunun ölümünden sonraki dayanılmaz ayları hatırlatıyordu.

Neredeyse tekrar olacak olması onun için başa çıkılamayacak kadar fazlaydı ve hiçbir terapi bunu değiştiremeyecekti.

Kevin, "Luke bana neden burada olduğunuzu anlattı," dedi.

Sıcaklığı ve sakinleştirici tavrı ortamı yumuşatmaya yardımcı oldu ama içindeki tedirginliği görmezden gelmek zordu.

"Bana kendi bakış açınızdan kazayı ve o zamandan bu yana geçen aylarda neler hissettiğinizi anlatarak başlamaya ne dersiniz?"

Sydney'in dünyada yapmak isteyeceği son şey, Lily ile öleceklerine ikna olduğu o korkunç dakikaları yeniden yaşamaktı. Sadece Luke'un yüzündeki hevesli, beklenti dolu ve umutlu ifade ruhunu bu şekilde açığa çıkarmasını sağlayabilirdi. O korkunç günün olaylarını, Lily ile evden çıkışından Luke ile marinada öğle yemeğine giderken yolda bir müşteriyi görmek için durmasına kadar gözden geçirdi.

"Bir dakika önce otoparkta oturuyorduk, bir dakika sonra ise suyun içindeydik. Kafamı direksiyon simidine çarptım, bu yüzden

Başımızın büyük belada olduğunu fark etmek için kendimize geldik. Sonra Luke ve Big Mac geldi. Kapıları açamadılar, pencereler de açılmadı. iş." Kendini devam etmeye, anlatılamaz olana ses vermeye zorlamadan önce durakladı. "Panik ve inançsızlık dışında en canlı hatırladığım şey, en azından bu sefer onunla gidebileceğimi düşünmemdi."

Luke'un nefesi kesildi.

"Çok özür dilerim." Syd ona bakarken elini tuttu. "Bizi kaybetmenin sana ne yapacağını değil de bunu düşündüğüm için nefret ediyorum ama bu kâbusu tekrar yaşamak zorunda kalmayacağımı bilmek beni çok rahatlattı."

"Bu yanında taşımak zorunda olduğun çok ağır bir şey, Syd," dedi Kevin.

"Hepsi öyle. Hatta ilk etapta gerçekleşmiş olması bile..." Başını iki yana salladı. "İşte bu kısmı bir türlü atlatamıyorum. Kızım benim yüzümden neredeyse *ölüyordu*."

Luke, "Bunun onun hatası olmadığını anlamasına yardımcı olmaya çalıştım," dedi. "Olaya farklı bir açıdan bakmaya ne dersin?" Kevin sordu. "Ya biz

Syd'in olanların tüm suçunu üstlenmesine izin verdi-"

Luke'un gözleri öfkeyle parladı. "Dur bir dakika."

"Beni dinle." Kevin arkadaşını durdurmak için elini kaldırdı. "Syd, şimdiden kendini suçluyorsun. Bunun tamamen senin hatan olduğuna inanıyorsun, peki ya hepimiz evet öyle olduğu konusunda hemfikirsek? Arabayı Drive'da bıraktın, ayağın frenden kaydı ve gaza bastın ve o arabayı suya sokan sensin. Başkalarının da sizin inandıklarınızla aynı fikirde olması sizi daha iyi hissettiriyor mu?"

"Öyle," dedi Syd, bunun doğru olduğunu fark edince şaşırmıştı.

"Sorumlu tutulmam gerektiğini hissediyorum."

"Tamam, o zaman sizi sorumlu tutacağız, ancak dürüst bir hata yapmış olma ihtimalini göz önünde bulundurmayı kabul ederseniz. Daha önce araba kullanmış olan herkes, maliyetli hatalar yapma potansiyelinin farkındadır. Ayağınız frenden kayar ve araba yanlışlıkla bir kavşaktan yuvarlanır. Bunlar

Dürüst hatalar, kırmızıya dönmeden önce bir uyarı ışığından kolayca geçebileceğini veya hız sınırını aşmanın önemli bir şey olmadığını düşünen bir sürücünün aksine. Aradaki farkı görüyor musunuz?"

"Biliyorum ve mantiken Lily'ye zarar verebilecek hiçbir şey yapmayacağımı biliyorum."

"En önemli şey bu değil mi?" Kevin sordu. "Ona zarar verebilecek hiçbir şey yapmayacağını söylemen? Eğer kazaya sebebiyet vermenin sorumluluğunu üstlenebiliyorsan, o zaman bunun bir kaza olmadığını da kabul etmelisin. kasıtlı."

Syd Luke'a, "Vay canına, çok iyi," dedi. O da bir kahkaha attı.

"Kesinlikle öyle."

Kevin öne doğru eğilirken gülümsedi. "Her iki şeyi de aynı anda yapabilirsin; hem kaza için kendini suçlayabilirsin hem de biricik kızına asla zarar verecek bir şey yapmayacağını kabul edebilirsin. Sen harika bir annesin Sydney. Seni tanıyan herkes bunu görebilir."

"O benim her şeyim," dedi Syd usulca. "Benim güzel ikinci şansım." Luke onun elini sıktı.

Kevin, "Bazı şeylerin nasıl olabileceğini herkesten daha iyi biliyorsun, asla tahmin edemeyeceğimiz şeylerin," dedi.

"O şeylerden nefret ediyorum."

Kevin kıkırdadı. "Kötü şeylerden nefret ediyorsanız, iyi şeylerden de nefret etmeniz gerekir. Hepimiz bu hayatın bize her birinden bolca verdiğini ve genellikle iyinin kötünden çok daha fazla olduğunu bilecek kadar uzun yaşadık."

Sydney bir an için bunu düşündü. "Sanırım haklısın." "Sen kendini iyi hissedene kadar buluşmaya ve konuşmaya devam etmeyi öneriyorum."

Kevin, "Olanlar hakkında daha iyi hissediyorum" dedi. "Ne kadar sürerse sürsün, ben buradayım."

"Teşekkür ederim, Kevin. İtiraf etmeliyim ki gelmek konusunda isteksizdim, ancak bunun nasıl yardımcı olabileceğini görebiliyorum."

"O zaman biz de öyle yapacağız."

KEVIN yarım saat sonra, ilk buluşmalarında kaydettikleri ilerlemeden memnun bir şekilde onları uğurladı. Onları, o gün olanlar ve bunun ikisini de nasıl etkilediği hakkında konuşmaya devam etmeleri talimatıyla eve göndermişti.

Bu konuda nasıl hissettiklerini. Yıllarca yaptığı çalışmalarda, bu duyguları dile getirmenin insanların bunlarla başa çıkmasına yardımcı olabileceğini keşfetmişti.

Seansla ilgili notlarını ve bir sonraki seansta ele almak istediği birkaç konuyu kaydettikten sonra, ofiste geçirdiği bir öğleden sonradan sonra onları görmek için sabırsızlanan kızlarının yanına gitmek üzere ofisten ayrıldı.

Eve döndüğünde Chelsea kanepede oturmuş Summer bebeği emziriyordu. Adam içeri girdiğinde Chelsea ısıltı ısıltı ve ona, onu doğurmadan önce hiç hissetmediği bir duygu verdi. Önce onu, sonra da babasını görünce gözleri fal taşı gibi açılan ve zevkten dans eden Summer'ı öptü.

"Burada neler oluyor?"

"İkimiz için de iyi bir uykudan sonra her zamanki gibi." Chelsea Beachcomber'daki işine geri dönmek istediğinden bahsetmişti ama o bebekle daha fazla zaman geçirmesi için onu cesaretlendirmişti. Kendi başının çaresine bakmaya o kadar alışmıştı ki, onunla ilgilenmesine izin vermek onun için bir alışma süreci olmuştu.

Gelecek yaz haftada birkaç gece geri dönmesine karar vermişlerdi.

Bu arada, onlara böylesine neşe veren kız bebekle geçirdikleri her dakikanın tadını çıkarıyorlardı.

"İş nasıldı?"

"Güzel," dedi, "ama hiçbir şey bundan daha iyi olamaz."

Summer küçük elini onun parmağına dolamış, her zaman yaptığı gibi sıkıca sarmıştı.

"Bir tane daha olsa nasıl hissederdin?"

Kevin ona baktı. "Ah..."

Chelsea onun yüzüne güldü. Bunu çok sık yapardı. "Şu anda değil ama belki bir yıl sonra."

"Yaşlanıyorum."

"Sen değilsin. Yaş sadece bir sayıdır." "Elli dört olacağım, Chels."

"Bunu biliyorum ama Riley ve Finn'i birlikte gördüğümde Summer'ın da buna sahip olmasını istiyorum. Birlikte büyüyeceği ve onlar gibi iyi arkadaş olabileceği, yaşça yakın bir kardeş."

"Beni nasıl diken üstünde tutacağınızı biliyorsunuz, Bayan McCarthy." "Çok rahat olmana izin veremem," dedi gülümseyerek.

"Summer doğmadan önce, oğullarım neredeyse otuz yaşındayken başka bir aileyle yeniden başladığım için içten içe deli olduğumu düşünüyordum."

"O kadar da gizli değildi. Hepimiz bu konuda panik içinde olduğunu biliyorduk." Gülümseyerek, "O geldiğinden beri bunların hiçbir önemi kalmadı."

O çok mükemmel ve çok güzel ve ben ona tamamen aşığım. Eğer bir tane daha istiyorsan, benim için sorun yok. Yeter ki yapalım. yakında."

"Yakında yapacağız."

"Her an damızlık hizmeti vermeye hazırım." Gülmekten kendini kaybetti. "Not edildi, damızlık."

"Seni bu kadar çok sevmem iyi bir şey," dedi onu öperek. "Bu çok iyi bir şey."

CHAPTER 43

Welektriğin geri gelmesiyle birlikte, planlanan ada prömiyeri *Indefatigable* Cuma gecesi planlandığı gibi devam edecekti. Stephanie'yi Los Angeles'ta karşılaştığı ikilemle baş başa bıraktı. Perşembe günü öğleden sonra, Charlie'nin evine uğradı ve onunla bir dakika yalnız kalmayı umuyordu.

Onu garajda, Grant'le birlikte doğum günü için aldıkları yeni çalışma tezgâhının üzerindeki panoya aletleri yerleştirirken buldu. Gümüş rengi saçlarını küt kestirmiş, kol kaslarını ve dövmelelerini ortaya çıkaran Gansett Adası tankı tarzı bir gömlek giymişti.

"Hey," dedi. "Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur."

Ona döndüğünde yüzü, mavi gözlerini ısıldatan kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. Bugünlerde çok sık gülümsüyordu ve hapishaneden eve getirdiği sertlikten büyük ölçüde kurtulmuştu. "Hey, evlat. İçeri gelsene. Ve PS, beni rahatsız etmen mümkün değil."

Stephanie on bir yaşındayken annesiyle çıkmaya başladığından beri, herkesin hayatında bir Charlie olduğu için çok şanslı olması gerektiğini düşünmüştü. Charlie ona kollarını uzattı ve o da kucağına yürüdü. Ona istediği zaman sarılabilmek hiç eskimemişti.

Çalışma tezgahı ve aletlerin düzeni için "İyi görünüyor," dedi.

"Geliyorum." "Sarah nerede?"

"Otelde Laura'ya bir konuda yardım ediyordum." Başını eğdi ve ona araştıran bir bakış attı. Her zaman onun içini görebilmişti. "Aklında ne var, Stephie Lou?"

Ona böyle seslenmesine *bayılırdı*. "Prömiyer."

"Ah, acaba o mu diye merak ettim. Bu sabah kahvaltıdan önce üç farklı muhabirden haber aldım. Şamata dindiğinde memnun olacağım."

"Grant'e bu telefonları aldığınızı söylediniz mi? Stüdyo tanıtım görevlilerinden bununla ilgilenmelerini isteyebilir."

"Onlara numaramı veren onlardı."

"Oh, kahretsin. Onlara seni aramayı bırakmalarını söylememi ister misin?" "Hayır, sorun değil. Onlara bir teklif veriyorum ve gidiyorlar." "Beni neden aramadıklarını merak ediyorum."

"Muhtemelen kocanız onlara sizi rahat bırakmalarını söylediği içindir. Bu konuda ne kadar hassas olduğunuzu gördü. Hepimiz gördük."

"*Hassas* değilim," dedi küçümseyerek. "Ben sadece..."

"Hamile mi? Hormonal? Duygusal mı? Hassas mı? Yukarıdakilerin hepsi mi?" "Çok komik, Charlie Bear."

"Yani yukarıdakilerin hepsi, öyle mi? Artı, tüm bu diğer şeylerin üzerine bir de Nahoş Hatıralar Şeridi'nde bir gezinti eklediniz mi, işte size bir çıkmaz."

"Bunun gibi bir şey. Grant'i, Dan'i, seni ve hikayemizin anlatılmasına dahil olan herkesi desteklemek istiyorum ama bunu yeniden yaşamaya dayanabilir miyim bilmiyorum. O zamandan bu yana milyonlarca kilometre yol kat etmişiz gibi hissediyorum."

"Evet. Kesinlikle. Bazen bunu bile unutuyorum, biliyor musun? Eskiden kilit altında olduğumu hatırlayana kadar öğlen olmuş gibi."

"Bu iyi. Bunu düşünmeni istemiyorum."

"Muhtemelen her zaman bunu düşüneceğim. Bu benim hikâyemin bir parçası, tıpkı senin ve annenin benim hikâyemin bir parçası olduğu gibi. Ama artık kötü şeyleri çok fazla düşünmüyorum."

"Ben de istemiyorum. Şu anda ikimiz için de düşünecek çok daha iyi şeyler var. Bu yüzden o kapıyı yeniden açma konusunda biraz isteksizdim."

"Ki bu tamamen anlaşılabilir bir durum. Şimdi düşündüğümde hangimizin daha kötü durumda olduğundan emin değilim; ben mi içerideydim yoksa sen mi dışarıda tek başına savaşıyordun?"

"Sen çok daha kötüsünü yaşadın. En azından ben özgürdüm." "Öyle miydin peki?"

Saçmalıkları kesip atmayı ona bırakın. Stephanie ona baktı. "Galaya gidiyor musun?"

"Henüz bilmiyorum. O gün karar veririm diye düşündüm." Onu çenesinden tuttu ve nazikçe kendisine bakmaya zorladı. "Belki de birlikte gidip bu işi halletmeliyiz, ne dersin?"

"Bunu benim için yapma."

"Bunu başka kim için yapabilirim ki? Bence Grant'in son iki yıldır kalbini ve ruhunu koyduğu bu projeyi gerçekten görmek istiyorsunuz."

"Biliyorum. O kadar çok çalıştı ki. Başka bir şeyle ilgili olsaydı..."

"Bunu biliyorum, o da biliyor. İkimiz bir randevu ayarlamaya ne dersin? Seni alırım, hatta patlamış mısırını bile ısmarlarım."

Stephanie, onu güldürmek ve tam da ihtiyacı olan şeyi vermek için Charlie Bear'ına her zaman güvenebilirdi. "İlk 'randevumuzu' hatırlıyor musun?"

Bir an için bunu düşündü. "Hangisinin ilk olduğundan emin değilim."

"Beni *Küçük Denizkızı*'nı izlemeye götürmüştün ve istediğimi alabileceğimi söylemiştin. atıştırmak istedim."

Gülümseyerek başını salladı ve "Sen de tezgâhta o kadar uzun süre durup bir şeyler seçmeye çalıştın ki neredeyse filmin başlangıcını kaçıırıyorduk" dedi.

"İlk kez biri bana istediğim her şeyi alabileceğimi söylemişti. Milk Duds'ı seçtim ve o zamandan beri her yediğimde, babamın beni ilk kez dışarı çıkardığı zamanı düşündüm, sadece ben ve o ve benim için ne kadar özel yaptığını. Benim için her şeyi ne kadar özel yaptın." Kendini ona bakmaya zorladı. "Eğer neden on dört yılını

Yıllarca seni hapisten çıkarmaya takıntılıydım, Milk Duds yüzünden, *Küçük Deniz Kızı* yüzünden, parasını ödeyip beni götürdüğü dans dersleri yüzünden ve bana böcekler, doğa ve hayvanlar hakkında öğrettiğin şeyler yüzünden. Bu

her şeyimdi. Sen benim *her* şeyimdin ve hâlâ öylesin."

Aralarındaki mesafeyi kapatmak için birkaç adım attı, kollarını ona doladı ve ayrı kaldıkları yıllar boyunca çok özlediği Charlie Bear kucaklamalarından birini yaptı. "Sen de benim her şeyimsin evlat," dedi huysuzca. "Her zaman öyleydin, her zaman öyle olacaksın."

"Yarın altı buçuk gibi beni Bistro'dan almaya ne dersin?" "Bu bir randevu."

OceanofPDF.com

CHAPTER 44

Seamus ve Carolina, çocukların babasının tekliflerini kabul edip etmeyeceğini öğrenmek için iki acı dolu gün geçirmişlerdi. Dan onları aramıştı.

Perşembe gecesi bir anlaşma yaptıklarını, Jace Carson'ın çocukları yılda iki kez görmesine izin verecek planı kabul ettiğini söylemek için. İkisi de reşit olduklarında -ya da tüm taraflar kabul ederse daha erken- Jace'in biyolojik babaları olduğu söylenecekti.

Eğer o kadar uzun süre kalırsa.

Çocuklara erişim karşılığında Dan, Jace'in Lisa'nın velayet düzenlemelerine itiraz etmeyeceğini belirten bir ibraname imzalamasını istemişti.

ölümünden önce yapılmıştı. Jace'in bu belgeyi imzaladığını duymak Seamus ve Carolina için büyük bir rahatlama olmuştu.

Jace ilk ziyaretini talep etmek için hiç vakit kaybetmemişti ve önümüzdeki birkaç dakika içinde gelmesi bekleniyordu. Seamus, Joe'nun öğleden sonraki koşularını feribotla yapmasını ayarlamıştı, böylece Seamus evde ailesiyle birlikte olabilecekti. İnternette birkaç saat geçirmiş, çocukların babası olan adamı tanımaya çalışmış ve kısa bir süre önce hapse girmesine neden olan uyuşturucu ile uzun bir mücadele verdiğini öğrenmişti.

Anlatılanlara göre, Jace bir süredir temiz ve ayıktı ve bağımlılıkla mücadele eden başkalarının savunucusu haline gelmişti. Seamus, sosyal medyada paylaşılan fotoğraflardan Jace'in de kendisi gibi sarı saçlı

olduğunu öğrendi.

Oğulları. Aslında Kyle tıpkı ona benziyordu, bu da Seamus'un Kyle'ın bu benzerliği fark edip etmeyeceğini merak etmesine neden oldu. Çocuklar zeki ve parlaktı ve yanlarından pek bir şey geçmiyordu.

"Eğer anlarlarsa," dedi Carolina endişesini onunla paylaştığında, "o zaman onlara gerçeği er ya da geç söyleyeceğiz. Onlar için önemli olan tek şey, evlerinde bizimle birlikte güvende ve emniyette olmalarıdır."

Mutfak masasında oturdukları yerden, çocukların dışarıda koşuşturduklarını ve Burpy'nin onlara ayak uydurmaya çalışırken havladığını duyabiliyorlardı. Sık sık çocukların nerede olduğunu hiç merak etmediklerini, çünkü onları ve köpeği her zaman duyabildiklerini söyleyerek şakalaşırlardı.

"Başından beri onlara gerçeği söylemeyerek yanlış bir şey yaptığımızı düşünmüyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, bence beklemek en doğrusu. Çok şey atlattılar ve bizimle birlikte yeni hayatlarına alıştılar. Şimdi bunu bozacak bir şey yapmanın zamanı değil."

"Güvenebileceğiniz profesyonel bir annenin tavsiyelerine sahip olmak yardımcı olur."

"Kendime profesyonel bir anne diyebilir miyim bilmiyorum ama babasını kaybettikten sonra Joe ile birlikte buraya taşınmanın nasıl bir şey olduğunu ve onun için her şeyi dengede tutmanın ne kadar önemli olduğunu hatırlıyorum."

Dışarıdan gelen bir arabanın sesi, ziyaretçilerini karşılamak için hızla dışarı çıkmalarını sağladı. Jace, Ned Saunders'ın taksisinin arkasından çıktı ve Seamus'un ilk fark ettiği şey mürekkeple kaplı ön kolları oldu. Çocuklar dövmelelerinden çok etkilenmişlerdi ve Jace'inkilere yakından bakmak isteyecekleri kesindi.

Seamus çocukların ve köpeğin, oyun alanları olan ormana giden patikalardan birinde oynadıklarını duyabiliyordu. Onlara katı kurallar verilmişti.

Evden ne kadar uzağa gitmelerine izin verildiğine dair yönergeler ve kendilerine söyleneni yapma konusunda iyi davrandılar.

Jace, Ned'in parasını ödedi ve ona teşekkür etti.

Ned garaj yolundan geri geri çıkmadan önce el salladı.

Jace onlara doğru yürürken Seamus onun Jackson gibi hareket ettiğini, adımlarının neredeyse sabırsız olduğunu fark etti. Seamus ve Carolina ile el sıkıştı. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Seamus, gördüğü anda ondan hoşlanmamaya meyilli olsa da adamın tavırlarını takdir ediyordu. "Sorun olmadığını söyledim ama..."

"Oh, sen İrlandalısın."

"Evet, doğru."

İki adam birbirlerini neredeyse karşılaşmak üzere olan dövüşçüler gibi tarttılar.

Ka

pal "Çocuklar..." Jace söyledi. "İyi gidiyorlar mı?"

1. "Harika gidiyorlar," dedi Carolina, "zor geçen birkaç yılın ardından annelerinin ölümünden sonraki aylar."

"Ben... Ben onun hasta olduğunu bilmiyordum. Olanları duyduğumda kendimi çok kötü hissettim."

Carolina, "Çok zor bir dönemdi," dedi. "Ancak Gansett Island toplumu onun ve çocukların yanında yer aldı ve biz de onların bu süreci atlatmasını sağladık."

"Yardım etmek için burada olamadığım için özür dilerim. Bazı sorunlarım vardı ama şimdi daha iyiyim. Onları görmeyi istemenin çok fazla olduğunun farkındayım ama Lisa'nın öldüğünü ancak çocukları görmek için ona ulaşmaya çalıştığım da öğrendim. Onunla temasa geçmeden önce hayatımı toparlayana kadar beklemek istedim ve sonra çok geç olduğunu öğrendim."

Jace Lisa'nın ölümüne gerçekten üzülmüş görünüyordu. "Burası çok güzel bir yermiş," dedi.

Carolina evin yeni bölümünü göstererek, "Çocukları aldıktan sonra ekledik," dedi. "Yayılabilecekleri bir odaları olsun istedik."

"Buradalar mı?"

"Eğer dikkatle dinlersen," dedi Seamus, "ağaçların arasında oynadıklarını duyabilirsin. Dışarıda olmayı seviyorlar."

"Bunu küçüklüklerinden hatırlıyorum. Hep dışarıda olmak isterlerdi."

Seamus parmaklarını ağzına götürüp ıslık çalarak çocukları çağırdı, onlar da her zaman olduğu gibi koşarak geldiler. Bu durduğunda kaç yaşında olacaklarını merak ediyordu.

Burunları güneşten yanmış ve ön dişleri eksik iki çekiç kafalı, çalıların arasından fırladılar. Burpy her zamanki gibi havlayarak peşlerinden geliyordu. Seamus sık sık çocukların ve köpeğin çıkardığı gürültüden dolayı yakın komşularının olmamasının iyi bir şey olduğunu düşünürdü. Lisa ve çocukların yaşadığı ev onlara en yakın olanıydı ve yolun birkaç yüz metre yukarısındaydı. Artık orada yeni bir çift yaşıyordu.

"Kyle, Jackson ve Burpy, sizi bir arkadaşım ile tanıştırmak istiyorum. Bu Bay Jace. Merhaba diyebilir misiniz?"

Nefesini tuttu, içlerinden birinin adamı tanıyıp tanımayacağını görmek için bekledi, ama tanıyacak gibi görünmüyorlardı.

Her iki çocuk da selam verdi ve Seamus'un onlara öğrettiği şekilde Jace'in elini sıktı. Yeni insanlarla tanıştıklarında göz teması kurmaya çalışıyorlardı. Şimdiye kadar tokalaşma, göz temasından daha iyi gidiyordu.

Seamus, Jace'in el sıkışmalardan etkilendiğini görebiliyordu ve Belki de oğullarını yıllar sonra ilk kez gördüğü için biraz duygusaldı. "Bir şeyler atıştırabilir miyiz lütfen?" Kyle Carolina'ya sordu.

Lütfen ve teşekkür ederim oyunu üzerinde çalışıyordu. "Tabii," dedi. "İçeri girelim ve ellerimizi yıkayalım."

Seamus Jace'e, "İçeri gel," dedi. "Sana içecek bir şey getireyim mi?"

"Sadece biraz su harika olur. Teşekkür ederim."

Carolina banyodaki çocukları yıkarken onları denetledi, Seamus üç bardak buzlu su doldurdu, çocuklar için meyve suyu çıkardı ve kraker ve üzümle birlikte servis etmek için peynir kesti.

Çocuklar banyodan çıktılar ve iki çocuk gibi atıştırmalıklara daldılar. Bir yıldır yiyecek görmemiş vahşiler. "Sakin olun dostlar," dedi. "Bizim bir

ve nazik olan önce misafirin gitmesine izin vermektir."

"Özür dilerim," dedi Kyle bir lokma peynir ve krakerin etrafında. "Önemli değil," dedi Jace, çocuklar tarafından eğleniyormuş gibi görünerek.

Carolina masada onlara katıldı ve sonraki bir saat boyunca Jace çocuklara Gansett Adası'ndaki yaşamları, okulları, arkadaşları, sevdikleri TV programları ve en sevdikleri yemekler hakkında sorular sordu.

Seamus, Jace'in hakkını teslim etmek zorundaydı. Çocukları tanımak için samimi bir çaba sarf etti ve söyleyecekleri her şeyi gerçekten dinledi. Ve ona en sevdikleri oyuncakları gösterip gösteremeyeceklerini sorduğunda, çocuklar Seamus'un misafirlerinin gelişini beklerken daha önce temizlemelerini söylediği yeni oyun odalarına giden yolu göstermekten mutluluk duydular.

Carolina, Seamus'la mutfakta yalnız kaldıklarında, "İyi birine benziyor," dedi.

"Evet, öyle. Onlara tüm dikkatini vermesi hoşuma gitti." Yine de temkinli davranarak onları oyun odasında kontrol etmeye gitti ve çocuklar ona tüm oyuncaklarını gösterirken Jace'i yerde otururken buldu.

Ziyaretin bu kadar iyi gitmesinden memnun olsa da Seamus hâlâ bu durumdan dolayı kendini kötü hissediyordu. Carolina akıllıca bir şekilde Jace'in hayatlarına girmesine izin vermenin çocuklara onları sevecek bir kişi daha vermek anlamına geldiğini söylemişti. O bir tehdit değildi ya da Seamus kendine öyle söylemişti.

Bir saat sonra Seamus Jace'i adadan kalkan son feribota yetişmesi için kasabaya geri götürdü. Kısa yolculukta ikisi de sessizdi.

Feribot iskelesine vardıklarında Jace, "Bunun için çok teşekkür ederim," dedi. "Onları görebilmenin benim için ne anlama geldiğini asla bilemezsiniz."

"Bir çözüm bulabildiğimize sevindim."

"Sizinle ve eşinizle çok mutlu oldukları çok açık ve ben onları zaten üzdüklerinden daha fazla üzmem istemiyorum. Ben istiyorum ki Sırf sende olsun diye numaramı veriyorum ve arada bir fotoğraf göndermek istersen, onları almaktan her zaman mutluluk duyarım."

"Bunu yapabilirim."

İletişim bilgilerini paylaştılar ve sonra el sıkıştılar.

"Biliyor musun," dedi Seamus, "sırf onların gerçek babası olduğun için senden nefret etmeye hazırdım. Ama seninle tanıştıktan sonra senden nefret etmiyorum."

Jace sert bir kahkaha attı. "Bunun için teşekkürler. Bu arada, gerçek babalarının kim olduğunu düşündükleri çok açık ve görebildiğim kadarıyla sana sahip oldukları için şanslılar."

"Bunu söylemen çok hoş."

"Hayatımda pek çok hata yaptım, pek çok insanı inciten büyük hatalar. Lisa'yı ve çocuklarımı inciten hatalarım için her zaman üzgün olacağım. İyileşme sürecinde geçmişini geri alamayacağımızı öğrendim. Sadece gelecekte daha iyisini yapmaya çalışabiliriz. Benim tek amacım bu."

"Bunu görebiliyorum."

"Ve oğullarımın, onları çok seven iki insanla mutlu bir yuva kurduklarını görebiliyorum."

"Onları gerçekten seviyoruz. Hayatımızı tamamen değiştirdiler."

"Onlar için ve Lisa'nın sana ihtiyacı olduğunda onun yanında olduğun için teşekkür ederim."

"Onlar için adım atmak, Carolina'mla evlendikten sonra yaptığım en iyi ikinci şeydi."

"Beni kabul ettiğiniz için tekrar teşekkürler." "İrtibatta olacağım."

Jace onun elini sıktı ve kamyonundan indi.

Seamus onun feribota binmek için sıraya girmesini izledi, Jace biletini gösterip feribota binene kadar bekledikten sonra otoparktan çıkıp eve doğru yola koyuldu ve güçlü bir rahatlama duygusuyla doldu. Jace'le tanıştıktan ve onun iyi bir adam olduğunu öğrendikten sonra, Seamus bu adamı hayatlarına kabul etme konusunda kendini daha iyi hissetti.

Eve döndüğünde Carolina, her zamanki gibi sevimli küçük yüzleri sosa bulanmış halde spagetti ve köfte yiyen çocukları denetliyordu.

Carolina ona hoş bir gülümseme verdi ve Seamus, Jace'in avukatından mektubu aldıklarından beri ilk kez rahatladığını hissetti.

Masaya oturdu ve Carolina her ikisi için de tabak getirdi. "Teşekkürler, canım." Çocuklara, "Bu kadar nazik davrandığınız için teşekkür ederim. Arkadaşım. Sizden gerçekten hoşlanıyordu."

Jackson bir lokma köfte yerken, "Çok iyiydi," dedi. "Bir ara tekrar oynamak için gelebilir mi?"

"Evet," dedi Seamus. "Geri dönecek."

OceanofPDF.com

CHAPTER 45

L Cuma günü öğleden sonra yemek yiyen Grant McCarthy, bir çiçek teslimatı aldığı anda evde yalnızdı. Çiçekleri adadaki çiçekçi den getiren genç adama "Teşekkür ederim," dedi.

"İyi günler."

"Sen de." Grant rengârenk güllerden oluşan vazoyu mutfığa götürdü, tezgâhın üzerine koydu ve sonra kartı buldu.

*Ne göndereceğimizi bilmediğimiz için ödüllü
büyük gecesinde senarist, umarız
Güller de olur. Sizinle çok gurur duyuyoruz, Stephanie ve Charlie.
galayı kaçırdığımız için üzgünüz. Filmi görmek için sabırsızlanıyoruz!
Sizi seviyoruz, Mac & Maddie + 5*

Bu jestten ve tatlı sözlerden etkilenen Grant, ağabeyini aradı.

"Hey, dostum," dedi Mac. "Nasıl gidiyor?"

"Bunu sana sormam gerekirdi. Çiçekler için teşekkürler. Bunu yapmak zorunda değildiniz."

"Evet, kaçırdık. Kaçırdığımız için kendimizi kötü hissediyoruz."

"Mümkün olan en iyi mazerete sahipsin. Döndüğünüzde kendi özel gösteriminizi almanızı sağlayacağım."

"Bunu dört gözle bekleyeceğiz."

"Maddie ve bebekler bugün nasıl?"

"Herkes iyi durumda. Kızlar şu an için hala YYBÜ'de, ama bunun iyi bir şey olduğu söylendi çünkü gerçekten Onları orada yakından izleyeceğiz. Onları bir hafta kadar daha tutmak istiyorlar ve sonra bir hafta daha Frank'in evine taşınacağız, böylece gerekirse hastaneye yakın olabiliriz. En azından şu anki plan bu. Elbette diğer çocukların yanına dönmek için de can atıyoruz."

"Seni özleyiyorlar ama iyiler."

"Annem, Francine, Tiffany, Kelsey ve yardım eden diğer herkes için Tanrı'ya şükürler olsun. Bir adada üç küçük çocuğunuz varken anakarada ikizlere sahip olmak bir köyü gerektirir."

"Sadece hayal edebilirim."

"Bu gece için hazır mısın?"

"Olabileceğim kadar
hazırım."

"Peki ya Steph?"

"Bilmiyorum, bu konuda pek bir şey söylemedi. Ona karşı soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. Eğer onu incitecekse, filmi izlemesi için baskı altında hissetmesini istemiyorum."

"Oynamak için en iyi yol bu gibi görünüyor."

"Dürüst olmalıyım. Kendimi detaylara kaptırmıştım ve hikayenin bir araya geliş şekli beni o kadar heyecanlandırmıştı ki, hikayesinin bu şekilde ortaya çıkmasının onu nasıl etkileyeceğini yeterince düşünmemiştim."

"Yol boyunca aklının bir köşesinde hep o vardı Grant. Bundan hiç şüphem yok. Bu inanılmaz bir hikaye ve o ve Charlie her şeyi hak ediyor. övgüler ve tanıtımlar alıyorlar ve siz de öyle. Bu filmle ilgili çok sayıda Oscar konuşulduğunu duyuyorum."

"Ack, sakın söyleme. Bize uğursuzluk getireceksin."

Mac güldü. "Söylemeyeceğim. Sadece en iyi dileklerimi sunacağım."

"Çiçekler için tekrar teşekkürler."

"Bacağını kır, kardeşim."

"Maddie ve bebeklere bizden bir öpücük ver."

"Veririm. Yakında konuşuruz."

Grant duş aldı, tıraş oldu ve Hollywood galasında giydiği smokin yerine Gansett Adası'nın havasına çok daha uygun olan bir elbise gömleği ve hakiler giydi. Tiyatroya giderken Bistro'ya uğramayı düşündü ama Stephanie'nin kendisini baskı altında hissetmesini istemediği için vazgeçti.

Ağustos ayının Cuma geceleri restoranda işler yoğundu, bu yüzden gelemeyebilirdi ve Grant için sorun yoktu. Son iki yılın büyük bir bölümünü kendisinin ve Charlie'nin hikayesine tamamen dalmış olarak geçiren Grant, filmi görmenin onlar için ne kadar acı verici olabileceğini herkesten daha iyi anlıyordu.

İkisini de bu projeyi mümkün kılmak için zaten verdiklerinden daha fazlasını isteyemeyecek kadar çok seviyordu. Ayrıca, Stephanie Bistro'daki parti sonrasına ev sahipliği yapmayı teklif etmişti, bu yüzden muhtemelen son dakika detaylarını denetliyordu.

Tiyatroya vardığında, anne babası, kardeşleri, amcaları, kuzenleri, Dan ve Kara Torrington ve adada tanıdığı hemen hemen herkesin dahil olduğu aile üyeleri ve arkadaşlarından oluşan bir kalabalık tarafından karşılandı. Orada olmayan kimseyi düşünemiyordu.

İçeri girdiğinde alkışladılar, coşkularıyla onu utandırdılar.

Grant, salonun önündeki sahneye çıkmadan önce konuklarını selamlayarak birkaç dakika geçirdi. Memleketinden gelen bu gruba Stephanie, Charlie ve film hakkında ne söylemek istediğini çok düşünmüştü.

Onların dikkatini çektikten sonra, kardeşi Adam'ın daha önce kurmasına yardım ettiği mikrofonun başına geçti.

Tiyatro oldukça basitti ve bu nedenle her şeyin yolunda gittiğinden emin olması için Adam'ı görevlendirmişti. Adam'ın ne yapacağını merak etmekten kendini alamıyordu.

Hollywood'daki arkadaşları Gansett Adası tiyatrosunu düşünürdü. Buraya küçümseyerek bakarlardı ama onun filmlere ve görsel hikaye anlatıcılığına aşık olmasının nedeni işte tam burada, katlanır sandalyelerin ve pencerelerden parlayan farların olduğu bu küflü odaydı.

"Herkese iyi akşamlar ve *Indefatigable*'ın Gansett Adası galası için burada olduğunuz için çok teşekkür ederim. Çoğunuzun bildiği gibi, *Indefatigable*, eşim Stephanie'nin üvey babası Charlie Grandchamp'ı haksız yere hapsedilmekten kurtarmak için on dört yıl boyunca verdiği mücadeleyi anlatıyor. Sonra

Stephanie ile tanıştığımda, hikayesini dinlediğimde ve ona aşık olduğumda, neler yaşadığını anladığımı düşündüm. Ancak senaryonun yazım aşamasına geçtiğimde hikayenin sadece bir kısmını bildiğimi fark ettim. Bu Stephanie ve Charlie hakkında daha fazla şey öğrendikçe, her ikisini de sadece daha az insanı mahvedecek bir çileden kurtuldukları için değil, aynı zamanda bu hikayenin ardından şu anda oldukları kişi oldukları için daha çok sevdim ve saygı duydum. Biz isim verdik

Stephanie'nin büyük zorluklara rağmen korkunç bir yanlış düzeltmek için gösterdiği yılmaz kararlılığın onuruna *Indefatigable* filmini sunuyoruz. Bayanlar ve baylar, karşınızda *Indefatigable*."

Seyirciler alkışlarken Grant sahnedan ayrıldı ve ön sırada anne babasının yanına oturdu. Açılış jeneriği çalarken babası sırtını sıvazladı ve gururla gülümsedi.

İki saat yirmi bir dakika sonra, seyirciler çılgınca alkışlarken kapanış jeneriği kaymaya başladı.

Grant anne ve babasının gözyaşlarını sildiğini fark etti.

"Muhteşemdi," dedi Linda. "Stephanie'yi tanıdığımız bunca zamandan sonra bile... Hala hiçbir fikrim yoktu."

"Tebrikler evlat," dedi Big Mac. "Bu işe dahil olan herkes için bir zafer."

"Teşekkürler çocuklar. Beğendiğinize çok sevindim." Grant ayakta alkışlanmak üzere sahneye döndü. "Herkes çok teşekkür ederim. Çok fazla teşekkür etmem gereken insanlar. Her şeyden önce, bana istediğim her şey olabileceğimi, hatta senarist bile olabileceğimi söyleyen ailem Mac ve Linda'ya. Quantum Productions ekibine, özellikle de Hayden Roth, Kristian Bowen, Jasper Autry ve bu hikayeyi hayata geçiren eşsiz Flynn Godfrey'e ve inanılmaz oyuncu kadrosu, ekip ve bu işe dahil olan herkes. Arkadaşım ve olağanüstü avukat Dan Torrington'a özel bir selam göndermek istiyorum, o olmasaydı bu hikaye çok farklı sonuçlanabilirdi."

Grant, ayağa kalkıp selam veren Dan'i bir kez daha alkışlamak için durakladı.

Sonra Grant onları gördü, Steph ve Charlie'yi... arkada, duvara yaslanmış, inanılmaz hikâyelerinin başından beri olduğu gibi yan yana duruyorlardı.

Charlie'nin davasına müdahale ederek ikisini de kurtaran Dan'i gülümseyerek alkışlayan Stephanie'nin gözyaşlarını sildiğini gördüğünde kalbi küt küt atmaya başladı.

"Son olarak," dedi Grant, büyük bir duygu dalgasıyla mücadele ederek, "güzel, cesur eşim Stephanie Logan McCarthy'ye ve sevgili üvey babası Charlie'ye teşekkür etmek istiyorum.

Grandchamp." Arka taraftaki yerlerini belirtmek için kolunu uzattı ve alkışlar arasında herkes onlara doğru döndü.

Grant sahneden indi ve orta koridora yöneldi.

Stephanie onu yarı yolda karşıladı, neredeyse uzanmış kollarına atlayacaktı.

Kulağına fısıldarken ona sıkıca sarıldı, "İnanılmazdı. Kesinlikle *inanılmazdı*."

Bu şimdiye kadar aldığı en iyi eleştiriydi ve önemli olan tek eleştiriydi.

Bistro'daki PARTİ SONRASI, her ikisi de ilgi odağı olmaktan keyif alıyor gibi görünen Stephanie ve Charlie'yi kutlayan arkadaşları ve aileleriyle doluydu.

Julia Lawry sahnede kardeşi Owen ve Evan ile birlikte bir set hazırlıyordu.

Üçü birlikte sihirliydi.

"Ne geceydi ama," dedi Big Mac, Linda, Adam, Abby, Grant, Stephanie, Grace, Joe ve Janey ile birlikte otururken.

Charlie ve Sarah, ebeveynleri Russ ve Adele'in yanı sıra Jeff, John, Cindy, Katie, Shane, Laura, Frank ve Betsy ile birlikte başka bir masada oturuyorlardı.

"Ne *hafta* ama," dedi Linda. "Elektrik kesintisine neyin sebep olduğu hakkında başka bir şey duydun mu?"

"Görünüşe göre, anakaradaki bir trafo merkezine yıldırım düşmesi nedeniyle olmuş. Sorunun nerede olduğunu bulmaları birkaç gün, tamir etmeleri de birkaç gün sürdü."

"Jeneratörü olmayan herkes bir tane almaktan bahsediyor." "Son büyük kar fırtınasından sonra bizimkini aldığımıza çok memnunum."

Oliver ve Dara Ned, Francine, Kevin, Chelsea, Riley, Nikki, Finn, Chloe, Mason ve Jordan'la birlikte oturuyorlardı. Önceki gece deniz fenerinde akşam yemeği yerken, yeni arkadaşlarını galaya ve gala sonrası partiye gelmeye ikna etmişlerdi, böylece onları daha fazla ada sakiniyle tanıştıracaklardı. Şimdiye kadar Martinez kardeşler ve eşlerinin yanı sıra Slim, Erin ve diğer ada arkadaşlarının çoğuyla tanışmışlardı.

"İyi vakit geçiriyor gibi görünüyorlar," dedi Big Mac, çenesini kullanarak dikkatini Watkins'lere yöneltmek için. Kardeşlerinden ve Ned'den onları hoş karşılamalarına yardım etmelerini istemişti.

"Öyle. Gelmeyi kabul ettiklerine sevindim."

"Ben de öyle. Şimdiye kadar burayı gerçekten sevmiş görünüyorlar." "Sevilmeyecek ne var ki?" Linda sırtarak sordu.

"Gansett Adası'nda sevilmecek bir şey yok. Chloe'yi dışarıda görmek de güzel. Kev yeni ilaçların onu rahatlattığını söyledi."

"Bunu duyduğuma çok sevindim. Onu acı çekerken görmekten nefret ediyorum. Dün oteldeki yeni spa hakkında bir toplantı yaptık. Bir sürü harika fikri var. Baharda açıldığında harika olacak ve o da harika bir yönetici olacak."

"Mac tadilata başlamaya hazırlanıyor ve bunu bitirir bitirmez alpaka çiftliğini başka bir mekâna dönüştürmek için çalışmaya başlayacaklar. Orası kaçırılmayacak kadar harika bir yer."

"Burayı bir düğün mekânı yapma fikrine bayılıyorum."

"Ben de. Cooper James'in yüzüne ne olduğunu hiç duydun mu?"

"Bana söylendiğine göre konuşmuyormuş, Gigi de öyle, ama Görünüşe göre son birkaç gündür birbirlerinden ayrılmıyorlar."

"Çok ilginç. Jack Downing ile konuşan kız kim?"

"Adı Piper Bennett. Laura onu sezon dışında Surf'te çalışması için işe aldı."

"Ah, anlıyorum." Gansett Adası'yla ilgili son haberleri o bilmiyorsa bile genellikle karısı bilirdi. "Jared, Lizzie ve bebekle ilgili son durum nedir?"

"Bebeğin annesini bulması için bir dedektif tuttuğunu duydum ama şu ana kadar bir şey çıkmadı."

"Bu yapışkan bir durum."

"Elbette öyle, özellikle de kendilerinden birine sahip olmak için mücadele ettiklerinden beri, ama bu aramızda kalsın."

"Aman Tanrım. Ne karmaşa ama."

"Biliyorum," dedi Linda iç çekerek. "Umarım kalpleri kırılmaz."

"Ben de öyle umuyorum."

"Adam bana daha önce bir sır verdi," dedi Big Mac. "Duymak ister misin?" "Evet!"

Gülümseyerek, sadece onun duyabileceği şekilde ona doğru eğildi.
"Bir ultrason daha çektiler ve görünüşe göre bebekler ikizmiş."
"Yok artık. Kız mı erkek mi olduklarını
söylediler mi?" "Dört erkek olduğunu
düşünüyorlar."
"Aman Tanrım! Beş oğulları olacak!"
"Biliyorum, değil mi? Dünya beş McCarthy çocuğuna daha hazır
mı?" "Hayır, kesinlikle değil, ama yine de onlarla tanışmak için
sabırsızlanıyorum." "Ben de öyle." "Ben de." dedi Big Mac.
"Buralarda asla sıkıcı bir an olmaz." "İşte bu yüzden burayı bu
kadar çok seviyoruz."

Bir Gansett Adası Kısa Hikayesi

Dr. David Lawrence ve Daisy Babson 8
Eylül'de aramızda bulunmanızdan onur duymayı
talep ediyor
akşam saat beşte Gansett Adası'ndaki Wayfarer'da yapılacak olan
resepsiyonun hemen ardından

Bir yıl önce BU GÜN, gökyüzü karanlık ve fırtınalıydı; Rhode Island Hastanesi'nin yoğun bakım ünitesinin koridorlarında babasının geçirdiği ağır kalp krizinden kurtulup kurtulamayacağını öğrenmek için volta atan David Lawrence'ın ruh haline uyuyordu. Babası üç gün önce, David ve Daisy'nin düğün gününden üç gün önce hava yoluyla adadan ayrılmıştı.

Düğünü ertelemek zorunda kaldılar, bekletmeye karar verdiler ve bu yıl da aynı tarihte. Bugün bulutsuz mavi gökyüzü ve parlak güneş ışıyla berrak bir şekilde doğmuştu. Bugün Daisy ile evlenmesinin önünde hiçbir engel yoktu. Ne demişler, üçüncüde keramet vardır. Düğünü

Janey McCarthy ile olan evliliği yıllar önce iptal edilmişti ve kendi kendine açtığı bu yaradan sonra hayatına devam etmesi uzun zaman almıştı.

Yine de sonunda her şey en iyisine dönüşmüştü. Janey, Joe Cantrell ile mutlu bir evlilik sürdürüyordu ve bugünün sonunda David de gerçek aşkıyla evlenmiş olacaktı.

Çünkü Daisy'nin sonsuza dek sevmesi gereken kişi olduğuna hiç şüphe yoktu.

Telefonu Janey'den gelen bir mesajla çınladı. *Daisy ve senin düğün gününüz kutlu olsun. Joe ve ben kutlamanıza yardımcı olamadığımız için üzgünüz.*

İkiniz için de çok mutluyuz. xoxo

Bir zamanlar Joe ve Janey onun iyiliğini isteyecek son insanlardı. Ama Janey'nin ve küçük oğulları PJ'in hayatını kurtardıktan sonra, onu aldattığı ve aralarındaki her şeyi mahvettiği için affedilmişti. Bu artık geçmişte kalmıştı ve işler yolunda gitmişti.

İkisi için de anlamlıydı. Buna gerçekten inanıyordu.

Çok teşekkürler, Janey'e mesaj atmış. Sizi özleyeceğiz çocuklar. Umarım Columbus'ta her şey yolundadır.

Çalışmak beni öldürüyor ama bir gün buna degeceğini duydum. Yüzünü buruşturan bir emoji ekledi.

Halledersiniz, Dr. Cantrell.

Teşekkür ederim! Şimdiye kadarki en iyi gününüz olsun! Fotoğraf gönder! Göndereceğim.

Aradığınız için teşekkürler.

O gün Janey'den haber almak iyi ve doğru hissettirmişti. Janey on üç yıldır onun en iyi arkadaşıydı ve onun arkadaşlığını kaybetmek ayrılıklarının en yıkıcı kısmıydı. Bunu geri kazandığı için minnettardı.

Saat dörtte David smokinini giydi ve sağdıçları Alex, Paul Martinez ve Shannon O'Grady ile buluşmak üzere Wayfarer'a doğru yola çıktı.

Daisy'yi önceki akşam Dominic'in restoranında verdikleri prova yemeğinden beri görmemişti ve onu görmek için sabırsızlanıyordu.

Onsuz geçen gün uzun ve sıkıcıydı, tıpkı o gelip her Şeyi daha iyi hale getirmeden önceki hayatı gibi.

Wayfarer'a vardığında Alex ve Paul smokinlerini giymiş olarak çoktan oradaydı.

"Siz ikiniz iyi temizlenmiŐsiniz," dedi kardeŐlere.

Paul, "Tırnaklarının altındaki kiri temizlemesi için onu geri gönderdim," diyerek kardeşinin iteklemesini kazandı.

"Bu saçmalık," dedi Alex. "Jenny zaten bana manikür yapmıştı." Tırnaklarına üfledi ve onları smokin ceketinin üzerinde parlattı.

"Bunu yaptığınız için teŐekkrlr ocuklar."

"Bize sorulduğu için onur duyduk," dedi Paul. "Şimdi bize hangisinin en iyi adam olduğunu söylemelisiniz ki kazanan kına yakabilsin."

"Hayatta olmaz," dedi David. "Seçim yapmıyorum. İkiniz de benim en iyi adamlarımsınız." "Kahretsin," dedi Alex. "Beni daha çok sevdiğinden o kadar emindim ki."

"Kimse seni benden daha çok sevemez," dedi

Paul. Alex kaşlarını salladı. "Jenny seviyor."

"Sana sahip olabilir."

"Bana *ok* sahip."

"Ew, kapa enenini."

Ortaokuldan beri arkadaşı olan bu iki kardeşle eğlenen David, "Annen bugün nasıl?" diye sordu.

"Zor bir gün geçiriyordu," dedi Paul, "ama öğleden sonra daha iyiydi. Daisy'nin onu görmeye geldiğini duydum ve bu onu her zaman neŐelendirir."

Daisy'nin düğün gününde bile Marion'a zaman ayırdığını duymak David'i ŐaŐırtmadı.

"Kahretsin," dedi Alex. "Daisy'den bahsetmişken, benden bunu sana vermemi istediğini neredeyse unutuyordum." İ cebinden bir zarf çıkardı ve David'e uzattı.

"Teşekkürler. Ben gidiyorum..." Sahildeki bir verandaya açılan uzak kapıları işaret etti.

"Biz burada olacağız."

David dışarı çıktı ve düğün hazırlıkları sırasında yaşanan hareketlilikten uzakta bir koltuk buldu. Nikki Stokes hareketin tam ortasındaydı ve çalışanlarını denetliyordu.

Zarfi açtı ve Daisy'nin kendine özgü el yazısıyla kaplı bir sayfa çıkardı.

Sevgili David'im,

Sen bu satırları okurken, uzun zamandır dört gözle beklediğimiz o ana çok yaklaşmış olacağız. Senin karın olmak için, seninle sonsuza dek yaşamak için, seninle bebek sahibi olmak için, seninle her şeye sahip olmak için sabırsızlanıyorum. En kötü zamanlarımda tanıştığımız ilk andan itibaren bana kendimi hep güvende ve çok sevilmiş hissettirdin. Hayatım boyunca seninleyken hissettiklerimi bana hissettiren ilk kişiydin. Bu duyguyu kelimelerle tarif etmem imkânsız. Tek söyleyebileceğim, bunun şimdiye kadar yaşadığım en iyi duygu olduğu.

Seni çok seviyorum. Tahmin edemeyeceğin kadar çok. Seni görmek ve "Evet" demek için sabırsızlanıyorum.

Daisy (yakında) Lawrence

David onun tatlı sözlerini okurken gözlerini dolduran yaşları sildi. Şanslı olan kendisiydi ve bunu biliyordu. Hayatlarının geri kalanı boyunca onu her gün mutlu etmek, ona verdiği onca şeyden sonra yapabileceği en az şeydi.

Bir saat sonra, güneş ufka doğru yönelirken Alex, Paul ve Shannon'la birlikte verandada duruyordu. Ön sırada anne babası ve kız kardeşleri vardı,

Lenfoma ile savaşı sırasında yanında olan ve Janey'den ayrılmasının ardından gelen karanlık. Babası gayet iyiydi ve neredeyse ölümcül kalp krizinden bu yana otuz kilo vermişti.

Yakın arkadaşı ve meslektaşı Victoria Stevens, muhteşem soluk turuncu ipek bir elbise giymiş ve bir çocuk gibi sırtarak koridordan inen ilk kişiydi. David'e doğru gelirken ona deli gibi baktı. Nişanlısı Shannon'a, Shannon'ın boğazını temizlemesine neden olan boğucu bir bakış attı.

Vic delinin tekiydi ama David onu seviyordu. Daisy'yle bir ilişki kurması için onu ilk cesaretlendiren oydu ve onu gerçek aşkına doğru itmesine izin verdiği için çok memnundu.

Jenny ve Hope Martinez'in ardından Daisy'nin baş nedimesi olan Maddie McCarthy geldi. Prematüre ikizlerini dünyaya getirdikten bir ay sonra Maddie'nin durumu gayet iyiydi. Bebekler evdeydi ve Mac ve Maddie beş küçük çocuğun ebeveynleri olarak hayata alışmaya çalışıyordu.

David o haftanın başlarında Mac'in anakaradaki vazektomisi için bir sevk mektubu yazmış ve Mac'in bu konudaki birçok düşüncesiyle eğlenmişti. İşlem bir sonraki hafta için planlanmıştı.

Daisy'nin, ona en çok sevdiği rengi seçmesi ve başkalarının ne düşündüğü konusunda endişelenmemesi gerektiğini söyleyene kadar üzerinde düşünüp durduğu turuncu elbiseler içinde hanımlar çok güzel görünüyordu.

Daisy, çok gergin olduğu için ayağının takılmasından korktuğu için kendisine koridorda eşlik etmesini istediği Mac McCarthy'nin kolunda göründü.

Hiç bu kadar güzel olmamıştı ve üzerinde kesinlikle mükemmel duran seksi ama şık bir elbiseyle ona doğru gelirken David kendine nefes almasını hatırlatmak zorunda kaldı. Boncuklar, inciler ve diğer süslemeler vardı ama David sadece onu görüyordu; parlak gülümsemesini, gözlerindeki yaşları ve onu saran mutluluk ışıltısını.

Hayata gelmiş bir melekti ve tamamen ona aitti.

Kız onun elini tutup sevgi dolu gözlerle ona bakarken, David kızın beklediğine değdiğine karar verdi. Üçüncü sefer gerçekten de tılsımlıydı.

"Frankenbook" adını verdiğim kitabı okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Çünkü kırktan fazla bakış açısı ve kırk beş bölüm içeriyordu. Vay be! İlk okuyucularım bana bunun harika bir şekilde işe yaradığını söylediler, umarım bunu okuyan herkes aynı fikirde olur. İlk yirmi iki kitap boyunca sevdiğimiz tüm karakterleri ve çiftleri yakalama ve bazı yeni karakterleri tanıtmaya şansı veren bu tam kadro hikayeyi yazmak SÜPER EĞLENCELİYDİ.

önümüzdeki birkaç kitabı dolduracak karakterler.

Beta okuyucularım Anne Woodall ve Tracey Suppo'nun yanı sıra tıbbi bilgileri benim için kontrol eden aile hemşiresi pratisyen Sarah Hewitt'e çok özel teşekkürler. Uzun zamandır editörlerim olan Linda Ingmanson ve Joyce Lamb, onlara ihtiyacım olduğunda bana zaman ayırma konusunda her zaman çok iyiler ve özverilerini çok takdir ediyorum. Gansett Adası beta ekibime teşekkürler: Betty, Lyn, Katy, Gwen, Michelle, Kelly, Andi, Jaime, Juliane, Doreen, Mona, Jen, Tammy ve Laurie. Sizler harikasınız!

Ekibime -Julie Cupp, Lisa Cafferty, Tia Kelly, Jean Mello, Nikki Haley, Melissa Saneholtz, Janet Margot ve Ashley Lopez- perde arkasında işlerin sorunsuz yürümesini sağladıkları için teşekkür ederim.

Son olarak, Gansett Adası'nı YİRMİ DÖRDÜNCÜ kitaba taşıyan muhteşem OKUYUCULARIMA özel bir teşekkür!

Sırada Cooper ve Gigi'nin hikâyesi *Karanlıktan Sonra Baştan Çıkarma* var. Kapağı görmek için sayfayı çevirin ve *Temptation After Dark* hakkında daha fazla bilginin yakında gelmesini bekleyin! Gansett Adası'na desteğiniz için tekrar teşekkürler!

xoxo

Marie

Beni takip edin:

[Bülten listesi](#)

[BookBub](#)

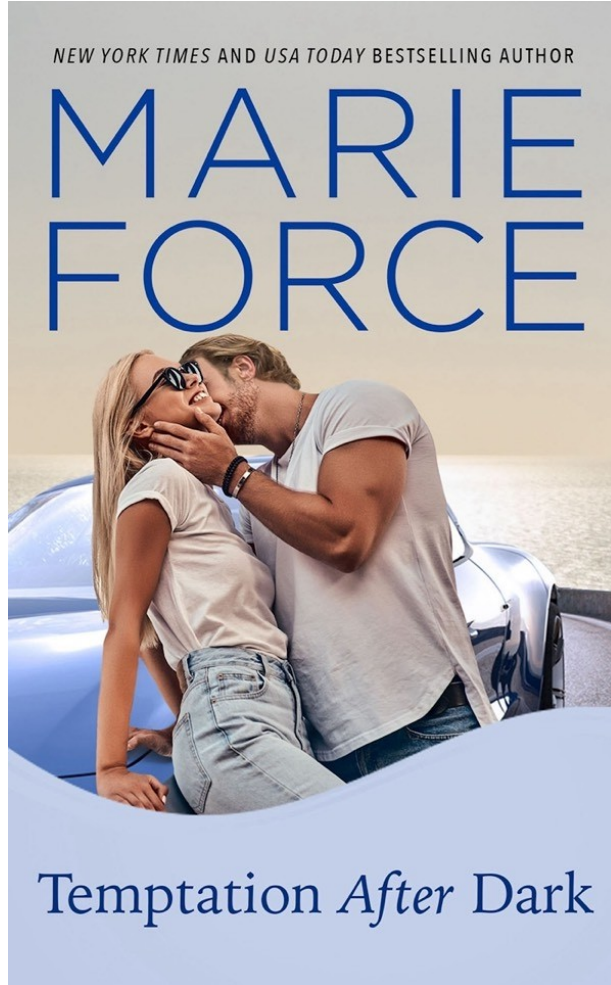
[Facebook](#)

[Instagram](#)

[Kitap+Ana Web](#)

[Sitesi](#)

Cooper ve Gigi'nin hikayesi çok yakında!

Marie Force Yazarının Diğer Kitapları

Marie Force'tan Çağdaş Romantik Romanlar

Gansett Adası Serisi

Kitap 1: Aşk Hizmetçisi

(Maddie & Mac)

Kitap 2: Aşk Aptalı

(Joe & Janey)

Kitap 3: Aşka Hazır

(Luke & Sydney)

Kitap 4: Aşka Düşmek

(Grant & Stephanie)

Kitap 5: Aşkı Ummak

(Evan & Grace)

Kitap 6: Aşk Mevsimi

(Owen & Laura)

Kitap 7: Aşka Özlem

(Blaine & Tiffany)

Kitap 8: Aşkı Beklerken

(Adam & Abby)

Kitap 9: Aşk Zamanı

(David & Daisy)

Kitap 10: Meant for Love

(Jenny & Alex)

Kitap 10.5: Aşk Şansı, Bir Gansett Adası Novellası *(Jared & Lizzie)*

Kitap 11: Karanlıktan Sonra Gansett

(Owen & Laura)

Kitap 12: Karanlıktan Sonra Öpücükler

(Shane & Katie)

Kitap 13: Karanlıktan Sonra Aşk

(Paul & Hope)

Kitap 14: Karanlıktan Sonra Kutlama
(*Big Mac & Linda*)
Kitap 15: Karanlıktan Sonra Arzu
(*Slim & Erin*)
Kitap 16: Karanlıktan Sonra Işık
(*Mallory & Quinn*)
Kitap 17: Victoria & Shannon (Bölüm 1)
Kitap 18: Kevin & Chelsea (Bölüm 2)
Bir Gansett Adası Noel Novellası Kitap
19: Karanlıktan Sonra Benim
(*Riley & Nikki*)
Kitap 20: Karanlıktan Sonra Senin
(*Finn & Chloe*)
Kitap 21: Karanlıktan Sonra Bela
(*Deacon & Julia*)
Kitap 22: Karanlıktan Sonra Kurtarma
(*Mason & Jordan*)
Kitap 23: Karanlıktan Sonra Karartma
(*Tam Kadro*)
Kitap 24: Karanlıktan Sonra Baştan Çıkarma
(*Gigi & Cooper*)

Gansett Adası Kutulu Set, 1-3.
Kitaplar Gansett Adası Kutulu Set, 4-
6. Kitaplar Gansett Adası Kutulu Set,
7-9. Kitaplar Gansett Adası Kutulu
Set, 10-12. Kitaplar Gansett Adası
Kutulu Set, 13-16. Kitaplar
Gansett Adası Serisi Kutulu Set, 17-20. Kitaplar

Yeşil Dağ Serisi

Kitap 1: Tek İhtiyacın Aşk
(Will & Cameron)
Kitap 2: Elini Tutmak İstiyorum
(Nolan & Hannah)
Kitap 3: Onu Orada Dururken Gördüm
(Colton & Lucy)
Kitap 4: Ve Onu
Seviyorum (Hunter &
Megan) Novella: Benim
Olacaksın (Will & Cam'in
Düğünü) Kitap 5: Bu
Sadece Aşk (Gavin &
Ella)
Kitap 6: Ain't She Sweet
(Tyler & Charlotte)

Butler, Vermont Serisi (Yeşil
Dağ'ın Devamı) Kitap 1: Her Küçük
Şey (Grayson & Emma)
Kitap 2: Bana Aşkı Satın Alamazsın
(Mary & Patrick)
Kitap 3: İşte Güneş Geliyor
(Wade & Mia)
Kitap 4: Sen Var Olana Kadar
(Lucas & Dani)
Kitap 5: All My Loving
(Landon & Amanda)
Kitap 6: Let It Be
(Lincoln & Molly)
Kitap 7: Bir Araya Gelin

(Noah & Brianna)

The Butler, Vermont Serisi Kutulu Set: Kitaplar 1-4

Miami Geceleri Serisi

Kitap 1: Ne Kadar

Hissediyorum Kitap 2: Ne

Kadar Önemsiyorum

Kitap 3: Ne Kadar

Seviyorum

Suya Basma Serisi

Kitap 1: Suya Basmak

Kitap 2: Zamanı İşaretlemek

Kitap 3: Yeniden Başlamak

Kitap 4: Eve Dönüş

Kitap 5: Sonsuzluğu Bulmak

Treading Water Kutulu Set: Tüm Seri

Kuantum Serisi 1.

Kitap: Erdemli (*Flynn*

& *Natalie*) 2. Kitap:

Yiğit (*Flynn &*

Natalie) 3. Kitap:

Muzaffer (*Flynn &*

Natalie)

Kitap 4: Rapturous

(*Addie & Hayden*)

Kitap 5: Ravenous

(*Jasper & Ellie*)

Kitap 6: Delirious

(Kristian & Aileen)

Kitap 7: Çirkin

(Emmett & Leah)

Kitap 8: Ünlüler

(Marlowe & Sebastian)

Kuantum Kutulu Set: Komple Seri

Tek Başlıklar

Beş Yıl Gitti Bir

Yıl Evde Seks

Makinesi Seks

Tanrısı

Georgia Aklımda True

North

Düşüş

Enkaz

İlk Uçuşta Aşk

Herkes Bir Kahraman

Hücum Hattını Sever

Sahil Okumaları Kutulu Set

Love Always Kutulu Set, Marie'nin En Çok Satan Dört Serisinin İlk Kitapları

Marie Force'tan Romantik Gerilim Romanları

Ölümcül Seri

Seninle Bir Gece, Ölümcül Serinin Ön Romanı

Kitap 1: Ölümcül İlişki

Kitap 2: Ölümcül Adalet

Kitap 3: Ölümcül Sonuçlar

Kitap 3.5: Ölümcül Kaçer Düğün Novellası

Kitap 4: Ölümcül Kusur

Kitap 5: Ölümcül Aldatma

Kitap 6: Ölümcül Hata

Kitap 7: Ölümcül Tehlike

Kitap 8: Ölümcül Skandal

Kitap 9: Ölümcül Çılgınlık

Kitap 10: Ölümcül Kimlik

Kitap 11: Ölümcül Tehdit

Kitap 12: Ölümcül Kaos

Kitap 13: Ölümcül İstila

Kitap 14: Ölümcül Hesaplaşma

Kitap 15: Ölümcül Suçlama

Kitap 16: Ölümcül Dolandırıcılık

Ölümcül Seri Cilt 1

Ölümcül Seri Cilt 2

Ölümcül Seri Cilt 3

İlk Aile Serisi

Kitap 1: İşlerin Durumu

Marie Force'tan Tarihsel Romantizm

Yaldızlı Seri

Kitap 1: Aldatmacayla Düşes

Kitap 2: Arzu Tarafından Aldatılmak

OceanofPDF.com

ABOUT THE AUTHOR

Marie Force, *New York Times* çoksatan çağdaş romantizm, romantik gerilim ve erotik romantizm yazarıdır. Serileri arasında Gansett Island, Fatal, Treading Water, Butler Vermont, Quantum ve Miami Nights bulunmaktadır.

Kitapları dünya çapında 10 milyondan fazla satmış, bir düzineden fazla dile çevrilmiş ve *New York Times*'ın en çok satanlar listesinde 30'dan fazla kez yer almıştır. Ayrıca *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın en çok satanlar listesinde ve Almanya'da Spiegel'in en çok satanlar listesinde yer almıştır.

Hayattaki hedefleri basit: iki mutlu, sağlıklı, üretken genç yetişkin yetiştirmeyi bitirmek, yazabildiği kadar uzun süre kitap yazmaya devam etmek ve asla haberlere konu olan bir uçuşta bulunmamak.

Yeni kitaplar ve bölgenizde yapılacak gösteriler hakkında haberler için [Marie'nin posta listesine](#) katılın.

Onu [Facebook](#) ve [Instagram](#)'da takip edin. Marie'nin birçok [okuyucu grubundan](#) birine katılın. Marie@marieforce.com adresinden Marie ile iletişime geçin.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.